MATTHEW REILLY

STAȚIA POLARĂ

O poartă spre necunoscut
O poartă spre iad...

THRILLER

MATTHEW REILLY

STAŢIA POLARĂ

Traducere din limba engleză
IOANA MARIA DIACONU

MATTHEW REILLY
Ice Station
© 2000, Matthew Reilly
Publicat prin înţelegere cu Macmillan,
din cadrul Pan Macmillan Ltd.

RAO International Publishing Company

2010

Pentru Natalie

ANTARCTICA DE SUD-EST

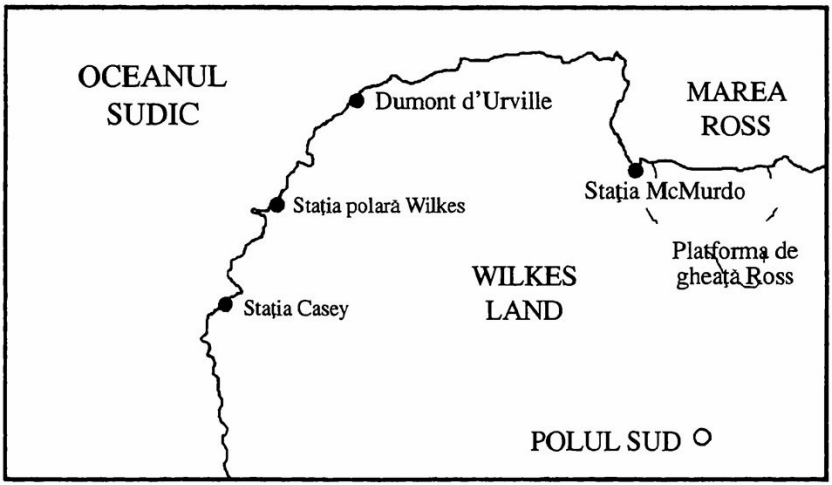

PLATFORMA ANTARCTICĂ DE GHEAŢĂ

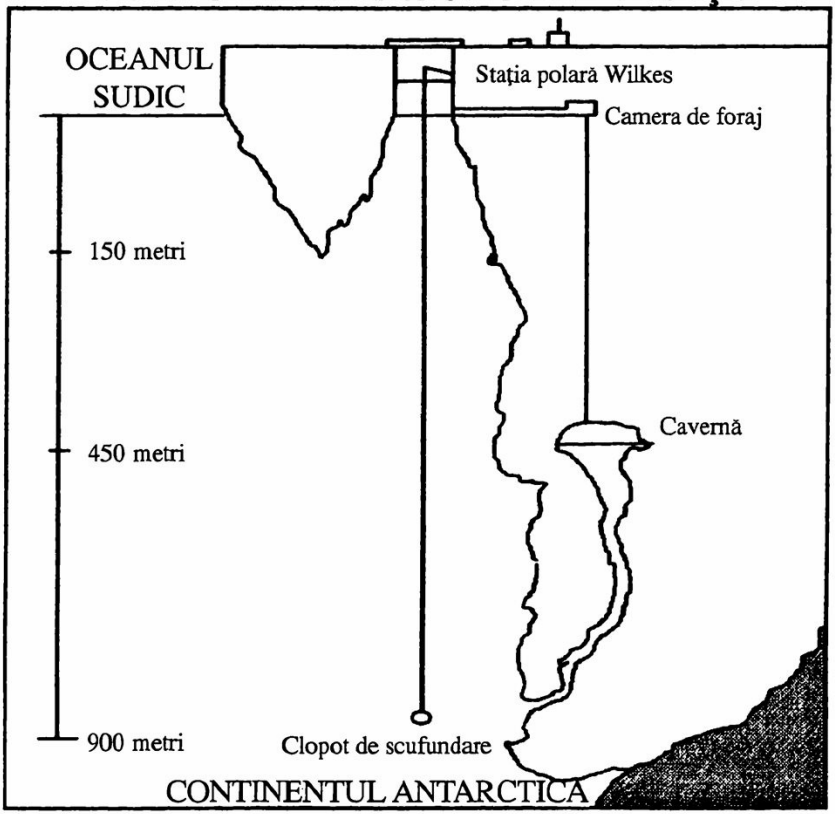

STAŢIA POLARĂ WILKES
WILKES LAND, ANTARCTICA

Puntea A

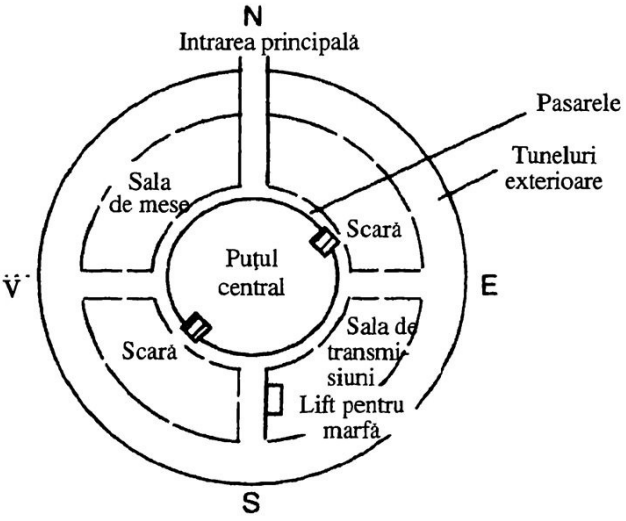

Puntea B

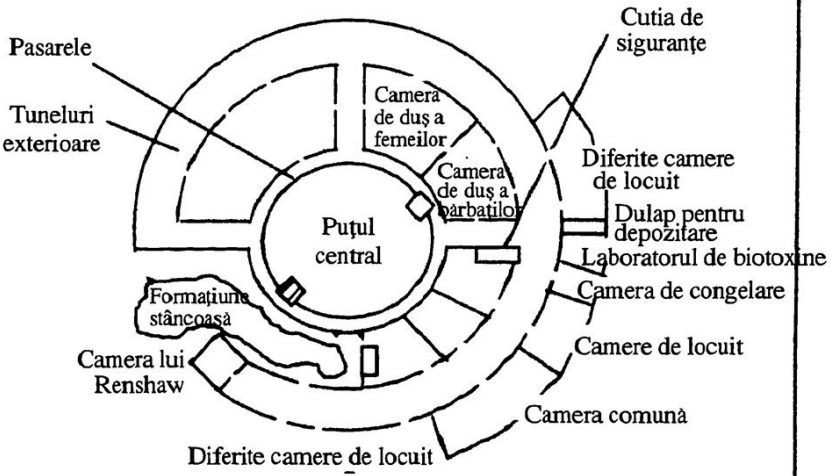

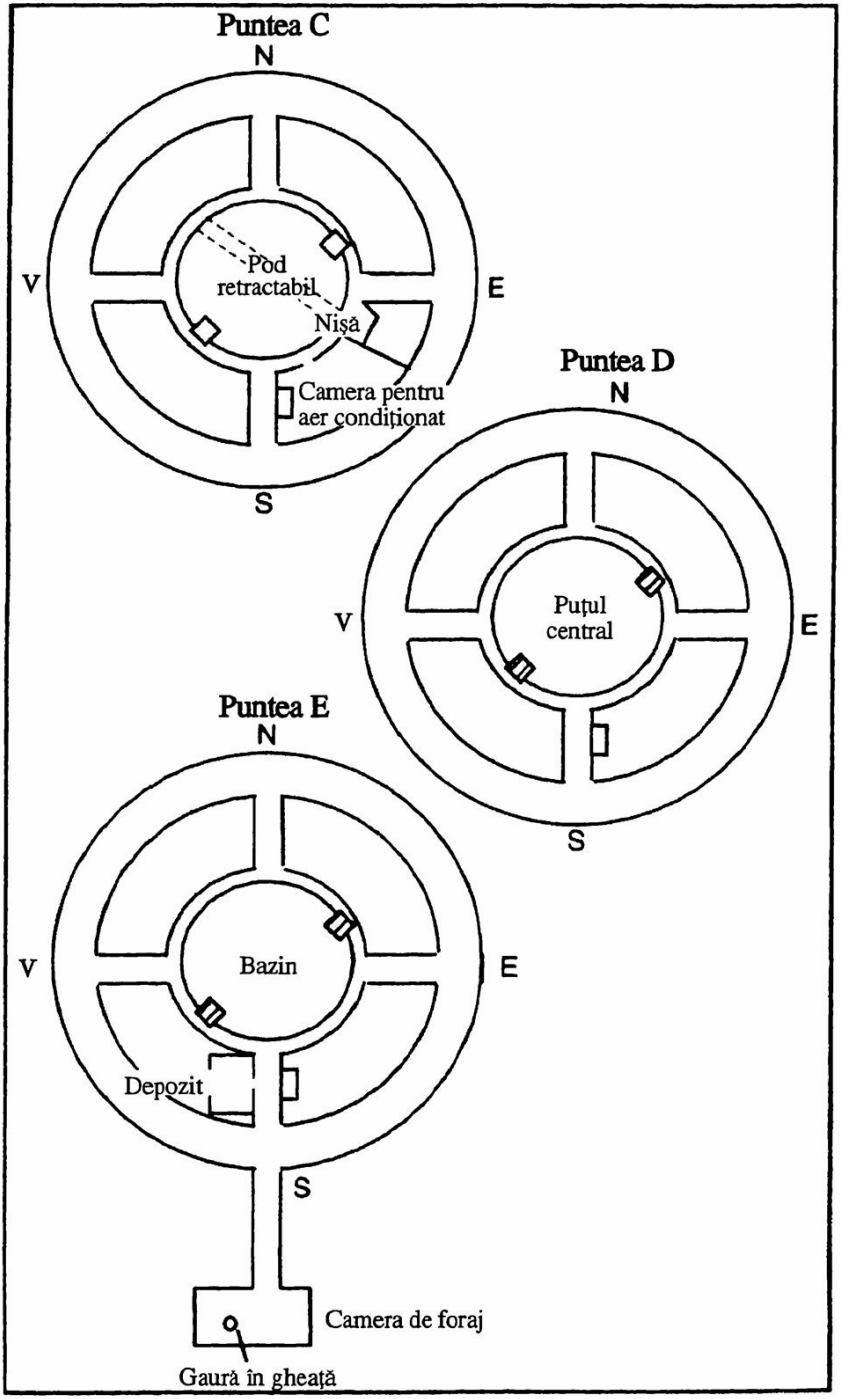
Puntea C
N
V
E
S
Pod retractabil
Nișă
Camera pentru aer condiționat
Puntea D
N
V
E
S
Puțul central
Puntea E
N
V
E
S
Bazin
Depozit
Camera de foraj
Gaură în gheață

INTRODUCERE

De la: Kendrick, Jonathan

Conferinţele de la Cambridge: Antarctica – Un continent viu

(Conferinţă susţinută la Colegiul Trinity, 17 martie 1995)

— Imaginaţi-vă, dacă puteţi, un continent care, pe parcursul unui sfert de an, îşi dublează mărimea. Un continent într-o continuă mişcare, o mişcare *imperceptibilă* pentru ochiul uman, dar care este, cu toate acestea, devastatoare.

Imaginaţi-vă cum ar fi să priviţi din înaltul cerului această zonă vastă, acoperită cu zăpadă. Aţi vedea amprentele mişcării: suprafeţele ondulate ale gheţarilor încovoindu-se în jurul munţilor, înclinându-se în pante asemenea cascadelor surprinse pe peliculă.

Aceasta este „inerţia impresionantă” despre care vorbea Eugene Linden. Şi dacă noi, asemenea lui Linden, ne închipuim că privim acea imagine prin intermediul fotografierii tip *time lapse,* efectuate de-a lungul a mii de ani, atunci vom observa mişcarea.

Treizeci de centimetri de mişcare în fiecare an nu pare prea mult în timp real, dar în *time lapse,* gheţarii devin râuri curgătoare de gheaţă, care se mişcă firesc cu o graţie liberă şi cu o putere copleşitoare, de neoprit.

„Copleşitoare?” Vă aud remarcele zeflemitoare. „Treizeci de centimetri pe an? Ce rău ar putea face asta?”

Mult rău dolarilor voştri daţi pe impozite, aş spune. Ştiaţi că guvernul britanic a fost nevoit să înlocuiască staţia Halley de *patru* ori? Vedeţi voi, la fel ca multe alte staţii de cercetare din Antarctica, staţia Halley este construită în subteran, îngropată în

gheaţă, însă doar treizeci de centimetri de mişcare în fiecare an îi sparg pereţii şi-i înclină puternic tavanele.

Ideea este că pereţii staţiei Halley sunt supuşi unei presiuni puternice, unei presiuni cu adevărat *puternice.* Toată acea gheaţă care se îndepărtează de pol, mişcându-se inexorabil către mare, vrea să ajungă la mare – să vadă lumea, aţi putea spune voi, *sub forma de aisberg* – şi nu are de gând să lase ceva atât de insignifiant ca o staţie de cercetare să-i stea în cale!

Însă, comparativ vorbind, Marea Britanie a scăpat destul de uşor când vine vorba de mişcări dramatice ale gheţii.

Să ne gândim la anul 1968, când, desprins din gheţarul Filchner-Ronne, un aisberg de mărimea Luxemburgului a pornit înspre Marea Weddell. Treisprezece *mii* de kilometri pătraţi de gheaţă s-au desprins de ţărm… luând cu ei staţia principală argentiniană abandonată, Belgrano I, şi staţia de vară sovietică, Drujnaia. Se pare că sovieticii plănuiseră să folosească staţia Drujnaia în acea vară. După cum s-a dovedit, şi-au petrecut următoarele trei luni căutându-şi baza pierdută printre cele trei aisberguri masive care se formaseră din mişcarea iniţială a gheţii! Şi au găsit-o. Într-un final.

Statele Unite au fost şi mai puţin norocoase. În anii 1960, *toate cele cinci* staţii de cercetare Little America au fost luate în largul mării pe aisberguri.

Doamnelor şi domnilor, mesajul care trebuie reţinut din toate acestea este destul de simplu. Ceea ce *pare* a fi sterp s-ar putea să nu fie chiar aşa. Ceea ce *pare* a fi pustietate s-ar putea să nu fie chiar aşa. Ceea ce *pare* a fi lipsit de viaţă s-ar putea să nu fie chiar aşa.

Nu. Atunci când priviţi Antarctica, *nu vă lăsaţi păcăliţi.* Nu priviţi o stâncă acoperită de gheaţă. Priviţi un continent viu, care *respiră.*

De la: Goldrige, William
***Watergate*[1]**
(New York, Wylie, 1980)

...Lucrul în legătură cu care literatura este însă ciudat de tăcută este legătura puternică pe care a creat-o Richard Nixon cu consilierii săi militari, în special cu colonelul de aviaţie militară Otto Niemeyer..." (pag. 80)

...Însă după Watergate, nimeni nu ştie sigur ce s-a întâmplat cu Niemeyer. El era omul de legătură al lui Nixon cu Statul-Major Interarme, omul lui din interior. Ajungând la gradul de colonel plin în momentul în care Nixon a demisionat, Niemeyer se bucurase de un lucru cu care puţini oameni se puteau mândri: urechea lui Nixon.

Ceea ce *este* totuşi surprinzător este că, după demisia lui Nixon în 1974, nu se găsesc multe informaţii despre Otto Niemeyer în codurile de legi. A rămas în cadrul Statului-Major Interarme în timpul lui Ford şi al lui Carter, un jucător tăcut, care se ţinea deoparte, până în 1979, când, dintr-odată, postul său a devenit vacant.

Administraţia Carter nu a oferit nicio explicaţie pentru îndepărtarea lui Niemeyer. Niemeyer era necăsătorit; homosexual, au sugerat unii. Locuia la Academia Militară din Arlington, singur. Erau puţini oamenii care susţineau deschis că-i sunt prieteni. Călătorea frecvent, deseori către „destinaţii necunoscute" şi colegii lui de muncă nu au considerat importantă absenţa sa de la Pentagon pentru câteva zile în luna decembrie 1979.

[1] Watergate – o serie de scandaluri din timpul mandatului lui Nixon, în care membri ai executivului au organizat acţiuni de spionaj politic ilegal împotriva oponenţilor lor (n.tr.)

Problema era că Otto Niemeyer nu s-a mai întors niciodată...” (pag. 86)

STAŢIA POLARĂ

PROLOG

Wilkes Land, Antarctica
13 iunie

Trecuseră trei ore de când pierduseră contactul radio cu cei doi scafandri.

Nu fusese nimic în neregulă la coborâre, în ciuda faptului că adâncimea era atât de mare. Price şi Davis erau cei mai experimentaţi scafandri ai staţiei şi discutaseră amical prin interfon pe tot parcursul coborârii.

După ce făcuseră o pauză la jumătatea drumului pentru a se represuriza, continuaseră să coboare până la o mie de metri unde lăsaseră clopotul de scufundare şi începuseră urcarea în diagonală în caverna îngustă, cu pereţi de gheaţă.

Temperatura apei fusese stabilă, de 1,9 grade Celsius. Cu doar doi ani înainte, frigul restricţionase scufundarea în Antarctica la incursiuni de zece minute extrem de scurte, şi, ştiinţific vorbind, extrem de nesatisfăcătoare. Totuşi, cu noile lor costume termoelectrice create de Marină, scafandrii din Antarctica se puteau aştepta acum să-şi menţină temperaturi confortabile ale corpului cel puţin trei ore în apele aproape îngheţate ale continentului.

Cei doi scafandri discutaseră tot timpul prin interfon pe măsură ce urcau în tunelul de gheaţă abrupt din subteran, descriind textura crăpată, aspră a gheţii, făcând comentarii legate de culoarea sa bogată, aproape angelică, precum albastrul cerului.

Şi apoi, dintr-odată, încetaseră să mai vorbească.

Zăriseră suprafaţa.

Cei doi scafandri priveau din adâncuri suprafaţa apei.

Era întuneric, iar apa era calmă. Nefiresc de calmă. Niciun val, cât de mic, nu-i spărgea suprafaţa plană, sticloasă. Înotară în sus.

Brusc, auziră un zgomot.

Cei doi scafandri se opriră.

La început, era un şuierat solitar, obsedant, al cărui ecou pătrundea prin apa limpede, îngheţată. Cântec de balenă, se gândiră.

Posibilitate: balene ucigaşe. Recent, o turmă de balene ucigaşe fusese observată furişându-se pe lângă staţie. Două dintre ele – doi masculi tineri – îşi făcuseră un obicei din a ieşi la suprafaţă să ia aer în interiorul bazinului de la baza staţiei polare Wilkes.

Totuşi, era mai probabil să fie o balenă albastră care cânta pentru o femelă, poate la opt sau zece kilometri în larg. Asta era problema cu cântecul de balenă. Apa era un conductor atât de bun, încât nu-ţi puteai da niciodată seama dacă balena se afla la o distanţă de doi sau de douăzeci de kilometri.

Liniştiţi, cei doi scafandri continuară să urce.

În acel moment, primul şuierat primi un răspuns.

Deodată, o duzină de alte şuierături similare începură să se audă prin suprafaţa acvatică densă, înconjurându-i pe cei doi scafandri. Erau mai puternice decât primul şuierat.

Mai apropiate.

Cei doi scafandri se răsuciră în toate direcţiile, plutind în apa albastră limpede, căutând sursa zgomotului. Unul din ei îşi scoase harponul şi-l armă şi, dintr-odată, şuierăturile înalte se transformară în vaiete pline de durere şi lătrături.

Şi apoi, brusc, se auzi o bufnitură puternică şi ambii scafandri ţâşniră în sus exact la timp ca să vadă suprafaţa sticloasă a apei spărgându-se în mii de vălurele, în timp ce un obiect mare plonjă din văzduh în apă.

Clopotul de scufundare enorm sparse suprafaţa apei cu un plescăit puternic.

Benjamin K. Austin se mişca hotărât la marginea apei lătrând ordine, cu un costum de scafandru negru strâns bine peste

pieptul său mare, lat. Austin era biolog marin, din Stanford. Era, de asemenea, şeful staţiei polare Wilkes.

— În regulă! Opreşte-te! strigă Austin tânărului tehnician care manevra comenzile troliului de pe puntea C. Ei bine, doamnelor şi domnilor, nu este timp de pierdut. Intraţi în apă.

Una după alta, cele şase siluete în costume de scafandru se adunară în jurul marginii bazinului şi se cufundară în apa rece ca gheaţa. Câteva secunde mai târziu se înălţară în interiorul clopotului de scufundare uriaş, în formă de dom, care era acum pe jumătate afundat în mijlocul bazinului.

Austin stătea la marginea bazinului mare şi rotund care forma baza staţiei polare Wilkes. Având cinci etaje în adâncime, Wilkes era o staţie de cercetare izolată, de coastă, un cilindru subteran uriaş care fusese literalmente scobit în platforma de gheaţă. O serie de pasarele înguste şi de scări înconjurau circumferinţa cilindrului vertical, creând un tunel circular larg în mijlocul staţiei. La capătul pasarelelor existau uşi de acces care duceau *în* gheaţă, alcătuind cinci niveluri diferite ale staţiei. Asemenea multor altora înaintea lor, rezidenţii de la Wilkies descoperiseră de mult timp că cea mai bună metodă de a supravieţui vremii polare aspre era să trăieşti sub ea.

Austin îşi puse echipamentul de scufundări, parcurgând în minte ecuaţia pentru a suta oară.

Trecuseră trei ore de când se întrerupsese legătura radio cu scafandrii. Înainte de asta, o oră de scufundare liberă în tunelul de gheaţa. Şi coborârea de o oră în clopotul de scufundare…

În clopotul de scufundare ar fi respirat aer „liber” – rezervele proprii de heliox[2] ale clopotului –, deci asta nu se punea la socoteală. Doar după ce părăsiseră clopotul de scufundare şi începuseră să folosească aer din rezervor pornise cronometrul.

Patru ore, deci.

Cei doi scafandri trăiseră pe baza aerului din rezervor timp de patru ore.

Problema era că rezervoarele lor conţineau aer suficient pentru doar trei ore.

Iar pentru Austin acest lucru însemnase un act dificil de păstrare a echilibrului.

Ultimele cuvinte pe care el şi ceilalţi le auziseră de la cei doi

[2] Amestec respirator pe bază de heliu, folosit de scafandri (n.tr.)

scafandri – înainte ca semnalul lor radio să se întrerupă brusc – fuseseră un schimb neliniştit de replici despre şuierături ciudate.

Pe de o parte, şuieratul putea să fi fost orice; balene albastre, balene pitice sau orice alt tip de balenă inofensivă. Iar căderea semnalului radio ar fi putut fi foarte simplu rezultatul interferenţei cauzate de aproape jumătate de kilometru de gheaţă şi apă. După părerea lui Austin, cei doi scafandri se întorseseră imediat şi începuseră călătoria de o oră înapoi către clopotul de scufundare. Ridicarea prematură a clopotului ar însemna să-i abandoneze pe fund, fără timp şi fără suficient aer.

Pe de altă parte, dacă scafandrii ar fi avut într-adevăr probleme – balene ucigaşe, foci-leopard – atunci evident că Austin ar fi vrut să scoată rapid clopotul de scufundare şi să-i trimită pe ceilalţi în ajutor.

În cele din urmă, ajunsese la concluzia că, indiferent ce tip de ajutor ar putea trimite – după ridicarea clopotului şi coborârea lui din nou – ar fi oricum prea târziu. Dacă Price şi Davis aveau să supravieţuiască, cel mai bine era să lase clopotul de scufundare acolo jos.

Asta se întâmpla acum trei ore – şi atât timp voise Austin să le acorde. Aşadar, scosese clopotul de scufundare, iar acum o a doua echipă se pregătea să coboare…

— Bună.

Austin se întoarse. Sarah Hensleigh, unul dintre paleontologi, urcă lângă el.

Lui Austin îi plăcea Hensleigh. Era inteligentă, dar practică şi dură, în acelaşi timp; nu-i era teamă să facă lucruri dificile. Nu îl surprinsese să afle că era şi mamă. Fiica sa de doisprezece ani, Kirsty, vizitase staţia în ultima săptămână.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Austin.

— Antena de pe puntea superioară nu funcţionează. Nu primeşte semnal, spuse Hensleigh. Se pare că se va produce o erupţie solară.

— Of, la naiba…

— Oricum, am pus-o pe Abby să scaneze toate frecvenţele militare, dar nu ţi-aş spune să-ţi faci speranţe.

— Afară cum este?

— Destul de rău. Avem valuri de zeci de metri care se sparg de stânci şi un vânt de o sută de noduri la suprafaţă. Dacă avem

victime, nu le vom putea scoate de aici singuri.

Austin se întoarse să privească clopotul de scufundare.

— Şi Renshaw?

— E încă închis în camera lui.

Hensleigh privi neliniştită în sus, spre puntea B.

Austin spuse;

— Nu mai putem aştepta. Trebuie să coborâm.

Hensleigh doar îl urmărea.

— Ben… începu ea.

— Nici să nu te gândeşti, Sarah. Austin începu să se îndepărteze de ea, îndreptându-se spre malul apei. Am nevoie de tine aici, sus. Şi copilul tău la fel. Tu ocupă-te să transmiţi semnalul acela. Îi găsim noi pe ceilalţi.

— Ajungem la 1 000 de metri, se auzi vocea spartă a lui Austin din difuzoarele montate în perete.

Sarah Hensleigh stătea în camera întunecată a radioului de pe staţia polară Wilkes.

— Recepţionat, *Mawson,* spuse în microfonul din faţa sa.

— Nu pare a se întâmpla nimic afară, turn de control. Zona este liberă. În regulă, doamnelor şi domnilor, oprim troliul. Ne pregătim să părăsim clopotul de scufundare.

La un kilometru sub nivelul mării, clopotul de scufundare se opri cu o zdruncinătură.

În interior, Austin rosti în interfon:

— Bază, confirmă ora 21.32, te rog.

Cei şapte scafandri care stăteau în interiorul strâmt al clopotului *Douglas Mawson* se priviră cu încordare.

Vocea lui Hensleigh se auzi în difuzor.

— Am înţeles, *Mawson.* Confirm ora 21.32.

— Bază, reţine că o să comutăm pe rezervoarele de aer la ora 21.32.

— Am reţinut.

Cei şapte scafandri se întinseră după măştile lor grele, le dădură jos de pe cârlige şi le prinseră cu cataramele circulare de pe claviculă.

— Bază, acum părăsim clopotul de scufundare.

Austin păşi înainte, oprindu-se o clipă să privească întinderea neagră de apă care se lovea de marginea clopotului. Apoi, părăsi

puntea şi se aruncă în întunecime.

— Scafandri, acum este ora 22.20, timpul de scufundare este de patruzeci şi opt de minute. Raportaţi, spuse Hensleigh în microfon.

În sala de transmisiuni, în spatele lui Sarah, stătea Abby Sinclair, meteorologul staţiei. În ultimele două ore, Abby se ocupase de consola radio prin satelit, încercând fără succes să prindă o frecvenţă externă.

Interfonul pârâi. Vocea lui Austin răspunse:

— Bază, încă urcăm prin tunelul de gheaţă. Nimic, deocamdată.

— Recepţionat, scafandri, spuse Hensleigh. Ţineţi-ne la curent.

În spatele ei, Abby apăsă din nou butonul de emisie.

— Apelez toate frecvenţele, aici staţia patru-zero-nouă, repet, aici staţia patru-zero-nouă, solicit asistenţă imediata. Avem două victime, posibil decedate, şi avem nevoie de ajutor imediat. Vă rugăm să confirmaţi. Abby eliberă butonul şi-şi spuse: Cineva, oricine.

Tunelul de gheaţă începea să se lărgească.

Pe măsură ce Austin şi ceilalţi scafandri îşi croiau drum în sus, începură să observe mai multe găuri ciudate făcute în pereţi, pe fiecare parte a tunelului subacvatic.

Fiecare gaură era perfect rotundă, având cel puţin trei metri în diametru. Şi aveau un unghi înclinat, *coborând* astfel în tunelul de gheaţă. Unul dintre scafandri îşi îndreptă lanterna spre una dintre găuri, dezvăluind doar o întunecime impenetrabilă, de culoarea cernelii.

Dintr-odată, vocea lui Austin se auzi prin interfoane.

— OK, fraţilor, staţi pe recepţie. Cred că văd suprafaţa.

În sala de transmisiuni, Sarah Hensleigh se aplecă în faţă în scaunul ei, ascultând vocea lui Austin prin interfon.

— Suprafaţa pare calmă. Nu-l văd pe Price sau pe Davis.

Hensleigh şi Abby se uitară una la cealaltă. Hensleigh vorbi în interfon:

— Scafandri. Aici Baza. Ce-i cu zgomotele pe care le-au menţionat? Voi auziţi ceva? Vreun cântec de balenă?

— Nimic, deocamdată, Bază. Aşteaptă, acum ajung la suprafaţă.

Casca lui Austin sparse suprafaţa sticloasă.

Pe măsură ce apa îngheţată i se prelingea de pe vizor, Austin începu treptat să vadă unde se afla. Plutea în mijlocul unui bazin larg, situat la capătul unei caverne subterane gigantice.

Încet, Austin făcu un cerc complet, observând, unul după altul, pereţii perfect verticali care delimitau fiecare latură a cavernei.

Şi apoi, observă ultimul perete.

Râmase cu gura căscată.

— Bază, n-o să-ţi vină să crezi, se auzi prin interfon vocea uluită a lui Austin.

— Ce s-a întâmplat, Ben? întrebă Hensleigh.

— Privesc un fel de cavernă. Pereţii sunt din gheaţă, probabil rezultatul vreunei activităţi seismice. Suprafaţa cavernei este necunoscuta, dar pare că se întinde pe câteva sute de metri de gheaţă.

— Aha.

— E... ah... mai este ceva aici jos, Sarah.

Hensleigh o privi pe Abby şi se încruntă. Vorbi în interfon:

— Ce este, Ben?

— Sarah... Urmă o pauză lungă. Sarah, cred că am în faţă o navă spaţială.

Era pe jumătate îngropată în peretele de gheaţă din spatele ei.

Austin o privi îndelung, hipnotizat.

Complet neagră, avea o anvergură a aripii de aproximativ treizeci de metri. Două aripi dorsale lucioase se înălţau deasupra părţii din spate a navei. Însă ambele aripi erau complet încastrate în peretele de gheaţă din spatele navei – două pete întunecate prinse în peretele transparent, îngheţat. Stătea pe trei picioare de aterizare puternice şi părea magnifică, aspectul extrem de aerodinamic iradiind un sentiment de putere brută care era aproape tangibil...

Se auzi un plescăit puternic în spatele său, iar Austin se întoarse.

Îi văzu pe ceilalţi scafandri, călcând apa în spatele lui, privind uluiţi nava spaţială. În spatele lor însă, erau o serie de vălurele

din ce în ce mai extinse, rămăşiţele, se pare, ale unui obiect care căzuse în apă…

— Ce-a fost asta? zise Austin. Hanson?

— Ben, nu ştiu ce-a fost, dar ceva tocmai a trecut pe lângă…

Austin urmări cum, fără avertisment, Hanson fu tras sub apă.

— Hanson!

Şi se auzi încă un ţipăt. Harry Cox.

Austin se întoarse, exact la timp ca să vadă spatele lucios al unui animal mare ridicându-se la suprafaţa apei şi plonjând cu o viteză extraordinară în pieptul lui Cox, trăgându-l sub apă.

Austin începu să înoate frenetic spre marginea apei. Pe măsură ce înota, capul i se afundă în apă şi, dintr-odată, urechile îi fură asaltate de o cacofonie de sunete – şuierături puternice, ascuţite şi lătrături răguşite, disperate.

Când capul îi ieşi din nou la suprafaţă, întrezări pereţii de gheaţă care înconjurau bazinul de apă. Văzu găurile mari făcute în gheaţă, chiar deasupra suprafeţei apei. Erau exact la fel ca acelea pe care le zărise mai înainte în tunelul de gheaţă.

Apoi Austin văzu ceva ieşind din una dintre găuri.

— Isuse Hristoase, rosti.

Ţipete înfiorătoare izbucniră prin interfon.

În sala de transmisiuni din staţia polară, Hensleigh privea într-o tăcere uluită consola care clipea în faţa ei. Lângă ea, Abby îşi ţinea mâna la gură. Strigăte îngrozite se auzeau din difuzoarele montate în pereţi.

— Raymonds!

— A dispărut!

— Oh, la naiba, nu…

— Isuse, pereţii! Ies din nenorociţii de pereţi!

Şi apoi, dintr-odată, vocea lui Austin:

— Ieşiţi din apă! Ieşiţi din apă, acum!

Un alt ţipăt. Apoi altul.

Sarah Hensleigh înşfăcă microfonul.

— Ben! Ben! Răspunde!

Vocea lui Austin se auzi prin interfon. Vorbea repede, printre gâfâieli scurte.

— Sarah, la naiba… nu mai văd pe nimeni. Nu pot… sunt cu toţii… au dispărut cu toţii… O pauză, apoi: Oh, Isuse… Sarah!

Cheamă ajutoare! Cheamă orice poţi…

Apoi, o bubuitură de sticlă spartă explodă prin interfon, iar vocea lui Benjamin Austin dispăru.

Abby era la radio, ţipând isteric în microfon:

— Pentru Dumnezeu, să-mi răspundă cineva! Suntem staţia 409, repet, suntem staţia patru-zero-nouă. Tocmai am suferit pierderi masive într-o cavernă subacvatică şi solicităm asistenţă imediată! Mă aude cineva? Să-mi răspundă cineva, vă rog! Scafandrii noştri – oh, Isuse – scafandrii noştri au spus că au văzut un fel de navă spaţială în această cavernă şi acum, acum am pierdut contactul eu ei! Ultima oară când i-am auzit, erau atacaţi, atacaţi în apă…

Staţia polară Wilkes nu primi niciun răspuns la apelul disperat.

În ciuda faptului că fusese recepţionat de cel puţin trei instalaţii radio diferite.

PRIMA INCURSIUNE

16 iunie, ora 6.30

*

Aeroglisorul gonea pe întinderea de gheaţă.

Era vopsit în alb, lucru neobişnuit. Majoritatea vehiculelor din Antarctica sunt vopsite în portocaliu aprins, pentru a facilita vizibilitatea. Şi alerga pe întinderea de zăpadă cu o grabă surprinzătoare. Nimeni nu se grăbeşte vreodată în Antarctica.

În interiorul aeroglisorului alb, locotenentul Shane Schofield privea pe geamurile din fibră de sticlă armată. La vreo nouăzeci de metri faţă de tribord putea vedea un al doilea aeroglisor – tot alb – alunecând grăbit prin peisajul plat, îngheţat.

La treizeci şi doi de ani, Schofield era cam tânăr pentru a fi comandantul unei unităţi de recunoaştere. Însă experienţa îi sfida vârsta. La cei 1,75 metri ai săi, Schofield era zvelt şi bine legat, cu o faţă frumoasă şi ridată şi cu părul negru tuns foarte scurt. În acest moment, părul lui negru era acoperit de o cască kevlar de camuflaj. Un guler gri, înalt, îi ieşea de sub umeraşii hainei, acoperindu-i gâtul. Între pliurile gulerului era fixată o placă uşoară de kevlar – protecţie împotriva lunetiştilor.

Se zvonea că Shane Schofield avea ochi de un albastru profund, însă acest zvon nu fusese niciodată confirmat. De fapt, în Insula Parris – legendara tabără de antrenament pentru Corpul Puşcaşilor Marini al Statelor Unite – se spunea că nimeni cu grad mai mic de general nu-i văzuse vreodată ochii lui Schofield, îi ţinea ascunşi întotdeauna în spatele unei perechi de ochelari-oglindă, argintii, pentru zăpadă.

Indicativul său de apel sporea misterul, întrucât toată lumea ştia că generalul de brigadă Norman W. McLean însuşi îi dăduse lui Schofield numele operativ – o poreclă despre care mulţi presupuneau că avea de-a face cu ochii ascunşi ai tânărului locotenent.

— Fluierar Unu, eşti pe recepţie?

Schofield îşi ridică radioul.

— Fluierar Doi, aici Fluierar Unu. Ce s-a întâmplat?

— Domnule…

Vocea gravă a sergentului Buck „Book” Riley fu întreruptă brusc de paraziţi. În ultimele douăzeci şi patru de ore, condiţiile ionosferice se deterioraseră rapid în Antarctica continentală. Intervenise cu toată forţa o erupţie solară, distrugând întregul spectru electromagnetic şi limitând transmisia radio pe unde ultrascurte. Contactul între aeroglisoare aflate la o sută de metri distanţă era dificil. Contactul cu staţia polară Wilkes – destinaţia lor – era imposibil.

Paraziţii dispărură şi vocea lui Riley se auzi din nou în interfon:

— Domnule, vă amintiţi acel contact oscilant pe care l-am recepţionat acum o oră?

— Aha, spuse Schofield.

În ultima oră, Fluierar Doi recepţionase emisiile echipamentului electronic de la bordul unui vehicul aflat în mişcare ce se îndrepta în direcţia opusă, înapoi pe coastă, spre staţia franceză de cercetare, Dumont d’Urville.

— Ce-i cu el?

— Domnule, nu-l mai pot găsi.

Schofield privi în jos, spre radio.

— Eşti sigur?

— Pe radarele noastre nu apare nicio indicaţie. Ori şi-au închis radioul, ori pur şi simplu au dispărut.

Fruntea lui Schofield se încreţi de gânduri, apoi privi din nou la compartimentul strâmt pentru personal din spatele lui. Acolo stăteau aşezaţi patru soldaţi din infanteria marină, doi de fiecare parte, cu toţii îmbrăcaţi în echipamente pentru zăpadă. În poală ţineau căşti albe-gri din kevlar. Piepturile le erau acoperite cu veste albe-gri din kevlar. De o parte şi de alta aveau puşti automate albe-gri.

Trecuseră două zile de când nava de debarcare a marinei americane, *Shreveport,* recepţionase apelul de ajutor de la staţia polară Wilkes în timp ce se afla în port în Sydney. Soarta făcuse ca doar cu o săptămână în urmă să fie luată decizia ca *Shreveport* – un vas de intervenţie rapidă utilizat pentru a transporta unităţile de recunoaştere ale forţelor maritime – să rămână la Sydney pentru nişte reparaţii urgente, în timp ce

restul grupului se întorcea la Pearl Harbour. Aşa stând lucrurile, la o oră de la primirea apelului de ajutor al lui Abby Sinclair, *Shreveport* – acum pregătită de plecare – era în larg, având la bord un pluton de soldaţi din infanteria marină, navigând spre sud, spre Marea Ross.

Acum, Schofield şi unitatea sa se apropiau de staţia polara Wilkes, dinspre staţia McMurdo, o altă bază de cercetare americană, mai mare, aflată la aproximativ 1 450 de kilometri de Wilkes. McMurdo era situată pe ţărmul Mării Ross şi era administrată de o echipă permanentă de 104 persoane pe parcursul întregului an. În ciuda stigmatului persistent asociat cu experimentul nuclear dezastruos al marinei americane din 1972 efectuat aici, staţia rămăsese poarta de acces a Statelor Unite către Polul Sud.

Wilkes, pe de altă parte, era cea mai izolată staţie pe care o puteai găsi în Antarctica. Aflată la o mie de kilometri de cel mai apropiat vecin, era un avanpost american micuţ, situat chiar în vârful platformei litorale de gheaţă, aproape de Dalton Iceberg Tongue[3]. Era delimitată pe partea dinspre uscat de 160 de kilometri de zone de gheaţă sterpe, bătute de vânt, iar înspre mare, de stânci de 90 de metri, de care se izbeau, în fiecare zi a anului, valuri gigantice de 20 de metri înălţime.

Accesul pe calea aerului nici nu intrase în discuţie. Era începutul iernii, minus 30 de grade, şi un viscol asalta tabăra de trei săptămâni. Se aşteptau să mai bată încă patru. Pe o asemenea vreme, se ştia că rotoarele externe ale elicopterelor şi motoarele cu reacţie îngheaţă în aer.

Iar accesul pe mare însemna să te pui cu stâncile. Marina americană avea o denumire pentru o astfel de misiune: *sinucidere.*

Aşa că rămăsese accesul pe uscat. Cu aeroglisoare. Unitatea navală de recunoaştere formată din doisprezece oameni avea să efectueze călătoria de unsprezece ore de la McMurdo la Wilkes cu două aeroglisoare militare.

Schofield se gândi din nou la semnalul oscilant. Pe hartă, staţiile McMurdo, d'Urville şi Wilkes formau un fel de triunghi isoscel. D'Urville şi Wilkes, aflate pe coastă, reprezentau baza triunghiului. McMurdo – amplasată mai departe în interiorul

[3] O limbă de gheţar lungă care se extinde spre mare în Antarctica (n.tr.)

teritoriului, pe marginea golfului enorm format de Marea Ross – reprezenta vârful triunghiului.

Semnalul pe care-l recepţionase Fluierar Doi, mergând înapoi de-a lungul coastei spre Dumont d'Urville, se menţinuse la o viteză constantă de aproximativ 64 kilometri pe oră. La această viteză, era probabil un aeroglisor convenţional. Poate că francezii de la d'Urville recepţionaseră apelul de la Wilkes, trimiseseră ajutoare şi acum se întorceau…

Schofield vorbi din nou în staţie:

— Book, când ai recepţionat ultima oară semnalul acela?

Radioul pârâi.

— Semnal recepţionat ultima oară acum opt minute. Contact telemetru. Identic cu semnătura electronică recepţionată anterior. Direcţia, aceeaşi cu vectorul anterior. A fost acelaşi semnal, domnule, şi acum opt minute era exact unde ar fi trebuit să fie.

Pe o vreme ca asta – cu vânturi de optzeci de noduri care urlau şi azvârleau zăpada atât de repede încât cădea orizontal – scanarea radar obişnuită era imposibilă. La fel cum erupţia solară din ionosferă pusese capăt comunicaţiilor radio, sistemul de presiune joasă de la sol le dăduse peste cap radarele.

Pregătit pentru o astfel de situaţie, fiecare aeroglisor era echipat cu unităţi montate pe acoperiş, numite telemetre. Montat pe o turelă rotativă, fiecare telemetru se întorcea înainte şi înapoi într-un arc lent de o sută optzeci de grade, emiţând o rază focală constantă, de mare putere, cunoscută sub denumirea de „ac". Spre deosebire de radar, a cărui rază de acţiune dreaptă a fost întotdeauna limitată de curbura pământului, acele se pot mula pe suprafaţa pământului şi se pot curba peste linia orizontului pe o distanţă de cel puţin încă 80 de kilometri. În momentul în care orice obiect „viu" – orice obiect cu proprietăţi chimice, animale sau electronice – se intersectează cu traiectoria unui ac, este înregistrat. Sau, cum îi plăcea să spună operatorului telemetrului unităţii, soldatul José „Santa" Cruz, „dacă fierbe, respiră sau ţiuie, telemetrul îl va prinde pe nenorocit".

Schofield vorbi în staţie:

— Book, cât de departe este locul în care a dispărut semnalul?

— Cam la 140 de kilometri de aici, domnule, se auzi vocea lui Riley.

Schofield privi afară spre suprafaţă albă neîntreruptă care se întindea până în orizontul îndepărtat.

Într-un final, spuse:

— În regulă. Vezi despre ce este vorba.

— Recepţionat, răspunse Riley imediat.

Schofield îl cunoştea de mult timp pe Book Riley. Cei doi bărbaţi erau prieteni de mai mulţi ani. Solid şi voinic, Riley avea figura unui boxer – un nas turtit care fusese spart de prea multe ori, ochi afundaţi în orbite şi sprâncene negre, groase. Era popular în cadrul unităţii – serios când o cerea situaţia, însă relaxat şi amuzant atunci când presiunea trecea. Fusese sergentul responsabil pentru Schofield când acesta era un tânăr sublocotenent prostuţ. Apoi, când lui Schofield îi fusese încredinţată comanda unei unităţi de recunoaştere, Book – atunci un sergent de patruzeci de ani, foarte respectat, care ar fi putut să aleagă să fie numit în cadrul eşaloanelor superioare ale Corpului Puşcaşilor Marini – rămăsese alături de el.

— Noi vom continua drumul spre Wilkes, spuse Schofield. Tu află ce s-a întâmplat cu acel semnal şi apoi ne vedem la staţie.

— Am înţeles.

— Ai la dispoziţie două ore. Să nu întârzii. Şi fixează-ţi arcul telemetrului din coadă. Dacă este cineva acolo, în spatele nostru, vreau să ştiu.

— Da, domnule.

— Oh, şi Book, încă un lucru, zise Schofield.

— Ce?

— Să te porţi frumos cu ceilalţi băieţi, auzi!

— Da, domnule.

— Transmisie de la Fluierar Unu încheiata, spuse Schofield.

— Transmisie încheiată de la Fluierar Doi.

Şi apoi, cel de-al doilea aeroglisor alunecă spre dreapta şi porni în viteză prin furtuna de zăpadă.

*

O oră mai târziu, linia litoralului se ivi şi, printr-un binoclu foarte puternic, Schofield văzu staţia polară Wilkes pentru prima oară.

De la suprafaţa, nu arăta deloc ca o „staţie” – ci mai degrabă ca o adunătură pestriţă de structuri joase, sub formă de dom, pe jumătate îngropate în zăpadă.

În mijlocul complexului se afla clădirea principală. Era ceva mai mult decât un dom enorm, rotund, ridicat pe o bază pătrată întinsă. Deasupra solului, întreaga structură avea aproximativ 30 de metri diametru, însă nu avea cum să fie mai înaltă de trei metri.

În vârful uneia dintre clădirile mai mici adunate în jurul domului principal se aflau rămăşiţele unei antene radio. Jumătatea superioară a antenei era îndoită în jos, două cabluri întinse fiind singurele care o mai ţineau legată de jumătatea inferioară verticală. Cruste de gheaţă acopereau totul. Singura lumină care se vedea era o licărire albă, slabă, arzând în interiorul domului principal.

Schofield ordonă să se oprească aeroglisorul la 800 de metri de staţie. Nici nu se opri bine, că uşa dinspre babord fu deschisă şi cei şase soldaţi din infanteria marină săriră de pe pânza umflată a aeroglisorului şi aterizară cu bufnituri înăbuşite pe zăpada puternic bătătorită.

Alergând pe terenul acoperit de zăpadă, puteau auzi, deasupra urletului vântului, valurile care se spărgeau de stânci pe latura îndepărtată a staţiei.

— Domnilor, ştiţi ce aveţi de făcut, fu tot ce rosti Schofield în microfonul din cască în timp ce alerga.

Învăluit în pătura de zăpadă creată de viscol, grupul înveşmântat în alb se împrăştie, croindu-şi drum spre complexul

staţiei.

Buck Riley văzu gaura în zăpadă înainte de a vedea aeroglisorul căzut din ea.

Crevasa arăta ca o cicatrice pe întinderea de zăpadă – o rană adâncă, în formă de semilună, de vreo patruzeci de metri lăţime.

Aeroglisorul lui Riley se opri la 90 de metri de marginea prăpastiei enorme. Cei şase soldaţi din infanteria marină ieşiră din aeroglisor, coborâră încet pe pământ şi-şi croiră cu grijă drum prin zăpadă, spre marginea crevasei.

Soldatul fruntaş Robert „Rebound”[4] Simmons era căţărătorul lor, aşadar îl echipară pe el mai întâi. Fiind un bărbat micuţ, Rebound era la fel de ager ca o pisică şi cam la fel de uşor. Era tânăr, având doar douăzeci şi trei de ani şi, asemenea majorităţii bărbaţilor de vârsta lui, îl încântau laudele. Se umflase în pene de mândrie când îl auzise pe locotenentul său spunându-i altui comandant de pluton că avea un căţărător atât de bun încât putea urca în interiorul clădirii Capitoliului fără coardă. Porecla lui era altă poveste; îi fusese dată printr-o glumă binevoitoare a colegilor din unitatea sa referitoare la succesul său la femei, care nu era prea impresionant.

Odată ce coarda fu prinsă de harnaşament, Simmons se aşeză pe burtă şi începu să-şi croiască încet drum înainte prin zăpadă, spre marginea prăpastiei.

Ajunse la margine şi privi în jos în interiorul crevasei.

— La naiba…

Aflat la zece metri în spatele lui, Buck Riley vorbi în microfonul din casca:

— Cum stă treaba, Rebound?

— Sunt aici, domnule. Vocea lui Simmons era aproape înăbuşită. Un vehicul obişnuit. Pe lateral este scris ceva în franceză. Sub el este împrăştiată gheaţă subţire în toate părţile. Se pare că au încercat să traverseze un pod de zăpadă care nu a rezistat.

Se întoarse cu faţa la Riley, având o expresie sumbră şi o voce care se auzea slab pe frecvenţa scurtă a radioului.

— Şi, domnule, situaţia este destul de nasoală.

[4] Ricoşeu

Aeroglisorul se afla la 12 metri adâncime, cu vârful său rotunjit înfundat din cauza impactului, fiecare fereastră fiind fie sfărâmată, fie crăpată ca o pânză de păianjen distorsionată. Un strat subţire de zăpada începuse deja să şteargă de pe faţa pământului vehiculul distrus.

Doi dintre ocupanţii aeroglisorului fuseseră catapultaţi din cauza impactului direct prin parbriz. Amândoi stăteau rezemaţi de peretele anterior al crevasei, cu gâturile aplecate spre spate în unghiuri groteşti şi corpurile zăcând în bălţi formate din propriul sânge îngheţat.

Rebound Simmons privi scena sinistră.

Mai erau şi alte cadavre în interiorul aeroglisorului. Le putea vedea umbrele înăuntru şi pete de sânge sub formă de stea pe partea interioară a ferestrelor sparte ale aeroglisorului.

— Rebound? se auzi vocea lui Riley prin interfonul din cască. E cineva în viaţă acolo jos?

— Se pare că nu, domnule, spuse Rebound.

— Foloseşte infraroşul, îl instrui Riley. Mai avem douăzeci de minute de stat aici şi nu aş vrea să plec şi să descopăr apoi că erau supravieţuitori acolo jos.

Rebound îşi aşează viziera cu infraroşu la locul ei. Era prinsă de partea de sus a căştii sale, acoperindu-i ochii asemenea vizierei unui pilot de vânătoare.

Acum văzu aeroglisorul zdrobit printr-o pânză albastră creată electronic. Frigul îşi făcuse repede efectul. Întregul spaţiu al accidentului era ilustrat ca un contur albastru pe negru. Nici măcar motorul nu apărea galben – culoarea obiectelor cu o intensitate minimă a căldurii.

Însă mai important era că nu existau pete portocalii sau galbene *în cadrul* imaginii vehiculului. Cadavrele care se aflau în interiorul aeroglisorului erau reci ca gheaţa. Toţi cei aflaţi la bord erau cu siguranţă morţi.

Rebound spuse:

— Domnule, citirea cu infraroşu este nega…

Terenul ceda sub el.

Nu fusese niciun avertisment. Nicio crăpare preventivă a gheţii. Niciun sentiment că aceasta ar slăbi.

Rebound Simmons căzu ca un bolovan în crevasă.

Se întâmplă atât de repede încât Buck Riley aproape ratã momentul. Într-o clipă îl urmărea pe Rebound cum privea peste marginea crevasei. În clipa următoare, Rebound pur şi simplu dispăruse din vedere.

Coarda neagră aluneca după Rebound, descolăcindu-se rapid, ţâşnind peste margine.

— Ţineţi bine! ţipă Riley la cei doi soldaţi din infanteria marină care ţineau coarda.

Aceştia strânseră tare coarda, încordându-se cu putere în aşteptarea smuciturii.

Coarda continuă să alunece peste margine până când, cu o bufnitura, rămase dintr-odată întinsă.

Riley păşi cu atenţie spre dreapta, departe de marginea crevasei, însă suficient de aproape ca să poată privi în interior.

Văzu aeroglisorul distrus în fundul gropii şi cele două cadavre însângerate şi frânte lipite de peretele de gheaţă din faţa acestuia. Şi-l văzu pe Rebound, atârnând agăţat de coardă, la jumătate de metru deasupra uşii trântite la perete a aeroglisorului.

— Eşti bine? spuse Riley în microfonul din cască.

— Nu m-am îndoit nicio secunda de dumneavoastră, domnule.

— Rezistă. Te ridicăm imediat.

— Sigur.

Jos în crevasă, Rebound se legăna prosteşte deasupra aeroglisorului distrus. De unde atârna, putea vedea prin uşa deschisa a aeroglisorului.

— Oh, Isuse… gâfâi.

Schofield bătu cu putere la uşa mare de lemn.

Uşa era fixată în fundaţia de formă pătrată care susţinea domul principal al staţiei polare Wilkes. Se afla la capătul unei rampe strâmte care cobora la aproximativ 2,5 metri sub gheaţă.

Schofield lovi din nou cu pumnul în uşă.

Stătea întins pe parapetul fundaţiei, întinzând mâna pe *deasupra* uşii ca să bată în ea.

La zece metri mai departe, întins pe burtă în zăpadă în vârful rampei, cu picioarele larg desfăcute, stătea sergentul de artilerie Scott „Snake”[5] Kaplan. Puşca sa de asalt M-16 era îndreptată

[5] Şarpe

către uşa închisă.

Se auzi dintr-odată un scârţâit, iar Schofield îşi ţinu răsuflarea pe măsură ce o dâră de lumină se întinse pe zăpadă în spatele lui şi uşa staţiei începu încet să se deschidă.

O siluetă păşi pe rampa de zăpada de sub Schofield. Era un bărbat. Înfăşurat în vreo şapte straturi de haine. Neînarmat.

Dintr-odată, bărbatul se încordă, probabil văzându-l pe Snake întins în zăpadă în faţa sa, cu puşca M-16 îndreptată exact spre nasul lui.

— Stai *pe loc,* ţipă Schofield de deasupra şi din spatele bărbatului. Marina Statelor Unite.

Bărbatul rămase împietrit.

— Unitatea Doi se află înăuntru. Asigurat, şopti o voce de femeie în casca lui Schofield.

— Unitatea Trei. Înăuntru şi asigurat.

— În regulă. Pătrundem prin uşa din faţă.

Schofield coborî de unde se afla şi ateriza lângă bărbatul de pe rampa de zăpadă şi începu să-l controleze de arme.

Snake coborî rampa spre cei doi, cu puşca ridicată, îndreptată spre uşă.

Schofield îi zise bărbatului:

— Eşti american? Cum te numeşti?

Bărbatul vorbi:

— *Non. Je suis Français.*[6] Şi apoi, în engleză: Mă numesc Luc.

[6] Nu. Sunt francez. (n.tr.)

*

Teoreticienii au tendinţa de a vedea în Antarctica ultimul teritoriu neutru de pe pământ. Se spune că în Antarctica nu există locuri tradiţionale sau sfinte pentru care să te lupţi, nici graniţe istorice de disputat. Ceea ce rămâne este un fel de *terra communis,* un ţinut aparţinând comunităţii.

Într-adevăr, în virtutea Tratatului Antarcticii din 1961, continentul a fost împărţit în ceea ce pare o diagramă sectorială enormă, fiecărei părţi semnatare a Tratatului fiindu-i alocat un sector. Unele sectoare se suprapun, cum este cazul celor administrate de Chile, Argentina şi Marea Britanie. Altele acoperă suprafeţe de teren extrem de întinse – Australia administrează un sector care acoperă aproape un sfert din întreaga Antarctică. Există chiar şi un sector – cel care cuprinde Marea Amundsen şi Regiunea Byrd – care nu aparţine nimănui.

Impresia generală este aceea de zonă cu adevărat internaţională. O astfel de impresie este însă greşită şi simplistă.

Susţinătorii „Antarcticii neutre politic" nu conştientizează animozitatea continuă dintre Argentina şi Marea Britanie referitoare la revendicările acestora privind Antarctica; sau refuzul ferm al *tuturor* părţilor semnatare ale Tratatului Antarctic de a vota Rezoluţia Naţiunilor Unite din 1985, care ar fi încredinţat uscatul Antarcticii în beneficiul *întregii* comunităţi internaţionale; sau misterioasa conspiraţie a tăcerii dintre naţiunile incluse în tratat care a urmat unui raport puţin cunoscut al Greenpeace, din 1995, care acuza guvernul francez de efectuarea de teste nucleare subterane secrete dincolo de coasta Regiunii Victoria.

Însă ceea ce este mai important este că aceşti susţinători nici nu recunosc că o regiune fără graniţe bine definite nu are niciun mijloc de abordare a incursiunilor străine ostile.

Staţiile de cercetare pot fi deseori la 1 600 de kilometri distanţă una de cealaltă. Uneori, ele descoperă elemente de o valoare imensă – uraniu, plutoniu, aur. Nu este imposibil ca, în momentul în care află de o astfel de descoperire, un stat străin, disperat după resurse, să trimită forţe armate pentru a-şi însuşi acea descoperire înainte ca restul lumii să ştie că ea există.

Un astfel de incident – atât cât se putea şti – nu se produsese în Antarctica până atunci.

„Există întotdeauna un început”, se gândi Schofield în timp ce era condus în interiorul staţiei polare Wilkes de către francezul pe nume Luc.

Schofield ascultase o înregistrare a apelului de ajutor al lui Abby Sinclair, o auzise menţionând descoperirea unei nave spaţiale îngropate în gheaţa de sub staţia polară Wilkes. Dacă oamenii de ştiinţa de la Wilkes descoperiseră, într-adevăr, o nava spaţială extraterestră, cu siguranţa celelalte părţi ar fi interesate de acest lucru. Dacă aveau sau nu curajul de a trimite forţe armate ca să preia nava, asta era altă problemă.

În orice caz, îl neliniştea destul de mult faptul că fusese întâmpinat la porţile unei staţii de cercetare *americane* de către un *francez* şi, pe măsură ce cobora în spatele lui Luc prin tunelul întunecat cu pereţi de gheaţă, Schofield se trezi că-şi strânge mai puternic pistolul automat.

Cei doi bărbaţi ieşiră din tunelul de intrare întunecat într-un spaţiu deschis, puternic luminat. Schofield se trezi pe o pasarelă subţire de metal situată deasupra unei prăpăstii cilindrice de spaţiu gol.

În faţa sa se deschise staţia polară Wilkes, o structură subterană gigantică. În jurul puţului subteran erau împrăştiate pasarele înguste, negre, înconjurând puţul central larg. La baza puţului enorm, Schofield văzu un bazin circular de apă, în mijlocul căruia se afla clopotul de scufundare al staţiei.

— Pe aici, spuse Luc, ghidându-l pe Schofield spre dreapta. Sunt cu toţii în sala de mese.

Intrând în încăpere în urma lui Luc, Schofield se simţea ca un adult care pătrunde în sala de clasă a unor preşcolari: un străin care, prin statura şi ţinuta sa, pur şi simplu nu se potriveşte în peisaj.

Cei cinci supravieţuitori stăteau într-un cerc strâns în jurul mesei. Bărbaţii erau nebărbieriţi, femeile neîngrijite. Păreau cu toţii epuizaţi. Priviră plictisiţi în sus când Schofield intră în cameră.

Mai erau doi bărbaţi în încăpere, care stăteau în picioare în spatele mesei. Spre deosebire de cei aşezaţi la masă, aceştia doi, asemenea lui Luc, păreau vioi, curaţi şi proaspeţi. Unul din ei avea o tavă cu băuturi aburinde. Rămase blocat când îl văzu pe Schofield intrând.

„Oameni de ştiinţă francezi de la d'Urville, se gândi Schofield. Au venit aici în urma apelului de ajutor. Probabil."

La început, nimeni nu spuse nimic.

Toţi cei din cameră îl priveau pe Schofield, observându-i casca şi ochelarii argintii, pentru zăpada; vesta de corp şi echipamentul de zăpadă; puşca automată MP-5 aruncată pe umăr şi pistolul de calibru 44 din mână.

Snake veni în spatele lui Schofield şi toţi ochii se întoarseră spre el: îmbrăcat asemănător, înarmat asemănător. O clonă.

— E în regulă, le spuse Luc cu blândeţe celorlalţi. Sunt soldaţi din infanteria marină. Sunt aici să vă salveze.

Una dintre femei lăsă să-i scape un oftat.

— Oh, Isuse, zise. Apoi, începu să plângă. Oh, slavă Domnului.

„Accent american", observă Schofield. Femeia îşi împinse scaunul în spate şi veni spre el, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Ştiam că veţi veni, rosti. Ştiam ca veţi veni.

Îl prinse pe Schofield de haină şi începu să suspine cu capul afundat la pieptul lui. Schofield nu trăda nicio emoţie. Îşi ţinu pistolul departe de ea, aşa cum fusese antrenat să facă.

— E în regulă, doamnă. Atât spuse, în timp ce o conducea cu blândeţe spre un scaun din apropiere. E în regula. Sunteţi bine acum.

Odată ce femeia se aşeză, se întoarse spre ceilalţi.

— Doamnelor şi domnilor. Suntem Unitatea de recunoaştere Şaisprezece a Corpului Puşcaşilor Marini al Statelor Unite. Numele meu este locotenent Shane Schofield, iar acesta este sergentul Scott Kaplan. Suntem aici ca răspuns la apelul dumneavoastră de ajutor. Avem instrucţiuni să securizăm această staţie şi să ne asigurăm că fiecare dintre voi este nevătămat.

Unul dintre bărbaţii de la masă răsuflă uşurat.

Schofield continuă:

— Ca să nu vă faceţi iluzii, vă voi spune acum că suntem o unitate de *recunoaştere.* Nu vă vom lua de aici. Suntem o unitate de primă linie. Călătorim rapid şi călătorim fără bagaje. Sarcina noastră este să ajungem aici repede şi sa ne asigurăm că sunteţi teferi cu toţii. Dacă este vorba de o situaţie de urgenţă, vă vom lua de aici, dacă nu, ordinele noastre sunt să securizăm această staţie şi să aşteptam sosirea unei echipe de salvare complet echipate.

Schofield se întoarse spre Luc şi spre ceilalţi doi bărbaţi care stăteau în spatele mesei.

— Acum, presupun că dumneavoastră, domnilor, sunteţi de la d'Urville. Am dreptate?

Bărbatul cu tava în mână înghiţi greu, având ochii mari.

— Da, spuse Luc. E corect. Am auzit mesajul la radio şi am venit cât am putut de repede. Să ajutăm.

În timp ce Luc vorbea, vocea unei femei pârâi în casca lui Schofield.

— Unitatea Doi, am terminat verificarea.

— Unitatea Trei. Am găsit trei – nu, de fapt, sunt patru – contacte în camera de foraj. Urcăm imediat.

Schofield încuviinţă din cap spre Luc.

— Cum vă numiţi?

— Eu sunt profesorul Luc Champion, spuse Luc. El este profesorul Jean-Pierre Cuvier, iar cel care ţine tava este doctor Henri Rae.

Schofield încuviinţa încet din cap, reţinând numele, comparându-le cu cele de pe o listă pe care o văzuse pe *Shreveport* cu două zile înainte. Era o listă cu numele tuturor oamenilor de ştiinţă de la staţia d'Urville. Champion, Cuvier şi Rae se aflau pe ea.

Se auzi o bătaie în uşă şi Schofield se întoarse.

Sergentul major Morgan „Montana" Lee stătea în uşa sălii de mese. Montana Lee era un ghemotoc de om, îndesat şi, la patruzeci şi şase de ani, era cel mai în vârstă membru al unităţii. Avea un nas cârn şi o faţă cu trăsături dure, bătută de vânt. La zece metri în spatele lui stătea partenerul său, caporalul Oliver „Hollywood" Todd. Înalt, negru şi slab, Hollywood Todd avea

douăzeci şi unu de ani.

Şi, între cei doi soldaţi ai infanteriei marine, stăteau rezultatele verificării lor.

O femeie.

Un bărbat.

O fetiţă.

Şi o focă.

*

— Au sosit aici cu vreo patru ore în urmă, spuse Sarah Hensleigh.

Schofield şi Hensleigh se aflau pe puntea A, afară, pe pasarela de pe care se vedea restul staţiei polare.

Aşa cum explicase deja Hensleigh, staţia polară Wilkes era practic un cilindru vertical mare, impunător, care fusese săpat în platforma de gheaţă. Cobora drept cinci etaje, până la nivelul marii.

La intervale regulate, în pereţii cilindrului erau crestate pasarele de metal, înconjurându-i circumferinţa. Fiecare pasarelă era legată de cea de deasupra ei prin scări strâmte şi abrupte, astfel încât întreaga structură arăta ca un fel de ieşire de incendiu.

De pe fiecare pasarelă se ramificau, pătrunzând *în* pereţii de gheaţă ai cilindrului, o serie de tuneluri care formau diferitele niveluri ale staţiei. Fiecare nivel era alcătuit din patru tuneluri drepte care se ramificau din puţul central pentru a se întâlni cu un tunel exterior circular care *înconjura* într-un arc larg cavitatea centrală. Cele patru tuneluri drepte corespundeau aproximativ celor patru puncte cardinale de pe o busolă, astfel încât erau denumite pur şi simplu nord, sud, est şi vest.

Fiecare pasarelă/nivel al staţiei polare Wilkes era etichetată de la A la E – puntea A fiind cea mai de sus, iar puntea E reprezentând platforma largă de metal care înconjura bazinul de apă extins de la baza structurii subterane masive. Pe puntea C, nivelul de mijloc, spusese Sarah, un pod retractabil se putea extinde peste puţul central larg al staţiei.

— Câţi? întrebă Schofield.

— La început, au fost cinci, zise Sarah. Patru au stat aici cu noi,

în timp ce al cincilea i-a dus pe ceilalţi înapoi la d'Urville cu aeroglisorul.

— Îi cunoşti?

Sarah spuse:

— Îi cunosc pe Luc şi pe Henri – care cred că a făcut pe el când v-a văzut pe voi intrând – şi ştiu *despre* al patrulea, Jacques Latissier.

După ce Montana o condusese pe Hensleigh în sala de mese cu câteva minute în urmă, lui Schofield nu-i trebuise mult timp să-şi dea seama că ea era persoana cu care trebuia să vorbească despre evenimentele săptămânii anterioare de la staţia polară Wilkes.

În timp ce toţi ceilalţi păreau fie deprimaţi, fie obosiţi, Sarah părea calmă şi că deţine controlul. Într-adevăr, Montana şi Hollywood spuseseră că o găsiseră în timp ce-i arăta unuia dintre oamenii de ştiinţă francezi camera centrală de foraj de pe puntea E. Numele acestuia era Jacques Latissier – un bărbat înalt, cu o barbă neagră şi deasă – care se afla, de asemenea, pe lista din mintea lui Schofield.

Sarah Hensleigh se uită pe deasupra puţului central al staţiei, cufundată în gânduri. Schofield o privi. Era o femeie atrăgătoare, de vreo treizeci şi cinci de ani, cu ochii căprui-închis, părul negru până la umeri şi pomeţi înalţi. Schofield observă că purta în jurul gâtului un medalion strălucitor din argint, agăţat de un lănţişor.

În acel moment, fetiţa ieşi pe pasarelă. Schofield bănui că trebuia să aibă vreo zece ani. Avea părul scurt şi blond, un năsuc borcănat şi purta ochelari groşi, care-i atârnau ciudat pe obraji. Arata aproape comic în hanoracul pufos şi roz pe care-l purta - avea o glugă mult prea mare cu bordură din lână, care i se bălăbănea peste faţă.

Şi, în spatele fetiţei, păşind greoi pe pasarela de metal, venea foca.

— Ea cine este? întrebă Schofield.

— Ea este fiica mea, Kirsty, spuse Sarah, punându-şi mâna pe umărul fetiţei. Kirsty, el este locotenentul Schofield…

— Bună, salută Schofield.

Kirsty Hensleigh rămase o clipă pe loc, privindu-l pe Schofield, observându-i vesta antiglonţ, casca şi armele.

— Mişto ochelari! spuse ea în cele din urmă.

— Poftim? Ah, da, zise Schofield, atingându-şi ochelarii-oglindă, argintii.

Ştia că ochelarii-oglindă, combinaţi cu echipamentul pentru zăpadă şi cel tactic alb-gri pentru protecţie individuală, îl făceau să pară destul de rece. Unui copil *i-ar plăcea* asta. Schofield nu-şi scoase ochelarii.

— Da, bănuiesc că sunt destul de mişto, spuse el. Câţi ani ai?

— Doisprezece, aproape treisprezece.

— Da?

— Sunt cam scundă pentru vârsta mea, adaugă Kirsty scurt şi la obiect.

— Şi eu, spuse Schofield, dând din cap.

Privi în jos la animalul care înainta şi începu să-i adulmece genunchiul.

— Şi pe prietenul tău cum îl cheamă?

— E *fată* şi o cheamă Wendy.

Schofield întinse mâna şi lăsă foca să i-o adulmece. Nu era foarte mare, cam cât un câine de talie mijlocie, şi purta mândră o zgardă frumoasă roşie.

— Wendy. Ce fel de focă este? întreba Schofield şi începu s-o mângâie pe Wendy pe cap.

— *Arctocephalus gazella,* răspunse Kirsty. Focă antarctică, cu blană.

Wendy începu să-şi învârtă capul în mâna lui Schofield, obligându-l să o scarpine în spatele urechii. Schofield o scarpină şi, dintr-odată, Wendy se lăsă la pământ şi se rostogoli pe spate.

— Vrea să o scarpini pe burtă, zise Kirsty, zâmbind. Îi place asta.

Wendy stătea întinsă pe spate pe pasarelă, cu înotătoarele larg deschise, aşteptând să fie scărpinată. Schofield se aplecă şi o frecă puţin pe stomac.

— Tocmai ţi-ai câştigat un prieten pe viaţă, îi spuse Sarah Hensleigh lui Schofield, urmărindu-l cu atenţie.

— Minunat, zise Schofield, ridicându-se.

— Nu ştiam că soldaţii din infanteria marină pot fi atât de prietenoşi, afirmă dintr-odată Sarah, luându-l pe nepregătite pe Schofield.

— Nu suntem complet insensibili.

— Nu atunci când există aici ceva ce vă doriţi.

Comentariul îl făcu pe Schofield să se oprească şi să o privească lung pe Sarah. În mod clar, nu era proastă.

Schofield aprobă uşor din cap, acceptând critica.

— Doamnă, dacă nu vă deranjează, dacă am putea să ne întoarcem la ceea ce discutam mai devreme: îi cunoaşteţi pe doi dintre ei şi ştiţi *despre* existenţa altuia, nu?

— Exact.

— Dar despre al patrulea, Cuvier?

— Nu l-am întâlnit niciodată.

Schofield continuă:

— Şi pe câţi i-au luat înapoi la d'Urville?

— Nu puteau lua decât şase oameni în aeroglisor, aşadar unul dintre ai lor i-a luat pe cinci dintre oamenii noştri înapoi acolo.

— Lăsându-i pe ceilalţi patru aici.

— Exact.

Schofield aprobă din cap pentru sine. Apoi, o privi pe Hensleigh.

— Mai sunt vreo două lucruri despre care trebuie sa vorbim. De exemplu, despre ce aţi găsit jos, în gheaţă. Şi despre… *incidentul* Renshaw.

Sarah înţelese la ce se referea. Astfel de lucruri era mai bine să nu fie discutate în prezenţa unui copil de doisprezece ani.

Aprobă din cap.

— Nicio problemă.

Schofield privi staţia polară din jurul lui: bazinul de jos, pasarelele fixate în pereţii cilindrului, tunelurile care dispăreau în gheaţă. Era ceva în neregulă cu întreaga structură, un lucru pe care nu prea reuşea să-l identifice.

Dintr-odată, îşi dădu seama ce era şi se întoarse spre Sarah.

— Opreşte-mă dacă îţi pun o întrebare stupidă, însă dacă această întreagă staţie este scobită în platforma de gheaţă şi toţi pereţii sunt făcuţi din gheaţă, de ce nu se topesc? Cu siguranţă că generaţi multă căldură aici, cu maşinile voastre şi toate cele. Nu ar trebui ca pereţii să curgă constant?

Sarah spuse:

— Nu este o întrebare stupidă. De fapt, este o întrebare foarte bună. Când am venit aici prima oară, ne-am dat seama că unii dintre pereţii de gheaţă se topeau din cauza căldurii emise de maşina centrală de foraj. Aşa că am instalat un sistem de răcire

pe puntea C. Funcţionează pe baza unui termostat care menţine temperatura constantă la –1 grad Celsius, indiferent câtă căldură producem. Partea amuzantă este că, întrucât temperatura de suprafaţa de afară este de aproape 30 de grade sub zero, sistemul de *răcire încălzeşte* de fapt aerul în interior. Ne place la nebunie asta.

— Foarte ingenios, spuse Schofield, în timp ce privea în jur la staţia polară.

Privirea i se opri asupra sălii de mese. Luc Champion şi ceilalţi trei oameni de ştiinţă francezi erau înăuntru, stând la masă cu rezidenţii de la Wilkes. Schofield îi urmări, cufundat în gânduri.

— Ne vei duce acasă? zise dintr-odată Kirsty din spatele lui. Pentru o clipă lungă, Schofield continuă să-i urmărească pe cei patru oameni de ştiinţă din sala de mese. Apoi, se întoarse spre fetiţa.

— Încă nu, spuse el. Alţi oameni vor veni aici curând ca să vă ducă acasă. Eu sunt aici ca să am grijă de voi până când vin ei.

*

Schofield şi Hensleigh mergeau repede în josul tunelului de gheaţă. Montana şi Hollywood ţineau pasul în urma lor.

Se aflau pe puntea B, zona principală de locuit. Tunelul de gheaţă forma o curbă largă. Pe fiecare parte, erau uşi scobite în curbură: dormitoare, o cameră comună şi diferite laboratoare şi birouri. Schofield nu putu să nu observe o anumită uşă care avea un semn distinctiv de pericol biologic cu trei cercuri. O placă dreptunghiulară de dedesubt indica: LABORATOR DE BIOTOXINE.

Schofield zise:

— Au spus ceva despre asta când am ajuns la McMurdo. Că Renshaw a spus că a făcut-o pentru că celălalt îi fura cercetările. Ceva de genul acesta.

— Exact, zise Hensleigh, mergând repede. Îl privi pe Schofield. E o nebunie.

Ajunseră la capătul tunelului, la o uşă fixată în gheaţă. Era închisă şi era blocată cu o grindă grea de lemn, prinsă pe diagonală.

— James Renshaw, medita Schofield. Nu este el cel care a găsit nava spaţială?

— Corect. Dar asta nu e tot.

Când ajunsese la staţia McMurdo, lui Schofield îi fusese prezentată pe scurt staţia polara Wilkes. La prima vedere, staţia nu părea a avea nimic special. Conţinea varietatea obişnuită de oameni de ştiinţă: biologi marini care studiau fauna oceanică; paleontologi care studiau fosilele îngheţate în gheaţă; geologi care căutau depozite minerale; şi geofizicieni, asemenea lui James Renshaw, care forau adânc în gheaţă, căutând urme vechi de mii de ani de monoxid de carbon şi alte gaze.

Ceea ce făcea staţia polară Wilkes specială era faptul că, cu două zile *înaintea* transmiterii apelului de ajutor al lui Abby

Sinclair, *un alt* semnal cu prioritate înaltă fusese transmis de la staţie. Acest semnal anterior, transmis către McMurdo, fusese o cerere formală care urmărea trimiterea la Wilkes a unei grupe de poliţişti militari.

Deşi detaliile fuseseră vagi, se părea că unul dintre oamenii de ştiinţă de la Wilkes îşi ucisese unul dintre colegi.

Schofield privi uşa închisă de la capătul tunelului de gheaţă şi clătină din cap. Chiar nu avea timp pentru asta. Ordinele sale fuseseră foarte clare: Să securizeze staţia. Să investigheze nava spaţială. Să verifice existenţa acesteia. Şi apoi, s-o păzească de toate celelalte părţi până la sosirea întăririlor.

Schofield îşi aminti cum stătuse în micuţa cameră de instructaj de la bordul navei *Shreveport,* ascultând vocea subsecretarului Apărării prin interfon.

— Alte părţi au interceptat cu siguranţă acel apel de ajutor, locotenente. Dacă există într-adevăr un vehicul extraterestru acolo jos, sunt mari şanse ca una dintre aceste părţi să încerce să-l ia. Guvernul Statelor Unite ar vrea să evite această situaţie, locotenente. Obiectivul tău este protejarea navei spaţiale, nimic mai mult. Repet. Obiectivul tău este protejarea navei spaţiale. Toate celelalte aspecte sunt secundare. *Vrem acea navă.*

Siguranţa oamenilor de ştiinţă americani de la staţie nu fusese menţionata nici măcar o dată, lucru pe care Schofield nu-l scăpase din vedere. Nici lui Sarah Hensleigh nu-i scăpase, cu siguranţă.

Toate celelalte aspecte sunt secundare.

În orice caz, analiză Schofield situaţia, nu-şi putea permite să trimită niciun scafandru jos să investigheze nava spaţială atâta timp cât exista posibilitatea ca unul dintre rezidenţii de la Wilkes să fie o sursă de probleme.

— În regulă, spuse Schofield, privind uşa, însă adresându-i-se lui Hensleigh. Douăzeci de cuvinte sau mai puţin. Care-i povestea?

Sarah Hensleigh explică:

— Renshaw este un geofizician din Stanford, care studiază carotele de gheaţă pentru doctorat. Bernie Olson este – era – supervizorul său. Activitatea lui Renshaw cu carotele de gheaţa era inovatoare. Făcea găuri mai adânci decât oricine altcineva înaintea lui, uneori înaintând aproape un kilometru sub suprafaţă.

Schofield avea cunoştinţe vagi despre cercetările carotelor de gheaţă. Implicau forarea unei găuri circulare de aproximativ treizeci de centimetri lăţime în platforma de gheaţă şi scoaterea unui cilindru de gheaţa, numit carota. În interiorul caratei erau închise goluri de gaze care existaseră în aer cu mii de ani în urmă.

— Oricum, spuse Sarah, acum două săptămâni, Renshaw a dat lovitura. Sfredelul său trebuie să se fi lovit de un strat de gheaţă înălţată – gheaţa preistorica, dar care a fost dislocată de un cutremur cândva în trecut şi împinsă spre suprafaţa. Dintr-odată, Renshaw putea studia goluri de aer vechi de trei sute de *milioane* de ani. Era descoperirea vieţii lui. Avea şansa de a studia o atmosferă pe care nu a cunoscut-o nimeni niciodată. Să vadă cum era atmosfera pământului *înainte* de dinozauri. Sarah Hensleigh ridică din umeri. Pentru un om de ştiinţă, aşa ceva este ca urciorul cu aur de la capătul curcubeului. Valorează o avere doar în circuitul de conferinţe.

Doar că apoi lucrurile au devenit şi mai grozave. Acum câteva zile, Renshaw şi-a ajustat uşor vectorul de foraj – acesta este unghiul la care forezi în gheaţa – şi la 500 de metri, în mijlocul unei secţiuni de gheaţă vechi de patru sute de milioane de ani, a dat de *metal.*

Sarah făcu o pauză, astfel încât cele povestite să-şi producă efectul. Schofield nu spuse nimic.

Sarah continuă:

— Am coborât clopotul de scufundare, am făcut nişte teste de rezonanţă sonică a platformei de gheaţă şi am descoperit că exista un fel de *cavernă* exact unde se presupunea că ar fi această bucata de metal preistorică. Testele suplimentare au arătat că exista un tunel care conducea *în sus,* spre această cavernă, de la o adâncime de o mie de metri. Atunci am trimis scafandrii şi atunci a văzut Austin nava spaţială. Şi atunci au dispărut toţi scafandrii.

Schofield spuse:

— Deci, ce au toate astea a face cu moartea lui Bernard Olson?

Sarah răspunse:

— Olson era supervizorul lui Renshaw. Privea mereu peste umărului lui când acesta făcea descoperirile acestea extraordinare. Renshaw a început să fie paranoic. A început să

spună că Bernie îi fura cercetările. Că folosea descoperirile *sale* pentru a scrie el însuşi un articol rapid şi a i-o lua înainte lui Renshaw.

Vezi tu, Bernie avea legături la reviste, cunoştea câţiva editori. Putea scoate un articol într-o lună. Lui Renshaw, un student la doctorat necunoscut, i-ar fi luat cu siguranţă mai mult. Credea că Bernie încerca să-i fure urciorul cu aur. Şi, când Renshaw a descoperit *metal* jos în caverna şi a văzut că Bernie avea de gând sa includă şi *asta* în articolul său, a izbucnit.

— Şi l-a *ucis?*

— L-a ucis. Miercurea trecuta, noaptea. Renshaw a intrat pur şi simplu în camera lui Bernie şi a început să ţipe la el. Am auzit cu toţii. Renshaw era nervos şi supărat, dar mai auzisem astfel de ţipete şi înainte, aşa că nu prea le-am dat importanţa. Însă, de data asta, l-a ucis.

— Cum? Schofield continuă să privească uşa închisă.

— El... Sarah ezită. I-a înfipt lui Bernie o seringă hipodermică în gât şi i-a injectat conţinutul.

— Ce era în seringă?

— Lichid industrial de curăţare a canalelor de scurgere.

— Fascinant, spuse Schofield. Arătă cu capul spre uşă. E aici, înăuntru?

Sarah spuse:

— S-a încuiat aici după incident. Şi-a luat mâncare pentru o săptămâna şi a spus că dacă vreunul dintre noi încearcă să intre după el, ne omoară şi pe noi. A fost oribil. Era nebun. Aşa că într-o noapte – noaptea de dinainte de a-i trimite pe scafandri să investigheze peştera –, noi ceilalţi ne-am adunat şi am blocat uşa pe dinafară. Ben Austin a fixat nişte suporţi pe perete, de fiecare parte a uşii, iar noi am pus bara la locul ei. Apoi, Austin a folosit un ciocan pneumatic de nituit pentru a sigila uşa.

Schofield întrebă:

— E încă în viaţă?

— Da. Nu-l poţi auzi acum, ceea ce înseamnă că probabil doarme. Însă, când este treaz, crede-mă că-ţi vei da seama.

— Aha. Schofield examină marginile uşii, văzu niturile care o ţineau fixată în cadru. Prietenul tău a făcut treabă bună cu uşa. Schofield se întoarse. Dacă este închis înăuntru, este suficient pentru mine, *dacă* eşti sigură că nu mai există altă ieşire din

camera aia.

— Aceasta este singura intrare.

— Da. Însă, mai există vreo altă cale de ieşire din cameră? Ar putea să-şi sape ieşirea, să zicem, prin pereţi sau tavan?

— Tavanul şi podeaua sunt căptuşite cu oţel, deci nu poate săpa prin ele. Iar camera lui este la capătul coridorului, deci nu mai există nicio cameră în nicio parte a sa – pereţii sunt din gheaţă solidă. Sarah Hensleigh îi aruncă lui Schofield un zâmbet strâmb. Nu cred că există nicio cale de ieşire de acolo.

— Atunci, îl lăsăm aici, spuse Schofield, începând să meargă înapoi prin tunelul de gheaţă. Avem alte lucruri la care să ne gândim. Primul dintre acestea este să descoperim ce s-a întâmplat cu scafandrii voştri acolo, în peştera aceea.

*

Soarele strălucea cu putere peste Washington, D.C. Capitoliul lucea alb, profilat pe minunatul cer albastru.

Într-un colţ somptuos al clădirii Capitoliului, acoperit cu un covor roşu, şedinţa se întrerupse pentru pauză. Dosarele se închiseră. Scaunele fură împinse în spate. Unii dintre delegaţi îşi dădură jos ochelarii de citit şi se frecară la ochi. Odată ce pauza fu anunţată, grupuri mici de asistenţi se îndreptară grăbiţi spre şefii lor cu telefoane celulare, dosare şi faxuri.

— Ce *pun* la cale? îl întrebă reprezentantul permanent al Guvernului Statelor Unite, George Holmes, pe asistentul său, în timp ce urmărea întreaga delegaţie franceză – pe toţi cei doisprezece – părăsind camera de negocieri. Este a patra oară când au solicitat o pauză, astăzi.

Holmes îl urmări pe şeful misiunii franceze – un bărbat pompos, snob, numit Pierre Dufresne – părăsind camera în fruntea grupului său. Holmes dădu din cap întrebător.

George Holmes era diplomat, asta fusese toată viaţa. Avea cincizeci şi cinci de ani, era scund şi, deşi nu suporta să recunoască, avea câteva kilograme în plus.

Holmes avea o faţă rotundă ca o lună şi o semilună de păr încărunţit în jurul cheliei şi purta ochelari groşi, cu ramă de baga, care-i făceau ochii căprui să pară mai mari decât erau în realitate.

Se ridică, îşi întinse picioarele şi privi în jur la enorma sală de şedinţe. În centrul camerei se afla o masă imensă, circulară, cu şaisprezece scaune de piele, confortabile, aşezate la distanţe egale în jurul circumferinţei sale.

Ocazia era reafirmarea unei alianţe.

Alianţele internaţionale nu sunt chiar acele întruniri prietenoase pe care le prezintă ştirile TV. Când preşedinţii şi

prim-miniştrii ies din Casa Albă şi-şi strâng mâna pentru camerele de filmat în faţa steagurilor lor alăturate, nu arată nimic din negocierile, promisiunile încălcate, chiţibuşăriile şi răfuielile care au loc în camere asemănătoare celei în care stătea acum George Holmes. Zâmbetele şi strângerile de mână sunt doar cireaşa de pe nişte torturi foarte complicate, negociate, care sunt făcute de diplomaţi profesionişti ca Holmes.

În alianţele internaţionale nu este vorba despre prietenie. Este vorba despre *avantaj.* Dacă prietenia aduce avantaj, atunci prietenia este dezirabilă. Dacă prietenia nu aduce avantaj, atunci poate că doar relaţiile civilizate ar putea fi suficiente. *Prietenia* internaţională – ca ajutor străin, loialitate militară şi aliniere a comerţului – poate fi o afacere foarte scumpă. Nu se încheie prea uşor o astfel de afacere.

Acesta era motivul pentru care George Holmes se afla în Washington în această zi însorită de vară. El era negociator. Mai mult, era un negociator iscusit în ceea ce priveşte detaliile şi subtilităţile schimburilor diplomatice.

Şi avea nevoie de toată iscusinţa sa în cadrul acestui schimb diplomatic, întrucât aceasta nu era o reafirmare obişnuită a unei alianţe.

Era reafirmarea a ceea ce era, în mod discutabil, cea mai importantă alianţă a secolului douăzeci.

Organizaţia Tratatului Atlanticului de Nord.

NATO.

— Phil, ştiai că în ultimii patruzeci de ani, singurul scop al politicii externe franceze a fost distragerea hegemoniei Statelor Unite asupra lumii occidentale? medită Holmes, în timp ce aştepta ca delegaţia franceză să se întoarcă în sala de şedinţe.

Asistentul său, un absolvent de Drept la Harvard de douăzeci şi cinci de ani, pe nume Phillip Munro, ezită înainte să răspundă. Nu era sigur dacă întrebarea era retorică. Holmes se roti în scaun şi-l privi pe Munro prin ochelarii săi groşi.

— Ah, nu, domnule, nu ştiam, spuse Munro.

Holmes confirmă din cap, gânditor.

— Ne consideră brute, proşti nesofisticaţi. Bădărani îmbuibaţi de bere care, printr-un accident al istoriei, am pus mâna nu se ştie cum pe cele mai puternice arme din lume, devenind astfel

conducătorul ei. Francezii nu suportă asta. La naiba, nici măcar nu mai sunt membri deplini ai NATO, întrucât consideră că perpetuează influenţa Statelor Unite asupra Europei.

Holmes izbucni în râs. Îşi aminti când, în 1966, Franţa se retrăsese din comanda militară integrata a NATO pentru că nu voia ca armele nucleare franceze să fie plasate sub controlul NATO – şi astfel, sub controlul Statelor Unite. În acea vreme, preşedintele francez, Charles de Gaulle, afirmase categoric că NATO era „o organizaţie americană”. Acum, Franţa îşi păstra pur şi simplu un loc în Consiliul Atlanticului de Nord al NATO pentru a supraveghea lucrurile.

Munro spuse:

— Ştiu câteva persoane care ar fi de acord cu ei. Oameni de ştiinţă, economişti. Oameni care ar spune că *exact* pentru asta este făcut NATO. Să perpetueze influenţa noastră asupra Europei.

Holmes zâmbi. Munro avea valoare. Având educaţie universitară şi fiind un liberal înfocat, era unul dintre acei oameni de tipul hai-să-ţinem-o-dezbatere-filozofică-la-o-cafea. Genul de om care pledează pentru o lume mai bună, neavând niciun fel de experienţă în lume. Pe Holmes nu-l deranja asta. De fapt, îl găsea reconfortant pe Munro.

— Dar tu ce spui, Phil? îl întrebă el.

Munro râmase tăcut câteva secunde. Apoi spuse:

— NATO face ţările europene dependente din punct de vedere economic şi tehnologic de Statele Unite pentru apărare. Chiar şi ţările puternic dezvoltate, ca Franţa şi Anglia, ştiu că, dacă vor cele mai bune sisteme de arme, trebuie să ni se adreseze nouă. Şi astfel, le rămân două opţiuni – să vină să ne bată la uşă cu pălăria în mâini sau să adere la NATO. Şi, după câte ştiu eu, Statele Unite nu au vândut niciun sistem de rachete *Patriot* ţarilor non-NATO. Aşadar, da, cred că NATO ne perpetuează influenţa asupra Europei.

— Nu este o analiză rea, Phil. Dar lasă-mă să-ţi spun ceva: este *mult* mai mult decât atât, mult mai mult, afirmă el. Atât de mult, încât Casa Albă susţine că securitatea naţională a Statelor Unite *depinde* de acea influenţă. Vrem să ne menţinem influenţa asupra Europei, Phil, din punct de vedere economic şi, în mod special, din punct de vedere tehnologic. Franţa, pe de altă parte,

ar vrea ca noi să pierdem acea influenţă. Şi, de-a lungul ultimilor zece ani, guverne franceze succesive au urmărit activ o politică de erodare a influenţei Statelor Unite asupra Europei.

— Un exemplu? ceru Munro.

— Ştiai că *Franţa* a fost forţa motrice din spatele creării Uniunii Europene?

— Ei bine, nu. Credeam ca a fost…

— Ştiai că *Franţa* a fost forţa motrice din spatele creării unei Carte Europene pentru Apărare?

O pauză.

— Nu, spuse Munro.

— Ştiai că *Franţa* este cea care subvenţionează European Space Agency[7] pentru ca ESA să poată cere preţuri mult mai mici pentru a duce sateliţi pe orbită decât poate cere NASA?

— Nu, nu ştiam asta.

Holmes se întoarse în scaunul lui, cu faţa spre Munro.

— Fiule, în ultimii zece ani, Franţa a încercat să unească Europa mai mult ca niciodată şi să o vândă restului lumii. Ei numesc asta mândrie regională. Noi o numim o încercare de a le spune naţiunilor europene că nu mai au nevoie de America.

— Mai are Europa nevoie de America? întreba repede Munro.

O întrebare dificila.

Holmes îi aruncă un zâmbet strâmb.

— Până când Europa va putea avea fiecare armă pe care o avem noi, *da,* au nevoie de noi. Ceea ce-i provoacă Franţei cea mai mare frustrare legata de noi este tehnologia de apărare pe care o deţinem. Nu pot crea una la fel. Suntem mult prea avansaţi faţă de ei. Asta îi *înfurie.* Şi, atât timp cât ne menţinem înaintea lor, ştiu că nu au altă opţiune decât să ne urmeze. *Însă* – Holmes ridică un deget – de îndată ce vor pune mâna pe ceva *nou,* de îndată ce vor dezvolta ceva care ne depăşeşte tehnologia, *atunci* cred că lucrurile se pot schimba.

Nu mai suntem în 1966. Lucrurile s-au schimbat. *Lumea* s-a schimbat. Dacă Franţa ar părăsi NATO acum, cred ca jumătate din celelalte ţări europene din Organizaţie ar urma-o…

În acel moment, uşile sălii de şedinţe se deschiseră şi delegaţia franceză, condusa de Pierre Dufresne, reveni în sală.

În timp ce delegaţii francezi se întorceau la locurile lor, Holmes

[7] Agenţia Spaţială Europeană (n.tr.)

se aplecă lângă Munro.

— Ceea ce mă îngrijorează însă cel mai mult este că francezii pot fi mai aproape decât credem noi de acea nouă descoperire. Priveşte-i astăzi. Au solicitat deja pauze ale şedinţei de patru ori. De *patru* ori. Ştii ce înseamnă asta?

— Ce?

— Întârzie şedinţa. O prelungesc. Faci acest lucru doar atunci când aştepţi informaţii. Din cauza asta tot solicită pauze – ca să poată vorbi cu oamenii lor din serviciile secrete şi să primească o actualizare asupra acelui lucru pe care-l pun la cale. Şi, după cum arată situaţia, oricare ar fi acest lucru, ar putea reprezenta diferenţa dintre continuarea existenţei NATO şi distrugerea sa totală.

*

Capul negru şi lucios sparse suprafaţa fără niciun zgomot. Era un cap sinistru, cu doi ochi întunecaţi, lipsiţi de viaţă, pe fiecare parte a unui bot lucios şi avea nasul cârn.

Câteva momente mai târziu, apăru un al doilea cap, identic cu primul şi două animale urmăriră curioase activitatea care avea loc pe puntea E.

Cele două balene ucigaşe din bazinul staţiei polare Wilkes erau nişte specimene destul de mici, în ciuda faptului că aveau aproape cinci tone greutate. De la cap la coadă, fiecare avea cel puţin cinci metri lungime.

După ce evaluară şi renunţară să mai urmărească activitatea care avea loc pe puntea din jurul lor – unde locotenentul Schofield era ocupat ajutând doi scafandri să se echipeze – cele două balene ucigaşe începură să înconjoare bazinul, alunecând pe lângă clopotul de scufundare care stătea chiar în mijlocul bazinului, pe jumătate scufundat.

Mişcările lor păreau ciudate, aproape coordonate. Când una din balene privea într-o direcţie, cealaltă privea în direcţia opusă. Era ca şi cum ar fi căutat ceva, ceva anume…

— O caută pe Wendy, spuse Kirsty, privind în jos de pe pasarela punţii C la cele două balene ucigaşe. Vocea îi era platâ, rece – neobişnuit de aspră pentru o fetiţa de doisprezece ani.

Trecuseră aproape două ore de când Schofield şi echipa sa sosiseră la Wilkes, iar acum Schofield era jos, pe puntea E, pregătindu-se să trimită doi dintre oamenii săi în *Douglas Mawson,* ca să afle ce se întâmplase cu Austin şi ceilalţi.

Kirsty îi urmărise fascinată pe Schofield şi pe cei doi scafandri de sus, de pe puntea C, când observase cele două balene ucigaşe ieşind la suprafaţă. În afară de ea, pe puntea C se mai aflau doi soldaţi din infanteria marină, care manevrau troliul.

Lui Kirsty îi plăceau aceştia doi. Spre deosebire de alţi doi, mai în vârstă, care mormăiseră ceva când îi salutase, aceştia erau tineri şi prietenoşi. Unul din ei, observă Kirsty cu bucurie, era femeie.

Caporalul fruntaş Elizabeth Gant era solidă, voinică, şi-şi ţinea puşca MP-5 ca şi cum ar fi fost o extensie a mâinii sale drepte. Ascunsă în spatele căştii şi a ochelarilor argintii, antizăpadă, era o femeie de douăzeci şi şase de ani, inteligentă şi atrăgătoare. Porecla sa, „Fox”[8], reprezenta un compliment pe care i-l făcuseră colegii de sex masculin care o admirau. Libby Gant privi în jos la cele două balene ucigaşe care alunecau încet în jurul bazinului.

— O caută pe Wendy? întrebă ea, privind în jos la micuţa focă cu blana neagră de pe pasarela din spatele ei.

Wendy se retrăsese neliniştită de pe marginea platformei, încercând, se pare, să evite să fie văzută de cele două balene care încercuiau bazinul aflat la doisprezece metri mai jos.

— Nu prea o plac, spuse Kirsty.

— De ce nu?

— Sunt tinere, spuse Kirsty. Masculi tineri. Nu plac pe nimeni. E ca şi cum ar avea ceva de demonstrat – să demonstreze că sunt mai mari şi mai puternici decât celelalte animale. Tipic pentru băieţi. Balenele ucigaşe din părţile acestea mănâncă în general pui de focă-de-crabi, însă acestea două au văzut-o pe Wendy înotând în bazin acum câteva zile şi de atunci tot vin pe aici.

— Ce este o focă-de-crab? întrebă Hollywood Todd din spate, de lângă zona de comandă a troliului.

— E un alt tip de focă, spuse Kirsty. O focă mare, grasă. Balenele ucigaşe le mănâncă din vreo trei înghiţituri.

— Mănâncă foci? întreba Hollywood, cu adevărat surprins.

— Aha, spuse Kirsty.

— Oau.

Cum absolvise liceul cu chiu, cu vai, Hollywood nu prea putea susţine că-i plac cărţile sau lucrurile academice. Şcoala fusese o perioadă grea. Se alăturase infanteriei marine la două zile după ce absolvise şi considerase că fusese cea mai bună decizie pe care o luase vreodată.

Privi în jos spre Kirsty, evaluându-i statura şi vârsta.

— Cum de ştii toate astea?

[8] Vulpe

Kirsty ridică din umeri cu timiditate.

— Citesc mult.

— Ah.

În spatele lui Hollywood, Gant începu să râdă uşor.

— De ce râzi? întrebă Hollywood.

— De tine, spuse Libby Gant, zâmbind. Tocmai mă gândeam la cât de mult citeşti.

Hollywood îşi înălţă capul.

— Eu citesc.

— Sigur că da.

— *Citesc.*

— Benzile desenate nu se pun, Hollywood.

— Nu citesc doar benzi desenate.

— Ah, da, am uitat de abonamentul tău nepreţuit la revista *Hustler.*

Kirsty începu să chicotească.

Hollywood observă şi se încruntă.

— Ha-ha. Da, ei bine, măcar eu *ştiu* ca nu voi fi profesor universitar, deci nu încerc să fiu ceva ce nu sunt. Ridică din sprâncene spre Gant. Dar tu, *Dorothy,* ai încercat să fii vreodată ce nu eşti?

Libby Gant îşi coborî uşor ochelarii, descoperind nişte ochi ca albastrul cerului. Îi aruncă lui Hollywood o privire tristă.

Gant îşi puse la loc ochelarii şi se întoarse să privească balenele din bazinul de jos.

Kirsty era confuză. Mai devreme, când îi fusese prezentată Gant, i se spusese că numele ei adevărat era Libby şi că porecla ei era Fox. După câteva minute, Kirsty întrebă inocent:

— De ce te-a numit Dorothy?

Gant nu răspunse. Continuă pur şi simplu să privească în jos la bazin şi clătină din cap.

Kirsty se întoarse cu faţa spre Hollywood. Acesta îi aruncă un zâmbet misterios şi ridică din umeri.

— Toată lumea ştie că Dorothy o plăcea pe sperietoarea de ciori mai mult decât pe ceilalţi.

Zâmbi, de parcă asta ar fi explicat totul, şi se întoarse la munca sa. Kirsty nu se prinse.

Gant se aplecă peste balustradă, urmărind balenele ucigaşe şi ignorându-l intenţionat pe Hollywood. Cele două balene

continuau să scaneze staţia, căutând-o pe Wendy. Pentru o clipă, una din ele păru să o vadă pe Gant şi se opri. Îşi întinse capul într-o parte şi se uită pur şi simplu la ea.

— Mă poate vedea de acolo de jos? întrebă Gant, aruncându-i o privire lui Kirsty. Ştiam că balenele au o vedere slabă în afara apei.

— Pentru mărimea lor, balenele ucigaşe au ochi mai mari decât majoritatea celorlalte balene, spuse Kirsty, aşadar, vederea lor în afara apei este mai bună. O privi pe Gant. Ştii ceva despre ele?

— *Citesc* mult, afirmă Gant, aruncând o privire piezişă către Hollywood, înainte de a se întoarce iar cu faţa la balene.

Cele două balene ucigaşe continuară să dea târcoale încet bazinului. Alunecând prin apa liniştită, păreau răbdătoare, calme. Bucuroase să aştepte momentul potrivit până când le apărea prada. Jos, pe puntea bazinului, Gant îl văzu pe Schofield şi pe cei doi scafandri din infanteria marină privind balenele ucigaşe cum încercuiau ameninţător bazinul.

— Cum ajung aici, înăuntru? o întrebă Gant pe Kirsty. Ce fac – înoată pe sub platforma de gheaţă?

Kirsty aprobă din cap.

— Exact. Această staţie este doar la vreo sută de metri distanţa de ocean, iar platforma de gheaţă în acea zonă nu este foarte adâncă, având poate vreo sută cincizeci de metri. Balenele ucigaşe înoată pur şi simplu sub platforma de gheaţă şi ies la suprafaţa aici, în interiorul staţiei.

Gant privi în jos la cele două balene ucigaşe aflate în partea îndepărtată a bazinului. Păreau atât de calme, atât de reci, asemenea unei perechi de crocodili înfometaţi aflaţi în căutarea următoarei mese.

Încheindu-şi căutarea, cele două balene ucigaşe începură încet să se scufunde. Într-o clipa dispărură, iar îl locul lor rămaseră nişte valuri micuţe. Ochii le rămăseseră deschişi pe tot parcursul coborârii.

— Ce brusc au plecat, zise Gant.

Ochii ei se mutară de la bazinul acum gol la platforma de scufundare din spatele lui. Îl văzu pe Montana ieşind din tunelul de sud cu nişte butelii de scafandru atârnate pe umeri. Sarah Hensleigh le spusese că exista un lift micuţ pentru alimente în

tunelul de sud – un „lift pentru marfă” – pe care-l puteau utiliza pentru a-şi coborî echipamentul de scufundare pe puntea E. Montana tocmai îl utilizase.

Privirea lui Gant se mută pe cealaltă parte a platformei, unde-l văzu pe Schofield stând cu capul plecat, ţinând o mâna la ureche, ca şi cum asculta ceva prin interfonul din cască. Şi apoi, dintr-odată, se îndrepta spre cea mai apropiată scară, vorbind în microfonul din cască pe măsură ce mergea.

Gant îl urmări pe Schofield oprindu-se la baza scării, în partea îndepărtata a staţiei, şi întorcându-se să privească direct spre ea. Vocea lui pârâi prin interfonul din casca ei.

— Fox. Hollywood. Puntea A. Imediat.

În timp ce se grăbea spre scara cea mai apropiată, Gant vorbi în microfonul din cască.

— Ce s-a întâmplat, domnule?

Vocea lui Schofield era sobră.

— Ceva tocmai a declanşat alarma de afara. Snake e acolo sus. Spune că este un aeroglisor francez.

Snake Kaplan luă în vizor aeroglisorul.

Scrisul de pe partea laterală a vehiculului strălucea într-un verde puternic în luneta pentru vedere nocturnă a armei sale. Scria: „DUMONT D’URVILLE – 02”.

Kaplan stătea întins în zăpadă la marginea complexului staţiei, apărându-se de vântul puternic şi de zăpadă, urmărind aeroglisorul nou-sosit prin luneta puştii sale Barrett M82A1A.

Sergentul de infanterie marina Scott „Snake” Kaplan avea patruzeci şi cinci de ani, era un bărbat înalt, cu ochi întunecaţi şi sobri. La fel ca majoritatea celorlalţi soldaţi de marină din unitatea lui Schofield, Kaplan îşi personalizase uniforma. Pe umărul său drept fusese pictată imaginea, acum decolorată, a unei cobre fioroase cu fălcile deschise. Sub desenul şarpelui era scris: „PUPĂ ASTA”.

Soldat de cariera, Kaplan făcea parte din Corpul Puşcaşilor Marini de douăzeci şi şapte de ani, timp în care ajunsese la gradul magic de sergent de infanterie marină, cel mai înalt grad la care poate ajunge un soldat din marină, dar şi să poată participa totuşi la acţiune. Într-adevăr, deşi era posibilă o promovară ulterioară, Snake hotărâse să rămână la gradul de sergent, ca să poată fi în continuare membru al unei unităţi de

recunoaştere a marinei.

Membrii unităţilor de recunoaştere nu dau multă importanţă discuţiilor despre grade. Simpla calitate de membru al unei unităţi de recunoaştere a marinei conferă privilegii cu care nici măcar unii ofiţeri nu se pot lăuda. Nu este ceva nemaiîntâlnit, de exemplu, ca un general cu patru stele să-l consulte pe un membru senior din echipele de recunoaştere în aspecte legate de tehnica de luptă şi armament. Într-adevăr, Snake însuşi fusese abordat în mai multe astfel de ocazii. Şi, în plus, întrucât majoritatea dintre cei selectaţi pentru unităţile de recunoaştere erau oricum sergenţi şi caporali, gradul chiar nu reprezenta o problemă. Făceau parte dintre cei de la Recunoaştere, elita Corpului Puşcaşilor Marini al Statelor Unite. Asta era un grad în sine.

La sosirea unităţii la staţia polară Wilkes, lui Snake îi fusese atribuită sarcina de a fixa alarma laser pe partea dinspre uscat a staţiei, la vreo 200 de metri distanţă. Alarma nu era cu mult diferită de telemetrele de pe aeroglisoare. Era formată pur şi simplu dintr-o serie de aparate ca nişte cutii, prin care era direcţionată o raza laser micuţă, invizibilă. Când ceva trecea prin rază, declanşa o lumină roşie intermitentă pe apărătoarea antebraţului lui Kaplan.

În urma cu vreo câteva clipe, ceva trecuse prin rază.

De la postul său de pe puntea A, Kaplan îl anunţase imediat pe Schofield prin radio şi acesta, evident, ordonase o verificare vizuală. Până la urmă, puteau să fie doar Buck Riley şi echipa sa, care se întorceau de la verificarea acelui semnal care dispăruse. Schofield stabilise perioada de urmărire la două ore şi aproape trecuse acea perioada de când echipa sa sosise la staţie. Buck Riley şi echipa lui trebuiau să ajungâ aici în orice clipă.

Doar că nu era Buck Riley.

— Unde este, Snake? rosti vocea lui Schofield prin interfonul din casca lui Snake.

— În colţul din sud-est. Acum vine prin cercul exterior de clădiri.

Snake urmări aeroglisorul cum îşi croia drum prin complexul staţiei, urmându-şi calea cu atenţie printre structurile mici, acoperite de zăpadă.

— Unde eşti? întrebă Snake, în timp ce se ridică, îşi luă puşca

şi începu să alerge înapoi prin zăpadă spre domul principal.

— Sunt la intrarea principală, se auzi vocea lui Schofield. Chiar în spatele uşii din faţă. Vreau să ocupi o poziţie de acoperire din spate.

— Deja fac asta.

Din cauza zăpezii vânturate, vizibilitatea era limitata, aşadar aeroglisorul înainta încet prin complex. Kaplan alergă grăbit paralel cu acesta, la o sută de metri depărtare. Vehiculul se opri în faţa domului principal al staţiei polare. Începuse să coboare încet de pe perna sa de aer, când Snake se aruncă în zăpadă la patruzeci de metri distanţă şi începu să-şi fixeze puşca dotată cu lunetă.

Tocmai îşi fixase ochiul în vizorul telescopic când uşa laterală a aeroglisorului fu dată de perete şi patru siluete păşiră în furtuna de zăpadă.

*

— Buna seara, spuse Schofield cu un zâmbet strâmb.

Cei patru oameni de ştiinţă rămaseră pur şi simplu în uşa staţiei polare, înlemniţi. Formau două perechi, fiecare din ele purtând câte un container mare, alb.

În faţa lor se afla Schofield, cu puşca MP-5 atârnată lejer într-o parte. În spatele lui Schofield stăteau Hollywood şi Montana, cu puştile MP-5 ridicate la nivelul umerilor şi cu ochii aţintiţi de-a lungul ţevilor. Pistoalele erau îndreptate fix către noii lor vizitatori.

Schofield spuse:

— Ce-ar fi să intraţi!

— Ceilalţi au ajuns cu bine la d'Urville, spuse liderul acestui grup nou, în timp ce se aşeza în sala de mese, alături de colegii săi francezi.

Asemenea celorlalţi, tocmai fusese perchiziţionat cu atenţie.

Avea o faţa slabă, scobită, cu ochi afundaţi în orbite şi pomeţi înalţi. Spusese că se numea Jean Petard, iar Schofield recunoscu numele din lista sa. Îşi aminti, de asemenea, scurta biografie care apărea sub acest nume. Spunea că Petard era geolog, studiind depozitele de gaze naturale din platforma continentală. Numele celorlalţi trei francezi se aflau şi ele pe lista.

Cei patru oameni de ştiinţă francezi aflaţi iniţial în staţie erau, de asemenea, în sala de mese – Champion, Latissier, Cuvier şi Rae. Rezidenţii care rămăseseră la Wilkes se întorseseră în camerele lor. Schofield le ordonase să rămână acolo până când el şi echipa sa îi vor fi verificat pe ocupanţii aeroglisorului nou-sosit. Montana şi caporalul fruntaş Augustine „Samurai" Lau, cel de-al şaselea şi ultimul membru al echipei lui Schofield, stăteau de pază la uşă.

— Ne-am grăbit înapoi cât de repede am putut, adăuga Jean Petard. Am adus mâncare proaspătă şi nişte pături electrice pentru călătoria de întoarcere.

Schofield privi spre Libby Gant. Se afla lângă peretele îndepărtat al sălii de mese, examinând cele două containere albe pe care le aduseseră francezii.

— Va mulţumim, spuse Schofield, întorcându-se iar cu faţa spre Petard. Vă mulţumim pentru tot ce aţi făcut. Am sosit aici doar la câteva ore după voi şi oamenii de aici ne-au spus cât de frumos v-aţi purtat cu ei. Vă mulţumim pentru eforturile voastre.

— Bineînţeles, rosti Petard, într-o engleză fluentă. Trebuie să avem grijă de vecinii noştri. Afişă un zâmbet fals. Nu se ştie niciodată când ai chiar tu nevoie de ajutor.

— Nu, nu ştii.

În acel moment, vocea lui Snake pârâi în casca lui Schofield:

— Locotenente, un alt contact trece prin sârma laser.

Schofield se încruntă. Acum lucrurile începeau să se desfăşoare puţin prea repede. De patru oameni de ştiinţă francezi se putea ocupa. Încă patru şi francezii începeau să arate puţin *prea mult* interes pentru staţia polară Wilkes. Însă acum, dacă mai veneau şi alţii...

— Aşteaptă, locotenente, este în regulă. Sunt de-ai noştri. E aeroglisorul lui Riley.

Schofield lăsă să-i scape un oftat de uşurare pe care speră că nu-l observase nimeni, şi ieşi din cameră.

Lângă peretele sălii de mese, Libby Gant examina cele două containere mari pe care le aduseseră oamenii de ştiinţă francezi. Dădu la o parte vreo două pături şi nişte pâine proaspătă. În fundul containerului se aflau şi nişte conserve de carne. Carne sărată de vită, şuncă sau ceva de genul. Toate erau ambalate în conserve sigilate, de tipul acelora care au o cheie ataşată într-o parte, pe care o foloseşti ca să ridici capacul.

Gant dădu la o parte vreo două conserve şi căuta după altele pe sub ele când, dintr-odată, una dintre conserve îi atrase atenţia.

Era ceva în neregulă cu ea.

Era puţin mai mare decât celelalte conserve de mărime medie şi avea forma triunghiulară. La început, Gant nu putu să-şi dea

seama ce anume îi atrăsese atenţia la această conservă. Doar că părea ceva în neregula cu ea…

Şi apoi, conştientiza.

Sigiliul conservei fusese rupt.

Capacul se pare că fusese deschis şi apoi *pus* la loc. Era aproape inobservabil. Doar o linie subţire, neagră, în jurul marginii capacului. Dacă aruncai doar o privire rapidă asupra conservelor, cu siguranţă ţi-ar fi scăpat.

Gant se întoarse să privească spre Schofield, însă acesta părăsise camera. Se uită rapid către oamenii de ştiinţa francezi şi, în timp ce făcea acest lucru, îl observă pe Petard schimbând o privire scurtă cu cel pe care-l chema Latissier.

Schofield îl întâlni pe Buck Riley la intrarea principală. Cei doi bărbaţi rămaseră pe pasarela de pe puntea A, la aproximativ zece metri de sala de mese.

— Cum a fost? întreba Schofield.

— Nu a fost bine, răspunse Riley.

— Ce vrei să spui?

— Semnalul pe care l-am pierdut, era un aeroglisor. Cu marcaje franceze. De la d'Urville. Căzuse într-o crevasă.

Schofield îl privi cu atenţie pe Riley.

— Căzuse într-o crevasă?

Schofield se uită rapid înapoi spre francezii din sala de mese. Doar cu câteva momente mai înainte, Jean Petard spusese că celălalt aeroglisor ajunsese *în siguranţa* înapoi la d'Urville.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Schofield. Au nimerit peste gheaţă subţire?

— Nu. Asta am crezut şi noi iniţial. Însă apoi Rebound a aruncat o privire îndeaproape.

Schofield se întoarse.

— Şi?

Riley îi aruncă o privire gravă.

— Erau cinci cadavre în acel aeroglisor, domnule. Şi toţi cei cinci fuseseră împuşcaţi în ceafă.

Vocea lui Gant explodă în interfonul din casca lui Schofield:

— Domnule, aici Fox. E ceva în neregulă aici. Containerele lor cu alimente au fost compromise.

Schofield se întoarse şi o văzu pe Libby Gant ieşind din sala de

mese. Se îndrepta grăbită spre el, având în mână un fel de conservă, căreia îi desfăcea capacul.

În spatele ei, Schofield îl văzu pe Petard în sala de mese, ridicându-se în picioare, urmărind-o pe Gant şi, apoi, urmărindu-l pe Schofield.

Atunci li se întâlniră privirile.

Fu doar o clipă, însă fu suficient pentru amândoi. În acel moment, înţeleseseră brusc.

Gant intră în câmpul vizual al lui Schofield, în care se afla Petard. Deschisese conserva şi scotea ceva din ea. Obiectul pe care-l luase din conservă era subţire şi negru şi semăna cu un crucifix micuţ, singura diferenţă fiind că latura mai scurtă, orizontală a obiectului, era îndoită într-un semicerc.

Ochii lui Schofield se măriră când îl văzu şi deschise gura să strige, însă era prea târziu.

În sala de mese, Petard plonja spre cele două containere albe, exact când Latissier – care nu fusese perchiziţionat deoarece se afla în staţie când sosiseră soldaţii din infanteria marină – îşi deschise hanoracul, dezvăluind un pistol semiautomat FA-MAS cu ţeavă scurta, de producţie franceză. În acelaşi timp, cel pe care-l chema Cuvier îşi scoase mâinile din buzunare, dând la iveala două arme din seria celei pe care Gant o avea acum în mână. Cuvier trase imediat cu una din ele în Gant, iar Schofield observă cum capul femeii se smuceşte înapoi din cauza impactului, în timp ce cădea pe podea.

Împuşcături asurzitoare sparseră liniştea, în timp ce Latissier ţinea apăsat degetul pe trăgaciul pistolului său semiautomat şi mătura sufrageria cu valuri de gloanţe. Arcul său de împuşcături tăie aerul ca o coasă şi-l sfâşie practic în două pe Augustine Lau.

Latissier nu se opri timp de zece secunde, iar avalanşa susţinuta de focuri de armă îi determină pe toţi ceilalţi să se lase la pământ.

Staţia polara Wilkes devenise un câmp de luptă.

Şi izbucni iadul.

A DOUA INCURSIUNE

16 iunie, ora 9.30

*

— Aid Scarecrow[9]! Aici Scarecrow! ţipă Schofield în microfonul ataşat la casca sa, în timp ce se ascundea după cadrul unei uşi în zgomotul infernal de focuri de armă. Număr opt inamici! Repet, opt repere inamice! Cred că sunt şase militari şi doi civili. Civilii ascund probabil arme pe care să le folosească militarii. Soldaţi, nu ezitaţi!

Bucăţi de gheaţă căzură ca o ploaie în jurul lui, pe măsură ce valul de gloanţe al lui Latissier se lovi de peretele de gheaţă de deasupra sa.

Vederea arbaletei declanşase totul.

Fiecare dintre unităţile militare de elită ale lumii îşi are propria armă caracteristică. Pentru membrii echipei SEAL[10] ai Marinei Statelor Unite, experţi în lupte în spaţii închise, este puşca de vânătoare Ruger cu acţionare manuală, de calibru 12. Pentru Serviciul Aerian Special Britanic – celebrul SAS –, explozibilii cu nitrogen reprezintă arma caracteristică. Pentru unităţile de recunoaştere ale Marinei Statelor Unite – elita Corpului Puşcaşilor Marini al Statelor Unite – este Armalite MH-12 Maghook, o ancoră care conţine şi un magnet foarte puternic pentru a adera la suprafeţe lucioase, metalice.

Însă o singură forţă de elită este cunoscută pentru faptul că utilizează arbalete.

Premier Régiment Parachutiste d’infanterie de Marine, unitatea comando franceză – cunoscută ca primul regiment de paraşutişti al marinei. Este echivalentul francez al SAS sau SEAL.

Ceea ce înseamnă că nu este o forţă obişnuită, ca, de exemplu, infanteria marină. E cu un pas înainte. Este o unitate *ofensivă,* o echipa de atac, o forţă de elită ascunsă, care există

[9] Sperietoare de ciori (n.tr.)

[10] SEAL – Sea, Air, Land: apa, aer, pământ (n.tr.)

pentru un singur motiv: să pătrundă prima, să pătrundă repede şi să omoare tot ce vede.

Din acest motiv, când Schofield o văzuse pe Gant ridicând micuţa arbaletă de mână din interiorul conservei de mâncare ştiu că aceşti oameni nu erau oameni de ştiinţă de la d'Urville. Erau soldaţi. Soldaţi de elită.

În mod inteligent, anticipaseră că el va şti numele tuturor oamenilor de ştiinţa de la d'Urville, aşadar îşi atribuiseră numele acestora. Ca să întărească iluzia, aduseseră cu ei doi oameni de ştiinţa *reali* de la staţia franceză de cercetare – Luc Champion şi Henri Rae –, oameni pe care rezidenţii de la Wilkes să-i cunoască personal.

Cea mai inteligentă mişcare fusese faptul că îi permiseseră lui Luc Champion, unul dintre civili, să preia comanda când soldaţii din marina americană sosiseră la staţia polară Wilkes, menţinând iluzia că erau cu toţii simpli oameni de ştiinţă, urmându-şi superiorul.

Faptul că francezii luaseră cinci dintre rezidenţii staţiei polare Wilkes – civili nevinovaţi – cu un aeroglisor, sub pretextul că-i duceau într-un loc sigur, şi apoi îi *executaseră* în mijlocul întinderilor de zăpadă îl înfuria pe Schofield. Într-un colţ detaşat al minţii sale, îşi imagină felul în care trebuie să fi arătat scena – oamenii de ştiinţă americani, bărbaţi şi femei, plângând, rugându-se, implorând să le fie cruţată viaţa, în timp ce soldaţii francezi se mişcau printre ei, fixându-şi pistoalele lângă capetele lor şi zburându-le creierii prin tot interiorul aeroglisorului.

Faptul că cel puţin doi oameni de ştiinţa francezi – Champion şi Rae – fuseseră de acord cu soldaţii francezi îl înfuria şi mai mult pe Schofield. Ce le promiseseră oare ca să-i determine să ia parte la uciderea unor savanţi nevinovaţi?

Din nefericire, răspunsul era simplu.

Avea să li se dea ocazia să fie primii care studiază nava spaţială când francezii ar fi pus mâna pe ea.

Voci înnebunite ţipau prin interfonul din casca lui Schofield.

— ... răspundeţi cu foc!

— ... Liber!

— ... Samurai este la pământ! Fox este la pământ!

— ... nu pot trage un nenorocit de glonţ...

Schofield privi afară de după cadrul uşii şi o văzu pe Gant întinsă pe spate pe pasarelă, la jumătatea distanţei dintre sala de mese şi pasajul intrării principale. Nu se mişca.

Privirea lui se mută către Augustine Lau, care zăcea întins pe pasarelă în cadrul uşii sălii de mese. Ochii lui Lau erau larg deschişi, faţa îi era acoperită cu sânge, împroşcat din propriul stomac când valul de gloanţe trase de Latissier îl atinsese, el fiind practic o ţintă directă.

Nu departe de Schofield, în tunelul care ducea către intrarea principală a staţiei, Buck Riley se aplecă şi răspunse cu foc cu puşca MP-5, acoperind păcănitul uşor al armelor FA-MAS de producţie franceză cu sunetul profund al puştii MP-5 nemţeşti. Lângă el, Hollywood făcea acelaşi lucru.

Schofield se întoarse să privească spre Montana, chircit lângă intrarea în tunelul vestic.

— Montana? Eşti bine?

Când Latissier deschisese focul cu câteva momente mai înainte, Montana şi Lau fuseseră oamenii cei mai apropiaţi de el, stând în cadrul uşii de la sala de mese. Când arma lui Latissier începuse să tragă, Montana fusese suficient de rapid să se ascundă în spatele uşii. Lau nu reuşise.

Şi, în timp ce Lau executase ceea ce soldaţii de infanterie numesc „dansul macabru” sub şocul brutal al focurilor de armă ale lui Latissier, Montana se furişase înapoi de-a lungul pasarelei spre cel mai apropiat loc sigur, tunelul vestic.

Schofield îl văzu pe Montana, aflat la cincisprezece metri distanţă, vorbind în microfonul din casca sa. Vocea sa gravă se auzi în casca lui Schofield:

— Recepţionat, Scarecrow. Sunt puţin şocat, dar sunt bine.

— Bine.

Alte gloanţe izbiră gheaţa de deasupra capului lui Schofield. Acesta se ascunse înapoi în spatele uşii. Apoi, rapid, privi afară de după cadrul uşii. Însă acum, când privi, auzi un şuierat ciudat.

Cu un sunet ascuţit, o săgeată de zece centimetri lungime pătrunse în gheaţa la doar cinci centimetri de ochiul drept al lui Schofield.

Schofield îşi ridică privirea şi-l văzu pe Petard în sala de mese, cu arbaleta ridicată. Imediat ce Petard trase cu arbaleta, Luc Champion îi aruncă o puşcă-mitralieră cu ţeava scurtă, iar Petard

se alătură din nou luptei cu o salvă rapidă de gloanţe.

Privind din cadrul uşii, Schofield aruncă din nou un ochi spre Gant. Aceasta stătea încă întinsă, nemişcată pe pasarelă, la jumătatea distanţei dintre sala de mese şi tunelul intrării principale.

Şi apoi, dintr-odată, îşi mişcă braţul.

Trebuie să fi fost un reflex de vreun fel, pe măsură ce-şi recupera încet cunoştinţa.

Schofield observă imediat şi vorbi în microfonul din cască.

— Aici Scarecrow, aici Scarecrow. Fox este încă în viaţă. Repet, Fox este încă în viaţa. Dar se află în câmp deschis. Am nevoie de acoperire ca să pot merge acolo şi s-o iau. Confirmaţi.

Vocile răspunseră de parcă ar fi fost strigat catalogul.

— Hollywood, confirm!

— Rebound, confirm!

— Montana, confirm!

— Book, confirm! spuse Buck Riley. Eşti acoperit, Scarecrow. Du-te!

— În regulă, atunci, *acum!* ţipă Schofield părăsind adăpostul şi alergând pe pasarelă.

În jurul său, într-o sincronizare perfectă, soldaţii din infanteria marină părăsiră poziţiile lor de la adăpost şi răspunseră cu foc spre sala de mese. Zgomotul era asurzitor. Pereţii de gheaţă ai sălii de mese explodară într-o mie de găuri. Forţa combinată a asaltului îi obligă pe Latissier şi pe Petard să înceteze o clipă focul şi să-şi caute adăpost.

Afară, pe pasarelă, Schofield îngenunche lângă Gant.

Îşi coborî privirea către capul ei. Săgeata din arbaleta lui Cuvier se prinsese în garda pentru frunte a căştii din kevlar şi un firicel de sânge curgea de pe fruntea ei, coborând pe lângă nas.

Văzând sângele, Schofield se aplecă mai mult şi observă că forţa arbaletei fusese atât de mare, încât săgeata penetrase casca lui Gant. Aproape trei centimetri din săgeată trecuseră *prin* kevlar, astfel că vârful ei argintiu se afla chiar în faţa frunţii lui Gant.

Casca ţinuse săgeata la câţiva milimetri distanţă de capul ei.

Nici măcar atât. Vârful extrem de ascuţit al săgeţii îi crestase pielea, dând drumul sângelui.

— Haide, să mergem! spuse Schofield, deşi era sigur că Gant

nu-l putea auzi.

Focurile de acoperire ale soldaţilor din infanteria marină continuară în jurul lor, în timp ce Schofield o târî pe Gant înapoi de-a lungul pasarelei, spre pasajul dinspre intrarea principală.

Dintr-odată, de nicăieri, unul dintre soldaţii de comando francezi se ivi din spatele unei găuri din peretele sălii de mese, cu puşca ridicată.

Continuând s-o tragă pe Gant după el, Schofield îşi ridică rapid arma, ochi prin lunetă şi trase repede două gloanţe. Dacă zgomotul armelor FA-MAS părea redus, iar al celor MP-5 semăna cu cel produs de un perforator, atunci pistolul automat Colt „Desert Eagle” al lui Schofield suna ca un tun. Capul soldatului francez explodă împroşcând sânge, ambele gloanţe găsindu-şi ţinta la rădăcina nasului său. Capul îi sări rapid înapoi – de două ori – şi soldatul căzu instantaneu, dispărând din vedere.

— Pleacă de acolo, Scarecrow! Mişcă! ţipă vocea lui Riley în casca lui Schofield.

— Aproape am ajuns! strigă Schofield pe deasupra focurilor de armă.

Dintr-odată, o altă voce se auzi prin interfon.

Era calmă, liniştita. Nu se auzeau focuri de armă în fundal.

— Forţa marina, aici Snake. Sunt încă la postul meu din exterior. Raportez că am acum în câmpul vizual încă şase inamici care ies din cel de-al doilea aeroglisor francez. Repet, văd alţi şase bărbaţi înarmaţi care debarcă din aeroglisorul francez şi se apropie de intrarea principala a staţiei.

O împuşcătura vibrantă, brusca, se auzi prin interfon. Puşca dotată cu lunetă a lui Snake Kaplan.

— Forţa marină, aici Snake. Au rămas cinci inamici care se apropie de intrarea principală a staţiei.

Schofield privi înapoi la tunelul care ducea spre intrarea principala din spatele lui. Într-acolo se îndreptau el şi Gant. Riley şi Hollywood erau acolo chiar acum, trăgând înspre sala de mese. Lângă ei, sergentul Mitch „Ratman” Healy făcea acelaşi lucru.

Şi apoi, dintr-odată, fără avertisment, pieptul lui Healy explodă. Fusese împuşcat din spate cu o armă de mare putere.

Trupul lui Healy se zbătu în convulsii violente, în timp ce un şuvoi de sânge îi izbucni din piept. Forţa impactului şi convulsiile ulterioare îi îndoiră spatele într-un unghi grotesc, iar Schofield

auzi un pocnet înfiorător când coloana vertebrală a tânărului soldat se frânse.

Riley şi Hollywood părăsiră pasajul de intrare într-o fracţiune de secundă. În timp ce trăgeau în tunelul din spatele lor, în nişte inamici nevăzuţi, se îndreptară, mergând cu spatele, spre cea mai apropiată scara care cobora spre puntea B.

Din nefericire, întrucât abia sosiseră la staţie, cei şase soldaţi care fuseseră cu Buck Riley să investigheze aeroglisorul distrus se adunaseră, când începuse lupta în jurul pasajului intrării principale. Ceea ce însemna că acum erau prinşi *între* două forţe ostile: una în sala de mese, în faţa lor, şi a doua care pătrundea prin intrarea principală din spatele lor.

Schofield observă asta.

— Book! Coboară! Coboară! Du-ţi băieţii jos, pe puntea B!

— Deja mă ocup de asta, Scarecrow.

Schofield şi Gant se aflau într-o poziţie şi mai dificilă.

Prinşi pe pasarelă, între sala de mese şi pasajul intrării principale, nu aveau unde să se ducă, nicio uşă după care să se ascundă şi nici vreun pasaj în care să se adăpostească. Doar o pasarelă de metal de un metru lăţime, mărginită într-o parte de un perete lucios de gheaţă şi de cealaltă parte de o prăpastie de douăzeci de metri.

Şi, în orice clipă, cea de-a doua echipă franceză avea să pătrundă înăuntru prin pasajul intrării principale, iar Schofield şi Gant erau chiar în calea lor.

O bucată de gheaţă explodă lângă capul lui Schofield şi acesta se întoarse. Petard era din nou în picioare în sala de mese. În vreme ce trăgea în forţă cu puşca sa de asalt, Schofield îşi îndreptă pistolul Desert Eagle spre sala de mese şi trase şase gloanţe rapide către Petard.

Privi înapoi spre intrarea principală.

Zece secunde, cel mult.

— La naiba! exclamă cu voce tare, uitându-se spre Gant, neputincioasă în braţele sale. La naiba!

Privi în jos peste grilajul pasarelei şi văzu bazinul de apă departe, în fundul staţiei. Nu puteau fi mai mult de 18-20 de metri. Ar putea supravieţui căderii…

„În niciun caz.”

Schofield privi pasarela pe care stătea şi apoi peretele de

gheaţă din spatele lui.

„Mai bine.”

— Scarecrow, ai face bine să pleci de acolo!

Era Montana. Se afla acum pe pasarelă, în partea sudică a staţiei. De unde stătea putea privi în tunelul intrării principale din partea nordică. Orice vedea acolo, nu era bun deloc.

— Încerc, încerc, zise Schofield.

Schofield trase încă două gloanţe către Petard, în sala de mese, înainte să-şi pună pistolul în toc.

Apoi, îşi trase rapid Maghook-ul de pe umăr, din tocul aflat pe spatele lui. Armalite MH-12 seamănă puţin cu o puşcă automată Thomson de modă veche. Are două mânere: unul normal, cu trăgaci, şi unul anterior, de susţinere, sub gura de foc. De fapt, Maghook-ul *este* o armă, un lansator compact, care aruncă o ancoră la o viteză extraordinară.

La picioarele lui Schofield, Gant începu să geamă.

Schofield îndreptă lansatorul spre peretele de gheaţă şi trase. Se auzi o bufnitură sonoră, metalică, atunci când ancora ţâşni din gura armei şi izbi peretele de gheaţă. Ancora explodă direct *prin* perete, în sala de mese. Odată ajuns în partea cealaltă, „ghearele” i se deschiseră.

— Scarecrow! Mişcă-te!

Schofield se întoarse, exact când Gant se ridica în picioare în spatele său, clătinându-se.

— Prinde-mă de umeri, îi spuse el.

— Poftim?

— Nu contează. Doar ţine-te bine, spuse Schofield, punându-i braţele peste umerii săi.

Cei doi stăteau unul lângă celălalt, nas lângă nas. În oricare alte circumstanţe, ar fi părut o apropiere intimă, doi iubiţi gata să se sărute – însă nu acum. Ţinând-o strâns pe Gant, Schofield se învârti şi-şi rezemă fundul de grilaj.

Privi înapoi spre tunelul intrării principale şi văzu umbre mişcându-se rapid pe pereţii de gheaţă ai pasajului. Focuri de armă începură să curgă din interiorul pasajului.

— Ţine-te bine! îi spuse Schofield lui Gant.

Şi apoi, ţinând cu ambele mâini lansatorul prin spatele lui Gant – şi cu braţele ei bine strânse în jurul gâtului –, Schofield îşi aruncă greutatea înapoi şi cei doi săriră peste grilaj şi căzură în

gol.

Imediat ce Schofield şi Gant se azvârliră de pe grilaj, acesta fu asaltat de un val de gloanţe. O cascadă strălucitoare de scântei albe-portocalii produse de impact explodă deasupra capetelor lor, în timp ce ei se desprinseră de pasarelă.

Schofield şi Gant se aruncară în gol.

Cablul Maghook-ului se întinse deasupra lor. Alunecară pe lângă puntea B, pe lângă Riley şi Hollywood, care se întoarseră văzând pe neaşteptate două corpuri căzând pe lângă ei.

Apoi Schofield apăsă un buton negru pe mânerul anterior al lansatorului şi un mecanism de strângere din interiorul gurii muşcă din cablul care se depăna.

Schofield şi Gant se opriră cu o smucitură bruscă, chiar sub puntea B, iar cablul Maghook-ului începu să-i legene spre interior, către pasarelă. Se legănară rapid, peste pasarela punţii C, şi căzură pe coridorul de metal.

Imediat ce picioarele sale loviră pasarela, Schofield apăsă de două ori pe trăgaciul lansatorului. Când făcu asta, sus, pe puntea A, ghearele ancorei răspunseră pliindu-se imediat spre interior cu un zgomot ascuţit, iar cleştele fu absorbit înapoi prin gaura pe care o crease în peretele sălii de mese. Ancora căzu în puţul central al staţiei polare, trasă înapoi de lansator. În câteva secunde, se afla din nou în mâinile lui Schofield, iar el şi Gant se grăbiră să pătrundă pe uşa cea mai apropiată.

— Grenadă!

Riley şi Hollywood alergară de-a lungul tunelului nordic al punţii B şi se ascunseră după colţ.

Exact când se adăposteau după colţ, o explozie asurzitoare cutremura tunelul de gheaţă în spatele lor. Imediat veni pe urmele exploziei unda de şoc şi apoi…

Riley şi Hollywood se ascunseră după colţ, în timp ce un stol de obiecte asemănătoare unor săgeţi trecură pe lângă ei cu o viteză fenomenală şi se loviră de peretele opus al tunelului.

Cei doi soldaţi se priviră unul pe altul uimiţi.

O grenadă brizantă.

O grenada brizantă este practic o grenadă obişnuită, care a fost umplută cu sute de bucăţi micuţe de metal – bucăţi de metal

mici, ascuţite, asimetrice, proiectate pentru a fi cât se poate de greu de extras din corpul uman. Când încărcătura este detonată, trimite un val din aceste fragmente letale care se împrăştie în toate părţile.

— Am spus-o *întotdeauna,* zise Riley confuz, în timp ce scotea încărcătorul gol şi introducea unul plin în puşca sa MP-5. *Întotdeauna* am spus-o: să nu ai niciodată încredere în nenorociţii de francezi. Au ei ceva. Poate că sunt ochii ăia mici, ca nişte mărgele, pe care-i au cu toţii. Nenorociţii ăştia ar trebui să fie aliaţii noştri.

— Nenorociţii de francezi, fu de acord Hollywood gânditor, în timp ce privea de după colţ cu un singur ochi.

Rămase cu gura căscată.

— Oh, la naiba…

— Ce este?

Riley se întoarse exact la timp ca să vadă o a doua grenadă ricoşând după colţ şi oprindu-se la doi metri distanţă de ei.

Doi metri.

În câmp deschis.

Nu aveau unde să se ducă. Nu se puteau ascunde. Nu puteau alerga pe coridor şi scăpa la timp…

Riley se aruncă înainte. Spre grenadă. Alunecă de-a lungul podelei acoperite cu gheaţă, cu picioarele înainte, ca la fotbal. Când ajunse în apropiere de grenada, îi dădu o lovitură puternica şi o trimise înapoi trăncănind, în josul tunelului nordic, spre puţul central.

Când Riley lovi grenada, Hollywood se aruncă înainte şi-l prinse de umeri, trăgându-l înapoi după colţ.

Grenada detonă.

Se auzi o altă explozie asurzitoare.

Un nou val de bucăţi de metal izbucni din coridor, trecu pe lângă Riley şi Hollywood, şi pătrunse în peretele din faţa lor.

Hollywood se întoarse şi-l privi pe Riley.

— Pe sandalele mele romane, frate, asta este o catastrofă a dracu’ de serioasă!

Riley se ridicase deja în picioare.

— Haide, nu rămânem aici.

Privi spre cealaltă parte a tunelului nordic şi-l văzu pe Rebound apărând în colţul opus. Alături de el erau caporalul Georgio

„Legs”[11] Lane şi sergentul Gena „Mother”[12] Newman. Trebuie să fi venit de pe partea vestică a punţii B.

Riley spuse:

— În regulă, fraţilor, ascultaţi. În ceea ce mă priveşte, acum avem ocazia să ne împărţim. Dacă ne adunăm şi suntem prinşi, vom fi transformaţi cu toţii în nişte nenorocite de gogoşi cu jeleu. Trebuie să ne împărţim. Rebound, Legs, Mother, voi întoarceţi-vă spre vest, în jurul tunelului extern. Eu şi Hollywood vom merge spre est. Odată ce ne dăm seama unde suntem şi ce putem face o să vedem cum naiba ne vom regrupa cu ceilalţi ca să-i prindem pe nenorociţii ăştia. Sunteţi de acord cu toţii?

Nu obiectă nimeni. Rebound şi ceilalţi se ridicară rapid în picioare şi se îngrămădiră prin tunelul opus de gheaţă.

Riley şi Hollywood începură să alerge spre est, urmând curba tunelului exterior.

În timp ce alerga, Riley spuse:

— În regula, ce este asta? Puntea B, nu? OK. Ce este pe puntea B?

— Nu ştiu… Hollywood tăcu, după ce părăsiră curba tunelului şi văzu ce aveau în faţă.

Amândoi bărbaţii se opriră instantaneu şi simţiră imediat că le îngheaţă sângele în vene.

[11] Picioare
[12] Mama

*

Schofield trase spre puţul central al staţiei polare Wilkes cu pistolul său Desert Eagle.

El şi Gant se aflau pe puntea C, într-o cameră care se deschidea către pasarela centrală. Schofield stătea în uşă, cu pistolul în mână, privind în afară de-a lungul puţului central şi în sus, spre puntea A.

În spatele lui, în interiorul acelei camere, Gant stătea pe vine, încercând să îşi revină din ameţeală. Îşi scosese casca, dezvăluind un păr blond, alb ca zăpada, tuns scurt.

Gant îşi privi curioasă casca şi săgeata prinsă în ea. Îşi scutură capul şi-şi puse la loc casca, cu tot cu săgeată, îşi puse şi ochelarii-oglindă, ascunzând mare parte din linia subţire de sânge uscat care i se scurgea de pe frunte până la bărbie. Apoi îşi înşfăcă hotărâtă puşca MP-5 şi i se alătură lui Schofield în uşă.

— Eşti bine? o întrebă Schofield peste umăr, în timp ce-şi îndrepta pistolul către puntea A.

— Da. Am pierdut ceva?

— Ai prins partea în care imbecilii aia de francezi care pozau în oameni de ştiinţa au hotărât să întoarcă armele împotriva noastră? Schofield mai trase o rafală.

— Da, am prins partea asta.

— Dar partea în care am descoperit că noii noştri prieteni mai aveau încă şase tipi ascunşi în aeroglisor?

— Nu, pe asta am ratat-o.

— Ei bine, asta este – mai trase furios încă o rafală – povestea, până acum.

Gant îl privi pe Schofield. În spatele acelor ochelari opaci, argintii, era un individ cu adevărat înfuriat.

De fapt, Schofield nu era furios pe soldaţii francezi propriu-zis. La început, bineînţeles că se enervase pe sine pentru că nu se

prinsese că „oamenii de ştiinţă” francezi erau de fapt soldaţi. Însă, ajunseseră primii la staţia polară Wilkes şi aduseseră cu ei doi oameni de ştiinţă autentici, un şiretlic destul de inteligent, care fusese suficient ca să-i facă pe Schofield şi echipa sa să nu mai fie suspicioşi.

Ceea ce îl enerva însă cu adevărat era că pierduse iniţiativa în această luptă.

Francezii îi prinseseră pe Schofield şi echipa sa pe nepregătite, îi luaseră prin surprindere şi acum ei dictau termenii acestei lupte. Asta îl enerva cu adevărat pe Schofield.

Încercă disperat să-şi înăbuşe furia. Nu avea voie să fie furios. Nu-şi putea *permite* să se simtă aşa.

De fiecare dată când descoperea că începea să se simtă furios sau supărat, Schofield îşi amintea întotdeauna de un seminar la care participase în Londra, la sfârşitul anului 1996, ţinut de legendarul comandant britanic, generalul de brigadă Trevor J. Barnaby.

Un bărbat voinic, cu ochi întunecaţi şi pătrunzători, complet ras în cap şi cu un barbişon aspru, negru, Trevor Barnaby era şeful SAS – încă din 1979 – şi era recunoscut drept cel mai inteligent tactician militar de primă linie din lume. Abilitatea sa strategică referitoare la forţele de incursiune reduse numeric era extraordinară. Când acţiunea era executată de către cea mai bună unitate militară de elită din lume, SAS, era fără cusur. El reprezenta mândria şi bucuria armatei britanice şi încă nu ratase nicio misiune.

În noiembrie 1996, ca parte a „acordului de împărtăşire a cunoştinţelor” încheiat între Statele Unite şi Marea Britanie, se decisese ca Barnaby să ţină un seminar de două zile referitor la incursiunile sub acoperire pentru cei mai promiţători ofiţeri americani. În schimb, Statele Unite aveau să instruiască unităţile britanice de artilerie cu privire la modul de utilizare a bateriilor mobile de rachete *Patriot II.* Unul dintre ofiţerii aleşi să participe la seminarul lui Trevor Barnaby fusese locotenentul Shane M. Schofield, USMC.

Barnaby avusese un stil de prelegere îngâmfat, sever, care-i fusese pe plac lui Schofield – o serie rapidă de întrebări şi răspunsuri care urmaseră un curs simplu, logic.

— În orice luptă, spusese Barnaby, indiferent că este un război

mondial sau un conflict izolat între două unităţi, prima întrebare pe care ţi-o pui întotdeauna este aceasta: „Care este obiectivul oponentului tău? Ce vrea el?” Dacă nu ştii răspunsul la această întrebare, nu vei putea niciodată să-ţi pui a doua întrebare: „Cum va face să obţină ce vrea?”

Şi vă voi spune imediat, doamnelor şi domnilor, că a doua întrebare este mult mai importantă pentru voi decât prima. De ce? Pentru că ceea ce vrea el nu este important din punct de vedere strategic. Ceea ce vrea el este un obiectiv, atât. Răspândirea la nivel mondial a comunismului. Un avanpost strategic pe teritoriu străin. Chivotul legii. *Cui îi pasa?* Să ştii asta nu înseamnă nimic în sine. Pe de altă parte, *cum plănuieşte să obţină acest lucru* înseamnă totul. Pentru că asta înseamnă acţiune. Şi acţiunea poate fi oprită.

Aşadar, odată ce ai răspuns la aceasta a doua întrebare, poţi trece la cea de-a treia: „Ce vei face tu ca să-l opreşti?”

Când vorbise despre comanda şi conducere, Barnaby sublimase în mod repetat nevoia unei raţionări calme. Un comandant furios, acţionând sub influenţa furiei sau frustrării, îşi va duce cu siguranţă unitatea la pieire.

— În calitate de lider, spusese Barnaby, pur şi simplu nu-ţi *permiţi* să fii furios sau supărat.

Admiţând că niciun ofiţer la comandă nu era imun la sentimentele de furie sau frustrare, Barnaby prezentase analiza sa tactică în trei paşi ca diversiune de la astfel de sentimente.

— De fiecare dată când simţi că te laşi pradă sentimentelor de furie, parcurge analiza în trei paşi. Îndepărtează-ţi mintea de la furie şi adu-o înapoi la sarcina pe care o ai de îndeplinit. Curând, vei uita ce te-a înfuriat şi vei începe să faci lucrul pentru care eşti plătit.

Şi, stând acolo în uşa de pe puntea C, în lumea rece, acoperită de gheaţă a staţiei polare Wilkes, Shane Schofield aproape îl putea auzi pe Trevor Barnaby vorbindu-i în minte.

„În regulă, atunci. Care este obiectivul lor?

Vor nava spaţială.

Ce vor face să o obţină?

Vor omorî pe toată lumea de aici, vor pune mâna pe nava spaţială şi o vor scoate în vreun fel de pe continent înainte să afle cineva de existenţa ei.”

În regulă. Însă era o problemă cu acea analiză. Care era…?

Schofield se gândi o clipă. Şi atunci îşi dădu seama.

Francezii sosiseră rapid.

Atât de rapid, de fapt, că sosiseră la Wilkes *înainte* ca Statele Unite să fie în stare să aducă o echipă de-a lor aici. Ceea ce înseamnă că se aflau în apropiere de Wilkes atunci când apelul iniţial de ajutor fusese transmis.

Schofield făcu o pauză.

„La d'Urville se aflau soldaţi francezi atunci când fusese transmis apelul lui Abby Sinclair."

Însă apelul de ajutor nu avea cum să fie anticipat. Era o urgenţă, o întâmplare inopinată.

Şi *asta* era problema cu analiza sa.

În mintea lui Schofield începu să se contureze o imagine: *văzuseră o oportunitate şi hotărâseră să profite de ea…*

Francezii îşi aveau echipa de comando la Dumont d'Urville, făcând probabil vreun fel de exerciţii. Război arctic, sau ceva de genul acesta.

Şi apoi, fusese recepţionat apelul de ajutor de la Wilkes. Şi, dintr-odată, francezii îşi dăduseră seama că aveau una dintre unităţile lor militare de elita la o mie de kilometri de descoperirea unei nave spaţiale extraterestre.

Câştigurile potenţiale erau evidente: progrese tehnologice aveau să fie obţinute prin studierea sistemului de propulsie, a construcţiei carcasei exterioare. Poate chiar şi arme.

Era o oportunitate prea bună ca să fie ratată.

Iar frumuseţea planului consta în faptul că, dacă francezii chiar reuşeau să ia nava spaţială din staţia polară Wilkes, putea oare guvernul american să se ducă plângând la ONU sau la guvernul francez şi să spună că Franţa a furat o *navă spaţială extraterestră* din custodia americană? Nu prea te poţi plânge atunci când un lucru pe care se presupune că nu-l ai îţi este furat.

Însă soldaţii din comandoul francez se confruntau cu două probleme.

În primul rând: oamenii de ştiinţa americani de la Wilkes. Aceştia trebuiau eliminaţi. Nu trebuiau să existe martori.

Cea de-a doua problemă era şi mai dificilă: era aproape sigur că Statele Unite vor trimite o unitate de recunoaştere la Wilkes.

Aşadar, timpul era scurt. De fapt, francezii conştientizaseră că, cel mai probabil, trupele Statelor Unite aveau să ajungă la Wilkes înainte ca ei să poată scoate nava spaţială de pe continent.

Ceea ce însemna că avea să se producă un schimb de focuri.

Însă francezii erau aici din întâmplare. Nu aveau nici timpul, nici resursele necesare pentru a pregăti un asalt puternic asupra staţiei polare Wilkes. Erau o forţă redusă care se confrunta cu posibilitatea ca Statele Unite să ajungă la locul faptei cu o forţa mai puternică decât a lor, înainte ca ei să poată fugi cu nava spaţială.

Aveau nevoie de un plan.

Aşadar, pozaseră în oameni de ştiinţă, vecini îngrijoraţi. Probabil cu intenţia de a câştiga încrederea soldaţilor din infanteria marină şi apoi de a-i înjunghia pe la spate. Era o strategie la fel de bună ca oricare alta pentru o forţă improvizată cu o putere inferioară.

Deci, mai rămânea o întrebare: Cum aveau de gând să scoată nava spaţială din Antarctica?

Schofield hotărî că aceasta întrebare putea aştepta. Mai bine se ocupa de bătălia actuală. Aşadar, se ridica din nou întrebarea:

„Care este obiectivul lor?

Să ne elimine pe noi şi pe oamenii de ştiinţă de aici, de la Wilkes.

Cum vor obţine asta?

Nu ştiu.

Cum ai obţine tu asta?”

Schofield se gândi la acest aspect. „Aş încerca probabil să îi adun pe toţi la un loc. Asta ar fi mult mai eficient decât să încerc să caut prin toată staţia după fiecare şi să îi prind unul câte…”

— Grenadă! ţipă Gant.

Schofield sări înapoi şi văzu o grenadă mică şi neagră alunecând peste balustrada punţii A şi arcuindu-se spre el. Şase grenade asemănătoare zburară în jos dinspre puntea A şi pătrunseră în cele trei tuneluri de gheaţă care se ramificau spre puntea B.

— Mişcă! îi spuse Schofield rapid lui Gant, în timp ce se ascundea după uşă şi o închidea în urma lui.

El şi Gant se duseră spre partea îndepărtată a camerei, exact la timp ca să audă grenada lovindu-se de partea exterioară a uşii

groase de lemn.

Tronc, tronc.

Şi apoi, grenada explodă. Aşchii albe zburară din interiorul uşii şi vârfurile ascuţite a o sută de aşchii de metal crestate apărură instantaneu în locul lor.

Schofield privi spre uşă, uluit.

Întreaga uşă, de la podea la tavan, era plină de mici proeminenţe. Ceea ce fusese odată o suprafaţă netedă de lemn părea acum un soi de dispozitiv medieval sinistru de tortură. Întreaga suprafaţă era acoperită de bucăţi de metal ascuţite, care *aproape* reuşiseră să pătrundă prin uşa groasă de lemn.

Alte explozii similare se auziră de la nivelul de deasupra lui Schofield şi Gant. Amândoi priviră în sus.

„Puntea B”, se gândi Schofield.

„Aş încerca probabil să îi adun pe toţi în acelaşi loc.”

— Oh, nu, spuse Schofield eu voce tare.

— Ce? întrebă Gant.

Însă Schofield nu răspunse. În loc de asta, deschise rapid uşa distrusă şi privi afară în puţul central al staţiei polare.

Un glonţ se înfipse imediat în cadrul acoperit de gheaţă al uşii, de lângă capul lui. Însă asta nu-l împiedică să-i vadă.

Sus, pe puntea A, cinci dintre soldaţii francezi de comando erau în picioare, trăgând focuri asurzitoare în întreaga staţie.

Era foc de acoperire.

Foc de acoperire pentru ceilalţi cinci soldaţi de comando care în acel moment coborau în rapel de pe puntea A pe puntea B. Era o cursă scurtă, controlată şi, într-o secundă, cei cinci soldaţi de comando se aflau pe pasarela punţii B, cu pistoalele ridicate şi îndreptându-se spre tuneluri.

Când îi văzu, Schofield avu o revelaţie oribilă. Majoritatea soldaţilor săi erau pe puntea B, unde se retrăseseră după ce cea de a doua echipa franceză pătrunsese prin tunelul intrării principale în staţie.

Şi mai era ceva.

Puntea B reprezenta zona principală de locuit a staţiei polare Wilkes. Şi Schofield însuşi îi trimisese pe oamenii de ştiinţă americani înapoi în camerele lor, în timp ce el şi echipa sa merseseră la aeroglisorul francez nou-sosit.

Schofield privi cu groază către puntea B.

Francezii îi adunaseră pe toţi în acelaşi loc.

Pe puntea B, lumea o luă dintr-odată razna.

Imediat ce Riley şi Hollywood trecură de curba din tunelul de gheaţă fuseseră întâmpinaţi de feţele înspăimântate ale rezidenţilor staţiei polare Wilkes.

În momentul în care-i văzu, Riley îşi aminti brusc ce reprezenta puntea B.

Zona de locuit.

Dintr-odată, un val de focuri de armă seceră peretele de gheaţă din spatele lui.

În acelaşi timp, vocea lui Schofield se auzi prin interfonul din casca lui Riley.

— Către toate unităţile, aici Scarecrow. Am în vizor cinci obiecte duşmane care aterizează chiar acum pe pasarela punţii B. Repet, cinci inamici. Soldaţi, dacă sunteţi pe puntea B, fiţi atenţi.

Mintea lui Riley o luă razna. Încercă imediat să-şi amintească planul de amplasare al punţii B.

Primul lucru pe care şi-l aminti fu că planul general al punţii B era puţin diferit de cel al celorlalte etaje de la Wilkes. Toate celelalte etaje erau compuse din patru tuneluri drepte care se ramificau dinspre puţul central al staţiei polare, pentru a se întâlni cu tunelul exterior circular. Însă, din cauza unei anomalii în structura rocilor îngropate în gheaţa din jurul ei, puntea B nu avea un tunel sudic.

Avea doar trei tuneluri drepte, ceea ce însemna că tunelul exterior, circular, nu forma un cerc complet, la fel ca la orice alt etaj. Rezultatul era o fundătură în punctul cel mai sudic al cercului exterior. Riley îşi aminti că văzuse mai înainte fundătura: găzduia camera în care era ţinut James Renshaw.

În acest moment însă, Riley şi Hollywood se aflau în tunelul exterior, prinşi în curba dintre tunelul estic şi cel nordic. Alături de ei erau oamenii de ştiinţă de la Wilkes, care cu siguranţa auziseră că se petrecea ceva afară, însă nu îndrăzniseră să se aventureze dincolo de vecinătatea imediată a camerelor lor. Printre chipurile înspăimântate din faţa sa, Riley văzu o fetiţă.

„Isuse!”

— Acoperă spatele, îi spuse Riley lui Hollywood, ceea ce

însemna acea parte a tunelului exterior care conducea înapoi către tunelul nordic.

Riley începu să se deplaseze pe lângă grupul de oameni de ştiinţă, ca să poată lua o poziţie spre tunelul estic.

— Doamnelor şi domnilor! Aţi putea, vă rog, să vă întoarceţi în camerele voastre?

— Ce se întâmplă? întrebă nervos unul dintre bărbaţi.

— Prietenii voştri de la etaj nu vă erau prieteni adevăraţi, spuse Riley. Acum, în interiorul staţiei voastre se află o echipă de paraşutişti francezi, care vă vor ucide dacă vă vad. Acum, vă rog să vă întoarceţi în camerele voastre.

— Book! Grenada! se auzi ecoul vocii lui Hollywood de-a lungul coridorului.

Riley se întoarse să-l vadă pe Hollywood venind în fugă spre el de-a lungul curbei. Întrezări şi o grenadă brizantă sărind în tunel, la vreo şase metri în spatele lui.

— Oh, la naiba! Riley se întoarse instantaneu, căutând adăpost în direcţia opusă – în tunelul estic, la zece metri mai încolo.

Atunci văzu alte două grenade rostogolindu-se din tunelul estic şi oprindu-se lângă peretele tunelului exterior.

— Oh, *chiar la naiba!*

Ochii lui Riley se deschiseră larg. Acum erau grenade brizante la *ambele* capete alte tunelului.

— Intraţi înăuntru! *Acum!* ţipă Riley la oamenii de ştiinţă, deschizând larg cea mai apropiată uşă. Întoarceţi-vă în camerele voastre, *acum!*

Oamenilor de ştiinţă le luă o secundă să-şi dea seama la ce se referea Riley, însă atunci când conştientizară, se aruncară imediat spre uşile camerelor lor.

Riley se grăbi să intre pe cea mai apropiată uşă şi privi înapoi să vadă ce făcea Hollywood. Tânărul caporal alerga din toate puterile de-a lungul tunelului curbat, către Riley.

Şi apoi, dintr-odată, se împiedică. Şi căzu.

Hollywood alunecă rapid cu capul înainte pe podeaua acoperită de gheaţă a tunelului.

Riley urmări neputincios cum Hollywood încerca frenetic să se ridice de pe podea, privind neliniştit în tot acest timp înapoi la grenada brizantă din tunelul din spatele său.

Mai rămăseseră poate două secunde.

Şi, într-o clipă, Riley simţi că stomacul i se strânge.

Hollywood nu avea să reuşească.

Chiar în faţa lui Hollywood – la singura uşă prin care ar fi putut să pătrundă la timp – doi dintre oamenii de ştiinţă încercau cu disperare să pătrundă în aceeaşi cameră. Unul îl împingea pe celălalt din spate, încercând să-l facă să intre.

Buck Riley urmări îngrozit cum Hollywood privi în sus la cei doi oameni de ştiinţă şi văzu că nu avea nicio şansă să ajungă în acea cameră. Hollywood se întoarse apoi să privească grenada brizantă, aflată la zece metri în josul coridorului curbat din spatele său.

O întoarcere finală, disperată, şi ochii lui Hollywood îi întâlniră pe ai lui Riley. Ochi albiţi de frică. Ochii unui om care ştie că va muri.

Nu avea unde să se ducă. Niciunde.

Şi apoi, cu o intensitate asurzitoare, cele trei grenade – una din tunelul de nord, două din cel de est – îşi dezlănţuiră furia şi Riley se ascunse în spatele uşii sale şi văzu o mie de aşchii de metal strălucitoare trecând pe lângă el, în ambele direcţii.

*

O altă explozie lovi partea exterioară a uşii groase de lemn şi un nou val de aşchii de metal o străpunse.

Schofield şi Gant erau în camera de pe puntea C, adăpostindu-se în spatele unei mese de aluminiu răsturnate.

— Soldaţi, răspundeţi, spuse Schofield.

Se auziră voci prin interfon şi focuri de armă în fundal.

— Aici Rebound! Sunt cu Legs şi Mother! Suntem atacaţi puternic în sectorul de nord-est al punţii B!

Transmisia din casca lui Schofield fu întrerupta brusc de paraziţi.

— … este Book… wood a căzut. Sunt… sectorul…

Vocea lui Book se opri brusc, semnalul pierzându-se.

— Aici Montana. Santa Cruz este cu mine. Suntem încă pe puntea A, dar suntem înconjuraţi.

— Locotenente, aici Snake. Sunt afară, mă apropii chiar acum de intrarea principala.

Hollywood nu spuse nimic. Iar Mitch Healey şi Samurai Lau erau deja morţi. Schofield făcu rapid calculele. Dacă toţi trei erau morţi, însemna că acum rămăseseră nouă soldaţi din infanteria marină.

Schofield se gândi la francezi. Porniseră cu doisprezece oameni, plus cei doi oameni de ştiinţă civili. Snake spusese mai devreme că omorâse unul afară, iar Schofield însuşi îi făcuse felul altuia la etajul superior. Asta însemna că francezii rămăseseră cu zece oameni – *plus* cei doi civili, indiferent unde naiba erau.

Gândurile lui Schofield se întoarseră la prezent. Privi uşa mare de lemn din faţa sa, acoperită cu zeci de ţepi argintii.

Se întoarse spre Gant.

— Nu putem rămâne aici.

— M-am cam prins deja de asta, răspunse sec Gant.

Schofield se răsuci să o privească, uşor confuz din cauza răspunsului primit. Gant nu spuse nimic. Îi arătâ doar ceva peste umărul lui.

Schofield se întoarse şi, pentru prima oară, privi cu atenţie camera din jurul sau.

Părea un fel de cameră a cazanelor. Tavanul era acoperit de ţevi negre, eloxate. Doi cilindri albi enormi – fixaţi orizontal, unul peste celalalt – ocupau în întregime peretele drept al camerei. Fiecare cilindru avea aproximativ patru metri lungime şi doi metri înălţime.

Iar în mijlocul fiecărui cilindru se afla o eticheta roşie, mare, în formă de romb. Pe etichetă se regăsea imaginea unei flăcări şi, cu litere mari, îngroşate, cuvintele:

PERICOL
CARBURANT INFLAMABIL
L-5
PUTERNIC INFLAMABIL

Schofield privi cilindrii albi, masivi. Păreau conectaţi la un computer care se afla pe o masa în colţul îndepărtat al camerei. Computerul era pornit, însă în acel moment ecranul era acoperit de o imagine din colecţia de costume de baie a revistei *Sports Illustrated:* o blondă atrăgătoare într-un costum de baie imposibil de mic, întinsă provocator undeva pe o plaja tropicală.

Schofield traversa rapid camera şi se aşează în faţa computerului. Femeia sexy de pe ecran îşi ţuguie buzele spre el.

— Poate mai târziu, spuse Schofield către ecran, apăsând o tastă de pe tastatură. Imaginea de pe ecran dispăru instantaneu.

Apăru o diagramă schematică în culori a celor cinci etaje ale staţiei polare Wilkes. Cinci cercuri umpleau ecranul – trei în partea stânga, două în dreapta – fiecare dintre ele compus din puţul central al staţiei, înconjurat de un cerc exterior mai mare. Cercul exterior era legat de puţul central prin patru tuneluri drepte.

Atât *între* tunelul exterior şi puţul central, cât şi *în afara* tunelului exterior erau aranjate camere. Camere diferite aveau culori diferite. Un tabel al culorilor dintr-o parte a ecranului explica faptul că fiecare culoare indica o temperatură diferită.

Temperaturile variau între -5,4 şi -1,2 grade Celsius.

— Este sistemul de aer condiţionat, spuse Gant, aşezându-se lângă uşă. L-5 înseamnă că utilizează clorofluorocarburi drept carburant. Trebuie să fie destul de vechi.

— Oare de ce nu mă surprinde asta, zise Schofield, îndreptându-se către uşa şi apucând mânerul.

Deschise uşa puţin – exact la timp ca să vadă un obiect negru, de mărimea unei mingi de baseball, venind în viteză spre el.

Un fuior lung de fum alb trasa o linie prin aer în spatele său, dezvăluindu-i sursa: Petard, sus, pe puntea A, cu o puşcă FA-MAS echipată cu un lansator de grenade de 40 mm.

Schofield se adăposti exact când grenada pătrunse prin spaţiul îngust din uşă, deasupra capului său, urcă uşor şi se lovi de peretele din spate al camerei cu aparatele de aer condiţionat.

— *Afară! Acum!* urlă Schofield.

Lui Gant nu trebuia să i se spună să iasă. Era deja pe jumătate afară, cu puşca MP-5 ridicată şi trăgând.

Schofield ieşi după ea, iar camera cu aparatele de aer condiţionat explodă în urma lui. Uşa grea, plină de ţepi, aproape sări din ţâţâni când unda de şoc o îndoi în afară ca pe o nuia. Uşa se învârti într-un arc complet de 180 de grade înainte de a se lovi de peretele de gheaţă de pe pasarelă, chiar lângă Schofield. O minge de foc enormă izbucni apoi din uşă şi trecu pe lângă Schofield, pătrunzând în spaţiul deschis din centrul staţiei polare Wilkes.

— Scarecrow! Haide! strigă Gant în timp ce trăgea înspre puntea A din depărtare, de pe pasarelă.

Schofield sări în picioare şi trase o rafală puternică din puşca MP-5, ţintind în sus, spre locul în care îl văzuse pe Petard câteva clipe mai înainte.

Gant şi Schofield alergară în jurul pasarelei punţii C – în câmp deschis –, Schofield cu arma ridicată înspre stânga, Gant ţintind spre dreapta. Limbi lungi de flăcări galbene, strălucitoare, izbucneau din gurile puştilor lor MP-5. Focul de răspuns al francezilor cresta pereţii de gheaţă din jurul lor.

Schofield văzu o nişă micuţă în perete, cam la zece metri în faţa lor.

— Fox! *Acolo!*

— Am înţeles!

Schofield şi Gant se aruncară în nişa micuţă, chiar în momentul în care o a doua explozie, mai puternică, izbucni în camera cu aparatele de aer condiţionat.

Din secunda în care erupse, Schofield ştiu că această detonare era diferită de prima. Nu era ca explozia scurtă, redusa a unei grenade. Avea mai multa rezonanţă, mai multă substanţă. Era sunetul produs de un obiect mare care exploda…

Era sunetul produs de explozia unuia dintre cilindrii de aer condiţionat.

Pereţii camerei de aer condiţionat crăpară instantaneu sub şocul exploziei masive. Asemenea unui dop pocnind de la o sticlă de şampanie, o bucată de ţeavă neagră fu aruncată din camera de aer condiţionat şi zbură cu o viteză fenomenală de-a lungul spaţiului de 30 de metri din mijlocul staţiei şi se fixă în peretele de gheaţă din latura îndepărtată.

Schofield se lipi de peretele de gheaţă al nişei, în timp ce o ploaie de gloanţe lovi gheaţa de lângă el. Privi nişa din jurul său.

Era doar un ungher mic afundat în perete, proiectat, se pare, cu unicul scop de a găzdui consola care controla troliul enorm ce ridica şi cobora clopotul de scufundare al staţiei. Consola în sine, observă Schofield, nu era mai mult decât o serie de pârghii, cadrane şi butoane, aranjate pe un panou.

În faţa consolei se afla un scaun neobişnuit de mare, placat cu oţel. Schofield recunoscu imediat scaunul catapultabil al unui avion de luptă F-14. Urmele negre de gaze de eşapament de sub propulsorul scaunului şi crestăturile considerabile din tetiera sa mare de oţel îi arătau lui Schofield că acest scaun catapultabil fusese utilizat, cândva foarte demult, pentru scopul în care fusese creat. Cineva de la Wilkes montase scaunul greu pe un suport rotativ şi apoi îl prinsese de podea, transformând 180 de kilograme de deşeu militar într-o piesă de mobilier foarte solidă.

Dintr-odată, un nou baraj de focuri de armă automată izbucni din colţul de nord-vest al punţii A şi Gant sări pe scaunul catapultabil şi se piti în spatele spătarului, încovrigându-şi trupul, astfel încât era complet adăpostită de către acesta.

Explozia de focuri de armă dură zece secunde şi lovi în plin spătarul scaunului catapultabil. Gant îşi apăsă capul pe tetieră, ferindu-şi ochii de atacul violent al gloanţelor care ricoşau.

În timp ce făcea asta, observă nişte mişcări.

Erau în partea ei stângă. *În jos,* în partea stângă.

Jos, în bazinul de la baza staţiei. *Sub* suprafaţă. O formă lucioasă, cu alb şi negru, incredibil de mare, plutind încet, ameninţător, sub suprafaţă. Trebuie să fi fost la o adâncime mai mare decât părea, deoarece înotătoarea dorsală înaltă nu spărgea suprafaţa.

Primei siluete întunecate i se alătură o a doua, apoi a treia şi a patra. Cea care conducea trebuie să fi avut cel puţin doisprezece metri lungime. Celelalte erau mai mici.

„Femele”, se gândi Gant. Citise odată că pentru fiecare mascul existau opt sau nouă femele.

Apa învolburată nu făcea altceva decât să sublinieze aspectul sinistru al contururilor lor estompate, alb cu negru. Liderul se întoarse într-o parte şi Gant îi întrezări pântecele alb din lateral şi botul larg deschis, şi cele două şiruri înspăimântătoare de dinţi şi, dintr-odată, imaginea era clară.

În acel moment îi observă Gant pe cei doi masculi tineri, înotând în spatele masculului lider enorm. Erau cele două balene ucigaşe pe care le văzuse mai devreme, înainte să izbucnească lupta cu francezii, cele două balene ucigaşe care o căutau pe Wendy.

Acum se întorseseră… *şi aduseseră cu ele restul grupului.*

Grupul complet de balene ucigaşe începu să înconjoare bazinul de la baza staţiei polare Wilkes şi, în timp ce se ghemuia în spatele spetezei scaunului catapultabil, Gant simţi un nou fior de spaimă începând să-i urce pe şira spinării.

*

Hollywood nu avusese nicio şansă.

Aşchiile din cele trei grenade brizante îl loviseră cu o putere înfricoşătoare – din faţă şi din spate.

Book putu doar să privească neputincios cum tânărul său partener – aflat pe podea, în genunchi – îşi puse o mână tremurândă peste faţă şi căzu apoi sub forţa furtunii de fragmente de metal.

Nici omul de ştiinţă care încercase să-şi împingă colegul pe uşa cea mai apropiată nu fusese suficient de rapid. Era acum de nerecunoscut, la fel ca Hollywood. Valul de aşchii de metal îl lovise în locul în care stătea. Şi, în timp ce echipamentul de protecţie a lui Hollywood îi protejase eficient pieptul şi umerii de explozie, omul de ştiinţă nu fusese la fel de norocos. Întregul său corp – neprotejat în niciun fel – era o masă de carne, hidoasă, pătată de sânge.

Niciun ţesut expus nu ar fi putut rezista unui astfel de bombardament. Niciunul nu supravieţuise. Furtuna de fragmente metalice sfâşiase fiecare părticică de piele expusă din corpurile celor doi bărbaţi.

Şi, pentru un moment, foarte scurt, Buck Riley nu putu decât să privească trupul frânt al prietenului său căzut la pământ.

În cealaltă parte a punţii B, Rebound alerga în jurul tunelului exterior curbat, cu puşca ridicată.

Legs Lane şi Mother Newman veneau în spatele său, trăgând cu disperare înapoi în cele trei umbre care alergau de-a lungul tunelului după ei.

Legs Lane era un caporal în vârstă de treizeci şi unu de ani, cu pielea măslinie, maxilar pătrat, italian, atât ca aspect, cât şi ca maniere. De cealaltă parte, Mother Newman era cea de-a doua

femeie şi ultima din unitatea lui Schofield – şi era cât se poate de diferită de Libby Gant.

În timp ce Gant avea douăzeci şi şase de ani, era solidă şi avea părul scurt, drept şi blond, Mother avea treizeci şi patru de ani, o înălţime de 1,85 metri şi capul complet ras. Cântărea aproape 90 de kilograme. Porecla sa, „Mother”, nu însemna „figură maternă”. Era varianta prescurtata de la „motherfucker”[13].

Mother vorbi în microfonul din cască:

— Scarecrow. Îţi vorbeşte Mother. Suntem puternic asediaţi pe puntea B. Repet. Suntem puternic asediaţi pe puntea B. Trupe inamice vin din urma noastră şi grenade brizante zboară prin tot locul ăsta nenorocit. Ne apropiem de tunelul vestic şi ne vom îndrepta spre puţul central. Dacă tu sau oricare de acolo aveţi în vizor puţul, ne-ar fi de mare ajutor să ne povestiţi care-i situaţia.

Vocea lui Schofield se auzi prin interfoanele din căştile lor:

— Mother. Aici Scarecrow. Am în vizor puţul central. În acest moment nu există inamici pe pasarelă. Am observat cinci mai devreme pe nivelul vostru, însă sunt cu toţii în tuneluri acum. Pot confirma, de asemenea, alţi cinci inamici pe puntea A şi cel puţin unul dintre ei are un lansator de grenade de 40 de mm. Dacă trebuie să ieşiţi pe pasarele, vă vom acoperi noi de jos. Montana, Santa Cruz? Sunteţi acolo?

— Suntem aici, se auzi vocea lui Montana.

— Sunteţi încă pe puntea A?

— Confirmăm.

— Sunteţi încă blocaţi?

— Ne ocupăm de asta.

— Continuaţi cu ceea ce faceţi. Atrageţi-le focul. Trei dintre oamenii noştri vor ieşi în câmp deschis pe puntea B în aproximativ zece secunde.

— Nicio problema, Scarecrow.

Mother spuse:

— Mulţumesc, Scarecrow. Suntem în tunelul vestic acum. Venim spre puţul central.

În nişa de pe puntea C, Schofield vorbi iar în microfon.

— Book! Book! Răspunde!

Nu se auzi niciun răspuns.

[13] Ticălos

— Isuse, Book. Unde eşti?

În interiorul camerei de duş a femeilor de pe puntea B, Sarah Hensleigh tresări la auzul unei uşi dărâmate.

Pentru o clipă înfricoşătoare, se gândi că soldaţii francezi pătrundeau în camera de duş a femeilor. Dar nu era aşa. Sunetul venise din camera vecina, camera de duş a bărbaţilor.

Francezii erau în camera vecină!

Alături de Sarah, în camera de duş a femeilor se aflau Kirsty, Abby Sinclair şi un geolog pe nume Warren Conlon. Când Buck Riley le ordonase să se întoarcă în camerele lor, ei patru se înghesuiseră imediat aici. Abia ce intraseră, cu Colon abia reuşind să se strecoare prin uşă şi să o închidă, la o fracţiune de secundă înainte ca grenadele brizante să explodeze în tunelul din exterior.

Camera de duş a femeilor era situată între tunelul exterior şi puţul central, în colţul nord-estic al punţii B. Avea trei uşi: una care conducea către tunelul nordic, una către tunelul exterior şi una către camera de duş a bărbaţilor, de alături.

Alte sunete se auziră din camera de duş a bărbaţilor.

Sunetele produse de soldaţii francezi care deschideau uşile de la cabinele de duş, căutând pe oricine încercase să se ascundă în cabine.

Sarah o trase pe Kirsty spre uşa care ducea către tunelul nordic.

— Haide, iubito, să mergem.

Sarah privi înapoi peste umăr.

În spatele rândului de şase cabine de duş, putea vedea sfertul superior al uşii care ducea spre camera de duş a bărbaţilor.

Era încă închisă.

Soldaţii francezi aveau să intre prin acea uşă în orice clipă.

Sarah se îndreptă către uşa care ducea spre tunelul nordic şi prinse clanţa.

Ezită. Nu avea cum să ştie ce se afla de cealaltă parte.

— Sarah! Ce faci? Haide, spuse Warren Conlon, cu o şoaptă disperată, şuierătoare.

Înalt şi slab, era un bărbat timid, nervos în majoritatea timpului. Acum era cu adevărat înfricoşat.

— OK, OK, spuse Sarah. Începu să apese pe clanţă.

Se auzi o bufnitură puternică şi uşa de la camera de duş a bărbaţilor se deschise brusc în urma lor.

— *Fugi!* ţipă Conlon.

Sarah trânti uşa la perete şi, trăgând-o pe Kirsty după ea, ieşi în fugă în tunelul nordic.

Nu făcuse mai mult de doi paşi când se opri, înţepenind…

…şi se trezi privind în ochii unui bărbat cu o armă îndreptată exact spre capul ei.

Bărbatul îşi înclină capul într-o parte şi-l clătină.

— Isuse! îşi coborî arma. Este în regulă, este în regulă, spuse Buck Riley alergând spre Sarah şi Kirsty. M-aţi speriat de moarte, dar este în regulă.

Abby Sinclair şi Warren Conlon li se alăturară afară, în tunel, trântind uşa în urma lor.

— Sunt înăuntru? întreba Riley, arătând cu capul spre cabinele de duş ale femeilor.

— Da, spuse Sarah.

— Ceilalţi sunt bine? întreba prosteşte Warren Conlon.

— Nu cred că-şi vor mai părăsi camerele în grabă, spuse Riley scanând tunelul din spatele său.

Ecouri de focuri de armă automată se auziră din tunelul exterior. În timp ce Riley privea în spatele său, Sarah observă o linie subţire de sânge curgând dintr-o tăietură mare pe care o avea pe urechea dreaptă. Riley nu părea să o observe. Casca pe care o ţinea în acea ureche avea o bucată zimţată de metal prinsă în ea.

— S-ar putea să avem o mică problema, spuse Riley, în timp ce ochii săi cercetau tunelul din jurul lui. Am pierdut contactul cu restul echipei. Echipamentul meu radio a fost lovit mai devreme de nişte fragmente de grenadă care au ricoşat, deci nu mai am contact. Nu-i pot auzi pe ceilalţi şi ei nu mă pot auzi pe mine.

Riley se întoarse şi privi în cealaltă direcţie, peste capul lui Sarah, spre acel capăt al tunelului care conducea către pasarele şi puţul masiv din centrul staţiei.

— Haideţi cu mine, fu tot ce spuse trecând pe lângă Sarah, şi plecă înaintea lor spre puţul central al staţiei polare Wilkes.

*

— Book! şopti Schofield în microfonul din cască, ţinându-şi privirea aţintită pe tunelul vestic al punţii B. *Book!* Unde eşti? La naiba.

— Book nu răspunde? întrebă Gant.

— Încă nu, spuse Schofield.

El şi Gant erau în continuare ghemuiţi în nişa lor de pe puntea C, în partea estică a staţiei. Îi aşteptau neliniştiţi pe Rebound, Mother şi Legs să iasă din tunelul vestic al punţii B.

Rebound ieşi primul. Repede, însă atent, cu puşca ridicată, cu ochii aţintiţi prin luneta armei, formând rapid un arc de 180 de grade cu puşca MP-5, căutând orice urmă de pericol.

De îndată ce-l văzu pe Rebound ieşind, Schofield deschise focul spre puntea A, forţând pe oricine se afla acolo să-şi caute adăpost. Gant ieşi cinci secunde mai târziu şi făcu acelaşi lucru.

Schofield se trase înapoi după peretele nişei, ca să-şi reîncarce arma. Făcând asta, o urmări pe Gant cum trăgea trei salve scurte.

În acel moment observă ceva ciudat.

Limba galbenă de foc care izbucni din gura pistolului lui Gant sări brusc doi metri înainte. Dură doar o secundă, însă era ceva incredibil. Pentru o clipă, puşca automata compactă MP-5 a lui Gant păruse un aruncător de flăcări.

Schofield rămase confuz o clipă. Ce naiba cauzase asta? Apoi, brusc, îşi dădu seama, se întoarse şi privi înapoi către…

Dintr-odată, Gant ţipă:

— Am rămas fără gloanţe! şi Schofield fu readus la realitate.

Deschise imediat focul către pasarela punţii A, în timp ce ea reîncărcă.

În timp ce asedia puntea A, Schofield îi văzu pe Legs şi pe Mother grăbindu-se pe pasarela punţii B, în spatele lui Rebound.

Trăgeau din toate puterile înapoi spre tunelul din care ieşiseră.

Legs rămase fără gloanţe. Schofield îl urmări cum scoate încărcătorul gol şi îl lasă să cadă pe pasarelă şi apoi scoate unul nou. Nici nu îl băgă bine în armă, că fu lovit în gât de un adversar nevăzut aflat în interiorul tunelului vestic.

Legs sări înapoi, pierzându-şi echilibrul pentru o clipă, înainte de a-şi întoarce arma către duşman şi a lansa o şarjă puternică de focuri de armă, care ar fi trezit şi morţii. În 2,2 secunde, trase 30 de gloanţe şi goli şi acel încărcător. Mother îl prinse şi-l trase afară de pe pasarelă, departe de tunel.

Rănit şi însângerat, Legs începu să caute un nou încărcător. Acesta îi alunecă printre degetele pline de sânge şi căzu peste balustradă, plonjând 15 metri prin aer, cufundându-se în final în bazinul din fundul staţiei. În acel moment, Legs aruncă MP-5-ul devenit inutil şi-şi scoase pistolul Colt, calibru 45. De acum încolo putea să tragă doar foc cu foc.

Schofield şi Gant continuară să mătură puntea de sus cu focul lor. Gant urmărise încărcătorul lui Legs căzând jos, în bazin, şi cum una dintre balenele ucigaşe se ridicase să vadă ce căzuse pe teritoriul ei.

Mother râmase iar fără gloanţe. Scoase încărcătorul gol şi puse rapid unul nou.

Schofield urmări neliniştit cum cei trei – Mother, Rebound şi Legs – se deplasau de-a lungul pasarelei dintre tunelurile vestic şi nordic ale punţii B, îndreptându-se spre cel nordic.

Aproape ajunseseră, când, brusc, Buck Riley ieşi din tunelul nordic cu patru civili după el.

Chiar în faţa lui Mother, Rebound şi Legs!

Schofield văzu totul şi rămase cu gura căscată.

— Oh, *Isuse!* gemu el.

Era un dezastru. Acum *patru* dintre oamenii lui erau în câmp deschis, alături de patru civili nevinovaţi! Şi francezii aveau să apară în orice clipă şi să-i facă praf.

— Book! Book! ţipă Schofield în microfonul din cască. Pleacă de acolo! *Pleacă de pe pasare...*

Şi apoi, ceea ce bănuia se produse şi coşmarul lui Schofield fu complet.

Într-o sincronizare perfectă, cinci soldaţi francezi de comando pătrunseră pe pasarela punţii B.

Trei din tunelul vestic. Doi din cel estic.
Şi deschiseră focul fără nici cea mai mică ezitare.

*

Ceea ce se întâmpla avu loc aproape prea repede ca Schofield să poată înţelege.

Cei cinci soldaţi francezi de comando tocmai reuşiseră o manevră de învăluire perfectă. Îi împinseseră pe Mother, Rebound şi Legs afară, pe pasarelă, şi acum aveau să-şi încheie treaba trăgând în ei de pe ambele flancuri.

Sosirea lui Buck Riley şi a celor patru civili era un bonus suplimentar. Evident că nu se aşteptau la asta – când apăruseră pe pasarelă, toţi cei cinci soldaţi francezi îşi aveau armele îndreptate către Mother, Rebound şi Legs.

După cum se dovedi până la urmă că nu avuseseră ocazia să deschidă focul împotriva lui Riley şi a civililor.

Cei trei soldaţi de comando care ieşiseră din tunelul vestic traseră primii. Limbi albe, fierbinţi, de foc ieşiră din gurile armelor lor.

Fiind ţintă directă, Legs, Mother şi Rebound fură cu toţii loviţi. Mother în picior, Rebound în umăr. Legs fu ţinta principală a atacului – două gloanţe în cap, patru în piept – întregul său corp devenind o cascadă vibrantă de sânge. Era mort înainte să atingă solul.

Însă asta fu tot ce văzu Schofield.

Pentru că atunci se întâmplă.

Schofield privi uimit cum, exact în clipa în care soldaţii francezi de comando din partea vestică a staţiei traseră, două trombe enorme de foc izbucniră în ambele direcţii, din locul în care stăteau ei.

Păreau comete gemene. Două mingi de foc de doi metri înălţime care se rotiră în jurul circumferinţei pasarelei punţii B, lăsând în drumul lor un perete de flăcări arzătoare.

Întreaga pasarelă a punţii B dispăru într-o clipă, când perdeaua

spectaculoasă de flăcări izbucni din fiecare punct al pasarelei circulare de metal, ascunzând vederii pe fiecare persoana care stătea pe punte.

O secundă, Schofield nu putu face altceva decât să privească. Se întâmplase atât de repede. Era ca şi cum cineva ar fi întins o dâră de benzină pe pasarela punţii B şi apoi ar fi aprins un chibrit.

Apoi, pricepu şi se întoarse imediat cu faţa spre camera cazanelor.

Şi, în acea clipă, totul căpătă dintr-odată sens.

Cilindrii de aer condiţionat fuseseră cu siguranţă deterioraţi de detonarea grenadelor lansate cu câteva minute mai înainte. Fiind sparţi, rezerva de clorofluorocarburi începuse să se răspândească.

Clorofluorocarburi *puternic inflamabile.*

Asta se întâmplase când Schofield văzuse focul de doi metri lungime ieşind din gura pistolului automat al lui Gant, doar câteva minute mai devreme. Fusese un avertisment a ceea ce urma să vină. Însă, în acel moment, gazele nu umpluseră încă staţia. De aici şi flacăra micuţă, de doi metri.

Însă acum… acum cantitatea de gaz inflamabil din atmosfera staţiei crescuse considerabil. Atât de mult, încât atunci când francezii deschiseseră focul asupra soldaţilor din infanteria marină pe puntea B, întreaga punte izbucnise în flăcări.

Ochii lui Schofield se deschiseră larg.

Cilindrii de aer condiţionat încă eliberau clorofluorocarburi. În curând, întreaga staţie avea să fie plină de gaze inflamabile…

Oroarea celor conştientizate îl lovi puternic pe Schofield.

Staţia polară Wilkes devenise un cuptor de gaze.

Era necesară doar o scânteie, o flacără – sau un foc de armă – şi întreaga staţie avea să intre în combustie spontană.

Pe puntea B niturile începură să sară din găurile lor.

De-a lungul întregii pasarele a punţii B ardeau focuri răzleţe. Ţipete agonizante se auzeau în spaţiul deschis al staţiei polare, în timp ce soldaţi şi civili se zvârcoleau pe pasarela, cu corpurile arzând.

Părea o scenă desprinsă din iad.

Cei trei soldaţi francezi din partea vestică a staţiei – cei care deschiseseră focul asupra lui Mother, Rebound şi Legs – fuseseră

primii care luaseră foc, aerul plin de gaze inflamabile din jurul lor fiind aprins de limbile albe, fierbinţi de foc, care izbucniseră din gurile armelor lor.

Cele două mingi de foc gemene ieşiseră imediat din ţevile armelor. Una pornise înainte, în timp ce cealaltă se întorsese spre ei şi se aruncase cu toată furia *înapoi* către feţele lor.

Acum, doi dintre acei soldaţi francezi zăceau pe podea, ţipând. Cel de-al treilea se lovea frenetic de peretele de gheaţă din apropiere, într-o încercare disperată de a stinge flăcările de pe echipamentul său.

Mother şi Rebound erau şi ei în flăcări. În spatele lor, Legs era deja mort. Corpul său nemişcat zăcea întins pe pasarelă, fiind devorat încet de flăcări portocalii.

Lângă tunelul de nord, Buck Riley încerca să înăbuşe flăcările de pe pantalonii lui Abby Sinclair, rostogolind-o pe pasarela de metal. În spatele lor, Sarah Hensleigh lovea frenetic un mănunchi de flăcări care se aprinseseră pe spatele hanoracului roz pufos al lui Kirsty. Warren Conlon doar ţipa. Părul îi era în flăcări.

Şi apoi, dintr-odată, se auzi un sunet înspăimântător. Hurducăturile şi răsucirile produse de oţelul care se contorsiona.

Riley privi în sus din locul unde se afla.

— Oh, nu, gemu el.

Schofield privi şi el în sus la auzul sunetului.

Cercetă pasarela de deasupra sa şi observă o serie de suporturi triunghiulare de oţel care fixau partea inferioară a pasarelei punţii B în peretele de gheaţă.

Încet, aproape imperceptibil, acele suporturi începură să alunece din perete.

Sub căldura intensă de la focul de pe puntea B, niturile lungi care prindeau suporturile de perete începeau să se încălzească. *Topeau gheaţa din jurul lor* şi începeau acum să alunece din perete!

Niturile începură să se dilate – poc! poc! poc! – şi, într-o succesiune rapidă, sparseră crestăturile reci ca gheaţa ale suporturilor lor de oţel şi căzură pe pasarela de dedesubt.

Niturile zăngăniră puternic căzând pe pasarela punţii C.

Unul.

Apoi două. Apoi trei.

Apoi cinci. Apoi zece.

Erau nituri peste tot, căzând ca o ploaie pe pasarela punţii C. Şi apoi, brusc, un nou sunet umplu staţia polară Wilkes.

Scrâşnetul înalt, inconfundabil al metalului care se frânge.

— Oh, *la naiba,* spuse Schofield. O să cedeze.

Puntea B cedă. Brusc. Fără avertisment.

Întreaga pasarelă – întregul cerc în flăcări – pur şi simplu căzu, coborând cu un salt brusc, luând cu ea pe toată lumea care încă se afla acolo.

Câteva secţiuni ale pasarelei reuşiră să rămână prinse de pereţii de gheaţă. Căderea lor se opri brusc, aproape imediat ce începuse, ajungând să fie înclinate în jos, la un unghi de 45 de grade.

Celelalte secţiuni pur şi simplu alunecară din pereţii de gheaţă şi căzură în puţul central al staţiei.

Aproape toată lumea care stătuse pe puntea B căzu odată cu secţiunea prăbuşită a pasarelei – doisprezece oameni în total.

Civili, soldaţi şi trei secţiuni frânte de pasarela de metal căzură claie peste grămadă prin puţul central al staţiei polare Wilkes.

Căzură cincisprezece metri.

Şi apoi, aterizară.

Periculos.

În apă.

În bazinul din fundul staţiei.

*

Sarah Hensleigh plonjă sub apă.

Un şuvoi de bule izbucni pe lângă faţa ei şi lumea deveni dintr-odată tăcută.

Frig. Un frig absolut, neiertător îi asaltă brusc toate simţurile. Era atât de frig că durea.

Şi apoi, brusc, auzi zgomote.

Zgomote care spărgeau liniştea subacvatică spectrală – o serie de bufnituri înăbuşite în apa în jurul ei. Era zgomotul produs de alţi oameni care cădeau în bazin odată cu ea.

Încet, perdeaua de bule din faţa sa începu să se disperseze şi Sarah observă o serie de forme neobişnuit de mari mişcându-se lin prin apă în jurul ei.

Forme mari, negre.

Păreau că aluneca fără efort prin apa tăcută, îngheţată, fiecare dintre ele înfricoşătoare prin mărimea sa: la fel de mari şi de late ca o maşină. În acel moment, o pată albă tăie câmpul vizual al lui Sarah şi, dintr-odată, o gură enorma, plina de dinţi ascuţiţi ca briciul, se deschise larg în faţa ochilor săi.

Fu pur şi simplu îngheţat de frică.

Balene ucigaşe.

Brusc, Sarah ieşi la suprafaţă. Trase cu lăcomie aer în piept. Apa rece nu însemna nimic acum. Una după alta, înotătoare dorsale negre, imense, începură să se ridice la suprafaţa învolburată a bazinului.

Înainte ca Sarah să observe locul unde se afla exact în bazin, ceva ieşi rapid din apă lângă ea şi femeia se întoarse.

Nu era o balenă ucigaşă.

Era Abby.

Sarah simţi că inima începe din nou să-i bată. O secundă mai târziu, Warren Conlon ieşi şi el la suprafaţă în spatele ei.

Sarah se învârti în apă. Toţi cei cinci soldaţi francezi care fuseseră sus pe puntea B când aceasta explodase erau împrăştiaţi prin bazin. Trei soldaţi din marina americană se aflau, de asemenea, în bazin. Unul dintre ei, observă Sarah, plutea cu faţa în jos în apă.

Un ţipăt se auzi prin puţul central al staţiei.

Un ţipăt ascuţit, înalt.

Ţipătul unei fetiţe.

Capul lui Sarah se înălţă să privească în sus. Acolo, mult deasupra ei, atârnată într-o mână de grilajul încovoiat al pasarelei punţii B, era Kirsty. Soldatul care fusese cu ei când pasarela se prăbuşise era întins cu faţa în jos pe platforma frântă de metal, întinzându-şi cu disperare braţul, încercând să prindă mâna lui Kirsty.

Exact atunci, în timp ce privea în sus spre Kirsty, Sarah simţi greutatea imensă a uneia dintre balenele ucigaşe venind în grabă prin apă, între ea şi Conlon. Animalul masiv se frecă de partea laterală a piciorului ei.

Şi apoi, dintr-odată, Sarah auzi un strigăt.

Venise din cealaltă parte a bazinului şi Sarah se întoarse exact la timp să-l vadă pe unul dintre soldaţii francezi de comando – cu faţa plină de băşici şi arsă din cauza incendiului – înotând frenetic către marginea bazinului, vaietele sale îngrozite, panicate fiind întrerupte doar de răsuflări scurte, disperate.

Era singura mişcare din întregul bazin. Nimeni altcineva nici măcar nu îndrăznise să se mişte.

Aproape imediat, o înotătoare dorsala neagră, înaltă apăru lângă bărbatul disperat. După o secundă, încetini, şi apoi se adânci ameninţător în apă, în spatele lui.

Rezultatul fu pe cât de brusc, pe atât de violent.

Cu un pocnet hidos, corpul soldatului francez plonjă brusc spre spate în apă. Se întoarse în apă şi-şi deschise gura ca să ţipe, dar nu ieşi niciun sunet. Ochii pur şi simplu i se măriră. Probabil văzuse că balena îi frânsese partea inferioara a corpului cu muşcătura sa, şi acum îl strângea bine între fălcile sale imense.

Cea de-a doua muşcătură a balenei fu chiar mai puternică decât prima. Îl trase pe francez la fund cu o asemenea forţă, încât capul bărbatului sări înapoi şi se lovi puternic de apă, coborând sub suprafaţă şi dispărând pentru totdeauna.

Sarah Hensleigh suspină.

— Oh, Isuse…

Secţiunea de pasarelă a lui Buck Riley era încă ataşată de peretele de gheaţă. Pentru moment. Atârna în jos la un unghi înclinat, în afară, peste puţul central.

Cei trei oameni de ştiinţă – Riley nu le ştia numele – fuseseră cu toţii prea lenţi. Căderea bruscă a pasarelei îi luase pe toţi trei prin surprindere. Prea lenţi ca să se prindă cu mâinile de ceva, căzuseră cu toţii în puţ.

Reflexele lui Riley fuseseră mai rapide. Când pasarela căzuse de sub el, se lăsase la pământ şi se prinsese cu degetele chiar de balustrada pasarelei.

Şi fetiţa fusese rapidă.

Imediat ce podeaua căzuse de sub ea, se aruncase pe pasarelă şi începuse imediat să alunece către margine.

Picioarele îi căzuseră mai întâi peste margine, urmate rapid de mijloc şi apoi de piept. Exact când capul îi aluneca dincolo de balustradă, aruncă o mână disperată şi se prinse în mod miraculos de metal.

Balustrada rezistă o secundă, însă, slăbită de forţa exploziei de gaze, se îndoi brusc, sări şi se legănă peste marginea pasarelei, astfel încât acum atârna *cu capul în jos* deasupra puţului.

Şi aşa că fetiţa atârna acolo, ţipând şi ţinându-se cu o singură mână, de balustrada răsucită a pasarelei, la cincisprezece metri deasupra bazinului plin cu balene ucigaşe.

— Nu privi în jos! ţipă Riley, întinzând mâna să o prindă.

Văzuse deja balenele ucigaşe jos în bazin şi tocmai observase cum una dintre ele îl omorâse pe soldatul francez. Nu voia ca fetiţa să le zărească.

Fetiţa plângea şi suspina.

— Nu mă lăsa să cad!

— Nu te voi lăsa să cazi! răspunse Riley, stând pe burtă şi întinzându-se cât de mult putea, încercând să o prindă de încheietura mâinii. Focuri mici, izolate ardeau în jurul lui pe ceea ce mai rămăsese din pasarelă.

Mâna sa era la aproximativ 30 de centimetri distanţa de cea a fetiţei, când îi văzu ochii înspăimântaţi începând să privească în jur.

— Cum te cheamă? o întrebă brusc Riley, încercând să-i atragă atenţia.

— *Mâna* mea este fierbinte, se văicări ea.

Riley privi înapoi de-a lungul balustradei. Cam la cinci metri spre stânga lui, un foc micuţ strălucea în locul în care balustrada îndoită se întâlnea cu pasarela.

— Ştiu că este fierbinte, iubito. Ştiu că aşa este. Dar, ţine-te bine în continuare. Cum spuneai că te cheamă?

— Kirsty.

— Bună, Kirsty. Eu mă numesc Buck, dar poţi să-mi spui Book, aşa cum îmi spune toată lumea.

— De ce-ţi spun aşa?

Riley aruncă o privire laterală asupra focului care strălucea pe balustradă.

Nu era bine.

Sub căldura intensă a exploziei, vopseaua neagră a balustradei se decojise în straturi uscate, asemenea hârtiei. Dacă focul intra în contact cu acele straturi, întregul grilaj avea să ia foc.

Riley continua să întindă mâna spre cea a lui Kirsty şi se întinse mai mult. 15 centimetri distanţă. Aproape o prinsese.

— Întotdeauna, Riley gâfâi şi schiţă un zâmbet slab, pui atât de multe întrebări? Făcu o grimasă în timp ce se întindea. Dacă – gâfâi – vrei neapărat să ştii – gâfâi – este pentru că odată – gâfâi – unul dintre prietenii mei a descoperit că scriam o carte.

— Aha… ochii lui Kirsty începură să se plimbe iar.

— Kirsty. Ascultă-mă, iubito. Vreau să te uiţi direct spre mine, bine? Direct spre mine..

— B-bine, spuse ea.

Apoi privi în jos.

Riley înjură.

Rebound era la mai puţin de trei metri de soldatul francez când acesta fusese tras în adâncuri. Violenţa morţii francezului îl speriase îngrozitor.

Acum, întregul bazin era tăcut.

Rebound plutea în apă, privind cu disperare în jurul său. Apa era rece, iar rana de glonţ din umăr îl înţepa, însă acum abia dacă le observa.

Mother călca apa lângă el, cu privirea iscoditoare, aşteptând,

într-o anticipare tensionată. Corpul lui Legs plutea cu faţa în jos în apă, lângă ea, un cerc de sânge lărgindu-se treptat dinspre capul său, scurgându-se în apa limpede, albastră, din jurul său.

Cei patru soldaţi francezi rămaşi erau şi ei încă în bazin. Îi ignorau complet pe Rebound şi pe Mother, lupta dintre ei fiind uitată, cel puţin pentru moment.

În final, Rebound îi văzu pe oamenii de ştiinţă – două femei şi un bărbat.

În total, erau zece oameni în bazin şi niciunul dintre ei nu se mişca.

Niciunul dintre ei nu *îndrăznea* să se mişte.

Cu toţii îl văzuseră pe soldatul francez ducându-se la fund cu câteva clipe mai devreme.

Lecţia: „dacă nu te mişti, este posibil să nu te ia pe tine”.

Rebound îşi ţinu răsuflarea în timp ce trei umbre masive alunecară încet prin apă, pe sub el.

Auzi un pocnet brusc şi se întoarse, văzând-o pe Mother ţinându-şi puşca MP-5 deasupra suprafeţei.

„Isuse”, se gândi Rebound. Dacă exista cineva în lume care avea curajul să doboare o balenă ucigaşă cu un pistol, *trebuia* să fie Mother.

Şi mai multă linişte.

Nu te mişca…

Şi apoi, dintr-odată, se auzi un urlet incredibil, când una dintre balene izbucni de sub luciul apei, chiar lângă Mother.

Îşi ridică jumătate din corpul enorm din apă, se întoarse într-o parte în aer şi apoi se arunca asupra trupului nemişcat al lui Legs. O serie de pocnete îngrozitoare se auziră când animalul prinse corpul neînsufleţit în gură şi îl sfărâmă puternic cu dinţii, zdrobindu-i aproape toate oasele. Şi apoi, capul balenei se duse la fund şi-i apăru coada; apoi coada îi dispăru şi ea, rămânând numai apă înspumată.

Şi corpul lui Legs dispăruse.

Rebound rămase pe loc, plutind în apă, uluit. Şi apoi, încet, îşi dădu seama.

Legs nu se mişcase.

Un sentiment nemărturisit de înţelegere se răspândi instantaneu printre cei nouă oameni ramaşi în bazin.

Balenelor ucigaşe nu le păsa dacă ei se mişcau sau nu…

Cei nouă oameni din bazin se mişcară precum unul singur, pornind cu lovituri frenetice de înot, în timp ce balenele ucigaşe se ridicară la suprafaţă în spatele lor şi îşi începură vânătoarea nebună.

Sus, pe ceea ce rămăsese din puntea B, Book Riley înjură din nou.

Când Kirsty văzuse bazinul şi formele enorme albe-negre din el, mandibula începuse să-i tremure. Apoi, când văzu prima balenă ucigaşă ieşind din apă şi zdrobind corpul neînsufleţit al lui Legs, începu să se agite.

— Oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule, suspină ea.

Riley începu să se grăbească. Îşi coborî rapid partea inferioară a corpului peste marginea pasarelei îndoite, astfel încât acum practic atârna în afară cu capul în jos, îndreptându-se spre Kirsty cu mâna dreaptă, care era liberă.

Mâinile lor erau acum la doar cinci centimetri distanţă.

Aproape o prinsese.

Şi apoi, dintr-odată, auzi un şuierat uşor de undeva din stânga sa.

Capul lui Riley se întoarse.

— Nu…

Focul aprinsese straturile de vopsea de pe balustradă. Reacţia fusese instantanee. O flacără micuţă, portocalie începuse să alerge pe lungimea grilajului, devorând straturile uscate de vopsea în drumul său, lăsând o dâră subţire de foc în urmă.

Ochii lui Riley se măriră.

Dâra de foc zbura pe lungimea balustradei.

Şi se îndrepta exact către mâna lui Kirsty!

Kirsty încă privea în jos la balenele ucigaşe din bazin. Îşi întoarse capul în sus să privească spre Riley şi, într-o clipă, ochii li se întâlniră şi Riley văzu teroarea absolută din ochii ei.

Riley se întinse în jos cât putu de mult, partea inferioară a corpului său balansându-se, dincolo de balustrada răsturnată, într-un efort disperat de a o prinde de mână.

Flacăra portocalie alerga de-a lungul balustradei negre, dâra de foc aprinzând grilajul din spatele său.

Mâna lui Riley era la doi centimetri distanţă de cea a lui Kirsty.

Se întinse iar şi-şi simţi vârfurile degetelor atingând vârful

mâinii fetiţei.

Încă doi centimetri. Doar doi centimetri…

— Domnule Book! Nu mă lăsaţi să cad!

Şi apoi, brusc, linia portocalie strălucitoare de foc tăie câmpul vizual al lui Riley şi acesta urlă de frustrare.

— Nu!

Dâra de foc se întinse de-a lungul grilajului din faţa sa, chiar pe sub mâna lui Kirsty.

Riley urmări cu o groază neputincioasă cum fetiţa urlă de durere şi apoi făcu singurul lucru pe care ştia corpul să-l facă atunci când intra în contact cu focul.

Îşi dădu drumul.

*

Kirsty căzu rapid.

Însă, în timp ce făcea asta, Buck Riley îşi dădu drumul de pe pasarela de deasupra sa şi se aruncă înainte după ea. Căzu zece metri – cu o mână îndreptată în jos şi cealaltă îndreptată în sus. Mâna de jos înşfacă gluga tivită cu lână a hanoracului roz al lui Kirsty, în timp ce cea de sus se prinse de grilajul în flăcări din spatele său.

Corpurile amândurora se opriră brusc şi Riley execută o întoarcere la 180 de grade care aproape îi scoase braţul din articulaţie. Acum se afla cu partea dreaptă în sus, atârnând de acelaşi grilaj în flăcări care, cu doar câteva secunde în urmă, o făcuse pe Kirsty să cadă.

Şi, bizar, în ciuda căldurii mistuitoare care-i pătrundea prin mâna înmănuşată, afişă un zâmbet de uşurare.

— Te-am prins, iubito, gâfâi el, aproape râzând. Te-am prins.

Kirsty atârna pur şi simplu sub el cu braţele întinse de o parte şi de alta a corpului, ridicată doar datorită mâinii lui Riley care strângea gluga tivită cu lână a hanoracului său.

— În regulă, îşi spuse Riley, cum naiba o să ieşim din…

Se auzi un pocnet brusc şi, dintr-odată, Kirsty coborî. Nu căzu decât doi centimetri şi, pentru o clipă, Riley nu putu înţelege ce se întâmplase.

Apoi, văzu.

Ochii lui se concentrară asupra legăturii dintre hanoracul lui Kirsty şi gluga roz, tivită cu lână.

Gluga nu făcea parte de fapt din hanorac.

Era una dintre acele glugi detaşabile, care puteau fi prinse de gulerul hanoracului atunci când purtătorul dorea acest lucru. Era prinsă de hanoracul lui Kirsty doar prin şase capse.

Pocnetul pe care-l auzise fusese sunetul scos de desfacerea

uneia dintre aceste capse.

Riley simţi că i se face rău.

— Oh, nu este corect. Nu este corect, la naiba! exclamă el.

Poc!

O altă capsă se desfăcu.

Kirsty mai căzu doi centimetri.

Riley era la ananghie. Nu ştia ce să facă. Nu putea face nimic. Atârna deja de cel mai jos punct al grilajului, deci nu putea coborî mai mult. Iar Kirsty atârna de cealaltă mână a sa, deci nici nu se mai putea întinde.

Poc! Poc!

Încă două capse desfăcute şi Kirsty urlă îngrozită, în timp ce cădea, şi apoi se opri brusc, cu o zdruncinătură.

Gluga roz începu să se întindă. Doar două capse o mai ţineau acum prinsă de gulerul hanoracului.

Riley se gândi să o legene pe Kirsty spre puntea C de sub ei, aflată cam la patru metri distanţă. Însă renunţă rapid la acest gând. Gluga abia mai stătea prinsă de hanorac. Orice mişcare ar fi desfăcut cu siguranţă cele două capse rămase.

— La naiba! ţipă Riley. Nu mă poate *ajuta* nimeni?

— Ţine-te bine! ţipă o altă voce de undeva din apropiere. Vin!

Riley îşi întoarse capul şi-l văzu pe Schofield în partea îndepărtată a pasarelei punţii C, în interiorul unei nişe strâmte. Lângă el se afla Fox. Schofield părea că-i spune să se îndrepte către cea mai apropiată scară şi să meargă pe puntea bazinului, în timp ce el se ocupa de Riley şi de fetiţă.

Poc!

Una din ultimele două capse se desfăcu şi Riley îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Kirsty. Făcând o grimasă, o ţinu strâns şi privi în jos, către ea. Fetiţa era înnebunită de frică. Ochii îi erau roşii, plini de lacrimi. Privi în ochii lui şi vorbi printre lacrimi.

— *Nu vreau să mor. Oh, Doamne, nu vreau să mor.*

Mai rămăsese o singură capsă.

Gluga era întinsă la maximum, încordându-se sub greutatea lui Kirsty.

Nu avea să ţină…

Cu o secundă înainte să se întâmple, Buck Riley simţi greutatea fetiţei trăgând de glugă şi spuse încet:

— Îmi pare rău.

Cu o pocnitură bruscă, ultima capsă se desfăcu şi Riley urmări neajutorat cum Kirsty căzu de lângă el într-o înfiorătoare mişcare cu încetinitorul. Ochii ei mari priviră drept într-ai lui în timp ce cădea, faţa ei fiind imaginea terorii pure, de nedescris. Acei ochi mari deveniră din ce în ce mai mici, iar lui Buck Riley i se făcu rău văzând-o pe fetiţă plonjând, cincisprezece metri mai jos, în bazinul îngheţat.

*

Bazinul de la baza staţiei polare Wilkes devenise un abator. Din nişa sa de pe puntea C, Shane Schofield privi în jos către el, îngrozit.

Sângele acoperise atât de mult apa îngheţată, încât bazinul enorm nu era acum decât o ceaţă maronie. Chiar şi balenele ucigaşe masive dispăreau când înotau prin peticele întunecate.

Schofield cercetă scena.

Într-o parte a bazinului se aflau francezii. Ei suferiseră cel mai mult. Balenele ucigaşe le luaseră deja doi oameni.

De cealaltă parte a bazinului se aflau soldaţii din infanteria marină rămaşi – Rebound şi Mother – şi cei trei oameni de ştiinţă de la Wilkes care erau alături de Book când puntea B căzuse. Toţi cinci înotau disperaţi spre puntea de metal care înconjura bazinul.

Acolo văzu Schofield silueta micuţă, îmbrăcată în roz a lui Kirsty căzând cu o plescăitură. Aterizã cu spatele înainte şi se duse imediat la fund. Ţipătul său ascuţit o urmase pe tot drumul de coborâre.

Schofield se întoarse să privească spre Buck Riley, care atârna de balustrada îndoită al punţii B.

Ochii li se întâlniră o clipă. Book părea obosit, deprimat, epuizat. Ochii săi spuneau totul. Nu mai putea. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri.

Dar nu şi Schofield.

Îşi ţuguie buzele şi analiză situaţia.

Kirsty era în partea îndepărtată a bazinului, de cealaltă parte a clopotului de scufundare, în zonă deschisă. Toţi ceilalţi erau în apropierea marginilor bazinului, încercând să iasă. În eforturile lor de a scăpa, niciunul dintre ei nu o văzuse pe fetiţă aterizând în bazin.

În timp ce privea spre bazin, Schofield putea auzi vocea lui Montana prin interfon ţipând la Snake şi Santa Cruz, care se confruntau fără arme cu soldaţii francezi sus, pe puntea A.

— Ţineţi-i în mişcare spre sud…

— Nu-şi pot folosi nici ei armele…

Schofield se uita în jur în locul în care stătea, căutând ceva ce putea folosi.

Era încă în nişă, singur. Cu câteva clipe mai devreme, o trimisese pe Gant jos, pe puntea bazinului, în timp ce el pornise să-l ajute pe Book Riley. Însă, înainte să aibă vreo şansă să ajungă acolo, fetiţa căzuse. Şi acum era jos, în bazin.

Schofield văzu rândul de butoane de pe consola din spatele său şi nişte cuvinte sub o manetă: CLOPOTUL DE SCUFUNDARE-VINCLU.

Nu, asta nu era de ajutor.

Însă apoi văzu un alt buton mare, dreptunghiular, pe care era scris un singur cuvânt: POD.

Schofield privi o clipa butonul, perplex. Şi apoi îşi aminti. Podul retractabil. Acesta trebuia să fie întrerupătorul de control pentru podul retractabil despre care îi povestise Hensleigh mai devreme, podul care se întindea dinspre puntea C, în afară, deasupra spaţiului deschis din centrul staţiei.

Fără să ezite, Schofield apăsa butonul lung, dreptunghiular şi auzi imediat un zgomot puternic, zângănitor, de undeva de sub picioarele sale.

Un motor de undeva din peretele de lângă el se trezi dintr-odată la viaţă şi Schofield urmări cum o platformă îngusta, alungită începu să se întindă în afară, deasupra spaţiului gol enorm din mijlocul staţiei.

Pe partea îndepărtată a puţului, Schofield văzu o altă platformă, identică, şi care începea să se întindă de sub pasarelă.

Probabil că în curând cele două platforme aveau să se întâlnească la mijloc şi să formeze un pod care se întindea pe lăţimea staţiei.

Schofield nu pierdu nicio clipă. Se urcă pe pod, în timp ce acesta se întindea peste centrul staţiei. Se deplasa destul de rapid, într-o mişcare asemănătoare unui telescop, extensii mai mici născându-se din unele mai mari şi suficient de repede cât să i-o ia înainte, în timp ce el alerga. Nu era foarte lat, având doar

vreo 60 de centimetri, şi nu avea balustradă.

Schofield alergă pe podul care se întindea şi creştea în faţa lui. Şi apoi, exact când platforma pe care se găsea era pe cale să se îmbine cu jumătatea de pe partea cealaltă, trase aer adânc în piept, îşi mări viteza şi sări în diagonală de pe pod.

Riley privi uimit cum Schofield pluteşte prin aer, peste clopotul de scufundare masiv, şi făcu un arc în jos, spre bazinul îngheţat.

Căzu rapid. Însă, în cădere, Schofield făcu un lucru neobişnuit. Ridicând mâna dreaptă, scoase ceva din spatele umărului.

Când lovi apa, îi intrară mai întâi picioarele – desfăcute larg ca să nu ajungâ mult sub suprafaţă –, în timp ce cu ambele mâini ţinea obiectul pe care-l scosese din spate.

Kirsty se întoarse în mod instinctiv când apa de lângă ea explodă.

Iniţial, crezu că era una dintre balenele ucigaşe care ieşea la suprafaţă ca s-o tragă la fund, însă când apa se linişti şi putu să vadă din nou, tot ce zări fu un bărbat plutind lângă ea.

Era unul dintre soldaţii din infanteria marină. De fapt, era unul pe care-l cunoscuse mai devreme, cel drăguţ, şeful. Cel care purta ochelari-oglindă, argintii, şmecheri. Încercă să-şi amintească numele lui. „Seinfeld, se gândi, sau ceva de genul acesta.”

— Eşti bine? spuse el.

Ea dădu din cap, fără să scoată un cuvânt.

Ochelarii lui argintii îi atârnau pieziş pe nas, deplasaţi din cauza aterizării în apă. Îi dădu la o parte rapid şi pentru o secundă Kirsty îi văzu ochii şi rămase cu gura căscată.

Dintr-odată, una dintre balenele ucigaşe trecu şuierând pe lângă ei şi pe Kirsty nu o mai interesară ochii lui Schofield.

Înotătoarea dorsală înaltă, neagră alunecă exact pe lângă feţele lor şi apoi încet, foarte încet, se lasă în jos în apă până când, în sfârşit, vârful înotătoarei masive coborî sub suprafaţa şi dispăru.

Kirsty începu să gâfâie puternic.

În spatele ei, Schofield începu imediat să privească în jos în apa de sub ei. Înotau într-una dintre secţiunile bazinului care nu fusese contaminata încă de sânge. Apa de sub ei era limpede

precum cristalul.

Kirsty îl urmări şi privi în jos, în apa de sub ea…

…exact la timp ca să vadă botul larg deschis al balenei ucigaşe îndreptându-se spre picioarele ei!

Kirsty ţipă îngrozita de moarte, însă, în spatele ei, Schofield rămase calm. Îşi coborî rapid Maghook-ul sub suprafaţă şi, pentru o jumătate de secundă îngrozitoare, aşteptă până când balena ucigaşă era aproape…

Şi apoi, trase.

Ancora, cu capul său magnetic bulbos, porni ca trăsnetul din lansatorul său prin apă şi se opri în botul balenei ucigaşe, oprind creatura masivă din drum.

Lui Schofield nu-i era foarte clar dacă fusese sau nu suficient să ameţească o balenă ucigaşă matură, de şapte tone. La naiba, balena era probabil doar şocată că totuşi ceva îndrăznise să reacţioneze.

Schofield apăsă repede de două ori pe trăgaciul lansatorului şi ancora începu rapid să se înfăşoare înapoi.

Se întoarse din nou cu faţa spre Kirsty.

— Eşti întreagă? Ai toate degetele de la mâini şi de la picioare?

Kirsty doar se uita la el, văzu din nou ochii aceia şi dădu din cap fără să scoată un cuvânt.

— Haide, atunci, spuse Schofield trăgând-o prin apă.

Sarah Hensleigh atinse marginea bazinului şi se căţăra pe punte cât de repede putu. Se întoarse şi-i văzu pe Conlon şi pe Abby înotând spre ea.

— Grăbiţi-vă! ţipă Sarah. Grăbiţi-vă!

Abby ajunse prima. Sarah o prinse de mână şi o trase în sus pe punte.

Conlon era încă la doi metri distanţă, înotând cu putere.

— Haide, Warren!

Conlon înota din răsputeri.

Un metru distanţă.

Privi în sus disperat către Sarah, iar ea căzu în genunchi la marginea punţii.

Ajunse la ea. Se lovi de marginea de metal a punţii asemenea unui înotător de la olimpiadă care atinge peretele la sfârşitul unei curse. Întinse mâna şi o prinse pe-a lui Sarah. Sarah tocmai începea să-l tragă pe Conlon în sus pe punte când, dintr-odată,

apa din spatele lui se desfăcu şi una dintre balenele ucigaşe ieşi la suprafaţă. Balena imensă îşi deschise larg botul şi cuprinse corpul lui Conlon de la tălpi până la piept.

Ochii lui Conlon se bulbucară când balena îi zdrobi pieptul şi Sarah încercă disperată să-l ţină de mână, însă balena era prea puternică. Când coborî din nou în apă, trase atât de tare de trupul lui Conlon, încât Sarah simţi unghiile omului de ştiinţă îngrozit zgâriindu-i pielea până la sânge; apoi, brusc, mâna lui nu o mai strânse pe a ei şi Sarah căzu pe punte şi-l urmări îngrozită pe Warren Conlon dispărând sub apă, chiar în faţa ochilor ei. La câţiva metri mai încolo, Mother şi Rebound se apropiau şi ei de punte.

Rebound înota cu putere, iar Mother se întoarse în apă şi trase cu MP-5-ul ei sub suprafaţă. Unul dintre primele lucruri pe care ţi le predau la Parris Island, legendara tabără de instrucţie a Corpului Puşcaşilor Marini al Statelor Unite, este rezistenţa pe care o oferă apa împotriva focului de arma. Într-adevăr, un glonţ obişnuit îşi va pierde aproape în întregime viteza în mai puţin de doi metri de apă. Apoi, pur şi simplu va încetini şi se va opri, căzând la fund.

Însă astfel de legi ale fizicii nu păreau să o deranjeze pe Mother în acest moment. Ea doar aşteptă până se apropiară balenele ucigaşe şi apoi trase cu putere. Gloanţele părură că penetrează pielea, dar se pare că nu produseră răni prea mari. Mother trase şi lovi, iar balenele se îndepărtară pentru moment, însă păreau să se întoarcă mereu, nerănite, de neoprit.

Rebound atinse puntea şi era pe punctul de a se urca pe ea, când se întoarse şi o văzu pe Mother în spatele său.

Aceasta privea în jos spre stânga, cu mâna în care ţinea arma săltându-i în mod repetat în timp ce trăgea în ceva de sub apă. Şi apoi, brusc, mâna încetă să-i salte şi Mother păru nedumerita. Arma sa nu mai funcţiona.

Muniţia îngheţase.

Rebound o urmări pe Mother scuturând dezgustată puşca MP-5, ca şi cum aşa ar fi făcut-o să funcţioneze din nou.

În acel moment, Rebound observă o umbră întunecată, ameninţătoare, alunecând înspre suprafaţă, apropiindu-se în tăcere de Mother din partea dreaptă.

— Mother! Atenţie la dreapta!

Mother îl auzi, se întoarse instantaneu şi văzu balena ucigaşă ridicându-se sub ea. Arma fiindu-i acum inutilă, Mother pur şi simplu pivotă în apă şi-şi ridică picioarele rapid, iar balena trecu pe lângă ea, ratându-i picioarele cu câţiva centimetri.

Însă apoi, chiar când Rebound se gândea că trecuse de Mother, balena ucigaşă îşi schimbă brusc traseul, sparse suprafaţa apei şi-şi încleşta fălcile în jurul mâinii în care ţinea Mother arma.

Mother ţipă de durere şi dădu drumul puştii MP-5, eliberându-şi mâna exact când balena muşcă din armă.

O rana roşie îi apăru instantaneu deasupra încheieturii. Sângele i se întinse pe tot antebraţul.

Însă mâna era încă la locul ei.

Lui Mother nu-i păsa. Acum, rămasă fără armă, înotă din toate puterile spre marginea apei.

Rebound se ridica pe punte, se întoarse şi o grăbi pe Mother:

— Mişcă-te, Mother! Grăbeşte-te, iubito!

Mother înota.

Rebound îngenunche la marginea punţii.

Umbre negre treceau înainte şi înapoi în spatele siluetei lui Mother, care înota frenetic.

Forme negre peste tot. Prea multe.

Şi apoi, brusc, Rebound îşi dădu seama.

Mother nu avea să ajungă pe punte la timp.

Apoi, ca o confirmare, o silueta neagră masivă apăru în apă chiar în spatele picioarelor lui Mother care loveau frenetic apa.

Se apropie încet, prin apa transparentă şi vălurită, iar Rebound văzu o crăpătură roz apărând de-a lungul liniei enorme, cu alb şi negru a fălcii sale.

Gura i se deschidea.

Apărură dinţii şi Rebound simţi că-i îngheaţă sângele.

Prin apa cristalină văzu umbra neagra ridicându-se încet în spatele lui Mother, până când îi cuprinse picioarele şi le lăsă să lovească în interiorul gurii ei larg deschise.

Şi apoi, cu un sentiment ameninţător de fatalitate, fălcile balenei imense se închiseră încet în jurul genunchilor lui Mother.

*

Mother simţi o zdruncinătură incredibil de puternică.

Rebound urmări îngrozit cum balena ucigaşă o trase în adâncuri. Apa din jurul lui Mother făcu spume şi bulbuci şi sângele începu să se împrăştie, însă Mother se lupta cu disperare, opunându-se cu toate puterile.

Dintr-odată, sparse suprafaţa, la fel ca balena. Cumva, în timpul bătăliei lor din adâncuri, Mother trebuie să fi reuşit să-şi scoată unul din picioare dintre fălcile balenei, pentru că acum îl folosea ca să lovească puternic în botul balenei.

— *Nenorocito!* urlă ea. O să te omor!

Dar balena o ţinea de celălalt picior şi nu-i dădea drumul.

Brusc, Mother se aruncă înainte în apă, înălţând o serie de valuri albe în faţa ei. Balena o împingea înainte, spre Rebound şi spre punte.

Şi apoi – zdrang! – Mother se lovi puternic de marginea punţii şi, surprinzător, reuşi să se prindă cu mâna de grilajul de metal.

— O să te *omor! Nenorocito!* ţipă Mother printre dinţii încleştaţi.

Rebound se aplecă înainte şi o prinse pe Mother de mână, în timp ce aceasta se ţinea furioasă de punte şi se lupta cu balena ucigaşă într-o bătălie decisivă pentru propriul trup.

Apoi Rebound o văzu pe Mother scoţându-şi puternicul pistol automat Colt din toc şi îndreptându-l către capul balenei.

— Oh, la naiba… spuse Rebound.

— Vrei să mănânci ceva, iubito? întrebă Mother balena. Mănâncă *asta.*

Trase.

O rafală de lumină galbenă izbucni din arma lui Mother când flacăra pistolului aprinse aerul gazos din jurul ei. Atât ea, cât şi Rebound fură azvârliţi cinci metri înapoi pe punte de unda de

şoc.

Balena nu fu la fel de norocoasă. Imediat ce glonţul îi pătrunse în creier, se zbătu violent, sărind în sus. Apoi, căzu neputincioasă înapoi în apă într-un nor format din propriul sânge, prada sa finală – prinsă într-o fracţiune de secundă înainte de a muri – fiind o porţiune din piciorul stâng al lui Mother. Totul, de la genunchiul stâng în jos.

Schofield şi Kirsty se aflau încă în mijlocul bazinului, prinşi la jumătatea distanţei dintre clopotul de scufundare din centru şi puntea aflată la opt metri depărtare.

Stând spate în spate, priveau amândoi înspăimântaţi în jur. Apa din jurul lor era ameninţător de liniştita. Tăcută. Calmă.

— Domnule, rosti Kirsty, abia şoptit.

Falca îi tremura de frică şi de frig.

— Ce este? Schofield îşi menţinea ochii aţintiţi asupra apei din jurul lui.

— Mi-e frică.

— Frică? spuse Schofield, neascunzându-şi prea bine propria teamă. Nu credeam că în ziua de azi copiilor le mai este teamă de ceva. Nu au aşa ceva la Sea World?...

În acel moment, una dintre balenele ucigaşe ţâşni din apă chiar în faţa lui Schofield. Ieşi din apă şi se arcui rapid în jos, îndreptându-se exact către el şi Kirsty!

— Du-te la fund! ţipă Schofield văzând cele două rânduri de dinţi albi, zimţaţi, deschizându-se larg în faţa sa.

Schofield îşi ţinu răsuflarea şi se duse la fund, trăgând-o pe Kirsty după el.

Lumea deveni tăcută dintr-odată, în timp ce burta imensă a balenei ucigaşe căzu deasupra lor cu o viteză incredibilă.

Se freca uşor de vârful căştii lui Schofield, în timp ce lovi din nou apa chiar deasupra capetelor lor.

Schofield şi Kirsty ieşiră iar la suprafaţă, trăgând aer în piept.

Schofield privi rapid către stânga: îi văzu pe Rebound şi pe Mother pe punte. Se uită spre dreapta: le văzu pe Sarah şi pe Abby în siguranţă pe punte, îndepărtându-se rapid de margine.

Se întoarse: văzu un alt francez tras la fund. Cei doi soldaţi francezi rămaşi tocmai ajungeau la marginea bazinului. Fuseseră nevoiţi să înoate mai mult decât oricine, deoarece aterizaseră cel

mai aproape de mijlocul bazinului.

„Aşa merită”, se gândi Schofield.

Privi în sus: şi văzu imediat podul retractabil care se întindea pe lăţimea staţiei de pe ambele părţi ale punţii C.

Chiar atunci, o explozie asurzitoare se auzi din nişa de pe pasarela punţii C şi o limbă de foc incredibil de mare izbucni peste întregul puţ central al staţiei.

Schofield ştiu imediat ce se întâmplase – soldaţii francezi de pe puntea A, nemaiputându-şi utiliza armele, aruncau acum grenade în puţ. Inteligent. O grenadă detonată în această atmosferă inflamabila ar produce de două ori mai multe daune decât în mod normal. Prima lor ţinta, observa Schofield, fusese nişa în care el şi Gant se ascunseseră mai devreme.

Dintr-odată, ceva ieşi din mingea de foc care distrusese nişa.

Era mare şi gri, pătrat, şi căzu lovindu-se în toate părţile prin puţul central al staţiei. Căzu rapid, tăind aerul, greutatea sa imensă trăgându-l în jos. Cu o lovitură de tunet, scaunul catapultabil de 200 de kilograme care stătuse în faţa consolei din nişa de pe puntea C căzu lovindu-se de puntea care înconjura bazinul din fundul staţiei. Cântărea atât de mult şi ateriză atât de puternic, încât îndoi puntea groasă din metal când o lovi.

În ciuda haosului din jurul său, Shane Schofield îşi ţinu ochii aţintiţi asupra podului retractabil aflat la trei etaje deasupra sa. Calculă distanţa.

„Nouă metri. Poate zece metri jumate.”

Nu pierdu timpul, îşi ridică Maghook-ul, atinse cu degetul mare un buton marcat cu „M” – şi văzu o lumina roşie activându-se pe capul ancorei – ochi şi trase.

Ancora porni în sus prin aer. Însă, de data asta ghearele cârligului nu se deschiseră. Acum era setat pe magnet.

Capul magnetic bulbos al Maghook-ului se lovi puternic de partea inferioara a podului retractabil de oţel şi rămase fixat acolo.

Schofield făcu în minte nişte calcule rapide.

— La naiba! fu tot ce spuse când termină. Apoi, îi întinse lansatorul lui Kirsty şi spuse: Trei cuvinte, iubito: *nu-i da drumul.*

Ea prinse lansatorul cu ambele mâini şi-l privi pe Schofield, nedumerită.

Schofield îi zâmbi încurajator.

— Doar ţine-te bine.

Apoi apăsă ferm pe un buton negru, micuţ, de pe mânerul Maghook-ului.

Dintr-odată, Kirsty zbură afara din apă, în timp ce Maghook-ul o ridica înfăşurându-se asemenea unei undiţe ciudate.

Era uşoară, aşa că Maghook-ul nu întâmpină probleme să o ridice spre pod. Schofield ştia că ar fi fost mult mai încet dacă şi greutatea lui era…

O balenă ucigaşă se repezi din apă în urma lui Kirsty.

Schofield râmase cu gura căscată văzând balena masivă ridicându-şi întregul corp din apa într-o săritură verticală magnifică.

Kirsty încă se mişca rapid în sus, ridicată de Maghook. Privi în jos şi văzu balena ieşind din apă sub ea, asemenea diavolului ţâşnind din iad. O văzu venind, urlând după ea, corpul rotindu-i-se în timp ce se ridica în aer.

Şi apoi, brusc, Kirsty se opri.

Balena continua să urce.

Kirsty ţipă surprinsă, privi în sus şi văzu că lovise partea inferioară a podului.

Nu mai putea urca!

Balena îşi deschise larg fălcile, atingând zenitul săriturii ei…

Kirsty strânse Maghook-ul cât putu de tare şi-şi ridica rapid picioarele la piept exact când dinţii balenei se închiseră cu putere, unindu-se la mai puţin de 30 de centimetri de fundul ei, cea mai joasă parte a corpului ei.

Kirsty urmări balena imensă alb cu negru căzând sub ea, micşorându-se până când dispăru iar în bazinul de jos. Animalul trebuie să fi avut cel puţin nouă metri lungime şi-şi ridicase vertical întregul corp din apă…

Dintr-odată, în faţa lui Kirsty apăru o mână, speriind-o aşa de tare încât era gata să dea drumul Maghook-ului.

— E în regula, spuse o voce. Sunt eu.

Kirsty se uită în sus şi se trezi privind în ochii prietenoşi ai soldatului din infanteria marină pe care-l ştia drept domnul Book. Îi prinse mâna şi acesta o trase în sus pe podul retractabil.

Răsufla greu, aproape plângând. Buck Riley o ţinu în braţe şi o privi uimit. După o secundă, Kirsty băgă mâna în buzunar şi scoase un inhalator de plastic pentru astmul de care suferea.

Inhală lung de două ori şi-şi trase răsuflarea. Când, în sfârşit, putu vorbi, privi către Riley, dădu din cap şi spuse:

— Cu siguranţă nu au *aşa ceva* la Sea World.

Schofield era încă jos, în bazin. Două dintre balenele ucigaşe îi dădeau târcoale ameninţător. Schofield observă că acestea două păreau a fi mai mici decât celelalte. Exemplare tinere, probabil.

Schofield îşi înclină capul în sus şi ţipă:

— Book! Am nevoie de Maghook!

Sus, pe pod, Riley se lăsă imediat pe burtă şi se aplecă peste marginea platformei înguste de metal. Întinse mâna sub platformă şi încercă să dezactiveze magnetul de pe ancora lui Schofield.

— Am nevoie de el *acum,* Book! se înălţă vocea lui Schofield prin puţul staţiei polare.

— Încerc! Încerc! replică Riley.

— Încearcă *mai repede!*

Riley îşi întinse mâna în afară, sub platforma şi încerca să atingă butonul marcat cu „M“ de pe mâner, care activa şi dezactiva magnetul puternic al Maghook-ului.

În timp ce făcea asta, se întâmpla însă un lucru ciudat.

Pentru o secundă, Riley putu jura că o auzise pe Kirsty vorbindu-i cuiva de pe pod, deasupra lui.

— Ajuta scafandrul, Wendy. *Ajută scafandrul.*

Riley clipi din gene. Probabil avea iluzii auditive.

Jos, în bazin, Schofield se gândi că totul se terminase. Cele două balene ucigaşe aflate de-o parte şi de alta a sa se apropiau, încercuindu-l, închizând orice cale de scăpare posibilă.

Dintr-odată, una din ele păru să-şi părăsească ruta şi să oscileze. Schofield înghiţi în sec. Se întorcea după pradă.

Balena se răsuci într-un arc lent, larg, îndreptându-se exact către Schofield. Corpul ei se afla doar la vreo 30 de centimetri sub apa, iar înotătoarea dorsală înaltă tăia uşor valurile din bazin. Se mişca atât de repede, încât crea un val în faţa capului său alb cu negru, cufundat.

Valul se deplasa cu repeziciune prin apă, îndreptându-se spre Shane Schofield.

Acesta privi în jur. Nu avea unde să se ducă de data asta, nici

vreo armă pe care s-o utilizeze.

În disperare de cauză, scoase pistolul Desert Eagle şi-l ridică deasupra apei.

„Dacă s-a ajuns aici, se gândi el, atunci asta este.”

Balena se îndreptă spre el.

Şi apoi, brusc, un obiect negru, asemănător unei rachete, plonjă în apă chiar în faţa lui Schofield, chiar *între* el şi balena ucigaşă.

Orice ar fi fost, era atât de lucios, încât pătrunse în apă aproape fără să stropească în jur şi, odată ajuns înăuntru, se îndepărtă de el cu o viteză fenomenală.

Ambele balene ucigaşe îl văzură instantaneu şi-şi pierdură imediat interesul pentru Schofield. Chiar şi cea care se îndreptase către el cu câteva secunde mai înainte îşi modifică brusc traseul şi plecă rapid pe urmele noii sale prăzi.

Schofield râmase înmărmurit. Ce fusese? Părea aproape ca… o focă de un anumit fel.

Şi apoi, în mod miraculos, un Maghook căzu în apă chiar în faţa lui Schofield.

Schofield îl prinse înainte să se scufunde şi privi imediat în sus. Sus, pe pod, îl văzu pe Book Riley stând pe burtă, cu o mână întinsă pe sub pod.

Schofield privi spre Maghook şi se simţi dintr-odată cuprins de un nou val de speranţă.

Chiar atunci, un cap mic şi ascuţit ieşi din apă chiar în faţa lui şi el se dădu înapoi, surprins.

Era Wendy. Foca americană cu blană a lui Kirsty.

Gulerul ei roşu drăguţ lucea umed, iar ochii-i negri priveau direct într-ai lui. Dacă aşa ceva este posibil, Schofield ar fi putut jura că micuţa focă zâmbea – distrându-se copios în timp ce înota în bazin, scăpând de balenele ucigaşe mai puţin agile.

Apoi îşi dădu seama. Wendy trebuie să fi fost obiectul care se cufundase în bazin între el şi balena ucigaşă care-l ataca.

Dintr-odată, capul lui Wendy se smuci spre stânga.

Auzise ceva, simţise ceva.

Apoi dădu din cap în ceea ce părea o aprobare finală, fericita către Schofield, înainte să intre iar sub apă şi să înoate grăbită pe lungimea bazinului.

Înota repede. Plutea chiar sub suprafaţa apei, asemenea unei

torpile negre, micuţe. Tăind spre stânga, coborând pe dreapta şi apoi dispărând brusc, aruncându-se într-o cufundare verticală bruscă. Nici nu se mişcase bine, că apărură trei înotătoare dorsale în spatele ei şi începură imediat să o urmărească, înainte să dispară şi ele sub suprafaţă, într-o urmărire strânsă.

Schofield profită de ocazie şi înotă către marginea cea mai apropiată. Era la noua metri de punte când îl lovi brusc un val şi Schofield se roti în apă, în timp ce corpul gigantic al uneia dintre balenele ucigaşe trecu pe lângă el cu o viteză înfricoşătoare. Schofield se încordă imediat pentru o altă luptă, însă balena trecu pur şi simplu pe lângă el, căutând-o pe alunecoasa Wendy.

Schofield respiră din nou, înotă înainte şi prinse puntea cu mâna. Urcă afară din apă şi văzu scaunul catapultabil distrus căzut într-o parte, sfărâmat, pe punte, în faţa sa. Schofield se întoarse şi urmări haosul din jurul său.

Sarah şi Abby ieşiseră de mult din apă şi acum se grăbeau spre tunelurile de pe puntea E. Nu departe de ele erau Rebound şi Mother. Rebound îngenunchease peste Mother. Părea că apăsă pe o rană de pe piciorul femeii.

Pe cealaltă parte a bazinului, Schofield îi văzu pe cei doi soldaţi francezi supravieţuitori, care ieşiseră şi ei cu bine din apă. Uzi leoarcă, abia se ridicau în picioare pe punte. Unul din ei îl văzu pe Schofield, începu să-şi caute arbaleta.

Chiar atunci, o mişcare bruscă îi atrase atenţia lui Schofield şi se întoarse şi văzu o umbră neagră, cunoscută, alunecând pe lungimea bazinului.

Wendy.

Trei forme mari, alb cu negru, alergau prin apă în urma ei. Balenele ucigaşe în urmărire.

Wendy înota cu o viteză impresionantă, imediat sub suprafaţă. Înotătoarele ei loveau uneori puternic înspre înapoi şi apoi rămâneau de o parte şi de alta a sa, astfel încât corpul se menţinea cât mai hidrodinamic posibil. Arăta ca un glonţ propulsat prin bazin, apărând şi dispărând alternativ prin norii întunecaţi, roşii, care pătau apa îngheţată.

Se îndrepta către punte, spre acea parte a punţii pe care se aflau cei doi soldaţi francezi. Şi nu încetinea.

De fapt, lui Schofield i se părea că accelerează, alergând spre punte, cu trei spectre alb cu negru urmărind-o prin apă.

Schofield văzu uimit cum, la un metru de punte, Wendy se lansă dintr-odată afară din apă. O săritură plană, graţioasă şi ateriză uşor pe punte, pe burtă, alunecând trei metri mai în faţă. Alunecă exact pe lângă cei doi francezi nedumeriţi care stăteau lângă ea.

Însă nu rămase acolo. Nici nu se opri bine din alunecat, că se ridică pe înotătoarea din faţă şi începu să se deplaseze cât de repede putea, îndepărtându-se de marginea apei.

Pentru o clipă, Schofield se întrebă de ce făcea asta. Evident că, odată ieşită din apă, era în siguranţă faţă de balene.

Şi apoi Schofield îşi dădu seama de ce procedase Wendy astfel.

Asemenea unui demon înălţându-se din adâncuri, una dintre balenele care o urmăriseră ieşi urlând din apă şi-şi trase corpul masiv sus pe punte, aterizând pe grilajul gros de metal cu o bufnitură puternică. Balena imensă alunecă rapid de-a lungul punţii, purtată înainte de propria inerţie. Se roti uşor pe o parte în timp ce se mişca, astfel încât fălcile i se deschiseră vertical şi apoi, cu o graţie aproape lipsită de efort, îl prinse pe unul din francezi şi muşcă puternic.

Alunecarea masivului animal se opri şi ea încetă treptat să se mai mişte, cu soldatul francez – ţipând ca un nebun în timp ce sângele îi curgea din gură – prins bine între fălcile sale. Balena începu apoi să-şi tragă corpul enorm înapoi de-a lungul punţii, printr-o mişcare neîndemânatică. După câteva clipe, ajunse la margine şi căzu înapoi în apă, luându-l cu ea pe francezul care continua să urle.

Wendy ştiuse. Nu erai cu adevărat în siguranţă faţă de balenele ucigaşe până când nu te *îndepărtai mult* de marginea apei.

Cei şase oameni rămaşi pe punte înţeleseră imediat.

Îndepărtaţi-vă de margine.

Schofield o văzu pe Gant alăturându-i-se lui Rebound pe cealaltă parte a bazinului. Îi văzu pe amândoi ridicând-o grăbiţi pe Mother de umeri şi începând să o tragă departe de margine, în timp ce privea, Schofield observă rapid o parte a corpului lui Mother. Jumătatea inferioară a unuia din picioarele sale lipsea.

În acea clipă se auzi o bufnitură răsunătoare în spatele lui şi Schofield simţi puntea de sub el vibrând cu putere. Se întoarse

instantaneu cu faţa spre bazin şi văzu trupul uneia dintre balenele ucigaşe alunecând de-a lungul punţii spre el!

Balena se deplasa rapid de-a lungul punţii.

Schofield era încă în genunchi.

Balena se roti pe o parte şi-şi deschise larg botul.

Schofield se îndepărtă de creatura masivă şi văzu scaunul catapultabil distrus întins pe punte la un metru şi jumătate în spatele lui. Dacă ar putea să ajungă la el şi să sară peste el, ar fi în siguranţă. Schofield înainta de-a lungul punţii pe brânci, spre scaunul catapultabil imens.

Balena continua să se apropie. Repede.

Schofield îşi încleştă mâinile pe punte şi se târî cât de repede putu. Dar nu suficient de repede. Nu avea să reuşească. Nu avea să fie în stare să ajungă la timp la scaunul catapultabil.

Schofield zări apa împrăştiindu-se pe punte peste tot în jurul lui. Apa adusă de balena ucigaşă care înainta.

Era chiar *în spatele lui!*

Adrenalina îi crescu şi Schofield se aruncă înainte. Ştia că nu avea să ajungă *dincolo de* scaun, aşa că se aruncă, cu spatele înainte, *în* scaunul catapultabil.

Acum era cu faţa spre bazin, „aşezat” în scaunul catapultabil distrus, aşa cum acesta zăcea într-o parte, sfărâmat. Privi în sus şi balena ucigaşă îi umplu întregul câmp vizual.

Era exact deasupra lui! La mai puţin de un metru distanţă. Venea urlând către el.

Nu exista nicio şansă ca ea să încetinească.

Nicio şansă ca ea să-l rateze.

Şi Shane Schofield închise ochii în timp ce fălcile balenei ucigaşe se încleştară în jurul capului său.

*

Se auzi un zăngănit nepământean, un zgomot mai puternic decât orice auzise Schofield în viaţa lui.

Schofield se aşteptase să simtă durere – durere ascuţită, bruscă, arzătoare – când dinţii balenei ucigaşe se încleştaseră peste capul său. Însă, ciudat, nu simţise nimic.

Dezorientat, deschise ochii…

…şi văzu două rânduri lungi de dinţi foarte ascuţiţi întinzându-se departe de el, în întuneric. Între cele două rânduri lungi de dinţi se afla o limbă roz, grotesc de mare.

Mintea lui Schofield puse totul cap la cap într-o secundă.

Capul său se afla în interiorul gurii balenei ucigaşe!

Însă, dintr-un motiv – un motiv de neînţeles, incredibil – el era încă viu.

În acel moment, Schofield privi în sus şi văzu că avea capul înconjurat pe trei părţi de tetiera din oţel, distrusă, a scaunului catapultabil.

Muşcătura feroce a balenei ucigaşe lovise puternic tetiera, de fiecare parte a capului lui Schofield. Însă tetiera de oţel fusese suficient de puternică să reziste forţei incredibile a muşcăturii – oprise dinţii mari ai balenei la doar câţiva milimetri distanţă de urechile lui Schofield. Acum, două părţi îndoite din tetiera se curbau spre interior de fiecare parte a capului său. Una din ele – ascuţită şi zimţată – făcuse să apară o picătură de sânge din urechea stângă a lui Schofield.

Schofield nu vedea nimic altceva. Întreaga jumătate superioară a corpului său, de la piept la cap, era complet acoperită de gura balenei ucigaşe.

Dintr-odată, scaunul catapultabil zvâcni sub el.

Zgârie sonor puntea de metal, iar Schofield căzu înapoi pe scaun, în timp ce acesta era târât înainte.

Mişcarea se opri brusc, aproape imediat cum începuse, iar Schofield fu aruncat înainte şi se opri zguduindu-se. Îşi dădu imediat seama ce se întâmpla.

Balena îl ţâra înapoi spre bazin.

Scaunul catapultabil zvâcni din nou şi Schofield simţi cum alunecă încă un metru pe punte.

Schofield îşi putea imagina cu ochii minţii mişcările balenei. Probabil că se târa înapoi – la fel cum făcuse cealaltă înainte cu francezul – ondulându-şi corpul masiv peste punte, în timp ce trăgea scaunul catapultabil de două sute de kilograme spre margine.

Scaunul catapultabil se mişcă din nou şi Schofield simţi o rafală bruscă de aer cald atingându-i faţa.

Venise din interiorul balenei.

Lui Schofield nu-i venea să creadă. Balena ucigaşă trăgea aer în piept şi-l sufla înapoi, respira greu ţinând această pradă neobişnuit de grea între fălcile sale şi târând-o înapoi spre apă! Schofield se răsuci în scaun, în timp ce o altă rafală de aer cald îi lovi faţa şi scaunul zvâcni din nou.

Picioarele încă îi ieşeau de sub baza scaunului catapultabil, afară, într-o parte a gurii larg deschise a balenei. Dacă ar fi putut să se răsucească în jos în acea direcţie, se gândi Schofield, poate ar fi reuşit să alunece din scaun – şi din gura balenei – înainte ca aceasta să ajungă în apă.

Schofield se mişcă încet, atent, lasându-se în scaunul catapultabil, nedorind ca balena să-şi dea seama de planul său.

Brusc, scaunul se smuci în lateral. Scârţâi sinistru în timp ce aluneca pe puntea metalică. Schofield se prinse repede de braţele scaunului ca să se oprească, să nu cadă înainte spre dinţii animalului.

Se lăsă şi mai mult în jos. Acum talia lui era în afara scaunului, iar ochii îi erau la acelaşi nivel cu dinţii ascuţiţi ai balenei. Balena mârâi în timp ce se lupta cu scaunul greu de oţel.

Încet, Schofield se lăsă încă trei centimetri în afara scaunului.

Şi apoi, întâlni o problemă.

Stătea atât de jos în scaunul catapultabil acum, încât nu mai putea să se ţină de braţele acestuia. Avea nevoie de ceva de care să se prindă, ceva cu ajutorul căruia să se poată împinge afară din scaun. Schofield privi disperat în jur, căutând ceva de

care să se apuce.

Nimic.

Nu era absolut nimic de care să se prindă.

Şi apoi, privirea îi căzu pe dinţii balenei ucigaşe din faţa sa.

„Nu pot să cred asta”, se gândi Schofield în timp ce întindea ambele mâini şi se prindea de doi dintre dinţii albi, enormi ai balenei ucigaşe.

Dintr-odată, scaunul catapultabil zvâcni şi alunecă iar, şi Schofield simţi că se ridica uşor de pe punte. Avu un gând brusc, înspăimântător.

„A ajuns la marginea punţii.

Şi acum coboară peste ea…

La naiba!”

Schofield prinse strâns dinţii balenei şi se împinse cu putere, eliberându-se din scaunul catapultabil. Alunecă din scaun, prin partea laterală a gurii balenei şi căzu pe punte exact la timp ca să vadă partea din spate a balenei căzând înapoi în bazin. Când coada îi pătrunse în apă, corpul balenei masive se ridică şi capul i se înălţă, ridicând întregul scaun catapultabil de pe punte. Apoi, corpul alb cu negru enorm al balenei ucigaşe începu să alunece în jos, în apă, şi marele prădător îşi purtă prada spre un mormânt acvatic.

*

Schofield se ridică în picioare în câteva secunde, traversând rapid puntea spre Rebound, Gant şi Mother.

Vorbi în microfonul din cască în timp ce alerga:

— Montana, aici Scarecrow, raportează.

— Sunt încă sus, pe puntea A, Scarecrow. Snake şi Santa Cruz sunt aici, cu mine.

— Câţi sunt acolo? întrebă Schofield.

— Număr cinci militari şi doi civili, spuse vocea lui Montana, însă doi dintre militari tocmai s-au îndreptat către una dintre scări şi au coborât un nivel. Ce? Oh, la naiba…

Conexiunea căzu. Schofield auzi o încăierare.

— Montana…

Brusc, un soldat francez paşi în afară, pe punte, chiar în faţa lui Schofield.

Era ultimul dintre cei cinci soldaţi francezi care căzuseră în piscină, singurul dintre ei care ieşise viu de acolo. Părea moartea în persoana – ud leoarcă, încrâncenat şi al naibii de furios. Îl privi fioros pe Schofield şi apoi îşi ridică arbaleta.

Fără să ezita, Schofield scoase un cuţit dintr-o teacă prinsă de picior şi-l aruncă rapid. Cuţitul şuieră prin aer şi se înfipse în pieptul francezului. Acesta căzu instantaneu. Totul se petrecu în două secunde. Schofield nu se opri niciun moment din mers. Păşi peste corpul prăbuşit, recuperându-şi cuţitul şi arbaleta soldatului francez mort, şi continuă să meargă.

Vorbi din nou în microfonul din cască.

— Montana, te întreb din nou, eşti bine?

— Recepţionat, Scarecrow. Sunt OK. Rectificare la raportul de mai devreme: sunt patru militari şi doi civili. Am mai eliminat un francez.

— Am eliminat şi eu unul, spuse Schofield.

Ajunse la intrarea în tunelul sudic, unde-i găsi pe Gant şi pe Rebound. Cei doi o târau pe Mother în tunel.

Schofield văzu imediat piciorul lui Mother. O bucată însângerata, crestată, de os ieşea din locul în care ar fi trebuit să fie genunchiul ei stâng.

— Puneţi-o undeva la adăpost, opriţi sângerarea şi daţi-i o doză de metadonă, spuse Schofield rapid.

— Am înţeles… răspunse Gant, ridicându-şi privirea către el. Tăcu brusc.

Schofield îşi pierduse ochelarii-oglindă în apă în timpul bătăliei cu balenele ucigaşe şi Gant îi văzu ochii pentru prima oară.

Două cicatrice verticale proeminente îi străbăteau ambii ochi. Erau imposibil de trecut cu vederea, hidoase. Fiecare cicatrice cobora într-o linie perfect dreaptă de la sprânceană până la pomeţi, marcând totodată şi pleoapele.

Gant tresări când le văzu şi regretă asta imediat. Speră că Schofield nu observase.

— Cum te simţi, Mother? întrebă Schofield în timp ce o târau în tunel.

— Un sărut de la un bărbat arătos, aşa ca tine, ar rezolva tot, mârâi Mother printre dinţii încleştaţi.

În ciuda durerii pe care o simţea, văzu şi ea ochii acoperiţi de cicatrice ai lui Schofield.

— Poate mai târziu, spuse Schofield, văzând o uşă în faţa lor, fixată în peretele tunelului. Acolo, le zise lui Gant şi Rebound.

Deschiseră uşa şi o traseră pe Mother înăuntru, toţi patru uzi leoarcă. Se aflau într-un fel de magazie. Rebound începu imediat să se ocupe de piciorul lui Mother.

Schofield vorbi în microfonul din cască:

— Soldaţi din marină, răspundeţi.

Se auziră nume în cască, pe măsură ce fiecare soldat se identifica.

Montana, Snake şi Santa Cruz. Cu toţii sus, pe puntea A.

Rebound şi Gant, pe puntea E. Şi aceştia se identificară formal prin interfoanele din căşti, deşi stăteau chiar lângă Schofield, ca toţi ceilalţi să le audă vocile şi să fie siguri că erau încă în viaţă; chiar şi Mother îşi spuse numele.

Nu se auzi nimic din partea lui Book, Hollywood, Legs, Samurai sau Ratman.

— În regulă, toată lumea, ascultaţi, spuse Schofield. După calculele mele, nenorociţii ăia au rămas patru acum, plus cei doi civili pe care i-au adus cu ei ca să mă inducă în eroare. Lucrurile au mers suficient de departe. Este timpul să le oprim. Avem un avantaj numeric, şapte contra patru. Să ne folosim de el. Vreau să fie „periată” toată unitatea, de sus în jos. Vreau ca nenorociţii ăştia să fie împinşi într-un colţ, ca să-i putem distruge fără a mai pierde pe vreunul dintre ai noştri. În regulă, uite cum vom proceda. Vreau…

Se auzi brusc o bufnitură de deasupra lui şi Schofield privi imediat în sus.

Urmă o tăcere prelungă.

Schofield văzu un şir de lumini fluorescente îndreptate spre tavanul de deasupra lui. Se întindeau la intervale regulate în josul tunelului sudic, spre dreapta lui.

Şi apoi, în acel moment, în timp ce Schofield le urmărea, toate luminile fluorescente din tunel se stinseră.

*

Lumea strălucea într-un verde incandescent.

Vedere nocturnă.

Cu ochii-i răniţi mascaţi de ochelarii săi pentru vedere nocturnă, Shane Schofield urcă pe una dintre scările dintre puntea E şi puntea D. Se mişca încet şi cu atenţie, hotărât. Îşi aminti că Book îi spusese odată că a purta ochelari pentru vedere nocturnă este ca şi cum ai purta un binoclu cu putere redusă prins de cap – vezi ceva şi întinzi mâna să-l prinzi, doar ca să-ţi dai seama că este mult mai aproape decât crezi şi dai peste el.

Întreaga staţie era cuprinsă de întuneric.

Şi tăcere.

Tăcere rece, stranie.

Pentru că pretutindeni plutea combustibilul inflamabil de la aparatele de aer condiţionat sparte, focurile de armă încetaseră complet. Mişcarea ocazională şi şoaptele ciudate, joase, ale cuiva care vorbea într-un microfon de cască, erau tot ce se putea auzi în întunecime.

Schofield urmări staţia luminată în verde prin ochelarii săi de vedere nocturnă.

Bătălia intrase într-o nouă etapă.

Unul dintre soldaţii francezi trebuie să fi reuşit cumva să găsească cutia de siguranţe a staţiei şi să stingă toate luminile. Era o mişcare disperată, însă eficientă.

Întunericul a fost dintotdeauna aliatul forţelor inferioare numeric. Chiar şi apariţia tehnologiei luminii ambientale – ochelarii pentru vedere nocturnă şi lunetele puştilor – nu schimbase părerea tacticianului militar obişnuit referitor la avantajele unei operaţiuni pe scară redusă întreprinse la adăpostul întunericului. Este o cugetare simplă a războiului – terestru, naval sau aerian – că nimănui nu-i place să lupte în

întuneric.

— Soldaţi, rămâneţi în alertă. Fiţi atenţi la bliţuri, şopti Schofield în microfonul din cască.

Unul dintre pericolele majore ale luptei cu vedere nocturnă este utilizarea grenadelor de diversiune, sau a „bliţurilor” – grenade care emit o flacără bruscă, orbitoare, care are rolul de a dezorienta temporar inamicul. Întrucât ochelarii pentru vedere nocturnă *măresc* orice sursă de lumină, dacă cineva vede, printr-o pereche de ochelari de vedere nocturnă, o grenadă de diversiune detonându-se, orbirea nu va fi temporară. Va fi permanentă.

Schofield se uită în sus, în puţul central al staţiei. Nicio lumină nu pătrundea în staţie din afara domului enorm din sticlă jivrată care acoperea puţul central larg. Era luna iunie – începutul iernii în Antarctica. Afară, avea să fie crepuscul pentru următoarele trei luni.

Întuneric. Întuneric total.

Schofield simţi greutatea lui Gant pe scară în spatele lui. Urcau prin puţul central.

Imediat ce luminile se stinseseră, Schofield ordonase echipei sale să „treacă la verde”. Apoi, îşi conturase planul.

Nu avea sens să mizeze pe apărare într-un mediu lipsit de lumină. Erau nevoiţi să continue să atace. *Erau nevoiţi.* Echipa care urma să câştige bătălia aceasta avea să fie aceea care folosea întunericul în avantajul său şi cel mai bun mod de a face asta era să rămână în ofensivă. Aşa stând lucrurile, planul lui Schofield era simplu.

Să-i oblige pe francezi să fugă.

Erau în inferioritate numerică. Doar *patru* soldaţi francezi dintre cei doisprezece care fuseseră iniţial mai erau încă în viaţă. Şi Montana tocmai spusese că doi dintre aceştia patru tocmai evacuaseră puntea A. Deci şi ei erau împărţiţi în două grupuri de câte doi.

Însă, cel mai important lucru era că fugeau.

Pe de altă parte, echipa lui Schofield, era şi ea împărţită, însă într-un mod mult mai avantajos.

Schofield avea trei soldaţi sus, pe puntea A – Montana, Snake şi Santa Cruz – şi încă trei jos, pe puntea E – Gant, Rebound şi el însuşi.

Dacă soldaţii de pe puntea A i-ar putea alunga pe soldaţii francezi rămaşi în jos prin staţie, aceştia ar ajunge curând direct în faţa soldaţilor americani de pe punţile inferioare. Şi atunci, soldaţii din marină – o forţă superioară numeric, atacând de pe două flancuri – i-ar termina.

Însă Schofield nu voia să se lase dus de val, nu voia să se arunce cu capul înainte, pentru că această luptă nu avea să fie una obişnuită.

Avea să fie ceva diferit.

Pentru că în atmosfera gazoasă, puternic inflamabilă a staţiei, niciuna din părţi nu putea utiliza arme.

Avea să fie o luptă strânsă, de modă veche.

Luptă *corp la corp.*

Într-un întuneric aproape total.

Însă, cu cât se gândea mai mult la asta, Schofield descoperi brusc o problemă legată de planul său.

Francezii aveau arbalete.

Schofield studiase arbaleta pe care o luase de la soldatul francez mort de pe puntea E. De vreme ce nu crea niciun fel de scânteie, se putea trage în siguranţă cu arbaleta în atmosfera gazoasă a staţiei. Schofield începu să se gândească retrospectiv la primele sale instructaje legate de arme la Şcoala de pregătire de la Quantico, încercând să-şi amintească toate caracteristicile esenţiale ale arbaletei de mână. Îşi aminti că acurateţea standard a unei arbalete de mici dimensiuni nu era grozavă, aproape la fel ca aceea a unui revolver, adică de aproximativ şase metri.

Şase metri.

„La naiba”, se gândi Schofield. Cuţitele aveau să fie inutile, dacă francezii aveau o zonă de siguranţă de şase metri în jurul lor. Neavând o armă cu proiectile asemănătoare, soldaţii din infanteria marina nu aveau nicio şansă. Problema era că nu *aveau* o astfel de armă. Cel puţin, nimic ce ar fi putut fi utilizat în siguranţa în mediul gazos, inflamabil al staţiei.

Şi apoi, lui Schofield îi veni o idee.

Poate că aveau…

Schofield păşi pe puntea D ţinându-şi Maghook-ul ridicat înaintea sa, la înălţimea umerilor, gata de atac. În cealaltă mână,

ţinea arbaleta francezului mort.

Deşi nu este proiectat neapărat pentru acurateţe, lansatorul Armalite MH-12 Maghook are capacitatea de a proiecta ancora magnetică la distanţe destul de mari – peste trei metri.

Iniţial, MH-12 Maghook fusese creat pentru utilizarea în războaiele urbane şi operaţiunile antitero – scopul său principal era de a asigura frânghia şi ancora care puteau fi utilizate pentru a escalada clădiri sau a oferi modalităţi de pătrundere a unităţilor antitero în acţiunile de intervenţie rapidă.

Aşa stând lucrurile, lansatorul micuţ, de mână, al Maghook-ului trebuia să aibă puterea de a lansa cârligul la înălţimi foarte mari. Rezultatul fusese un sistem de lansare hidraulic de ultimă generaţie care oferea 286 de kilograme pe centimetru pătrat de propulsie verticală. După cum vedea Schofield lucrurile, dacă trăgea cu Maghook-ul într-un soldat inamic, de la o distanţă de şase metri, 286 de kilograme pe centimetru pătrat de propulsie trebuiau să aibă *vreo* şansă să nimerească.

Şi, într-adevăr, aşa cum descoperise mai înainte Schofield însuşi în bazin, la distanţă mică, *sub apă,* un Maghook avea capacitatea de a imobiliza o balenă ucigaşă de şapte tone. Când trăgea într-un bărbat de 80 de kilograme, de la o distanţă asemănătoare, *deasupra* apei, probabil că Maghook-ul i-ar sfărâma capul.

Astfel înarmaţi, soldaţii din infanteria marină erau încrezători că se puteau descurca în faţa arbaletelor soldaţilor francezi.

Aşadar, acesta era cel mai bun plan.

Montana, Snake şi Santa Cruz aveau să-şi croiască drum în josul staţiei, pornind de pe puntea A, forţându-i pe francezi să coboare, în timp ce Schofield, Gant şi Rebound urcau de pe puntea E. Sperau să se întâlnească la jumătatea drumului şi restul poveştii să se scrie de la sine.

Schofield şi Gant plecaseră imediat.

Rebound avea să li se alăture de îndată ce oprea sângerarea de la piciorul lui Mother şi îi punea o perfuzie cu metadonă.

Cei trei soldaţi din infanteria marină de pe puntea A îşi începură atacul.

Se mişcau repede, utilizând ceea ce manualele de instrucţie defineau drept o formaţie fluidă cunoscută sub denumirea de

„salt de broască”. Unul dintre soldaţi se mişcă în faţă, înaintea partenerilor săi, şi trage cu Maghook-ul. Apoi, în timp ce-şi deapănă înapoi cârligul, ca să reîncarce, un al doilea soldat trece în faţa lui – depăşindu-l cu un „salt de broască” – şi trage cu Maghook-ul în inamic. Când al treilea om trece în faţă şi trage, primul este gata să tragă din nou, şi ciclul continuă.

Cei doi soldaţi francezi de pe puntea A răspunseră aşa cum era de aşteptat – se retraseră, îndepărtându-se rapid de valul rotitor al atacului puternic al Maghook-ului. Se grăbiră către scări şi coborâră prin puţul central.

Totuşi, în timp ce primea rapoarte din partea lui Montana despre mişcările soldaţilor francezi, Schofield observă ceva ciudat legat de manevrele lor de evaziune.

Se mişcau prea repede.

În retragerea lor în josul puţului, cei patru soldaţi francezi evitaseră complet pasarela distrusă a punţii B şi continuaseră drept către puntea C.

Se mişcau fluid, într-o formaţie de acoperire rapidă, doi câte doi – cei doi care se aflau în frunte acopereau flancul din faţă, cei doi din urmă îi supravegheau pe urmăritorii din spate, între cele două perechi fiind un spaţiu de aproximativ nouă metri.

Mai devreme, Montana raportase că toţi cei patru soldaţi francezi purtau ochelari pentru vedere nocturnă. Veniseră pregătiţi.

Continuară să se mişte rapid în josul puţului.

Schofield se aşteptase ca ei să piardă timpul prin tuneluri, încercând să adopte o poziţie defensivă. Însă soldaţii francezi păreau să aibă alte idei. Pătrunseră în tunelurile punţii C doar atât cât le fu necesar soldaţilor din infanteria marină care-i urmăreau să li se alăture. Apoi, brusc, apărură din nou pe pasarelă şi se îndreptară către scara care conducea spre puntea D.

În acel moment, Schofield îşi aminti un lucru pe care-l spusese Trevor Barnaby despre strategie.

„O bună strategie este ca o magie, spusese Barnaby. Fă-ţi inamicul să-ţi privească una din mâini, în timp ce tu faci ceva cu cealaltă.”

— Se îndreaptă către scara de sud-vest, se auzi vocea lui Montana în casca lui Schofield. Scarecrow, eşti acolo, jos?

Schofield înaintă pe pasarela punţii D, înconjurat din toate părţile de lumină verde.

— Ne ocupăm noi.

El şi Gant se apropiară de colţul de sud-vest al punţii D şi văzură scara care ducea către puntea C.

Schofield vorbi în microfon:

— Rebound, unde eşti?

— Acum termin, domnule, se auzi vocea lui Rebound din depozitul de pe puntea E.

— Asigur flancul de vest, răsună vocea lui José „Santa” Cruz prin interfon.

Vocea lui Montana:

— Împinge-i înapoi, Cruz. Apoi, du-i jos, la Scarecrow.

Pe puntea D, Schofield şi Gant ajunseră la scară. Se ghemuiră şi-şi îndreptară armele către scara pustie. Auziră cizme păşind zgomotos pe puntea metalică de deasupra lor şi zgomotul distinctiv scos de o arbaletă cu care se trage.

— Vin la scară, se auzi vocea lui Santa Cruz.

Alţi paşi se auziră pe grilajul de metal.

În orice clipă…

Orice clipă…

Şi apoi, brusc, *bang! bang!*

Ce naiba…?

— Soldaţi! Închideţi ochii! Se aruncă grenade de diversiune! urlă dintr-odată Santa Cruz.

Schofield îşi închise imediat ochii, exact când auzi grenada de diversiune căzând pe puntea de metal de deasupra lui.

Grenada de diversiune detonă – asemenea bliţului unui aparat foto – şi pentru o clipă întreaga staţie Wilkes străluci în alb.

Schofield era pe cale să-şi deschidă ochii când, brusc, se auzi un zgomot nou din dreapta sa. Se auzea ca şi cum cineva ar încheia un fermoar foarte, foarte repede.

Schofield se întoarse spre dreapta şi-şi deschise ochii, iar lumea sa verde străluci în lateral. Ochii lui căutară prin puţul gol, însă nu văzu nimic.

— Ah, la naiba! spuse Cruz. Domnule! Unul dintre ei tocmai s-a aruncat peste balustradă!

Zgomotul asemănător unui fermoar pe care tocmai îl auzise Schofield avu dintr-odată sens. Fusese zgomotul făcut de o

persoană care cobora în rapel prin puţul central pe o frânghie.

Schofield îngheţă pentru o fracţiune de secundă.

O astfel de mişcare nu era nici pe departe defensivă.

Era o mişcare coordonată, una planificată, una *de atac.*

Francezii nu erau de fapt pe fugă.

Îşi puneau în aplicare propriul plan.

„Fă-ţi inamicul să-ţi privească una din mâini, în timp ce tu faci ceva cu cealaltă…”

Asemenea unui jucător prins în şah cu o secundă înainte de a intenţiona să-şi joace propria mişcare ucigaşă, Schofield simţi că rotiţele minţii încep să se învârtă rapid.

Ce puneau la cale?

Care era planul lor?

Nu avea timp să se gândească la asta, pentru că imediat ce auzise mesajul lui Santa Cruz, un val de săgeţi lovise peretele de gheaţă din jurul lui. Schofield se ascunse, se întoarse şi o văzu pe Gant aruncându-se la pământ chiar în spatele lui, şi apoi se răsuci înapoi. Şi, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, o siluetă alunecă pe scara din faţa lui şi Schofield se trezi stând faţă în faţă cu francezul pe care-l cunoştea drept Jacques Latissier.

*

Rebound stăteau aplecat deasupra lui Mother în depozitul de pe puntea E.

Mother avea vene puternice şi, ca lucrurile să fie şi mai dificile, Rebound purta ochelarii pentru vedere nocturnă în timp ce încerca să-i înfigă acul în braţ. Ratase vena la primele patru încercări şi abia acum reuşise să introducă perfuzia în braţul lui Mother.

Apoi Rebound se ridică pregătindu-se să plece, când, în mod ciudat, auzi sunetul unor paşi uşori grăbindu-se de-a lungul tunelului de lângă depozitul cufundat în întuneric.

Rebound îngheţa.

Ascultă.

Sunetul paşilor se stinse, în timp ce se deplasau grăbiţi în josul tunelului sudic de afară.

Rebound înainta şi prinse mânerul uşii şi, încet, în tăcere, îl răsuci. Uşa se deschise şi el privi în afară în tunel prin ochelarii pentru vedere nocturnă.

Privi spre stânga şi văzu bazinul. Valuri mici se loveau de marginile punţii.

Privi spre dreapta şi văzu un tunel lung şi drept întinzându-se în depărtare, în întuneric. Îl recunoscu imediat ca fiind tunelul sudic alungit al punţii E, care conducea spre camera de foraj a staţiei.

De vreme ce era nivelul cel mai jos al staţiei polare, puntea E găzduia camera de foraj a staţiei – camera din care oamenii de ştiinţă forau în gheaţă ca să obţină carotele. Astfel, ca să maximizeze adâncimile la care puteau fora oamenii de ştiinţă, camera de foraj fusese construită cât mai adânc posibil *în* platforma de gheaţă – în partea sudică a staţiei, acolo unde grosimea gheţii era cea mai mare. Camera era legată de

complexul principal al staţiei printr-un tunel lung, strâmt, care se întindea pe cel puţin 40 de metri.

Rebound auzi paşii uşori dispărând în tunelul lung din dreapta sa.

După un scurt moment de ezitare, Rebound îşi ridică Maghook-ul şi se aventura în tunel după el.

Schofield trase cu Maghook-ul în Latissier.

Francezul se ghemui rapid, iar ancora ţâşni peste el şi zbura prin scara din spatele lui. Cârligul se înfăşură pe una dintre treptele scării şi se prinse bine de scară.

Schofield îşi aruncă Maghook-ul şi-şi ridică arbaleta în acelaşi timp în care Latissier şi-o îndreptă pe a lui către Schofield.

Cei doi bărbaţi traseră în acelaşi timp.

Săgeţile şuierară prin aer, trecând una pe lângă alta la jumătatea zborului.

Săgeata lui Latissier se opri în umărul apărat de vestă a lui Schofield. Cea a lui Schofield se fixă în mâna lui Latissier, când francezul masiv îşi acoperi faţa cu braţul. Acesta urlă de durere, încercând cu frenezie să-şi reîncarce arbaleta cu mâna sănătoasă.

Schofield privi rapid în jos, la propria arbaletă.

Arbaletele franceze aveau cinci canale circulare din cauciuc pe părţile laterale, în care erau păstrate săgeţi de rezervă pentru încărcare rapidă. Arbaleta lui Schofield avea cinci canale goale.

Soldatul francez de la care o luase le folosise probabil pe toate, mai puţin una. Acum nu mai rămăsese niciuna.

Schofield nu ezită.

Făcu cinci paşi rapizi înainte şi se aruncă asupra lui Latissier. Îl lovi pe francez şi cei doi bărbaţi se rostogoliră pe pasarela din spatele scării.

Gant încă stătea întinsă cu faţa în jos pe pasarelă, cam la cinci metri mai în spate, când îl văzu pe Schofield atacându-l pe Latissier. Sări în picioare şi era pe cale să se ducă să-l ajute pe Schofield, când, brusc, un alt soldat francez alunecă pe scară în faţa ei şi, printr-o pereche de ochelari negri pentru vedere nocturnă, o privi drept în ochi.

Rebound îşi croi încet drum de-a lungul tunelului lung, strâmt.

La fiecare capăt al tunelului se afla o uşă. Uşa de la camera de foraj. Era întredeschisă.

Rebound ascultă cu atenţie pe măsură ce se apropia de uşa pe jumătate deschisă. Auzi sunete uşoare, târşâituri din interiorul camerei de foraj. Cel care trecuse mai devreme prin faţa depozitului era acum în camera de foraj şi făcea ceva.

Auzi bărbatul vorbind încet într-un microfon. Acesta spuse:

— Le piège est tendu.[14]

Rebound îngheţă.

Era unul dintre soldaţii francezi.

Rebound se lipi de peretele de lângă uşă şi – purtând încă ochelarii pentru vedere nocturnă – privi uşor pe după cadrul uşii.

Era ca şi cum ar fi privit printr-o cameră video. Mai întâi, zări cadrul uşii şi îl văzu îndepărtându-se către dreapta ecranului său verde. Apoi, observă camera deschizându-se dincolo de uşă.

Şi apoi, îl văzu pe bărbat – care purta, de asemenea, ochelari pentru vedere nocturnă – stând exact în faţa sa, cu o arbaletă îndreptată direct către faţa lui Rebound.

*

Deşi soldatul francez care stătea în faţa sa purta ochelari pentru vedere nocturnă, Gant îşi dădu seama că era cel care se numea Cuvier.

Jean-Pierre Cuvier. Cel care o împuşcase în cap cu arbaleta, exact la începutul luptei. Parcă vedea vârful acelei săgeţi ieşind din partea frontală a căştii sale. Nenorocitul păru că zâmbeşte când îşi dădu seama că stătea în faţa americancei pe care o împuşcase mai devreme.

Apoi, îşi ridică arbaleta şi trase.

Gant era la aproximativ şase metri distanţă şi văzu efectiv săgeata în aer, în timp ce străbătu distanţa dintre ei. Păşi rapid în lateral, trăgând arma de mână după ea, şi apoi, brusc – Bang! – simţi cum mâna îi tresare rapid, când săgeata pătrunse în Maghook şi i-l aruncă din mână.

Şi apoi, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, Cuvier era chiar în faţa ei, cu cuţitul său Bowie scos din teacă. Atacă rapid, iar cuţitul de vânătoare cu lamă lungă se îndreptă către gâtul lui Gant…

Se auzi un şuierat metalic brusc, când lama lui Cuvier se opri

[14] Capcana este întinsă. (în limba franceză în orig.) (n.tr.)

brusc.

Gant îi parase lovitura cu propriul cuţit.

Cei doi soldaţi se despărţiră şi începură să se învârtă în cerc cu băgare de seamă. Cuvier îşi ţinea cuţitul sub mână. Gant îl ţinea în rever, în stilul SEAL. Ambii încă purtau ochelarii pentru vedere nocturnă.

Brusc, Cuvier lovi şi Gant îi pară lama. Însă francezul avea o rază mai lungă de acţiune şi, când se separară, lovi ochelarii lui Gant şi i-i scoase de pe cap.

Pentru o clipă înfricoşătoare, Gant nu văzu nimic.

Doar întuneric.

Întuneric total.

În acest întuneric, fără ochelari, era *oarbă.*

Gant simţi că pasarela de sub ea vibrează. Cuvier o ataca din nou.

Oarbă în continuare, se ghemui instinctiv, neştiind dacă era sau nu mişcarea corectă.

Era mişcarea corectă.

Auzi şuieratul cuţitului lui Cuvier care tăia întunericul deasupra căştii sale.

Gant sări în întuneric, de-a lungul pasarelei, departe de Cuvier. Sări rapid în picioare şi apăsă un buton pe partea laterală a căştii sale şi, imediat, vizorul de infraroşu al căştii se fixă la locul lui în faţa ochilor săi.

Nu era vedere nocturnă, însă era aproape la fel de bună.

Acum, Gant vedea pasarela din jurul ei sub forma unei imagini electronice, albastru pe negru.

Atât pasarela, cât şi scara erau ilustrate ca nişte contururi albastre – corpuri reci, fără viaţa. Dincolo de scara albastră, Gant văzu două siluete multicolore rostogolindu-se pe pasarelă – Schofield şi Latissier, care încă se luptau cu disperare.

Se întoarse şi, pe pasarelă, în faţa ei, văzu o pată vibrantă, în formă de om, roşie-verde-galbenă, mişcându-se rapid către ea.

Era Cuvier.

Sau, cel puţin, o reprezentare grafică a tiparelor de căldură din trupul lui Cuvier.

Acesta împunse cu cuţitul. Gant pară lovitura cu propriul cuţit şi, apoi, îl lovi în lateral cu piciorul pe francez în plexul solar. Lovitura nimeri în plin şi Cuvier căzu, însă, în timp ce făcea asta,

lovi cu propria mână şi reuşi să o prindă pe Gant de braţul care ţinea cuţitul şi să o tragă pe pasarelă alături de el.

Loviră amândoi pasarela.

Gant căzu peste Cuvier, se rostogoli de deasupra lui şi lovi cu spatele peretele de gheaţă care înconjura pasarela. Încercă să se echilibreze şi mâna i se ciocni de ceva aflat jos pe pasarelă lângă ea.

Mag...

Şi apoi, brusc, pata colorată care era Cuvier se înălţă în câmpul ei vizual.

Cuvier se aruncase asupra ei şi-i ţinea cuţitul îndreptat către gât. Gant îşi ridică braţele ca să se apere, lăsând să-i cadă cuţitul ca să prindă mâna în care-l ţinea Cuvier pe al lui cu ambele mâini.

Cu toată puterea, Gant păstră la distanţă pumnul în care Cuvier ţinea arma, la câţiva centimetri de gâtul ei.

Însă el era prea puternic.

Cuţitul i se apropie şi mai mult de gât.

Cuvier era chiar în faţa lui Gant şi, prin vizorul cu infraroşu, ea văzu dincolo de trăsăturile sale faciale – văzu imaginea macabră a craniului şi a dinţilor săi, înconjuraţi de culori pulsânde. Era ca şi cum ar fi fost atacată de un schelet nebun.

Şi el era aproape, atât de aproape de Gant, încât ea îi simţea ochelarii pentru vedere nocturnă lovindu-se de casca sa.

„Ochelarii."

Fără să se gândească măcar, Gant dădu dintr-odată drumul cuţitului lui Cuvier cu una din mâini şi-i smulse ochelarii pentru vedere nocturnă de pe cap.

Cuvier ţipă. Gant aruncă ochelarii peste marginea pasarelei.

Acum Cuvier era cel orb.

Însă el continuă să lupte.

Soldatul francez încercă disperat să-şi înfigă cuţitul în gâtul lui Gant, însă aceasta îşi schimbă poziţia şi se lăsă să alunece sub el, astfel încât casca sa se afla acum la acelaşi nivel cu ochii lui.

— Îţi aminteşti că mi-ai dat asta, spuse Gant, văzând conturul albastru al săgeţii ieşind din partea frontală a carcasei sale. Ei bine, acum ţi-o dau înapoi.

Şi, spunând asta, Gant se aruncă iute cu capul înainte.

Săgeata care ieşea din partea frontală a căştii sale penetră

ochiul drept al lui Cuvier şi acesta scoase un urlet înfiorător, inuman, iar Gant simţi cum un jet de sânge cald îi împroşcă brusc toată faţa.

Îl dădu pe Cuvier la o parte de pe ea şi văzu – prin vizorul său cu infraroşu – o fântână de lichid galben-roşiatic, ţâşnind din orbita lui dreaptă.

Cuvier ţipă în timp ce cădea pe spate, strângându-şi cu mâna orbita ochiului drept.

Gant îi scosese ochiul, însă el nu era încă mort. Începu să se zbată nebuneşte, încercând să o lovească, în ciuda faptului că era complet orb.

Gant înşfăcă Maghook-ul de pe pasarelă, din spatele ei, şi-l îndreptă către capul însângerat al francezului. Acesta se mişca frenetic, însă acum Gant avea tot timpul necesar.

Ţinti cu grijă, către capul petei urlătoare, multicolore, ce reprezenta un om.

Şi apoi trase.

Maghook-ul îl lovi pe francezul care urla direct în faţă şi, cu o fracţiune de secunda înainte să cadă pe pasarelă, Gant auzi cum craniul lui Cuvier se sparse în două.

În timp ce Gant se lupta cu Cuvier, Schofield şi Latissier se rostogoleau pe pasarelă.

Pe măsură ce se luptau, Schofield auzea zgomote peste tot. Voci care vorbeau agitat prin interfonul din casca sa:

— Ocolesc partea cealaltă!

— Se duc la cealaltă scară!

Se auziră paşi pe pasarela de deasupra lui.

Se auzi şi un foc de arbaletă undeva în apropiere.

Schofield auzi un pocnet brusc, atunci când Latissier reuşi să fixeze o altă săgeată în arbaleta. Îl lovi rapid şi puternic pe francezul masiv cu cotul în faţă, sub ochelarii săi de vedere nocturnă, spărgându-i nasul. Sângele se împrăştie peste tot, pe braţul lui Schofield, pe lentilele ochelarilor lui Latissier.

Francezul urlă de durere în timp ce-l aruncă pe Schofield de pe el, spre marginea pasarelei. Cei doi bărbaţi se separară şi Latissier – încă întins pe pasarelă, pe jumătate orbit de petele de sânge de pe ochelarii săi de vedere nocturnă – îşi îndreptă furios arbaleta către capul lui Schofield.

Acesta se afla exact pe marginea pasarelei, sprijinit de balustradă. Gândi cu repeziciune.

Prinse mâna în care Latissier ţinea arma când aceasta se apropie de el şi apoi, cu o mişcare foarte bruscă, se *rostogoli peste marginea pasarelei!*

Latissier nu se aşteptase nicio clipă la asta.

În timp ce el cădea, Schofield ţinu în continuare strâns mâna în care Latissier avea arma şi, atârnând de ea, se legănă şi sări pe puntea goală de jos. Asemenea unei pisici, Schofield căzu în picioare, ridică imediat arbaleta lui Latissier către partea de dedesubt a pasarelei punţii D şi apăsă pe trăgaci.

Latissier stătea întins cu faţa în jos pe pasarelă – cu mâna întinsă nefiresc peste marginea punţii – când se declanşă arbaleta. Având ţintă sigură, săgeata pătrunse printr-un spaţiu din grilajul de oţel, penetra ochelarii de vedere nocturna ai lui Latissier şi se fixă exact în mijlocul frunţii francezului.

Jos, în camera de foraj, Rebound se afla faţă în faţă cu soldatul francez înarmat cu o arbaletă.

Francezul credea că este în avantaj, credea că Rebound era ca şi mort. Uita însă un lucru.

Vederea nocturnă este iadul vederii periferice.

Se afla *prea aproape.*

Din acest motiv, nu văzu în niciun moment Maghook-ul pe care-l ţinea Rebound la nivelul şoldului.

Rebound trase. Maghook-ul ţâşni din lansator şi se opri în pieptul francezului, de la o distanţă de un metru. Se auziră o serie de pocnete, în timp ce cutia toracica a soldatului francez se frânse şi i se prăbuşi peste inima. Era mort înainte să atingă podeaua.

Rebound trase aer adânc în piept, răsuflă uşurat şi privi camera de foraj din faţa sa.

Văzu ce făcuse francezul şi rămase cu gura căscată. Şi apoi, îşi aminti ce spusese acesta mai devreme.

Le piège est tendu.

Apoi, privi din nou prin cameră.

Şi zâmbi.

— Tunelul de sud, se auzi vocea lui Montana în interfonul din casca lui Schofield.

Schofield era acum jos, pe puntea E, unde se balansase de pe braţul lui Latissier. Privi peste bazin şi văzu o siluetă neagră care alerga în tunelul de sud. Era ultimul soldat francez – cu excepţia celui care coborâse în rapel prin puţul central mai devreme.

— Îl văd, spuse Schofield, plecând în urmărire.

— Domnule, aici Rebound, interveni dintr-odată vocea lui Rebound în liniile de transmisie. Aţi spus cumva tunelul de sud?

— Exact.

— Lăsaţi-l să vină, spuse Rebound ferm, şi urmăriţi-l.

Schofield se încruntă.

— Despre ce vorbeşti, Rebound?

— Doar urmăriţi-l, domnule, Rebound şoptea acum. Vrea să faceţi asta.

Schofield tăcu pentru o clipă. Apoi, spuse:

— Ştii ceva ce eu nu ştiu, caporal?

— Da, domnule, veni răspunsul.

Montana, Snake şi Gant i se alăturară lui Schofield pe puntea E, la intrarea în tunelul de sud. Îl auziseră cu toţii pe Rebound prin interfoanele din căştile lor.

Schofield îi privi, în timp ce vorbea în interfonul din cască:

— În regulă, Rebound, este decizia ta.

Schofield, Montana, Snake şi Gant se strecurară cu grijă de-a lungul tunelului sudic al punţii E. La capătul tunelului, văzură o uşă şi silueta soldatului francez dispărând după ea, o umbră în întunericul verde.

Rebound avea dreptate. Soldatul se mişca încet. Era ca şi cum *voia* ca ei să-l vadă intrând în camera de foraj.

Schofield şi ceilalţi continuară să înainteze prin tunelul sudic. Se aflau la aproximativ zece metri de uşa camerei de foraj când, brusc, o mâna ieşi din umbre şi-l prinse pe Schofield de umăr. Acesta se întoarse instantaneu şi-l văzu pe Rebound ieşind dintr-un dulap fixat în perete. Părea că mai era încă un corp în dulap, în spatele lui Rebound. Rebound îşi apăsă degetul pe buze şi-i conduse pe Schofield şi pe ceilalţi prin tunel, către uşa camerei de foraj.

— E o capcană, spuse Rebound când ajunseră la uşă.

Rebound împinse uşa. Aceasta scârţâi puternic, deschizându-se la perete în faţa lor.

Uşa se deschise larg şi soldaţii din infanteria marina îl văzură pe ultimul francez stând pe latura îndepărtata a camerei de foraj.

Era Jean Petard. Îi privi cu disperare. Era prins într-o înfundătură şi ştia asta. Căzuse în capcană.

— Eu… eu mă predau, spuse el sfios.

Schofield îl privi pur şi simplu pe Petard, după care se întoarse către Rebound şi ceilalţi, ca şi cum le-ar fi cerut sfatul.

Apoi, păşi înainte în camera de foraj.

Petard părea că zâmbeşte, uşurat.

În acel moment, Rebound îşi întinse brusc mâna înainte, în faţa pieptului lui Schofield, oprindu-l. Nu-şi luase nicio clipă ochii de la Petard.

Petard se încruntă.

Rebound îl privi şi spuse:

— *Le piège est tendu.*

Petard ridică din sprâncene, surprins.

— Capcana este întinsă, spuse Rebound în engleză.

Şi apoi, Petard îşi îndepărtă brusc privirea şi se uită la altceva, ceva de pe podeaua din faţa lui şi zâmbetul îi dispăru. Privi în sus, către Rebound, îngrozit.

Acesta ştia ce văzuse Petard.

Văzuse cinci cuvinte în franceză şi, imediat ce le văzuse, ştiuse că lupta sa luase sfârşit.

Cele cinci cuvinte erau: BRAQUEZ CE CÔTÉ SUR L'ENNEMI[15].

Rebound înainta, iar Petard ţipă:

— *Nu!* însă era prea târziu.

Rebound păşi pe sârma din faţa uşii şi două mine din camera de foraj explodară cu întreaga lor forţă înfiorătoare.

[15] Întoarceţi cu partea aceasta către inamic (n.tr.)

A TREIA INCURSIUNE

16 iunie, ora 11.30

*

Autostrada se pierdea în deşert.

O fâşie subţire, neîntreruptă de negru pe întinderea aurie cu maroniu a peisajului din New Mexico. Niciun nor nu se zărea pe cer.

O maşină singuratică gonea de-a lungul autostrăzii deşertice.

Pete Cameron conducea, asudând din cauza căldurii. Aerul condiţionat din Toyota lui din 1977 abandonase de mult lupta pentru supravieţuire, iar acum maşina era un fel de cuptor pe roţi. Era probabil cu zece grade mai cald în maşina lui decât afară.

Cameron era reporter pentru *The Washington Post,* ocupând acest post de trei ani deja. Înainte de asta, îşi făcuse un nume scriind articole de primă pagină pentru respectatul ziar de investigaţie, *Mother Jones.*

Cameron se adaptase bine la *Mother Jones.* Ziarul are un scop principal: să dezvăluie rapoarte guvernamentale mincinoase. Muşamalizări. Şi, în mare măsură, avusese succes în a-şi atinge scopul. Pete Cameron adorase ziarul, şi se dezvoltase odată cu el. În ultimul său an la *Mother Jones,* câştigase un premiu pentru un articol pe care-l scrisese despre pierderea a cinci focoase nucleare dintr-un avion de bombardament secret B-2 prăbuşit. Avionul de bombardament se prăbuşise în Oceanul Atlantic, chiar lângă coasta Braziliei, iar guvernul Statelor Unite emisese un comunicat de presă spunând că toate cele cinci focoase fuseseră recuperate, că erau în siguranţă şi intacte. Cameron investigase povestea şi pusese la îndoială metodele utilizate pentru a găsi focoasele nucleare pierdute.

Adevărul ieşise curând la iveală. Scopul misiunii de salvare nu fusese nici pe departe recuperarea focoaselor pierdute. Fusese vorba de recuperarea tuturor dovezilor referitoare la *avionul de*

bombardament. Focoasele nucleare reprezentaseră o prioritate secundară şi nu fuseseră găsite niciodată.

Articolul şi premiul care-i urmase îl aduseseră pe Cameron în atenţia *The Washington Post.* Aceştia îi oferiseră o slujbă, iar el o primise cu braţele deschise.

Cameron avea treizeci de ani, era înalt, foarte înalt – 1,95 metri. Avea părul auriu, ciufulit şi purta ochelari cu rame metalice. Maşina lui arăta de parcă o lovise o bombă – cutii goale de Cola erau împrăştiate pe podea, printre ambalaje mototolite de cheesburgeri; carneţele, pixuri şi bucăţi de hârtie ieşeau din orice compartiment al maşinii. O grămăjoară de post-it-uri zăcea în scrumieră. Cele folosite erau lipite de tabloul de bord.

Cameron conducea prin deşert.

Îi sună mobilul. Era soţia sa, Alison.

Pete şi Alison Cameron erau un fel de celebrităţi în comunitatea ziaristică din Washington, echipa celebră – sau infamă – soţ şi soţie de la *Washington Post.* Când Pete Cameron sosise la *Post* de la *Mother Jones* acum trei ani, fusese repartizat să lucreze cu o tânără reporteriţă numită Alison Greemberg. Chimia dintre ei se produsese imediat. Era ceva electric. Într-o săptămână, ajunseseră în pat. În douăsprezece luni, erau căsătoriţi. Nu aveau încă niciun copil, însă lucrau la asta.

— Ai ajuns? se auzi vocea lui Alison în telefon.

Alison avea douăzeci şi nouă de ani şi părul castaniu, până la umeri, ochi enormi, albaştri precum cerul şi un zâmbet strălucitor care-i lumina faţa. Pete adora asta. Alison nu era frumoasă într-un mod convenţional, însă putea opri circulaţia cu acel zâmbet. În acel moment, lucra la biroul ziarului din Washington D.C.

— Aproape am ajuns, răspunse Pete Cameron.

Era pe drum spre un observator, aflat în mijlocul deşertului New Mexico. Nişte tehnicieni de la Institutul SETI[16] de acolo sunaseră mai devreme în acea zi la ziar, susţinând că detectaseră voci printr-o reţea veche de sateliţi de spionaj. Cameron fusese trimis să investigheze.

Nu era nimic nou. Institutul pentru Cercetări privind Inteligenţa Extraterestră, sau SETI, intercepta mereu câte ceva. Reţeaua radio prin satelit era foarte puternică şi extraordinar de sensibilă. Nu era ceva neobişnuit pentru un tehnician de la SETI, în

[16] Search for Extra-Terrestrial Intelligence

căutările lui după transmisii extraterestre, să „se intersecteze” cu un satelit-spion rătăcit şi să intercepteze câteva cuvinte deformate dintr-o transmisie militară restricţionată.

Aceste interceptări erau etichetate dispreţuitor „reperări SETI” de către reporterii de la *The Washington Post.* De obicei, nu însemnau nimic – doar transmisii de neînţeles, de câte un cuvânt – însă teoria era că, poate, într-o zi, unul dintre acele mesaje deformate ar putea reprezenta punctul de plecare pentru un reportaj. Genul de reportaj care se încheia cu cuvântul „Pulitzer”.

Alison spuse:

— Ei bine, sună-mă imediat ce termini la institut. Continuă pe un ton voit sexy. Am o *pasiune* pentru reperările SETI.

Cameron zâmbi.

— Foarte provocator. Faceţi şi vizite la domiciliul?

— Nu ştii niciodată care-ţi este norocul în marele oraş.

— Ştii, spuse Cameron, în unele state, asta s-ar putea califica drept hărţuire sexuală.

— Iubitule, să fiu căsătorită cu tine *înseamnă* hărţuire sexuală, replică Alison.

Cameron râse.

— Te sun când termin, spuse înainte să închidă.

O oră mai târziu, Toyota lui Cameron opri în parcarea prăfuită a Institutului SETI. Mai erau încă trei maşini acolo.

Lângă parcare se înălţa o clădire pătrată, pe două etaje, ascunsă în umbra unui radiotelescop de 90 de metri înălţime. Cameron numără alte douăzeci şi şapte de antene de satelit identice întinzându-se în depărtare, în deşert.

În interior, Cameron fu întâmpinat de un bărbat scund, genul de savant tipic, care purta un halat alb şi avea în buzunar un suport de plastic pentru pixuri. Spuse că-l cheamă Emmett Somerville şi că el fusese cel care interceptase semnalul.

Somerville îl conduse pe Cameron pe nişte scări, către o cameră subterană întinsă. Cameron îl urmă în tăcere, în timp ce-şi croiau drum printr-o reţea de echipamente electronice. Două supercomputere Cray XMP masive ocupau un perete întreg al camerei subterane enorme.

Somerville vorbi în timp ce mergea:

— L-am interceptat pe la doua şi jumătate, în această

dimineaţă. Era în engleză, aşa că am ştiut că nu putea fi extraterestru.

— Bine gândit, zise Cameron cu calm.

— Însă accentul era cu siguranţă american şi, ţinând cont de conţinutul mesajului, am sunat imediat la Pentagon. Se întoarse să-l privească pe Cameron în timp ce mergea. Avem linie directă cu ei.

Spuse asta cu mândria unui tocilar, de parcă ar fi spus: „Guvernul ne consideră atât de importanţi încât ne-a dat o linie directă”. Cameron se gândi că probabil numărul pe care îl avea Somerville era numărul biroului de PR al Pentagonului, un număr pe care SETI l-ar fi putut găsi căutând Departamentul de Apărare în cartea de telefon. Cameron avea numărul pe formare rapidă.

— În orice caz, confirmă Somerville, când au spus că nu era una dintre transmisiile lor, m-am gândit că este în regulă să vă sun pe voi, la ziar.

— Apreciem asta, răspunse Cameron.

Cei doi bărbaţi ajunseră la o consolă aflată într-un colţ. Era formata din două ecrane montate deasupra unei tastaturi. Lângă ecrane se afla un dublu-magnetofon pentru înregistrare, de mare fidelitate.

— Vrei să-l auzi? întrebă Somerville, cu degetul deasupra butonului PLAY de pe dublu-magnetofon.

— Dă-i drumul!

Emmett Somerville apăsă pe buton. Bobinele începură să se rotească.

La început, Cameron nu auzi nimic, apoi doar paraziţi. Îl privi expectativ pe Emmett, tocilarul.

— Vine, îl asigură Somerville.

Se mai auzi o secvenţă de paraziţi şi apoi, brusc, voci:

— ... recepţionat, unu-patru-şase-doi-cinci...

— ... contact pierdut din cauza unei perturbări ionosferice...

— ... echipa de avangarda...

— ... Scarecrow...

— ... minus şaizeci şi şase virgulă cinci...

— ... întrerupere a transmisiei radio din cauza erupţiei solare...

— ...unu şi cincisprezece, douăzeci de minute, douăsprezece secunde est...

— ... cum... parazit... a ajuns acolo aşa...

— … a doua echipă este pe drum…

Pete Cameron îşi închise uşor ochii. Erau alte informaţii inutile. Doar vorbărie militară indescifrabilă.

Transmisia se încheie, iar Cameron se întoarse şi văzu că Somerville îl privea nerăbdător. Era clar că tehnicianul de la SETI dorea sa iasă ceva din descoperirea sa. Era un nimeni. Ba, mai rău, un nimeni în mijlocul deşertului. Un tip care probabil nu dorea decât să-şi vadă numele în *The Washington Post,* în mai mult decât un necrolog. Cameron îl compătimi. Oftă.

— Ai putea să-l mai pui o dată? spuse el, scoţându-şi fără tragere de inimă carneţelul.

Somerville se aruncă practic asupra butonului de derulare.

Caseta se derula din nou şi Cameron îşi luă, ascultător, notiţe.

*

Era ironic, observă Schofield, ca Petard, ultimul soldat francez, să fie ucis de una dintre propriile arme. Mai ales că era vorba de o armă pe care Franţa o obţinuse de la Statele Unite datorita alianţei lor în NATO.

Mina M18A1 este cunoscută în întreaga lume mai ales sub denumirea de „Claymore”. Este făcută dintr-o placă de porţelan concavă, care conţine sute de bile de rulmenţi înfăşurate într-un tampon de şase sute de grame de exploziv plastic C4. De fapt, o Claymore este o grenadă brizantă *direcţionabilă.* Dacă stai în spatele ei, explozia nu te va răni. Dacă eşti prins în faţa ei, vei fi rupt în bucăţele.

Cea mai cunoscută caracteristică a grenadei Claymore este însă eticheta cu instrucţiuni simple pe care o găseşti pe partea din faţă a minei. Spune: CU PARTEA ACEASTA CĂTRE INAMIC.

Sau, în franceză: BRAQUEZ CE CÔTÉ SUR L’ENNEMI.

Dacă te-ai regăsi vreodată privind aceste cuvinte, ai şti că priveşti partea greşită a unei grenade Claymore.

Cele două grenade Claymore din camera de foraj fuseseră elementul central din ultimul plan de scăpare al francezilor ca să-i înfrângă pe soldaţii din infanteria marină. După ce totul se sfârşise, Schofield puse cap la cap acel plan:

Trimiseseră pe cineva jos, în camera de foraj, înaintea celorlalţi. Odată ajunsă acolo, acea persoană fixase cele două grenade Claymore cu faţa spre uşă. Grenadele aveau să fie apoi legate la o sârmă de declanşare.

Apoi, ceilalţi soldaţi francezi aveau să pretindă că se retrag către camera de foraj, permiţându-le *în mod intenţionat* soldaţilor din infanteria marină să-i urmărească.

Bineînţeles, soldaţii din marină ştiau că acea cameră de foraj era o fundătură, astfel că aveau să *creadă* că francezii, în

încercarea lor disperată de a scăpa, nimeriseră singuri într-un colţ, într-o capcană.

Capitularea avea să fie inevitabilă.

Însă, când soldaţii din marină aveau să intre în camera de foraj ca să-i prindă pe francezi, aveau să lovească sârma de declanşare şi să determine explozia celor două grenade Claymore. Americanii aveau să fie făcuţi bucăţele.

Era un plan îndrăzneţ. Un plan care ar fi schimbat cursul luptei.

Şi era şi viclean. Transforma o retragere completă – la naiba, *o capitulare totală* – într-un contraatac decisiv.

Însă, ceea ce nu luaseră în calcul Petard şi francezii era că unul dintre soldaţii americani ar putea să-i surprindă când puneau capcana.

Schofield era mândru de Rebound. Mândru de felul în care tânărul soldat gestionase situaţia.

În loc să dea la iveală planul francezilor şi să continue o luptă corp la corp cu rezultat imprevizibil, Rebound îşi păstrase calmul şi *le permisese* acestora să creadă că planul lor era încă în picioare.

Dar schimbase un singur lucru.

Întorsese grenadele Claymore.

Asta văzuse Petard când Rebound îi vorbise în camera de foraj. Văzuse acele cuvinte înfricoşătoare.

CU PARTEA ACEASTA CĂTRE INAMIC.

Îndreptate către el.

Rebound se dovedise mai bun ca el.

Şi când Rebound păşise înainte, pe sârma de declanşare, avea să fie ultimul lucru pe care îl văzuse Petard.

Lupta era, în sfârşit, încheiată.

O oră mai târziu, toate cadavrele, cele ale francezilor şi americanilor, fuseseră găsite şi identificate. Cel puţin acele cadavre care puteau fi găsite.

Francezii pierduseră patru oameni din cauza balenelor ucigaşe, americanii, unul. Alţi opt soldaţi francezi şi încă doi americani – Hollywood şi Ratman – fuseseră găsiţi în diferite locuri din staţia polară. Fusese confirmat decesul tuturor.

Americanii aveau şi doi răniţi, ambii destul de grav. Mother, care-şi pierduse unul din picioare din cauza balenei ucigaşe şi, în mod destul de surprinzător, Augustine „Samurai” Lau, primul

soldat american doborât de francezi.

Mother era într-o stare mai bună decât Samurai. Întrucât rana ei era una localizată – în extremitatea inferioară a piciorului stâng – era conştientă încă. De fapt, încă îşi putea mişca toate celelalte membre. Fluxul de sânge din rană fusese oprit, iar metadona acţionase asupra durerii. Singurul inamic care mai rămăsese era şocul. Aşa stând lucrurile, se hotărâse ca ea să rămână în depozitul de pe puntea E, sub supraveghere constantă. Dacă o mişcau, puteau declanşa o criză.

Samurai, pe de altă parte, era într-o stare mult mai proastă. Se afla într-o comă autoindusă, stomacul său fiind făcut bucăţele de barajul de focuri de armă al lui Latissier chiar de la începutul luptei.

Organismul tânărului soldat răspunsese traumei bruşte în singurul mod pe care-l ştia – se oprise. În momentul în care îl găsiseră în viaţă, Schofield se minunase de abilitatea corpului uman de a-şi purta de grijă în faţa unei asemenea crize extreme. Nicio cantitate de metadonă sau morfină nu ar fi înăbuşit durerea produsă de atâtea plăgi împuşcate. Aşadar, corpul lui Samurai făcuse ce era mai bine: îşi oprise pur şi simplu aparatul senzorial şi aştepta acum ajutor extern.

Problema era dacă Schofield putea să ofere sau nu acel ajutor extern.

Într-o unitate de primă linie, era mai rar întâlnit ca totuşi cineva să deţină ceva mai mult decât cunoştinţe medicale de bază. Lucrul cel mai apropiat de un medic pe care-l au aceste unităţi este medicul echipei, care este de obicei un caporal. Legs Lane fusese medicul echipei lui Schofield şi era acum mort de-a binelea.

Schofield se deplasa rapid pe pasarela punţii A. Tocmai venise de pe puntea E, unde verificase starea lui Mother, iar acum purta o nouă pereche de ochelari argintii. Mother i-i dăduse. Spusese că în starea în care se afla nu aveau să-i mai fie necesari.

Schofield îşi băgă capul de uşa sălii de mese.

— Ce zici, Rebound? întreba el.

În interiorul sălii de mese, Rebound lucra febril asupra corpului imobil al lui Samurai. Trupul era întins pe spate pe o masă din centrul camerei. Sângele curgea de pe marginile mesei, formând o baltă roşie pe podeaua rece din porţelan.

Rebound ridică privirea de la ceea ce făcea. Clătina din cap exasperat.

— Nu pot opri sângele, îi spuse lui Schofield. Sunt prea multe răni interne. Pântecele i-a fost sfărâmat cu totul.

Rebound îşi şterse fruntea. Un firicel de sânge îi apăru deasupra ochilor. Îl privi pe Schofield.

— Asta mă depăşeşte complet, domnule. Are nevoie de cineva care să ştie ce face. Are nevoie de un doctor.

Schofield privi câteva secunde corpul culcat al lui Samurai.

— Tu fă ce poţi, spuse el şi apoi părăsi camera.

— În regulă, oameni buni, ascultaţi, începu Schofield. Nu avem prea mult timp, aşadar voi fi scurt.

Cei şase soldaţi din marină încă întregi la trup se adunaseră în jurul bazinului de pe puntea E. Stăteau cu toţii într-un cerc larg. Schofield se afla în mijloc.

Ecoul vocii lui Schofield răsuna prin puţul staţiei goale.

— E evident că staţia asta este mult mai importantă decât am crezut noi iniţial. Mă gândesc că dacă francezii erau dispuşi să încerce să pună mâna pe ea, vor încerca şi alţii. Şi oricine ar fi aceşti alţii, până acum au avut ceva timp să se adune şi să se pregătească pentru un atac complet. Să nu vă îndoiţi, oameni buni, că dacă altcineva decide să atace aceasta staţiei vor fi cu siguranţă mai bine pregătiţi şi mai bine înarmaţi decât nenorociţii de francezi pe care tocmai i-am exterminat. Păreri?

— Sunt de acord, răspunse Buck Riley.

— Şi eu, spuse Snake.

Book Riley şi Snake Kaplan erau oamenii cei mai vârstnici înrolaţi în unitate. Însemna ceva faptul că amândoi erau de acord cu modul în care evaluase Schofield situaţia.

Schofield continuă:

— În regulă, atunci. Ce vreau acum sunt următoarele. Montana…

— Da, domnule.

— Vreau să ieşi afara şi să poziţionezi cele două aeroglisoare în aşa fel încât telemetrele lor să fie îndreptate înspre exterior, ca să acopere întreaga zonă din apropierea acestei staţii. Vreau acoperire completă, fără zone nesupravegheate. Alarmele nu mai sunt suficiente pentru acest loc, vom folosi telemetrele de acum

încolo. Vreau să ştiu imediat ce cineva ajunge la 80 de kilometri de această staţie.

— Am înţeles, spuse Montana.

— Şi cât eşti acolo sus, zise Schofield, vezi dacă poţi să prinzi prin radio staţia McMurdo. Află când ne vin întăriri. Trebuiau să fi ajuns deja.

— Am înţeles, răspunse Montana şi plecă în grabă.

— Santa Cruz, continuă Schofield, întorcându-se.

— Da, domnule.

— Cauţi „ştergătoare”. Vreau să fie verificată întreaga staţie, de la un capăt la altul, pentru orice fel de „ştergător” sau temporizator, OK? Nu se ştie ce fel de mici surprize ne-au lăsat prietenii noştri francezi. Ai înţeles?

— Da, domnule, spuse Santa Cruz.

Ieşi din cerc şi se îndreptă către cea mai apropiată scară.

— Snake…

— Domnule.

— Vinclul care coboară clopotul de scufundare. Panoul său de control este sus, pe puntea C, în nişă. Acel panou de control a fost deteriorat de o explozie de grenadă în timpul luptei. Vreau ca acele comenzi pentru vinclu să funcţioneze din nou. Te poţi ocupa de asta?

— Da, domnule, spuse Snake.

Părăsi şi el cercul.

Odată Snake plecat, Riley şi Gant rămaseră singurii de pe punte.

Schofield se întoarse cu faţa spre ei.

— Book, Fox. Vreau ca voi doi să pregătiţi echipamentele noastre de scufundare. Trei scafandri, scufundare de patru ore, echipament pentru audibilitate la adâncime, plus nişte echipamente auxiliare pentru mai târziu.

— Amestec de aer? întrebă Riley.

— Heliu-oxigen saturat. Nouăzeci şi opt la doi, spuse Schofield.

Riley şi Gant tăcură pentru moment. Un amestec de aer comprimat de 98% heliu şi 2% oxigen era foarte rar. Cantitatea aproape neglijabilă de oxigen indica o scufundare într-un mediu cu o presiune foarte mare.

Schofield îi dădu lui Gant o mână de capsule albastre. Erau capsule N-67D antiazot pentru presiunea sângelui, create de

marină pentru a fi utilizate în cadrul misiunilor de scufundare la mare adâncime. Scafandrii militari le denumeau afectuos „pilulele”.

Prin întârzierea dizolvării azotului în fluxul de sânge în timpul unei scufundări la mare adâncime, pilulele împiedicau răul produs de decompresie la scafandri. De vreme ce pastilele neutralizau activitatea azotului în fluxul sangvin, scafandrii din Corpul Puşcaşilor Marini puteau *coborî* cât de repede doreau, fără să se teamă de narcoza produsă de nitrogen, şi *urca* fără să fie obligaţi să facă opriri pentru decompresie, acţiuni care consumau timp. Pilulele revoluţionaseră scufundările militare la mare adâncime.

— Planificaţi o scufundare la mare adâncime, domnule? întrebă Gant, ridicându-şi privirea de la pastilele albastre din mâna sa.

Schofield privi cu seriozitate.

— Vreau să aflu ce este acolo jos, în peştera aceea.

*

Schofield mergea grăbit în jurul tunelului exterior curbat al punţii B, cufundat în gânduri.

Lucrurile se mişcau repede acum.

Atacul francezilor asupra staţiei Wilkes îl învăţase multe lucruri. Staţia polară Wilkes – sau, mai precis, acel lucru care era îngropat în gheaţa de sub staţia polara Wilkes – era acum în mod oficial demn de crimă.

Însă implicaţiile acelei lecţii îl făceau pe Schofield să-l treacă fiorii. Dacă Franţa fusese dispusă să lanseze o acţiune improvizată ca să pună mâna pe acel lucru care era acolo jos în peşteră, era foarte probabil ca alte ţări să fie dispuse să facă la fel.

Însă mai exista încă un factor, legat de posibile atacuri ulterioare asupra staţiei Wilkes, care-l îngrijora în mod special pe Schofield: dacă cineva avea de gând să lanseze un atac asupra staţiei Wilkes, ar trebui să o facă *în curând* – înainte ca o forţa americană puternică să ajungă la staţie.

Următoarele câteva ore aveau să fie foarte tensionate.

Urma să aibă loc o cursă să se vadă cine ajunge primul.

Întăririle americane sau o forţă inamică perfect echipată.

Schofield încercă să nu se gândească la asta. Erau multe lucruri de făcut şi un anumit aspect necesita atenţia sa în primul rând.

După ce se încheiase lupta cu francezii, oamenii de ştiinţa rămaşi la staţia polara Wilkes – erau cinci, trei bărbaţi şi două femei – se retrăseseră în camerele lor de pe puntea B. Schofield se îndrepta acum către acele camere. Spera să găsească un medic printre acei oameni de ştiinţă, care ar fi putut să-l ajute pe Samurai.

Continua să meargă prin tunelul extern curbat. Hainele îi erau

încă ude, dar nu-i păsa. La fel ca toţi ceilalţi soldaţi din unitatea sa, pe sub echipament purta un costum termic de cauciuc pentru scafandri. Era practic echipamentul standard pentru unităţile de recunoaştere care lucrau în condiţii arctice. Costumele de cauciuc pentru scafandri erau mai călduroase decât indispensabilii şi nu se îngreunau dacă se udau. Şi, *purtând* costumul pentru scafandri în loc *să-l care,* un soldat din infanteria marină din unitatea de recunoaştere îşi uşura încărcătura, lucru foarte important pentru o unitate de reacţie rapidă.

Chiar atunci, se deschise o uşă din dreapta lui Schofield şi un nor de aburi ieşi afară, pe coridor. Un corp negru şi lucios alunecă afară din ceaţă şi ieşi pe coridor, în faţa lui Schofield.

Wendy.

Apa curgea de pe ea. Privi în sus către Schofield cu un zâmbet tont de focă.

Kirsty se ivi din ceaţa de abur. Camera de duş. Îl văzu imediat pe Schofield şi zâmbi.

— Bună, spuse ea.

Purta un set nou de haine uscate, iar părul îi era ciufulit, ud. Schofield bănui că tocmai avusese parte de cel mai fierbinte duş din viaţa ei.

— Buna, spuse Schofield.

— Wendy adoră camera de duş, zise Kirsty, dând din cap spre Wendy. Îi place să alunece prin abur.

Schofield se abţinu să nu râdă şi privi în jos la micuţa focă neagră de la picioarele lui. Era drăguţă, foarte drăguţă. Şi îi salvase viaţa. Ochii ei căprui, delicaţi, străluceau de inteligenţă.

Schofield o privi pe Kirsty.

— Cum *te* simţi?

— Acum, mi-este cald, spuse ea.

Schofield aprobă din cap. După cum arăta, Kirsty părea că-şi revenise cu bine din calvarul din bazin. Copiii se descurcau bine în astfel de situaţii, erau puternici. Schofield se întrebă ce fel de terapie i-ar fi necesară unui adult după ce ar fi căzut într-un bazin plin de balene ucigaşe feroce.

Îi atribui mare parte din merit lui Buck Riley. Riley se aflase sus, pe puntea C, când Kirsty fusese trasă în sus de Maghook-ul lui Schofield şi, pe parcursul restului luptei, el o ţinuse aproape, teafără şi nevătămată.

— Bun, zise Schofield. Eşti un copil puternic, ştii? Ar trebui să fii soldat în infanteria marină.

Lui Kirsty i se lumină faţa. Schofield făcu un semn din cap înspre tunel.

— Mergi în direcţia mea?

— Da, spuse ea, mergând alături de el prin tunel.

Wendy ţinea pasul pe coridor în spatele lor.

— Unde te duci? întrebă Kirsty.

— O caut pe mama ta.

— Oh, făcu Kirsty, puţin mai încet.

Era un răspuns ciudat şi, prin ochelarii săi oglindă, argintii, Schofield îi aruncă o privire piezişă lui Kirsty. Ea se uita în pământ în timp ce mergea. Schofield se întrebă ce însemna asta.

Urmă o tăcere incomodă şi Schofield căută ceva de spus.

— Deci, câţi ani ziceai că ai? Doisprezece, nu?

— Îhî.

— Ce înseamnă asta, clasa a şaptea?

— Mmm.

— Clasa a şaptea, meditä Schofield. Habar nu avea ce să spună acum, aşa că zise: Bănuiesc că te gândeşti să începi o carieră, atunci.

Kirsty părea că este foarte atentă la întrebare. Privi spre Schofield în timp ce mergeau.

— Da, răspunse ea cu seriozitate, ca şi cum în ultima vreme gândurile legate de carieră ar fi preocupat mintea ei de fetiţă de doisprezece ani.

— Deci, ce vrei să faci când termini şcoala?

— Vreau să fiu profesoară, afirmă Kirsty. Ca tatăl meu.

— Ce preda tatăl tău?

— A predat geologia la un colegiu mare din Boston, zise Kirsty. Harvard, adăugă ea plină de importanţă.

— Şi tu ce vrei să predai? întrebă Schofield.

— Matematică.

— *Matematică?*

— Sunt bună la matematică, spuse Kirsty, ridicând din umeri cu stângăcie, ruşinată şi mândră în acelaşi timp. Tata obişnuia sa mă ajute la teme, continuă ea. Spunea că sunt mult mai bună la matematică decât majoritatea copiilor de vârsta mea, aşa că uneori mă învăţa lucruri pe care alţi copii nu le ştiau. Lucruri

interesante, pe care nu era de presupus să le învăţ până nu ajungeam studentă în ultimul an. Şi uneori mă învăţa lucruri care nu se predau deloc la şcoală.

— Da? afirmă Schofield, cu adevărat interesat. Ce fel de lucruri?

— Oh, ştii tu. Polinoame. Secvenţe numerice. Puţina analiză matematică.

— Analiză matematică. Secvenţe numerice, repetă Schofield, uimit.

— Ştii tu, numere triunghiulare şi numere Fibonacci. Genul acesta de lucruri.

Schofield dădu din cap uimit. Era ceva impresionant. Foarte impresionant. Kirsty Hensleigh, în vârstă de doisprezece ani şi puţin cam scundă pentru vârsta ei, era, se pare, o tânără foarte deşteaptă. Schofield o privi din nou. Părea că merge pe vârfuri, cu un fel de salt la fiecare pas. Arăta ca un copil obişnuit.

Kirsty continuă:

— Obişnuiam să facem multe lucruri împreună. Softball, drumeţii, o dată chiar m-a dus să fac scufundări, chiar dacă nu urmasem cursul.

Schofield spuse:

— Vorbeşti de parcă tatăl tău nu mai face aceste lucruri.

Urmă o tăcere scurtă. Apoi, Kirsty răspunse încet:

— Nu le mai face.

— Ce s-a întâmplat? întreba Schofield încet.

Se aştepta să audă o poveste despre părinţi care se certau şi un divorţ. Părea că aşa ceva se întâmpla des în ultima vreme.

— Tatăl meu a fost ucis într-un accident de maşină anul trecut, spuse Kirsty sec.

Schofield se opri din mers. Se întoarse să o privească pe Kirsty. Fetiţa privea în jos, la şireturile pantofilor.

— Îmi pare rău, spuse Schofield.

Kirsty îşi înclină capul într-o parte.

— E în regula, spuse ea şi porni din nou la drum.

Ajunseră la o uşă încastrată în tunelul exterior şi Schofield se opri în faţa ei.

— Ei bine, eu aici mă opresc.

— Şi eu, spuse Kirsty.

Schofield deschise uşa şi le lăsă pe Kirsty şi pe Wendy să intre

în faţa lui. Le urmă înăuntru.

Era o cameră obişnuita. Nişte canapele portocalii urâte, un casetofon, un televizor, un video. Schofield bănui că nu recepţionau transmisiile TV obişnuite aici, aşa că se uitau la casete video la televizor.

Sarah Hensleigh şi Abby Sinclair erau aşezate pe una dintre canapelele portocalii. Şi ele purtau acum haine uscate. Ceilalţi trei oameni de ştiinţă de la Wilkes – trei bărbaţi numiţi Llewellyn, Harris şi Robinson – erau şi ei acolo. După ce văzuseră ce le făcuseră grenadele brizante lui Hollywood şi unuia dintre colegii lor, petrecuseră restul luptei ascunşi în camerele lor. Acum păreau obosiţi şi frânţi, speriaţi.

Kirsty înaintă şi se aşeză pe canapea lângă Sarah Hensleigh. Se aşeză în tăcere şi nu-i spuse nimic mamei ei. Schofield îşi aminti prima oară când le văzuse pe Sarah şi Kirsty împreună – înainte să vină francezii la Wilkes. Kirsty nu-i vorbise prea mult nici atunci. Schofield nu observase nicio tensiune între ele în acel moment, însă o observa acum. Îşi scoase asta din minte îndreptându-se către Sarah.

— E cineva de aici medic? o întreba Schofield.

Sarah negă din cap.

— Nu. Nu, Ken Wishart era singurul doctor al staţiei. Însă el... Ea tăcu.

— Însă el, ce?

Sarah oftă.

— El era la bordul aeroglisorului care *trebuia* să se întoarcă la d'Urville.

Schofield închise ochii şi-şi imagină încă o dată soarta celor cinci oameni de ştiinţă care fuseseră la bordul aeroglisorului condamnat.

Prin interfonul din casca sa pârâi o voce.

— Scarecrow, aici Montana.

— Ce s-a întâmplat? spuse Schofield.

— Am fixat telemetrele în jurul perimetrului exterior, exact cum ai vrut. Vrei să vii aici şi să verifici?

— Da, vreau, răspunse Schofield. Vin imediat. Unde eşti?

— În colţul de sud-vest.

— Aşteaptă-mă, îi ceru Schofield. Ai avut noroc să prinzi McMurdo?

— Încă nu. Sunt o mulţime de interferenţe pe fiecare frecvenţă. Nu pot s-o prind.

— Mai încearcă, spuse Schofield. Scarecrow, terminat.

Schofield se întoarse şi era pe cale să iasă din camera comună, când cineva îl bătu uşor pe umăr. Se întoarse. Era Sarah Hensleigh. Zâmbea.

— Tocmai mi-am amintit, spuse ea. *Există* totuşi un medic în această staţie.

După ce lupta se terminase, soldaţii din infanteria marină îi găsiseră pe cei doi oameni de ştiinţă francezi, Luc Champion şi Henri Rea, ascunşi într-un dulap din sufrageria de pe puntea A.

Nu opuseseră nicio rezistenţă. Într-adevăr, în timp ce erau târâţi în mod nepoliticos afară din dulap ca să dea ochii cu cei care-i cuceriseră, groaza de pe feţele lor spunea tot. Trecuseră de partea cui nu trebuia în această luptă. Bărbaţii pe care-i înşelaseră erau acum cei care-i luau prizonieri. Aveau să plătească greu pentru înşelătoria lor.

Ambii bărbaţi fuseseră duşi jos, pe puntea E, unde fuseseră încătuşaţi de un stâlp, în spaţiu deschis. Echipa lui Schofield avea de lucru şi el nu voia să-şi irosească vreun membru al echipei punându-l să-i păzească pe cei doi oameni de ştiinţa francezi. Legându-i pe cei doi francezi cu cătuşe de un stâlp, la vedere, soldaţii de pe puntea E puteau lucra şi-i puteau ţine sub supraveghere, în acelaşi timp.

Schofield păşi afară, pe pasarela punţii B. Era pe punctul de a vorbi în microfonul din cască, când Sarah Hensleigh veni în spatele lui.

— Vreau să te întreb ceva, zise ea. Ceva ce nu te-am putut întreba mai devreme, în camera comună.

Schofield ridică una din mâini şi vorbi în microfonul din cască:

— Rebound. Aici Scarecrow. Cum se simte Samurai?

Vocea lui Rebound se auzi în cască:

— Am reuşit să opresc sângerarea deocamdată, domnule, dar este încă destul de rău.

— E stabil?

— Cât de stabil pot să-l ţin eu.

— În regulă, ascultă. Vreau să cobori pe puntea E şi să-l iei pe omul de ştiinţa francez numit Champion, Luc Champion, spuse

Schofield. Privi către Sarah în timp ce vorbea. Tocmai am fost informat că dragul nostru prieten, domnul Champion, este chirurg.

— Da, domnule, spuse Rebound cu înflăcărare. Părea uşurat că era cineva mai calificat care avea să preia îngrijirea lui Samurai. Însă apoi păru reţinut. Oh, domnule…

— Ce este?

— Putem avea încredere în el?

— Nu, replică Schofield ferm, în timp ce începu să urce scara către puntea A. Îi făcu semn lui Sarah să-l urmeze. Absolut deloc. Rebound, tu spune-i doar că dacă moare Samurai, moare şi el.

— Am înţeles.

Schofield ajunse în capătul scării şi păşi pe pasarela punţii A. O ajută şi pe Sarah, care-l urma. Aproape imediat, îl văzu pe Rebound ieşind pe uşa sălii de mese, aflată la distanţă mică de el şi alergând către scara opusa. Cobora pe puntea E să-l ia pe Champion.

Schofield şi Sarah se îndreptară către intrarea principală în staţie. În timp ce mergeau pe pasarelă, Schofield privi în jos către staţia de sub el şi se gândi la oamenii lui.

Erau împrăştiaţi peste tot.

Montana era afară. Riley şi Gant erau jos, pe puntea E, pregătind echipamentul pentru scufundarea în peşteră. Snake era prins la mijloc, în nişa de pe puntea C, reparând comenzile vinclului. Iar Santa Cruz nu era de găsit, întrucât era plecat prin staţie în căutare de „ştergătoare”.

„Isuse, se gândi Schofield, sunt împrăştiaţi peste tot.”

Interfonul din casca lui Schofield pârâi. Era Santa Cruz.

— Ce s-a întâmplat, soldat? întrebă Schofield.

— Domnule, am verificat toată staţia şi nu am găsit nicio urmă de ştergătoare.

— Niciun ştergător? Schofield se încruntă. Chiar nimic?

— Nimic, domnule. Eu cred că nu s-au aşteptat ca lucrurile să se petreacă atât de repede, aşa că nu au avut ocazia să pună vreunul.

Schofield se gândi la asta.

Cruz avea probabil dreptate. Planul echipei franceze fusese cu siguranţă întrerupt de sosirea lui Buck Riley la staţie şi de descoperirea accidentală a ceea ce se întâmplase cu adevărat cu

aeroglisorul francez distrus. Planul soldaţilor francezi fusese să câştige încrederea americanilor şi apoi să-i împuşte pe la spate. De vreme ce acel plan nu fusese fructificat, nu era de mirare că nu putuseră fixa niciun ştergător.

— Însă am găsit ceva, domnule, spuse Santa Cruz.

— Ce?

— Am găsit un radio, domnule.

— Un radio? întrebă Schofield sec.

Nu era nici pe departe o descoperire impresionantă.

— Domnule, acesta nu este un radio obişnuit. Pare un emiţător VLF[17] portabil.

Asta îi atrase atenţia lui Schofield. Un VLF, sau transmiţător cu frecvenţa joasă, este un dispozitiv rar. Are o gama de frecvenţe între 3 şi 30 de khz, care, în termeni reali, reprezintă o lungime de undă incredibil de mare. Este atât de lungă, încât semnalul radio călătoreşte ca semnal terestru care urmează curbura suprafeţei pământului.

Până foarte de curând, semnalele care călătoreau la frecvenţe atât de joase necesitau emiţătoare foarte puternice, care erau, bineînţeles, foarte mari şi greoaie. Astfel stând lucrurile, nu erau utilizate prea des de forţele terestre. Evoluţiile recente în tehnologie creaseră însă emiţătoare VLF grele, dar portabile. Arătau şi cântăreau cam cât un rucsac mediu.

Faptul că francezii aduseseră un astfel de transmiţător la Wilkes îl deranja pe Schofield. Exista o singură utilizare pentru semnale radio VLF şi aceea era…

„Nu, este ridicol, se gândi Schofield. Nu se poate să fi făcut asta.”

— Cruz, unde l-ai găsit?

— Jos, în camera de foraj, se auzi vocea lui Santa Cruz.

— Eşti acolo, acum?

— Da, domnule.

— Adu-l pe puntea bazinului, spuse Schofield. Vin şi eu acolo după ce verific ce a făcut Montana.

— Da, domnule.

Schofield îşi închise interfonul. El şi Sarah ajunseră la pasajul de la intrare.

— Ce sunt „ştergătoarele”? întrebă Sarah.

[17] Very Low Frequency

— Poftim? Oh, spuse Schofield. Tocmai îşi aminti că Sarah nu era soldat. Schofield trase aer adânc în piept. „Ştergător” este termenul utilizat pentru a descrie un dispozitiv explozibil care este plantat într-un câmp de luptă de către o forţă de incursiune sub acoperire pentru a fi utilizat în cazul în care misiunea lor dă greş. În cele mai multe cazuri, un ştergător este declanşat printr-un temporizator, care este doar un cronometru obişnuit.

— OK, stai puţin. Ia-o mai încet, spuse Sarah.

Schofield oftă şi îi explică.

— Unităţi de elită ca aceea a francezilor ăstora pe care i-am întâlnit în seara asta se găsesc de obicei în locuri unde nu ar trebui să se afle? De exemplu, probabil ar avea loc un incident internaţional dacă s-ar putea demonstra că trupe franceze s-au aflat într-o staţie de cercetare americană încercând să omoare pe toată lumea, corect?

— Da…

— Ei bine, nu exista nicio garanţie că aceste unităţi de elită *vor reuşi* să obţină ceea ce căutau, nu? spuse Schofield. Adică, pot să dea peste o echipă de bărbaţi duri ca noi şi să sfârşească morţi.

Schofield înşfăcă o haină groasă dintr-un cârlig din perete şi începu să se îmbrace.

Apoi continuă:

— În orice caz, în zilele noastre, aproape toate trupele de elită – regimentul francez de paraşutişti, SAS, SEAL de la Marină – aproape toate au planuri pentru situaţii neprevăzute, în cazul în care misiunea lor eşuează. Noi numim aceste planuri pentru situaţii neprevăzute „ştergătoare”, pentru că exact pentru asta sunt proiectate: *să şteargă* în întregime existenţa acelei echipe. Să facă să pară că echipa nu a fost nicicând acolo. Uneori sunt numite pilule de cianură, pentru ca dacă vreun inamic este prins, ştergătorul va acţiona în final ca pilula lor de sinucidere.

— Deci, vorbeşti despre explozive, spuse Sarah.

— Vorbesc despre explozive speciale, răspunse Schofield. De cele mai multe ori, „ştergătoarele” sunt fie explozive bazate pe clor, fie detonatoare cu lichid la temperatură înaltă. Sunt proiectate ca să şteargă chipuri, să vaporizeze corpuri, să distrugă uniforme şi plăcuţe de identificare. Sunt proiectate ca să dea impresia că nu ai fost nicicând acolo. „Ştergătoarele” sunt de fapt un fenomen relativ recent. Nimeni nu auzise de ele până

acum vreo doi ani când o echipă germană de sabotaj a fost prinsă într-un depozit subteran pentru rachete din Montana. Erau prinşi la înghesuială, aşa că au folosit trei grenade cu clor lichid. După ce acestea au detonat, nu a mai rămas *nimic.* Niciun soldat. Niciun depozit. Credem că nemţii erau acolo să dezactiveze nişte rachete nucleare balistice despre care noi spuseserăm că nu există.

— O unitate germană de sabotaj. În Montana, rosti Sarah neîncrezătoare. Corectează-mă dacă greşesc, însă nu se presupune că Germania ne-ar fi aliată?

— Nu se presupune că Franţa ne-ar fi aliată? răspunse Schofield, ridicând din sprâncene. Se mai întâmplă. Mai des decât crezi. Atacuri din partea aşa-numitelor ţări „prietene”. Au chiar şi un termen pentru asta la Pentagon – o numesc „Operaţiuni Cassius”, după Cassius, trădătorul din *Julius Caesar.*

— Au un *termen* pentru asta?

Schofield ridică din umeri.

— Priveşte astfel lucrurile: America obişnuia să fie una din cele două mari puteri. Când erau două mari puteri, exista un echilibru, un control. Când una făcea ceva, cealaltă contracara. Însă acum sovieticii sunt istorie, iar America este singura mare putere rămasă în lume. Avem mai multe arme decât orice altă naţiune din lume. Avem mai mulţi bani de *cheltuit* pe arme decât oricare altă naţiune din lume. Alte ţări ar da faliment dacă ar încerca să ţină pasul cu cheltuielile noastre pentru apărare. Sovieticii au păţit-o. Sunt o mulţime de ţări – pe unele dintre ele le numim prieteni – care cred că America este prea mare, prea puternică, ţări cărora chiar le-ar plăcea ca America să cadă. Şi unora dintre aceste ţâri – Franţa, Germania şi, într-o mai mică măsură, Marea Britanie – nu le este teamă să ne împungă puţin.

— Nu am ştiut asta niciodată, spuse Sarah.

— Nu sunt mulţi cei care ştiu, răspunse Schofield. Însă acesta este unul dintre motivele pentru care unitatea mea a fost trimisă la această staţie. Să o apere împotriva oricăruia dintre „aliaţii” noştri care ar putea hotărî să încerce să pună mâna pe ea.

Schofield îşi strânse bine haina pe lângă corp şi apucă mânerul uşii principale care conducea afară.

— Spuneai că vrei să mă întrebi ceva, zise el. Poţi vorbi în timp ce mergi?

— Oh, da, bănuiesc că da, replică Sarah în timp ce înşfăca rapid un hanorac de pe unul dintre cârlige.

— Atunci, să mergem, spuse Schofield.

*

Jos, pe puntea E, Libby Gant controla calibrarea unui aparat de măsurat adâncimea.

Ea şi Riley se aflau în perimetrul exterior al punţii care înconjura bazinul. Trecuseră patruzeci şi cinci de minute de când văzuseră o balenă ucigaşă, însă nu riscau. Stăteau departe de marginea apei.

Gant şi Riley verificau echipamentul de scufundări al unităţii, pregătind incursiunea care avea să fie efectuată în clopotul staţiei.

Erau singuri pe puntea E şi lucrau în tăcere. Din când în când, Riley se ducea în depozitul din tunelul de sud să vadă cum se simte Mother.

Gant lăsă jos aparatul de măsurat adâncimea pe care-l avea în mână şi luă altul.

— Ce a păţit la ochi? întrebă încet, fără să ridice privirea de la ceea ce făcea.

Riley se opri o clipă din lucru şi privi spre Gant. Pentru că el nu răspunse imediat, Gant îşi ridică şi ea ochii.

O vreme, Riley păru că o evaluează. Apoi, brusc, privi în altă parte.

— Nu sunt mulţi cei care ştiu ce-a păţit la ochi, afirmă Riley. La naiba, până astăzi, nu erau mulţi cei care-i *văzuseră* ochii.

Urmă o clipă de tăcere.

— Din cauza asta porecla lui este Scarecrow? întrebă Gant încet. Din cauza ochilor lui?

Riley aprobă din cap.

— Norman McLean i-a dat porecla asta.

— Generalul?

— Generalul. Când McLean i-a văzut ochii lui Schofield, a spus că arăta ca o sperietoare de ciori pe care o avusese McLean ca

să-i păzească recolta de porumb din Kansas. Se pare că era una dintre acele sperietori de ciori care au două crăpături pentru fiecare ochi, ştii, ca semnul plus.

— Tu ştii cum s-a întâmplat? întrebă Gant cu blândeţe.

La început, Riley nu răspunse. Apoi, în sfârşit, aprobă din cap. Dar nu spuse nimic.

— Ce s-a întâmplat?

Riley trase aer adânc în piept. Lăsă jos compresorul de heliu pe care-l ţinea în mână şi o privi pe Gant.

— Shane Schofield nu a fost mereu comandantul unei unităţi de recunoaştere terestre, începu el. Obişnuia să fie pilot, având baza pe *Wasp.*

USS Wasp este nava-amiral a Corpului Puşcaşilor Marini al Statelor Unite. Este una dintre cele şapte nave cu heliport din cadrul puşcaşilor marini şi este centrul de luptă pentru orice expediţie majoră a marinei. Majoritatea celor neiniţiaţi o confundă cu un portavion.

Ceea ce nu ştie multă lume despre puşcaşii marini este că acestea au un puternic regiment de aviaţie. Deşi această forţă aeriană este utilizată în special pentru a transporta trupe, este folosită şi pentru atacuri terestre. În acest scop, este echipată cu elicoptere de asalt Cobra AH-1W – care pot fi recunoscute imediat datorită formei lor longiline – şi avioane de luptă Harrier 11 AV-8B de producţie britanică sau, aşa cum sunt cunoscute în întreaga lume, avioanele Jump Jet Harrier. Avioanele Harrier sunt singurele avioane de asalt din lume care au capacitatea de a decola şi ateriza vertical.

Schofield era pilot de Harrier pe *Wasp.* Unul dintre cei mai buni, după câte am auzit, spuse Riley. Se afla în Bosnia în 1995, în timpul celor mai dure lupte de acolo, şi zbura în misiuni de patrulare deasupra zonei unde zborul era interzis.

Gant îl urmări atent pe Riley în timp ce acesta vorbea. Privea în gol pe măsură ce povestea.

— Într-o zi, la sfârşitul lui 1995, a fost lovit de o baterie de rachete mobilă a sârbilor despre care cei de la serviciile de informaţii spuneau că nu exista. Cred că au descoperit mai târziu că era vorba de o echipă de atac formată din doi oameni într-un jeep, care avea şase rachete Stinger de producţie americană pe bancheta din spate. În orice caz, continuă Book, Schofield a

reuşit să se catapulteze cu o secundă înainte ca racheta să pătrundă în rezervoarele de combustibil. A căzut în mijlocul teritoriului controlat de sârbi.

Riley se întoarse spre Gant.

— Locotenentul nostru a supravieţuit nouă zile în pădurile sârbe – singur – în timp ce peste o sută de militari sârbi umblau prin pădure în căutarea lui. Când l-au găsit, nu mâncase de zece zile.

L-au dus la o fermă din deşert şi l-au legat de un scaun. Apoi, l-au bătut cu o blană de lemn plină de cuie şi i-au pus întrebări. De ce zbura deasupra acelei zone? Era avion de spionaj? Voiau să ştie cât de multe lucruri cunoştea despre poziţiile lor pentru că ei credeau că el se afla acolo ca să ofere sprijin aerian forţelor terestre americane din interiorul teritoriului sârb.

— Forţele terestre americane se aflau *în interiorul* teritoriului sârb? întrebă Gant.

Riley aprobă din cap în tăcere.

— Erau două echipe SEAL acolo. Dădeau lovituri precise sub acoperire asupra poziţiilor conducătorilor sârbi. Lovituri nocturne. Lovituri bune. Creaseră haos în rândul sârbilor, haos absolut. Intrau şi ieşeau înainte să-şi dea seama cineva că existau. Intrau, tăiau gâturile victimelor şi apoi dispăreau în noapte. Erau atât de buni, încât unii dintre localnici au început să spună că erau fantome care veniseră să-i bântuie pentru ce le făceau oamenilor lor.

Gant se interesă:

— Scarecrow ştia despre ei? Despre echipele SEAL din interiorul teritoriului sârb?

Book păstră tăcerea o clipă. Apoi, spuse:

— Da. În mod oficial, Schofield patrula prin zona de restricţie aeriană. În mod neoficial, trimitea coordonatele fermelor conducătorilor sârbi echipelor SEAL de pe teren. Oricum, asta nu a contat. Nu a spus niciun cuvânt.

Gant îl privi pe Riley cum trăgea aer adânc în piept. Se pregătea să spună ceva.

— În orice caz, continuă Book, sârbii au decis că Schofield efectuase activităţi de recunoaştere pentru echipele SEAL; că ochise din aer ţinte strategice şi le transmisese coordonatelor celor de la sol. Au hotărât că, de vreme ce văzuse lucruri pe care

nu trebuia să le vadă, o să-i scoată ochii.

— *Poftim?* făcu Gant.

Riley zise:

— Au scos dintr-un sertar o lamă de ras şi l-au ţintuit la pământ. Apoi, unul dintre ei s-a apropiat şi a tăiat încet două linii verticale peste ochii lui Schofield. Se pare că, în timp ce făcea asta, tipul cu lama de ras cita ceva din Biblie. Ceva de genul că dacă mâna a păcătuit, să o tai şi dacă ochii tai păcătuiesc, să-i tai.

Lui Gant i se făcu rău. Îl orbiseră pe Schofield.

— Ce au făcut apoi? întrebă ea.

— L-au închis într-un dulap şi l-au lăsat să sângereze.

Gant era încă şocată.

— Deci, cum a scăpat?

— Jack Walsh a trimis o echipă de recunoaştere ca să-l ia de acolo, răspunse Riley.

Lui Gant numele nu-i era străin. Orice soldat din infanteria marină îl ştia pe căpitanul John T. Walsh. Era căpitanul *Wasp*-ului, cel mai respectat membru al Corpului Puşcaşilor Marini.

Unii considerau că ar fi trebuit să fie comandant, cel mai înalt grad din Corpul Puşcaşilor Marini al Statelor Unite, însă dispreţul renumit al lui Walsh faţă de orice politician împiedicase asta. Comandantul trebuie să aibă legături permanente cu membrii Congresului şi toată lumea ştia – Walsh mai bine decât oricine – că Jack Walsh nu ar fi putut să suporte asta. În plus, spusese Walsh, prefera să comande *Wasp* şi să aibă legături cu soldaţii. Soldaţii din infanteria marină îl adorau pentru asta.

Riley continuă:

— Când Scott O'Grady a fost scos din Bosnia pe 8 iunie 1995, l-au pus pe coperta revistei *Times.* L-a întâlnit pe preşedinte. A urmat tot tam-tamul PR-ului.

Când Shane Schofield a fost scos din Bosnia cinci luni mai târziu, nimeni nu a auzit nimic. Nicio cameră de filmat nu aştepta la bordul *Wasp*-ului să-l fotografieze când cobora din elicopter. Niciun reporter de ziar nu se afla acolo să-i scrie povestea. Ştii de ce?

— De ce?

— Pentru că atunci când Shane Schofield a aterizat pe *Wasp,* după ce fusese scos din ferma din Bosnia de către o echipă de

soldaţi din Marina Statelor Unite, era lucrul cel mai urât pe care l-ai văzut *vreodată.*

Scoaterea lui de acolo fusese sângeroasă. Al naibii de fioroasă. Sârbii nu voiseră să renunţe la preţiosul lor pilot american şi luptaseră aprig. Când elicopterul care l-a luat a sosit pe *Wasp,* avea la bord patru soldaţi din infanteria marină grav răniţi. Îl avea şi pe Shane Schofield.

Medicii şi echipele de asistenţă s-au repezit şi au scos pe toată lumea din elicopter cât de repede au putut. Era sânge peste tot, bărbaţi răniţi urlând. Schofield a fost luat pe o targă. Sângele îi curgea din ambii ochi. Preluarea lui fusese atât de rapidă, încât nimeni nici măcar nu avusese timp să-i pună comprese pe ochi.

Riley făcu o pauză. Gant pur şi simplu îl privea.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă ea.

— Jack Walsh a avut de suportat represalii din partea Casei Albe *şi* a Pentagonului. Ei nu voiseră ca el să trimită pe cineva după Schofield pentru că Schofield se presupunea că nu era acolo. Casa Alba nu voia să aibă parte de „prejudiciile politice” care ar fi urmat unei misiuni americane de căutare şi de salvare a unui avion de spionaj doborât. Walsh le-a spus unde să-şi bage morala, şi că pot să-l concedieze dacă vor.

— Dar cu Scarecrow ce s-a întâmplat? El ce-a păţit?

— Era orb. Ochii îi fuseseră făcuţi praf. L-au dus la Spitalul Universitar „Johns Hopkins” din Maryland. Are cea mai bună unitate de chirurgie oftalmologică din ţară, cel puţin aşa am auzit.

— Şi?

— Şi i-au reparat ochii. Nu mă întreba cum, pentru că nu ştiu. Se pare că tăieturile de lamă de ras erau destul de superficiale, aşa că nu i-au deteriorat retina. Au spus că-i deterioraseră cu adevărat partea exterioară a ochilor – irisul şi pupila. Defecte pur fizice, ziceau ei. Defecte care puteau fi reparate. Riley clătină din cap. Nu ştiu ce au făcut – vreo procedură nouă de fuziune cu laser, mi-a spus cineva – dar au reuşit, i-au reparat ochii. La naiba, tot ce ştiu este că dacă-ţi permiţi – şi în cazul lui Schofield, puşcaşii marini şi-au permis – nu mai ai nevoie de ochelari în zilele noastre. Bineînţeles că mai rămăseseră cicatricele de pe piele, însă, în afară de asta, au reuşit. Schofield putea vedea din nou. Acuitate vizuală normală. Riley făcu o pauză. Exista o

singură problemă.

— Care?

— Corpul Puşcaşilor Marini nu a mai vrut să-l lase să zboare, spuse Riley. E o procedură standard pentru toate forţele militare: odată ce ai suferit o traumă oculară de orice fel, nu mai poţi pilota un avion militar. La naiba, dacă porţi ochelari pentru citit, nu ai voie să pilotezi un zmeu militar.

— Deci, ce a făcut Schofield?

Riley zâmbi.

— A decis să facă parte din infanteria marină terestră. Era deja ofiţer din perioada zilelor sale de zbor, aşadar şi-a păstrat funcţia. Însă asta a fost tot ce a păstrat. Trebuia să o ia de la capăt. A trecut într-o clipă de la statutul de pilot, locotenent comandant, la forţele terestre, sublocotenent. Şi s-a întors la şcoală. S-a întors la Şcoala fundamentală din Quantico. Şi a urmat toate cursurile pe care le aveau acolo. A făcut instructaj pentru arme tactice. A făcut planificare strategică. Arme de mână, cercetaş-lunetist. Tot ce vrei şi ce nu vrei. Le-a făcut pe toate. Se pare că a spus că voia să fie ca acei oameni care veniseră şi-l scoseseră din Bosnia. Voia să fie în stare să facă tot ceea ce făcuseră ei pentru el.

Riley ridică din umeri.

— Aşa cum îţi poţi probabil imagina, nu i-a luat mult să iasă în evidenţă. Era prea deştept să rămână sublocotenent prea mult timp. După câteva luni, l-au avansat la gradul de locotenent şi, nu după mult timp, i-au oferit o unitate de recunoaştere. A acceptat-o. Asta se întâmpla cu aproape doi ani în urmă.

Gant nu ştiuse niciodată asta. Fusese selectată pentru unitatea de recunoaştere a lui Schofield doar cu un an în urmă şi nu-i trecuse prin cap niciodată să se întrebe cum devenise Schofield comandantul echipei. Chestiile astea ţineau de ofiţeri şi Gant nu era ofiţer. Era militar, iar militarii ştiu doar ceea ce li se spune. Lucruri ca alegerea comandantului sunt lăsate în seama celor cu grade mai înalte.

— Am fost în echipa asta de la început, spuse Riley cu mândrie.

Gant ştia ce voia să spună. Riley îl respecta pe Schofield, avea încredere în judecata sa, avea încredere în felul în care acesta evalua orice situaţie. Schofield era comandantul lui Riley, iar

Riley l-ar fi urmat şi în iad.

Şi Gant la fel. De când intrase în unitatea de recunoaştere a lui Schofield, îl plăcuse. Îl respecta ca lider. Era ferm, dar corect, şi vorbea deschis. Şi nu o tratase niciodată diferit faţă de niciunul dintre bărbaţii din unitate.

— Îl placi, nu-i aşa? spuse Riley încet.

— Am încredere în el, răspunse Gant.

Urmă o tăcere scurtă.

Gant ofta.

— Am douăzeci şi şase de ani, Book. Ştiai asta?

— Nu.

— Douăzeci şi şase de ani. Doamne, zise Gant, dusă pe gânduri. Se întoarse către Book. Ştiai că am fost căsătorită o dată?

— Nu, nu ştiam.

— M-am căsătorit la vârsta matură de nouăsprezece ani, aşa am făcut. M-am căsătorit cu cel mai dulce bărbat pe care-l vei cunoaşte vreodată, partida oraşului. Era profesor nou la liceul local, tocmai venise din New York, preda engleză. Un tip drăguţ, tăcut. Am rămas însărcinată la douăzeci de ani.

Book o urmărea pe Gant în tăcere, în timp ce aceasta vorbea.

— Şi apoi, într-o zi, spuse Gant, când eram însărcinată în două luni şi jumătate, am venit devreme acasă şi l-am găsit trăgându-i-o pe la spate pe podeaua din sala de mese unei majorete de şaptesprezece ani care venise la meditaţie.

Book clipi luat prin surprindere.

— Am pierdut sarcina trei săptămâni mai târziu, spuse Gant. Nu ştiu din ce cauză. Stresul, neliniştea, cine ştie. Am urât bărbaţii după ce soţul meu mi-a făcut asta. I-am *urât.* Atunci m-am înrolat la Puşcaşii Marini. Ura te face un soldat bun, ştii. Te face să ţinteşti fiecare foc de armă exact în mijlocul frunţii celuilalt. Nu puteam să am încredere într-un bărbat după ce mi-a făcut soţul meu. Şi atunci l-am întâlnit pe *el.*

Gant privea în gol. Ochii începeau să i se umple de lacrimi.

— Ştii, când am fost acceptată în această unitate, comitetul de selecţie a organizat o masă de sărbătorire la Pearl. A fost frumos, unul dintre acele minunate prânzuri hawaiiene BBQ[18] – afară, pe plajă, la soare. El era acolo. Purta o cămaşă hawaiiană albastră

[18] Barbecue – grătar

oribilă şi, bineînţeles, acei ochelari de soare argintii. Îmi amintesc că la un moment dat în timpul prânzului toată lumea vorbea, numai el nu. L-am urmărit. Părea că-şi pleacă pur şi simplu capul şi se duce în lumea lui interioară. Părea atât de singuratic, atât de *singur.* M-a surprins privindu-l şi am vorbit despre ceva stupid, despre ce loc minunat era Pearl Harbour şi care erau locurile noastre preferate de vacanţă. Însă inima mea fusese deja cucerită. Nu ştiu la ce se gândea în acea zi, însă, orice ar fi fost, se gândea *profund* la asta. Bănuiesc că era o femeie, o femeie pe care nu o putea avea. Book, dacă un bărbat s-a gândit *vreodată* la mine în felul în care se gândea el la ea... Gant îşi scutură capul. Pur şi simplu aş... Oh, nu ştiu. Era însă atât de *intens.* Era ca şi cum... ca nimic din ce-am văzut vreodată.

Book nu spuse nimic. Doar se uita la Gant.

Gant păru că-i simte ochii ţintuind-o, clipi de două ori şi lacrimile îi dispărură din ochi.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu pot să-mi arăt emoţiile acum, nu-i aşa? Dacă fac asta, oamenii vor începe să-mi spună iar Dorothy.

— Ar trebui să-i spui ce simţi pentru el, rosti Book încet.

— Da, *sigur,* zise Gant. De parcă aş face aşa ceva. M-ar da afară din unitate înainte să pot spune: „Din cauza asta nu poţi pune femei în unităţi de primă linie". Book, prefer să fiu lângă el şi să nu-l pot atinge, decât să fiu departe şi *tot* să nu-l pot atinge.

Book o privi atent pe Gant o clipă, ca şi cum ar fi evaluat-o. Apoi, zâmbi cu căldură.

— Eşti OK... Dorothy, ştii asta. Eşti OK.

Gant pufni în râs.

— Mulţumesc.

Îşi lăsă capul în jos şi-l scutură cu tristeţe. Apoi, brusc, privi spre Book.

— Mai am o întrebare, spuse ea.

— Ce?

Gant îşi înclină capul într-o parte.

— Cum de ştii toate lucrurile astea despre el? Toată faza cu Bosnia şi ferma, şi ochii lui, şi toate astea?

Riley zâmbi cu tristeţe.

Apoi, spuse:

— Am făcut parte din echipa care l-a scos de acolo.

*

— Orice tip de paleontologie este un joc al aşteptării, spuse Sarah Hensleigh în timp ce păşea cu greu prin zăpadă lângă Schofield, îndreptându-se către perimetrul exterior al staţiei. Însă acum, cu noua tehnologie, pur şi simplu setezi computerul, pleci şi-ţi vezi de treabă. Apoi, te întorci mai târziu să vezi dacă a găsit ceva computerul.

Noua tehnologie, spusese Sarah, era reprezentată de un puls sonic de undă lungă pe care paleontologii de la Wilkes îl propulsau în gheaţă pentru a detecta oase fosilizate. Spre deosebire de săpături, acesta localiza fosilele fără să le deterioreze.

Schofield se interesă:

— Şi ce faceţi în timp ce aşteptaţi ca pulsul sonic să găsească următoarea fosilă?

— Eu nu sunt doar paleontolog, să ştii, spuse Sarah zâmbind, prefăcându-se jignită. Am fost biolog marin înainte de a mă apuca de paleontologie. Şi înainte să se întâmple toate *astea,* lucram împreună cu Ben Austin în laboratorul de biotoxine de pe puntea B. El făcea cercetări asupra unui nou antidot pentru veninul de *Enhydrina schistosa.*

Schofield aprobă din cap.

— Şarpele de mare.

Sarah îl privi pe Schofield, uimită.

— Foarte bine, domnule locotenent.

— Da, ei bine, nu sunt doar un idiot cu o puşcă, să ştii, replică Schofield zâmbind.

Cei doi ajunseră în perimetrul exterior al staţiei, unde-l găsiră pe Montana stând pe perna unuia dintre aeroglisoarele marinei. Aeroglisorul era aşezat cu spatele la complexul staţiei.

Era întuneric – amurgul etern înfiorător al iernii de la poli – şi

prin zăpada agitata Schofield nu putea vedea decât întinderea plată, vastă de teren, care se prelungea în faţa aeroglisorului staţionar. Orizontul radia un portocaliu-închis.

În spatele lui Montana, pe acoperişul aeroglisorului, Schofield văzu telemetrul acestuia. Semăna cu o puşca cu ţeava lungă montată pe o turelă rotitoare şi se mişca dintr-o parte în cealaltă într-un arc lent, de o sută optzeci de grade. Se mişca încet, luându-i aproximativ treizeci de secunde ca să descrie un arc complet de la dreapta la stânga înainte să înceapă drumul de întoarcere.

— Le-am setat exact cum ai spus, zise Montana, coborând de pe pernă ca să stea în faţa lui Schofield. Celalalt LEAC[19] este în colţul de sud-est.

LEAC era numele oficial pentru un aeroglisor din infanteria marină. Însemna „Dispozitiv de aterizare cu pernă de aer”. Montana adora să folosească acronimele.

Schofield aprobă din cap.

— Bine.

Aşa cum erau poziţionate, telemetrele de pe aeroglisoare acopereau acum întreaga zonă din apropierea staţiei polare Wilkes. Având o rază de peste 80 de km, le permiteau lui Schofield şi echipei sale să ştie cu mult timp înainte dacă se îndreaptă cineva spre staţie.

— Ai un ecran portabil? îl întrebă Schofield pe Montana.

— Chiar aici.

Montana îi oferi lui Schofield un ecran portabil care afişa rezultatele incursiunilor telemetrelor.

Semăna cu un televizor în miniatură cu un mâner în partea stânga. Pe ecran, două linii verzi subţiri se mişcau încet înainte şi înapoi, asemenea unei perechi de ştergătoare. Imediat ce un obiect intersecta razele telemetrelor, un punct roşu clipitor apărea pe ecran şi datele statistice ale obiectului erau afişate într-o casetă micuţă din partea de jos a ecranului.

— În regulă, spuse Schofield. Cred că este totul gata. Cred că este timpul să aflăm ce se află jos, în peşteră.

Întoarcerea la clădirea principală le luă vreo cinci minute. Schofield, Sarah şi Montana se deplasau rapid prin ninsoare. În

[19] Landing Aircraft – Air Cushioned

timp ce mergeau, Schofield le spuse lui Sarah şi lui Montana despre planurile sale legate de peşteră.

Mai întâi, voia să verifice existenţa navei spaţiale în sine. În aceasta etapă, nu exista nicio dovadă că era într-adevăr ceva acolo, jos. Tot ce aveau era raportul unui singur om de ştiinţă de la Wilkes, care era probabil mort acum. Cine ştie ce văzuse el? Faptul că fusese *atacat* imediat după ce văzuse nava spaţială – de către inamici necunoscuţi – era o altă întrebare la care Schofield dorea un răspuns.

Exista însă şi un al treilea motiv pentru a trimite o echipă mică jos în peşteră. Un motiv pe care Schofield nu li-l menţiona lui Sarah şi Montana.

Dacă oricine altcineva *urma* să încerce să pună mâna pe staţie – în special în următoarele ore când soldaţii din infanteria marină erau extrem de vulnerabili – şi dacă reuşeau să înfrângă ce mai rămăsese din unitatea lui Schofield sus, în interiorul staţiei, atunci o a doua echipă staţionată jos în peşteră ar fi putut oferi o ultimă linie de apărare eficientă.

Şi dacă singura intrare în peşteră era prin intermediul tunelului de gheaţă subacvatic, atunci oricine voia să pătrundă înăuntru trebuia să ajungă acolo pe sub apă. Unităţile de atac sub acoperire urăsc misiunile subacvatice şi au un motiv întemeiat pentru asta: *nu ştii niciodată ce te aşteaptă la suprafaţă.* După cum vedea Schofield lucrurile, o echipă mică staţionată deja în peşteră putea să învingă o forţă inamică, împuşcându-i unul câte unul, imediat ce aceştia apăreau la suprafaţă.

Schofield, Sarah şi Montana ajunseră la intrarea principală în staţie, păşiră pe rampă şi pătrunseră înăuntru.

Schofield păşi pe pasarela punţii A şi se îndreptă imediat către sala de mese. Rebound trebuia să se fi întors până acum – împreună cu Champion – şi Schofield voia să vadă dacă medicul francez avea ceva de spus în legătură cu starea lui Samurai.

Schofield ajunse la uşa sălii de mese şi intră.

Îi văzu imediat pe Rebound şi pe Champion stând lângă masa pe care era întins Samurai.

Când Schofield intră, ambii bărbaţi îşi ridicară rapid ochii cu priviri surprinse. Arătau ca nişte hoţi prinşi cu mâinile în casa de bani, surprinşi în mijlocul unui act ilegal.

Urmă o tăcere scurtă.

Şi apoi, Rebound spuse:

— Domnule, Samurai este mort.

Schofield se încruntă. Ştia că Samurai se afla într-o stare critică şi că moartea era o posibilitate, însă felul în care Rebound rostise cuvintele…

Rebound înainta şi vorbi cu seriozitate:

— Domnule, era mort când am ajuns aici. Şi doctorul spune că nu a murit din cauza rănilor. Spune… spune că se pare că Samurai a fost sufocat.

*

Pete Cameron stătea în maşina lui în mijlocul parcării de la SETI. Soarele deşertic dogoritor îl ardea. Îşi scoase telefonul mobil şi o sună pe Alison în D.C.

— Cum a fost? întrebă ea.

— Fascinant, spuse Cameron, frunzărind notiţele pe care le luase în legătură cu înregistrarea de la SETI.

— Ceva demn de luat în seamă?

— Nu prea. Se pare că au prins câteva cuvinte de la un satelit spion, însă pentru mine este chineză.

— Ţi-ai notat ceva de data asta?

Cameron aruncă o privire asupra notiţelor.

— Da, dragă, zise el. Însă nu sunt sigur că valorează ceva.

— Spune-mi, oricum, îi ceru Alison.

— Bine, răspunse Cameron, privind notiţele.

RECEPŢIONAT 134625
CONTACT PIERDUT – PERTURBARE IONOSFERICÂ
ECHIPĂ DE AVANGARDĂ
SCARECROW
-66,5 GRADE
ÎNTRERUPERE A TRANSMISIEI RADIO DIN CAUZA
ERUPŢIEI SOLARE
115,20 MINUTE, 12 SECUNDE EST
CUM A AJUNS ACOLO ATÂT DE… A DOUA ECHIPA
E PE DRUM

Cameron îi citi notiţele cu glas tare, cuvânt cu cuvânt, traducând simbolurile sale de stenografie.

— Asta este? întreba Alison când termină. Asta este tot?

— Asta-i tot.

— Nu este prea mult.

— Asta ziceam şi eu, fu de acord Cameron.

— Lasă-le în seama mea, spuse Alison. Unde te duci acum?

Cameron scoase un cartonaş alb, micuţ, din torpedou. Era aproape acoperit de post-it-uri. Era o carte de vizită.

ANDREW WILCOX
Armurier
14 Newhury, Lake Arthur, NM.

Cameron spuse:

— Mă gândeam că dacă tot sunt aici, să trec pe la misteriosul domn Wilcox.

— Tipul cu cutia poştală?

— Da, cel cu cutia poştală.

Cu două săptămâni în urmă, cineva lăsase acea carte de vizită în cutia poştală a lui Cameron. Doar cartea de vizită. Nimic mai mult. Nu era însoţită de niciun mesaj şi nu era nimic scris pe ea. Iniţial, Cameron aproape o aruncase la gunoi ca pe mesajele nesolicitate – un mesaj chiar nesolicitat, sosit din New Mexico.

Apoi însă, primise un telefon.

Era o voce de bărbat. Răguşită. Îl întreba dacă primise cartea de vizită.

Cameron răspunsese că o primise.

Apoi, bărbatul spusese că avea ceva ce Cameron ar dori să verifice. Sigur, replicase Cameron, nu dorea domnul să vină la Washington să discute despre asta?

Nu. Nici nu se punea problema. Cameron trebuia să vină la el. Tipul era adeptul teoriei conspiraţiilor, superparanoic. Spusese că lucrase în marină sau ceva de genul acesta.

— Eşti sigur că nu este doar un alt fan al tău? întrebă Alison.

Reputaţia lui Pete Cameron din perioada în care făcea investigaţii pentru *Mother Jones* încă îl mai urmărea. Amatorilor de conspiraţii le plăcea să-l sune şi să-i spună că aveau următoarea Afacere Watergate în mâinile lor sau că aveau dovezi referitoare la vreun politician corupt. De obicei, cereau bani în schimbul poveştilor lor.

Însă acest personaj, Wilcox, nu ceruse bani. Nici măcar nu pomenise de aşa ceva. Şi cum Cameron era în zonă…

— Nu are decât să fie, spuse Cameron. Dar dacă tot sunt aici, pot foarte bine să văd care-i treaba.

— În regulă, acceptă Alison. Dar să nu zici că nu te-am avertizat.

Cameron închise telefonul şi trânti portiera maşinii.

În birourile de la *Washington Post* din D.C., Alison Cameron încheie conversaţia şi privi în gol câteva secunde.

Era dimineaţă, iar biroul zbârnâia de agitaţie. Camera mare, cu plafon scund, era împărţită în sute de partiţii până la înălţimea pieptului şi în fiecare dintre ele oamenii munceau de zor. Telefoanele sunau, tastaturile păcăneau, oamenii alergau de colo-colo.

Alison purta o pereche de pantaloni crem, o cămaşă albă şi o cravată neagră prinsă lejer. Părul ei castaniu, lung până la umeri, era prins într-o simplă coadă de cal.

După câteva clipe, îşi coborî privirea pe bucata de hârtie pe care notase tot ce-i spusese soţul ei la telefon.

Citi fiecare rând cu atenţie. Per ansamblu era un jargon indescifrabil. Vorbărie despre sperietori de ciori, perturbări ionosferice, echipe de avangardă şi echipe secundare.

Trei rânduri îi atraseră însă atenţia.

-66,5 GRADE
ÎNTRERUPERE A TRANSMISIEI RADIO DIN CAUZA
ERUPŢIEI SOLARE
115,20 MINUTE, 12 SECUNDE EST

Alison se încruntă în timp ce citea din nou cele trei rânduri. Apoi îi veni o idee.

Se îndreptă rapid către un birou din apropiere şi luă o carte maro, de mărimea unei mape, din sertarul de deasupra biroului, îi privi coperta: *Atlasul complet al lui Bartholemew de geografie mondială.* Dădu câteva pagini şi o găsi imediat pe cea pe care o căuta.

Îşi trecu degetul de-a lungul unei linii de pe pagină.

— Cum? spuse cu voce tare.

Un alt reporter, de la un birou din apropiere, îşi ridică privirea de la ceea ce făcea.

Alison nu-l observă. Continuă să privească pagina din faţa ei.

Degetul ei marca punctul de pe hartă care reprezenta latitudinea -66,5 grade sud şi longitudinea 115 grade, 20 de minute şi 12 secunde est.

Alison se încruntă.

Degetul ei era îndreptat către linia litoralului Antarcticii.

*

Soldaţii americani se adunară în linişte în jurul bazinului de pe puntea E.

Montana, Gant şi Santa Cruz se îmbrăcară în echipamente de scufundare fără să scoată un cuvânt. Toţi trei purtau costume de scafandru negre, termoelectrice.

Schofield şi Snake îi urmăreau în timp ce se echipau. Rebound stătea în spatele lor. Book Riley se îndreptă în tăcere către depozitul de pe puntea E, să vadă ce făcea Mother.

Un rucsac mare, negru – transmiţătorul VLF al francezilor pe care-l găsise Santa Cruz în timpul verificării staţiei – zăcea pe punte, lângă picioarele lui Schofield.

Vestea legată de moartea lui Samurai zguduise întreaga echipă.

Luc Champion, medicul francez, îi spusese lui Schofield că găsise urme de acid lactic în traheea lui Samurai. Asta, spusese Champion, era o dovadă aproape neîndoielnica a faptului că Samurai nu murise din cauza rănilor.

Prezenţa acidului lactic în trahee, explicase Champion, evidenţia o lipsă bruscă de oxigen în plămâni, pe care aceştia încercau să o compenseze arzând zahăr, un proces cunoscut sub numele de acidoză lactică. Cu alte cuvinte, prezenţa acidului lactic în trahee sugera moarte datorată unei lipse bruşte de oxigen în plămâni, cunoscută altfel ca asfixiere sau sufocare.

Samurai nu murise din cauza rănilor. Murise pentru că plămânii lui fuseseră privaţi de oxigen. Murise pentru că îi oprise cineva aerul.

Cineva îl omorâse pe Samurai.

În perioada în care Schofield şi Sarah ieşiseră să se întâlnească în perimetrul staţiei cu Montana – aceeaşi perioadă în care Rebound coborâse pe puntea E şi-l luase pe Luc Champion –,

cineva intrase în sufrageria de pe puntea A şi-l strangulase pe Samurai.

Implicaţiile morţii lui Samurai reprezentau cea mai puternică lovitură pentru Schofield.

Printre ei se afla un criminal.

Însă exista un lucru pe care Schofield nu li-l spusese celorlalţi membri ai unităţii. Le spusese doar că Samurai murise. Nu le spusese cum murise. Se gândise că dacă vreunul dintre ei era criminalul, era mai bine ca acea persoană să nu fie conştientă că Schofield ştia acest lucru. Rebound şi Champion juraseră să păstreze tăcerea.

În timp ce-i privea pe ceilalţi punându-şi echipamentul, Schofield se gândi la ce se întâmplase.

Oricine ar fi fost criminalul, se aşteptase ca moartea lui Samurai să fie pusă pe seama rănilor sale. Era o presupunere bună. Schofield se gândi că dacă i s-ar fi spus că Samurai nu supravieţuise, ar fi presupus imediat că pur şi simplu corpul lui Samurai renunţase să mai lupte şi murise din cauza rănilor. Acesta era motivul pentru care criminalul îl *sufocase* pe Samurai. Sufocarea nu lăsa urme de sânge, nici răni care să-l dea de gol. Dacă nu mai existau alte răni pe corp, povestea cum că Samurai pur şi simplu pierduse lupta cu rănile de glonţ ar fi căpătat credibilitate.

Ceea ce nu ştiuse însă criminalul era că asfixierea lăsa totuşi un semn – acid lactic în trahee.

Schofield nu avea niciun dubiu că dacă nu ar fi existat un medic în staţie, acidul lactic ar fi trecut neobservat, iar moartea lui Samurai ar *fi* fost atribuita rănilor sale. Însă *existase* un medic în staţie. Luc Champion. Şi acesta observase acidul.

Implicaţiile erau atât de înspăimântătoare, pe cât erau de numeroase.

Mai existau soldaţi francezi pe undeva prin staţie? Cineva care să le fi scăpat soldaţilor din infanteria marină. Un soldat izolat, poate, care se hotărâse să scape de americani unul câte unul, începând cu cel mai slab dintre ei, Samurai.

Schofield renunţă rapid la acest gând. Staţia, împrejurimile sale şi chiar şi aeroglisorul francez rămas afară fuseseră verificate atent. Nu mai existau soldaţi inamici nici înăuntru, nici în afara staţiei polare Wilkes.

Asta crea o problemă.

Pentru că însemna că probabil cine îl omorâse pe Samurai era o persoană în care Schofield credea că poate avea încredere.

Nu putea fi vorba de oamenii de ştiinţa francezi, Champion şi Rae. De la sfârşitul luptei cu francezii, fuseseră legaţi cu cătuşe de stâlpul de pe puntea E.

Putea fi vreunul dintre oamenii de ştiinţa de la Wilkes – în timp ce Schofield era afară cu Montana şi Hensleigh, ei se aflau cu toţii în camera comună de pe puntea B, nepăziţi de unul dintre soldaţii americani. *Dar de ce?* De ce naiba să vrea vreunul dintre oamenii de ştiinţă să ucidă un soldat rănit? Nu aveau nimic de câştigat dacă-l omorau pe Samurai. Soldaţii erau aici ca să-i ajute.

Mai rămânea însă o alternativă.

Unul dintre soldaţii din infanteria marină îl omorâse pe Samurai.

Simpla posibilitate că aşa ceva se întâmplase făcu să-l treacă fiorii pe Schofield. Chiar şi faptul că se *gândise* la asta îl înfiora şi mai mult. Totuşi, luă în seamă această posibilitate, pentru că în afară de rezidenţii de la Wilkes, un soldat din infanteria marină era singura persoană din staţie care ar fi avut ocazia să-l omoare pe Samurai.

Schofield, Sarah şi Montana fuseseră afară când se întâmplase, deci Schofield era măcar sigur de ei.

În ceea ce-i privea pe ceilalţi soldaţi, existau dificultăţi.

Cu toţii lucraseră, mai mult sau mai puţin singuri în diferite locuri din staţie când se produsese crima. Oricare dintre ei ar fi putut s-o facă, fără să fie observat.

Schofield îi elimina pe rând.

Snake. Fusese pe puntea C, în nişă, lucrând la comenzile distruse ale vinclului, care ridica şi cobora clopotul de scufundare al staţiei. Fusese singur.

Santa Cruz. Căutase prin staţie după dispozitive franceze de ştergere. În urma căutării nu descoperise nimic, în afară de transmiţătorul VLF care se afla acum la picioarele lui Schofield. Şi el fusese singur.

Rebound. Schofield se gândi la tânărul soldat. Rebound era suspectul principal. Schofield ştia asta şi Rebound o ştia şi el. El era cel care-i spusese lui Schofield că starea lui Samurai era

suficient de stabila ca el să poată coborî pe puntea E să-l aducă pe Champion. Era, de asemenea, singurul care fusese lângă Samurai de când se încheiase bătălia. Pentru Schofield, Samurai putea să fie mort de peste o oră, ucis de Rebound cu mult timp în urmă.

Dar, *de ce*? Era întrebarea căreia Schofield pur şi simplu nu-i putea găsi un răspuns. Rebound era tânăr, avea douăzeci şi unu de ani. Era proaspăt recrut şi entuziast. Urma ordinele imediat şi nu era suficient de bătrân ca să fie blazat sau cinic. Puştiul adora să fie soldat din infanteria marină şi era un puştan cât se poate de tipic. Schofield se gândise că evaluase bine caracterul lui Rebound. Poate că nu era aşa.

Gândul că Rebound ar fi putut fi criminalul aducea cu sine un alt gând neobişnuit în mintea lui Schofield. Era o amintire, o amintire dureroasă, pe care Schofield încercase să o îngroape.

Andrew Trent.

Locotenentul Andrew X. Trent, USMC.

Peru. Martie, 1997.

Schofield urmase cursurile Şcolii de Cădeţi (OCS) împreună cu Andy Trent. Erau buni prieteni şi, după OCS, ajunseseră la gradul de locotenent împreună. Fiind un strateg genial, lui Trent îi fusese încredinţată comanda unei unităţi de recunoaştere din infanteria marină foarte apreciate, cu baza în Atlantic. Lui Schofield – care nu era un geniu tactician la fel ca Trent – îi fusese acordată o unitate cu baza în Pacific.

În martie 1997, la mai puţin de o lună de când preluase comanda unităţii sale de recunoaştere, Schofield şi echipa sa primiseră ordin sa ia parte la o confruntare armată din munţi, în Peru. Se părea că fusese descoperit ceva extrem de important într-un templu incaş antic, aflat în Munţii Anzi, iar preşedintele peruan ceruse ajutorul Statelor Unite. Bandele de vânători de comori criminali sunt numeroase în munţii din Peru; se ştie că ucideau echipe întregi de arheologi ca să fure artefacte nepreţuite pe care aceştia le descoperiseră.

Când unitatea lui Schofield ajunsese pe vârful muntelui, fuseseră întâmpinaţi de trupe americane, un singur pluton de grăniceri ai armatei americane. Grănicerii formaseră un perimetru de trei kilometri în jurul unui anumit munte, înconjurat de pădure tropicală. Pe vârful muntelui se aflau minele unui

templu incaş în formă de piramidă, îngropat pe jumătate în versantul muntelui.

O unitate de recunoaştere a marinei se afla deja în interiorul templului, îl informase căpitanul grănicerilor pe Schofield.

Unitatea lui Andy Trent.

Se părea că fusese prima unitate care ajunsese la faţa locului. Trent şi echipa sa făcuseră nişte exerciţii în jungla braziliană când fusese data alarma, aşadar ajunseseră primii.

Căpitanul grănicerilor nu mai ştia nimic altceva despre ce se petrecea în interiorul templului minat. Tot ceea ce ştia era că tuturor *celorlalte* unităţi care sosiseră la faţa locului le fusese ordonat să asigure un perimetru de trei kilometri în jurul templului şi să nu intre în templu, pentru niciun motiv.

Unitatea lui Schofield făcuse ceea ce i se ordonase şi asigurase un perimetru de trei kilometri în jurul templului.

În acel moment, o altă unitate sosise la faţa locului.

Însă aceasta unitate avea dreptul să străbată zona. Era o echipa a SEAL, spusese cineva, un fel de brigada pentru dezamorsarea bombelor care avea misiunea să dezamorseze nişte mine puse de cei aflaţi înăuntru, alături de soldaţii din infanteria marină ai lui Trent. Se părea ca avuseseră loc lupte aprige acolo. Schofield fusese încântat să afle că Trent şi echipa lui câştigaseră.

Echipa SEAL pătrunsese înăuntru. Timpul trecea încet.

Şi apoi, brusc, casca lui Schofield prinsese viaţă. O voce deformată pătrunsese printre valuri de paraziţi, spunând:

— Aici locotenent Andrew Trent, comandantul Unităţii de recunoaştere Patru a Forţelor Marine ale Statelor Unite. Repet, aici Andrew Trent de la Unitatea de recunoaştere Patru a Forţelor Marine ale Statelor Unite. Dacă există vreun soldat din infanteria marină acolo, vă rog să răspundeţi.

Schofield răspunsese.

Trent nu părea că-l aude. Putea transmite, dar era evident că nu putea recepţiona.

Trent continuase:

— Dacă există soldaţi din infanteria marină în afara acestui templu, deschideţi acum! Repet, deschideţi acum! Mi-au fost infiltraţi oameni în unitate! Mi-au fost infiltraţi oameni în nenorocita de unitate! Soldaţi din marină, cei de la SEAL care au

venit mai devreme au spus că erau aici ca să mă ajute. Au spus că erau o unitate specială, trimisă de la Washington ca să mă ajute să asigur acest sit. Apoi şi-au scos armele şi mi-au împuşcat un caporal drept în cap! Şi acum încearcă să mă omoare şi pe mine! La naiba! Chiar şi unii dintre oamenii mei îi ajută, pentru numele lui Dumnezeu! *Au infiltrat nenorociţi de oameni în unitate!* Au infiltrat oameni în nenorocita mea de unitate! Sunt atacat de propriii…

Semnalul căzuse brusc.

Schofield privise rapid în jur. Se părea că nimeni altcineva nu auzise mesajul scurt. Trent îl transmisese probabil pe frecvenţa „Doar pentru ofiţeri”, ceea ce însemna că doar Schofield îl auzise.

Lui Schofield nu-i păsa. Ordonase imediat unităţii sale să se mobilizeze, însă când aceştia erau pregătiţi şi începeau să se îndrepte către templu, fusese opriţi de grănicerii militari. Grănicerii aveau cincisprezece oameni. Unitatea lui Schofield avea doar doisprezece oameni.

Căpitanul Grănicerilor afirmase ferm:

— Locotenente Schofield, ordinele mele sunt clare. Nimeni nu intră acolo. Nimeni. Dacă încearcă să pătrundă cineva în acea clădire, ordinele mele sunt să fie împuşcat imediat ce este observat. Dacă încercaţi să pătrundeţi în acea clădire, locotenente, voi fi nevoit să deschid focul împotriva dumneavoastră. Vocea îi devenise rece. Să nu vă îndoiţi că o voi face, locotenente. Nu mă voi gândi de două ori dacă să elimin o duzină de soldaţi nenorociţi din infanteria marină.

Schofield îl privi furios pe căpitanul grănicerilor.

Era un bărbat înalt, la vreo patruzeci de ani, un soldat de carieră de linia întâi, bine făcut, cu pieptul lat, cu capul acoperit de păr cărunt, tuns scurt. Avea ochi reci, lipsiţi de viaţă şi o faţa ridată, sarcastică. Schofield îşi aminti numele lui – avea să şi-l amintească mereu –, îşi aminti cum nenorocitul îl pronunţase într-un mod clasic, sacadat, după ce Schofield întrebase cum îl cheamă: căpitanul Arlin F. Brookes, armata Statelor Unite.

Aşa că el şi echipa sa fuseseră reţinuţi în perimetru, în timp ce vocea lui Andrew Trent continua să ţipe disperata în interfonul din casca lui Schofield.

Cu cât ţipa Trent mai mult, cu atât mai furios şi mai frustrat

devenea Schofield.

Echipa SEAL care pătrunsese în templu îi mai omorâse şi alţi oameni, spusese Trent. *Unii dintre oamenii lui* li se alăturaseră inamicilor şi se întorseseră împotriva lui, omorându-i pe alţii din unitatea lui de la mică distanţa. Trent nu ştia ce se întâmplă.

Ultimul lucru pe care îl auzise Schofield în acea zi prin interfonul din cască fusese Trent care spunea că era singurul care mai rămăsese în viaţă.

Andrew Trent nu a ieşit niciodată din templu.

Aproape un an mai târziu, după ce făcuse câteva cercetări, lui Schofield i se spusese că unitatea lui Trent ajunsese la templu şi nu găsise pe nimeni acolo. Nu existase nicio luptă, nu se luptaseră cu *nimeni.* Nu fusese nicio „descoperire misterioasă" în primul rând. Când ajunseseră la templu şi-l găsiseră gol, Trent şi echipa sa cercetaseră ruinele întunecate şi umede. În timpul acelei căutări, câţiva oameni – inclusiv Trent – alunecaseră printr-o gaură de evacuare ascunsă. Se estimase că gaura de evacuare avea cel puţin trei metri adâncime, cu pereţi din stâncă dură. Nimeni nu supravieţuise căderii. Se părea că se efectuase o căutare şi toate cadavrele fuseseră găsite.

Cu excepţia celui al lui Trent, i se spusese lui Schofield. Corpul lui Andrew Trent nu fusese găsit niciodată.

Asta îl înfuriase pe Schofield. În mod oficial, nimic nu se întâmplase la acel templu. Nimic mai mult decât un accident tragic care luase vieţile a doisprezece soldaţi din Marina Statelor Unite.

Schofield ştiuse că fusese singurul care auzise vocea lui Trent prin sistemul radio; ştia că nu l-ar fi crezut nimeni dacă ar fi pus la îndoială ceea ce se întâmplase. Dacă spunea ceva, ar fi obţinut doar o trimitere în secret la curtea marţială şi o moarte dezonorantă, la fel de secretă.

Astfel că Schofield nu menţionase niciodată incidentul nimănui.

Însă acum, în interiorul rece al unei staţii polare subterane din Antarctica, acest incident se întorcea să-l bântuie.

„Au infiltrat oameni în unitatea mea! Au infiltrat nenorociţi de oameni în unitatea mea!"

Cuvintele lui Trent răsunau în mintea lui Schofield în timp ce se gândea dacă Rebound îl omorâse pe Samurai.

Oare infiltraseră oameni şi în unitatea *lui?*

Dar cine erau aceşti „ei”, până la urmă? Guvernul Statelor Unite? Armata Statelor Unite?

Părea ceva ce s-ar fi putut întâmpla în fosta Uniune Sovietică. Un guvern care să infiltreze oameni „speciali” în unităţi de elită. Şi totuşi, după câte ştia Schofield, Statele Unite şi URSS nu fuseseră prea diferite. Statele Unite îi acuzaseră întotdeauna pe sovietici de îndoctrinare, în timp ce, în fiecare dimineaţa în şcolile din întreaga Americă, se cânta *Star-Spangled Banner*[20]

Gândul că ar exista oameni neloiali în unitatea sa îi făcu pielea de găină lui Schofield.

Îşi continuă lista mentală.

La naiba, chiar şi Riley şi Gant – ocupaţi cu pregătirea echipamentului de scufundare, jos, pe puntea E – se despărţiseră ocazional. Din când în când, Riley se ducea să vadă cum se simţea Mother.

Schofield nu putea crede că Book Riley era trădător. Îl cunoştea de prea mult timp.

Însă Gant? Schofield credea că o cunoaşte pe Libby Gant, credea că o evaluase corect şi pe ea. Chiar el o alesese pe Gant pentru unitatea sa. Oare putuse anticipa cineva acest lucru? Cineva care *voise* ca ea să fie în unitatea lui Schofield. Nu…

Ultimul soldat din infanteria marină rămas în viaţă în staţie era Mother. Iar gândul în sine că ea ar fi putut să-l omoare pe Samurai era absurd.

Rotiţele din mintea lui Schofield se învârteau nebuneşte. Tot ce ştia sigur era că Samurai Lau era mort şi că unul dintre ei îl omorâse. Problema era că *toţi* ar fi putut s-o facă.

[20] Imnul naţional al SUA (n. Red.)

*

Montana, Gant şi Santa Cruz erau gata de scufundare.

Aveau butelii de aer cu audibilitate redusă, producţie a Forţelor Navale, sau, aşa cum erau cunoscute în cadrul Corpului Puşcaşilor Marini, „butelii secrete”, prinse de spatele lor.

Apa este un bun conductor pentru sunet, iar buteliile obişnuite fac mult zgomot atunci când pompează aer comprimat prin tuburile lor în dispozitivul din gura scafandrului. Orice microfon subacvatic din comerţ detectează un scafandru datorită zgomotului puternic, şuierător, pe care-l produce echipamentul său pentru respiraţie.

Gândindu-se la asta, marina americană cheltuise milioane de dolari ca sa creeze un aparat de respirat subacvatic autonom şi silenţios. Rezultatul este un echipament de scufundare denumit LABA[21] – aparat pentru respiraţie cu audibilitate redusă. Rezervoarele LABA nu pot fi detectate de sistemele convenţionale de detectare audio, de aici şi comparaţia cu avioanele invizibile.

Schofield îi urmări pe cei trei soldaţi cum îşi luau măştile şi se pregăteau să sară în bazinul întunecat. Apoi, se întoarse şi studie bazinul gol, cu excepţia clopotului de scufundare care se afla în centru. Grupul de balene ucigaşe părăsise zona cu patruzeci de minute în urmă şi nu mai fusese văzut de atunci, însă, în timp ce privea spre bazin, simţi că îl bătea cineva pe umăr. Schofield se întoarse.

Şi o văzu pe Sarah Hensleigh stând în faţa lui. Îmbrăcată într-un costum termic de scafandru, albastru cu negru, strâns pe corp. Schofield râmase înmărmurit o clipă. Pentru prima oară în acea zi observă cât de bine arăta Sarah Hensleigh – femeia avea un trup *superb.*

[21] Low Audibility Breathing Apparates

Schofield ridică din sprâncene.

— Despre asta voiam să te întreb mai devreme, spuse Sarah. Când eram afară. Însă nu am avut ocazia. Vreau să cobor cu ei.

— Văd asta, replică Schofield.

— Această staţie a pierdut nouă oameni acolo jos, în peştera aceea. Aş vrea să ştiu de ce.

Schofield îşi mută privirea de la Hensleigh la cei trei soldaţi scafandri din stânga sa. Se încruntă, căzut pe gânduri.

— Pot să fiu de ajutor, spuse Sarah repede. În legătură cu peştera, de exemplu.

— Cum?

— Ben Austin – unul dintre scafandrii care a mers acolo jos în primul grup – a spus că era un fel de cavernă subterană, spuse Sarah. A zis că avea pereţi verticali din gheaţă pură şi că se întindea pe mai multe zeci de metri. Sarah îl privi atent pe Schofield. Bănuiala mea este că dacă pereţii din acea peştera sunt verticali, atunci aproape sigur s-a format în urma vreunui eveniment seismic din trecut, vreun cutremur sau vreo erupţie vulcanică subacvatică. Pereţii verticali sunt creaţi prin înălţarea bruscă a rocilor, nu printr-o mişcare lentă, gradată.

— Sunt sigur că oamenii mei nu vor avea parte de înălţări bruşte de stânci, dr. Hensleigh.

— În regulă, atunci. Îţi pot spune ce este acolo, jos, spuse Sarah.

Asta îi atrase atenţia lui Schofield. Se întoarse către cei trei scafandri care stăteau lângă marginea bazinului.

— Montana, Gant, Cruz. Aşteptaţi o clipă, vă rog. Schofield se întoarse din nou cu faţa către Sarah Hensleigh, cu o privire serioasă. În regulă, dr. Hensleigh, spune-mi ce este acolo jos.

— În regulă, începu Sarah, adunându-şi gândurile.

Era evident că se gândise mult la asta, însă Schofield o intimida.

— Prima teorie, spuse ea. E ceva extraterestru. E o navă spaţială de pe altă planetă, dintr-o altă civilizaţie. Acesta nu este chiar domeniul meu – nu este de fapt domeniul nimănui. Însă, dacă acel lucru este extraterestru, atunci mi-aş da mâna dreaptă ca sa-l văd.

— Mother şi-a dat deja piciorul stâng. Ce altceva mai ai de zis?

— Teoria numărul doi, spuse Sarah. Nu este extraterestră.

— Nu este extraterestră? Schofield ridică dintr-o sprânceană.

— Exact, afirmă Sarah. Nu este extraterestră. Ei bine, teoria asta chiar face parte din domeniul meu. Asta este paleontologie pură. Nu este în niciun caz o teorie nouă, însă până acum nimeni nu a reuşit să găsească vreo dovadă ca s-o demonstreze.

— Să demonstreze ce?

Sarah trase aer adânc în piept.

— Teoria spune că odată, cu mult timp în urmă, exista viaţă civilizată pe Pământ.

Făcu o pauză, nu ca să producă vreun efect, ci ca să aştepte reacţia lui Schofield.

La început, Schofield nu spuse nimic, doar se gândi o clipă la ce-i spusese ea. Apoi o privi.

— Continuă.

— Mă refer la mult timp în urmă, zise Sarah, captându-i atenţia, vorbesc de perioada de dinainte de dinozauri. Vorbesc despre *patru sute de milioane de ani* în urmă. Acum, dacă te gândeşti puţin… dacă te gândeşti la asta din punct de vedere al evoluţiei umane, este chiar foarte posibil. Viaţa umană aşa cum o ştim noi se află pe Pământ de mai puţin de un milion de ani, corect? Vorbind din punct de vedere istoric, asta nu înseamnă mult timp. Dacă istoria pământului ar fi cele douăzeci şi patru de ore dintr-o zi, atunci perioada prezenţei umane modeme s-ar ridica la aproximativ trei secunde. Ceea ce numim noi viaţa umană *civilizată* – viaţa umană în forma sa *homo sapiens* – se află aici de o perioadă de timp chiar mai scurta, nici măcar douăzeci de mii de ani. Asta este mai puţin de o secundă pe ceasul care măsoară timpul lumii.

Schofield o urmărea cu atenţie pe Sarah Hensleigh în timp ce aceasta vorbea. Era agitată, vorbea repede. Se afla în elementul ei.

— Ceea ce spun de obicei paleontologii, continuă ea, este că o întreagă matrice de factori a contribuit la apariţia vieţii mamiferelor şi astfel a vieţii umane pe Pământ. Distanţa potrivită faţă de soare, temperatura adecvată, atmosfera potrivită, nivelul necesar de oxigen din atmosferă şi, bineînţeles, dispariţia dinozaurilor. Cunoaştem cu toţii teoria Alvarez despre cum un asteroid s-a ciocnit de Pământ şi a ucis toţi dinozaurii, şi cum au apărut mamiferele din întuneric şi şi-au preluat poziţia de

conducători ai lumii. Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că există dovezi că au mai fost *cel puţin* patru astfel de ciocniri cu asteroizi pe această planetă în ultimele şapte milioane de ani.

— Ciocniri cu asteroizi, repetă Schofield.

— Da. Domnul Edmund Halley a sugerat odată că întreaga Mare Caspică a fost creată de o coliziune cu un asteroid, cu sute de milioane de ani în urmă. Alexander Bickerton, celebrul fizician din Noua Zeelandă care i-a predat lui Rutherford, a lansat ipoteza că întregul fund al părţii sudice a Oceanului Atlantic – între Africa de Sud şi America de Sud – ar fi un crater imens în formă de bol, cauzat de un impact *masiv* cu un asteroid, produs cu peste trei sute de milioane de ani în urmă.

Acum, dacă presupunem – aşa cum facem în cazul dinozaurilor – că de fiecare dată când unul dintre aceşti asteroizi cataclismici a lovit pământul a murit o civilizaţie, ne putem întreba ce *alte* tipuri de civilizaţii, asemenea celei a dinozaurilor, au fost de asemenea distruse? Ceea ce mulţi cercetători au sugerat în ultimii ani – Joseph Sorenson de la Stanford este cel mai cunoscut – este că una dintre aceste civilizaţii ar fi putut fi umană.

Schofield îi privi pe ceilalţi soldaţi din infanteria marină de pe puntea din jurul lui. Cu toţii o ascultau cu atenţie pe Sarah, vrăjiţi de povestea ei.

Sarah continuă:

— Vezi tu, în medie, Pământul se înclină pe axa sa verticală cu jumătate de grad la fiecare 22 000 de ani. Ceea ce a postulat Sorenson este că acum aproximativ patru sute de milioane de ani Pământul era înclinat la un unghi asemănător celui la care este înclinat astăzi. De asemenea, era cam la aceeaşi distanţă de soare ca astăzi, aşadar avea temperaturi medii similare. Mostrele din centrul său, asemănătoare celor pe care le prelevăm din această staţie, au arătat că aerul era un amestec de oxigen, azot şi hidrogen, în cantităţi foarte asemănătoare celor pe care le are atmosfera din zilele noastre. Nu vă daţi seama? Matricea era *la fel* cum este astăzi.

Schofield începea treptat să creadă ce spunea Sarah.

Aceasta confirmă:

— Caverna aceea de acolo, de jos, se află la *patru sute cincizeci de metri* sub nivelul mării, asta înseamnă *şase sute de metri* sub nivelul mediu al solului din Antarctica. Gheaţa de acolo

de jos este cu siguranţă veche de patru sute de milioane de ani. Dacă este gheaţă înălţată din adâncuri – gheaţă care s-a înălţat în urma unui cutremur sau ceva asemănător – atunci ar putea fi mult, *mult* mai veche. Cred că ceea ce este acolo jos este un lucru care a fost îngheţat cu mult timp în urmă. Cu *mult* timp în urmă. Poate fi ceva extraterestru sau uman, aparţinând vieţii umane care a existat pe această planetă cu milioane de ani în urmă. În orice caz, locotenente, va fi cea mai importantă descoperire paleontologică pe care a cunoscut-o vreodată această lume şi eu vreau să o văd.

Sarah se opri şi trase aer adânc în piept.

Schofield pur şi simplu stătea acolo şi nu zicea nimic.

Sarah vorbi încet:

— Locotenente, asta este viaţa mea. Asta este *întreaga* mea viaţă. Ceea ce se află acolo jos este probabil cea mai mare descoperire a omenirii. Am studiat toată viaţa pentru asta…

Schofield o privi curios şi ea tăcu, simţind că el era pe cale să vorbească.

— Şi cum rămâne cu fiica ta? întrebă el.

Sarah îşi înălţă capul. Nu se aşteptase să-i pună această întrebare.

Schofield continuă:

— Eşti dispusă să o laşi singură aici, sus?

— Va fi în siguranţă, spuse Sarah pe un ton plat. Apoi, zâmbi. Va fi aici sus cu tine.

Schofield nu o mai văzuse pe Sarah Hensleigh zâmbind. Zâmbetul îi ilumina faţa, lumina întreaga cameră.

Sarah insistă:

— Aş putea, de asemenea, să-i identific pe scafandrii noştri, care au coborât în peştera aceea mai înainte, ceea ce ar putea fi…

Schofield îşi ridică mâna.

— E în regulă, m-ai convins. Poţi merge. Dar foloseşti echipamentul *nostru* de scufundări. Nu ştiu ce li s-a întâmplat oamenilor tăi acolo jos, însă am o mică bănuială că acel lucru care este acolo jos a auzit zgomotul produs de echipamentul lor pentru respiraţie şi nu vreau să ni se întâmple şi nouă acelaşi lucru.

— Mulţumesc, locotenente, spuse Sarah cu seriozitate. Îţi

mulţumesc. Apoi, îşi scoase medalionul strălucitor din argint pe care-l purta în jurul gâtului şi i-l oferi lui Schofield. Ar fi bine să nu mă scufund cu asta la gât. Mi-l poţi ţine până mă întorc?

Schofield luă medalionul şi-l puse în buzunar.

— Bineînţeles.

Chiar atunci se auzi un mormăit brusc din bazin, din partea stângă a lui Schofield.

Schofield se întoarse, exact la timp ca să vadă o umbră neagra enormă ieşind la suprafaţa bazinului, în mijlocul unui nor de bule albe înspumate.

Iniţial, Schofield crezu că umbra era una dintre balenele ucigaşe, care se întorsese în bazin să caute din nou hrană. Însă, orice era, nu înota. Plutea pur şi simplu, ridicându-se din ce în ce mai mult la suprafaţă.

În acel moment, obiectul negru enorm lovi suprafaţa bazinului cu un sunet puternic, şuierător. Din fiecare parte izbucniră valuri şi bule. O spumă albă se împrăştie în jurul lui. Prin spumă începură să şerpuiască râuleţe subţiri de sânge. Obiectul negru, masiv, ieşi la suprafaţă. Toţi cei de pe punte făcură un pas în faţă.

Schofield se uita uimit la obiectul negru.

Era o balenă ucigaşă.

Dar era moartă. Corpul imens, alb cu negru, plutea pur şi simplu fără viaţă în apă, pe lângă punte. Şi era una dintre cele mai mari, posibil să fi fost chiar masculul grupului. Trebuie să fi avut cel puţin nouă metri lungime. Şi şapte tone greutate.

Iniţial, Schofield se gândi că trebuie să fi fost balena ucigaşă pe care o împuşcase Mother în cap în timpul luptei – de vreme ce ştia că aceea era singura balenă care murise cu siguranţă. Îşi schimbă însă rapid părerea.

Această balenă moartă nu avea nicio rană vizibilă la cap. Cea pe care o împuşcase Mother ar fi avut o gaură de mărimea unei mingi de baschet. Fruntea acesteia nu avea nicio urmă.

Şi mai era ceva.

Aceasta plutise către suprafaţă.

Un animal ucis în apă pluteşte iniţial, până când trupul i se umple de apă. Abia atunci se scufundă. Balena ucigaşă pe care o omorâse Mother ar fi ajuns de mult la fund. Pe de altă parte, aceasta balenă fusese ucisă de curând.

Cadavrul se roti uşor în apă. Schofield şi ceilalţi soldaţi pur şi simplu se holbau la ea, în transă.

Şi apoi, se roti cu burta în sus şi Schofield îi văzu abdomenul imens şi rămase cu gura căscată.

De-a lungul pântecelui balenei se întindeau doua tăieturi lungi, sângerânde.

Mergeau în paralel. Două tăieturi zimţate, inegale, care se întindeau până în centrul corpului balenei, de la secţiunea sa mediană până la gât. Porţiuni din intestinele balenei imense ieşiseră prin tăieturi – intestine lungi, urâte, de culoare crem, la fel de groase ca braţul unui om.

Nu erau tăieturi „curate”, observă Schofield. Fiecare era o crestătură, o ruptură. Ceva perforase burta balenei şi apoi rupsese întreaga lungime a trupului ei, desfăcând pielea.

Toată lumea de pe punte se holba la cadavrul sângerând, pe feţele lor citindu-se înţelegerea.

Era ceva acolo jos, în apă.

Ceva care omorâse o balenă ucigaşă.

Schofield trase aer adânc în piept şi se întoarse cu faţa spre Sarah.

— Vrei să te mai gândeşti? o întrebă el.

Sarah privi câteva secunde balena ucigaşă moartă. Apoi, îşi întoarse privirea către Schofield.

— Nu, spuse ea. În niciun caz.

*

Schofield se plimba nervos în jurul punţii bazinului, singur.

Privi cum cablul vinclului plonja în apă, în mijlocul bazinului. La capătul acelui cablu se afla clopotul de scufundare şi, în interiorul clopotului de scufundare, erau trei dintre soldaţii săi din infanteria marină, plus Sarah Hensleigh. Cablul pătrunse în apă la o viteză constantă, cât de repede putea.

Vinclul cobora clopotul de scufundare în apă de aproape o oră. Nouă sute de metri era cale lungă, aproape un kilometru, şi Schofield ştia că avea să dureze ceva timp până să ajungă la acea adâncime.

Schofield stătea pe puntea goală. Cu douăzeci de minute în urmă, îi trimisese pe Book, Snake şi Rebound în partea superioara a staţiei, ca să încerce din nou să prindă staţia McMurdo prin radioul portabil – *trebuia* să ştie când avea să sosească la Wilkes o forţă americană completă.

Acum stătea singur pe puntea E, staţia din jurul lui fiind tăcută, cu excepţia bufniturilor mecanice ritmice ale mecanismului vinciului de pe puntea C. Buf-buf-buf-ul repetitiv al vinclului avea aproape un efect calmant pentru el.

Schofield scoase medalionul de argint al lui Sarah Hensleigh din buzunar. Strălucea în lumina albă fluorescentă a staţiei. Îl întoarse în palmă. Era ceva gravat pe spatele lui…

Şi apoi, brusc, se auzi un zgomot şi Schofield îşi întoarse capul. Nu fusese decât o clipă, însă îl auzise cu siguranţă.

Fusese o voce. O voce bărbătească. Însă o voce care vorbise în…

…franceză.

Schofield îşi aruncă imediat ochii asupra transmiţătorului VLF care stătea pe punte, la câteva zeci de centimetri de el.

Dintr-odată, transmiţătorul emise un sunet ascuţit, şuierător. Şi

apoi, vocea se auzi din nou.

— *La hyène, c'est moi, le requin,* spuse vocea. *La hyène, c'est moi, le requin. Présentez votre rapport. Je renouvelle. Présentez votre rapport.*[22]

„Rebound, se gândi Schofield. La naiba. Am nevoie de Rebound." însă el era afară, împreună cu ceilalţi, iar Schofield avea nevoie de un vorbitor de franceză acum.

— Rebound, rosti Schofield în microfonul din cască.

Răspunsul veni imediat.

— Da, domnule?

Schofield putea auzi vântul şuierător în fundal.

— Nu spune nimic, Rebound. Doar ascultă, OK? spuse Schofield, apăsând un buton de pe cureaua sa, care-i menţinea microfonul din cască pornit.

Se aplecă spre transmiţătorul VLF, astfel încât microfonul său din cască să fie aproape de difuzorul transmiţătorului.

Vocea francezului se auzi din nou.

— *La hyène. Vous avez trois heures pour présenter votre rapport. Je renouvelle. Vous avez trois heures pour présenter votre rapport. Si vous ne le présentez pas lorsque l'heure nous serons contraint de lancer P engine d'efface. Je renouvelle. Şi vous ne le présentez pas lorsque l'heure nous serons contraint de lancer 1'engine d'efface. C'est moi, le requin. Finis.*

Semnalul se întrerupse şi se lăsă tăcerea. Când se asigură că se încheiase transmisia, Schofield spuse:

— Ai înţeles tot, Rebound?

— Majoritatea, domnule.

— Ce a spus?

— Au spus: „Hiena. Ai trei ore la dispoziţie ca să dai raportul. Dacă nu dai raportul până atunci, vom fi constrânşi să lansăm *„l'engine d'efface",* dispozitivul de ştergere.

— Dispozitivul de ştergere, spuse Schofield plat. Trei ore. Eşti sigur, Rebound?

Schofield îşi înşfacă ceasul de mână în timp ce vorbea. Era un vechi model Casio digital. Îi porni cronometrul. Secundele începură să se scurgă.

— Sunt foarte sigur, domnule. Au spus tot de două ori, răspunse Rebound.

[22] Hiena, aici rechinul. Daţi raportul. Repet. Daţi raportul. (n.tr.)

— Bravo, soldat. În regulă. Acum, tot ce trebuie să facem este să ne dam seama unde se afla aceşti indivizi…

— Ah, scuzaţi-mă, domnule.

— Ce este?

— Cred că am o idee referitor la unde ar putea fi.

— Unde?

— Domnule, la sfârşitul transmisiei pe care tocmai am auzit-o, au spus: „Sunt eu, rechinul”. Eu am ratat începutul transmisiei. Au spus asta şi la început? *„C’est moi, le requin?”*

Schofield nu ştia şi nu vorbea franceza. Pentru el, totul sunase la fel. Încercă să deruleze mesajul radio în mintea sa.

— Se poate să fi zis, spuse el. Nu, aşteaptă, da! Da, cred că au spus asta. De ce?

Rebound continuă:

— Domnule, *„le requin”* este varianta franceză pentru „rechin”. *„C’est moi, le requin” înseamnă* „Aici, rechinul”. Ştiţi, ca un nume de cod militar. Unitatea franceză de aici, de la staţie, era numită „Hiena”, iar cea pe care tocmai am auzit-o este numită „Rechinul”. Ştiţi la ce mă gândesc, domnule…

— Oh, la naiba, spuse Schofield.

— Exact. Cred că sunt undeva în apă. Undeva dincolo de coastă. Pun pariu pe un milion de dolari că „Rechinul” este o navă de război sau ceva de genul ăsta, care navighează pe lângă coasta Antarcticii.

— Oh, *la naiba,* spuse Schofield din nou, de data asta cu năduf.

Era logic ca aceia care trimiseseră mesajul să fie pe vreo navă. Şi nu numai din cauza numelui de cod. După cum ştia Schofield, datorită lungimilor lor de undă extraordinar de mari, transmisiunile VLF erau utilizate în mod obişnuit de vasele de suprafaţă sau de submarinele aflate în mijlocul oceanului. Din cauza asta aduseseră soldaţii francezi de comando transmiţătorul VLF cu ei. Ca să menţină contactul cu nava lor de război de lângă coastă.

Schofield simţi că i se face rău.

Posibilitatea ca o fregată sau o navă de luptă să patruleze oceanul la câteva zeci de kilometri de coastă era sumbră. Foarte sumbră. Mai ales dacă avea vreun fel de armă îndreptată – cel mai probabil o baterie de rachete de croazieră cu focoase nucleare – către staţia polară Wilkes.

Schofield nu se gândise nicio clipă că francezii nu aduseseră un dispozitiv de „ştergere” *cu* ei, ci îl lăsaseră la un agent exterior – pe o navă de lupta aflată dincolo de coastă – cu instrucţiuni să tragă în staţie dacă respectiva navă de luptă nu primea un raport până la o anumită oră.

„La naiba, se gândi Schofield. La naiba! La naiba! La naiba!”

Existau doar două lucruri în lume care ar fi putut opri lansarea acelui dispozitiv de ştergere. Primul, un raport care să vină din partea a doisprezece francezi morţi, undeva în următoarele trei ore. *Asta* nu avea să se întâmple.

Ceea ce însemna că cea de-a doua opţiune era de fapt singura varianta.

Schofield *trebuia* să intre în contact cu forţele Statelor Unite de la staţia McMurdo. Şi nu doar pentru a afla când urmau să vină întăriri americane la Wilkes. Nu, acum trebuia să le spună soldaţilor din infanteria marină de la McMurdo despre o navă franceză de război care naviga undeva lângă coastă, cu o baterie de rachete de croaziera îndreptate către staţia polară Wilkes. Atunci, ar fi fost de datoria celor de la McMurdo să distrugă acea navă de război – *în termen* de trei ore.

Schofield vorbi din nou în microfon:

— Book, ai auzit tot ce-am vorbit?

— Da, se auzi vocea lui Book Riley.

— Ai reuşit ceva cu McMurdo?

— Încă nu.

— Mai încearcă, îl îndemna Schofield. Terminat. Până când îi prinzi. Domnilor, miza jocului tocmai a fost ridicată. Dacă nu luăm legătura cu McMurdo în mai puţin de trei ore, vom fi evaporaţi cu toţii.

*

— Scarecrow, aici Fox, se auzi vocea lui Gant. Repet. Scarecrow, aici Fox. Hei, Scarecrow? Eşti acolo?

Schofield era pe puntea bazinului, puntea E, urmărind cablul cum cobora în bazin şi gândindu-se la rachete de croazieră. Trecuseră aproximativ zece minute de când auzise transmisia din partea vasului francez, *Rechinul.* Book, Rebound şi Snake erau cu toţii încă afara, încercând să ia legătura cu McMurdo.

Schofield vorbi în microfon:

— Te aud, Fox. Cum vă descurcaţi acolo, jos?

— Ajungem la nouă sute de metri. Ne pregătim să oprim cablul.

Urmă o pauză scurtă.

— OK. Oprim cablul… acum.

Când Gant spuse cuvântul „acum”, cablul care se adâncea în apă se opri brusc, cu o zvâcnitură. Gant îi oprise coborârea din interiorul clopotului de scufundare.

— Scarecrow, ceasul arată ora 14.10, spuse Gant. Te rog să confirmi.

— Confirm ora 14.10, Fox, răspunse Schofield.

Era o practică standard în scufundările la mare adâncime să confirmi ora la care începea o scufundare. Schofield nu ştia că urma exact aceeaşi procedură pe care o urmaseră oamenii de ştiinţă de la Wilkes cu doar două zile şi jumătate în urmă.

— Recepţionat, ora 14.10. Trecem la aerul din rezervoare. Ne pregătim să părăsim clopotul de scufundare.

Gant îl ţinea la curent pe Schofield în legătură cu scufundarea.

Cei patru scafandri – Gant, Montana, Santa Cruz şi Sarah Hensleigh – trecură la aerul din rezervoare fără nicio problemă şi părăsiră clopotul de scufundare. Câteva minute mai târziu, Gant raportă că găsiseră intrarea în tunelul de gheaţă subacvatic şi că

începeau urcarea.

Schofield continuă să se plimbe în jurul punţii, cufundat în gânduri.

Se gândea la scafandrii de pe Wilkes care dispăruseră jos în cavernă, la caverna în sine şi la ceea ce se afla în ea, la francezi şi la efortul lor de a pune mâna pe ce era acolo jos, la dispozitivele de „ştergere” care erau aruncate de pe nave de război de lângă coastă, la posibilitatea ca unul dintre oamenii lui să-l fi omorât pe Samurai şi la zâmbetul lui Sarah Hensleigh. Era mult prea mult.

Interfonul din casca sa pârâi.

— Domnule, aici Book.

— Ai reuşit?

— Nici vorbă, domnule.

În ultimul sfert de oră, Book, Snake şi Rebound încercaseră să prindă staţia McMurdo prin radioul portabil al unităţii. Făceau acest lucru de lângă intrarea principală a staţiei, de parcă faptul că se aflau în afara structurii ar fi putut ajuta în vreun fel recepţionarea semnalului.

— Interferenţe? întreba Schofield.

— O mulţime, răspunse Book cu tristeţe.

Schofield se gândi o clipă. Apoi, spuse:

— Book. Anulează acea opţiune şi întoarce-te înăuntru. Vreau să te duci şi să-i găseşti pe oamenii de ştiinţă care sunt încă aici. Cred că se află în acea cameră comună de pe puntea B. Vezi dacă poţi afla dacă vreunul dintre ei cunoaşte sistemul radio de aici.

— Am recepţionat, domnule.

Vocea lui Book se stinse şi interfonul lui Schofield tăcu din nou. Acesta privi atent către bazinul de la baza staţiei şi-şi reluă gândurile.

Se gândi la moartea lui Samurai şi la cine ar fi putut comite crima. În acel moment, avea încredere doar în doi oameni: Montana şi Sarah Hensleigh, de vreme ce aceştia fuseseră cu el când Samurai fusese ucis. Erau singurele persoane despre care Schofield ştia sigur că nu fuseseră implicate în uciderea lui Samurai. În ceea ce-i privea pe ceilalţi, suspiciunea plana asupra tuturor.

Din acest motiv, Schofield se hotărâse să-i ţină pe Book, Snake

şi Rebound împreună. Dacă unul dintre ei era criminalul, nu ar fi putut să ucidă din nou dacă ceilalţi doi erau cu el…

Brusc, un gând nou îi veni în minte şi Schofield vorbi din nou în microfon:

— Book, mai eşti afară?

— Da, domnule.

— Book, cât stai pe puntea B vreau să-i mai întrebi ceva pe acei oameni de ştiinţă, spuse Schofield. Vreau să-i întrebi dacă ştie vreunul dintre ei ceva despre vreme.

Sala de transmisiuni de pe staţia polară Wilkes este situată în colţul sud-estic al punţii A, de cealaltă parte a puţului faţă de sala de mese. Găzduieşte echipamentul de telecomunicaţii prin satelit al staţiei şi transmiţătoarele radio pe distanţe scurte. În cameră se aflau patru console radio – fiecare constând dintr-un microfon, un ecran de computer, o tastatură şi nişte cadrane pentru frecvenţe –, două pe fiecare parte.

Abby Sinclair stătea la una dintre consolele radio când Schofield pătrunse în cameră.

Primul lucru pe care-l observă Schofield fu că Abby Sinclair nu suportase prea bine evenimentele recente care se petrecuseră pe staţia polara Wilkes. Abby era o femeie frumoasă de peste 35 de ani, cu părul şaten, lung şi cârlionţat, şi ochi mari, căprui. Dungi verticale lungi de rimei i se prelungeau de sub ambii ochi. Îi amintiră lui Schofield de cele două cicatrice care-i brăzdau ambii ochi – acum ascunse încă o dată în spatele ochelarilor argintii, opaci.

Lângă Abby stăteau ceilalţi trei soldaţi din infanteria marină – Riley, Rebound şi Snake. Abby Sinclair era singurul om de ştiinţa din cameră.

Schofield se întoarse către Book.

— Nu ştie nimeni nimic despre vreme?

— Dimpotrivă, spuse Book. Ai noroc. Locotenent Shane Schofield, aş vrea să ţi-o prezint pe domnişoara Abby Sinclair. Domnişoara Sinclair este atât expertul radio al staţiei, *cât şi* meteorologul ei rezident.

Abby Sinclair spuse:

— De fapt, nu sunt adevăratul expert radio. Carl Price era, însă el… a *dispărut* mai devreme jos, în cavernă. Eu doar l-am ajutat

cu echipamentul radio, deci bănuiesc că eu sunt expertul acum.

Schofield îi zâmbi înţelegător.

— Asta este suficient pentru mine, domnişoara Sinclair. E în regulă dacă-ţi spun Abby?

Ea aprobă din cap.

Schofield continuă:

— În regulă. Abby, am două probleme şi sper ca tu să mă poţi ajuta cu amândouă. Trebuie să intru în contact cu superiorii mei de la McMurdo, cât mai repede posibil. Trebuie să le spun ce s-a întâmplat aici, ca ei să poată trimite cavaleria, dacă nu au făcut-o deja. Acum, am încercat să luam legătura cu McMurdo prin radioul nostru portabil, însă nu reuşim. Prima întrebare: sistemul radio de aici funcţionează?

Abby zâmbi slab.

— Funcţiona. Vreau să spun, înainte să înceapă toate astea, însă apoi s-a produs erupţia solară şi ne-a distrus toate transmisiile. Până la urmă asta n-a mai contat, pentru că antena noastră a fost dărâmată de furtună şi nu am avut ocazia să o reparăm.

— E în regulă, spuse Schofield. Putem s-o reparăm noi.

Însă altceva din ceea ce spusese ea îl tulbura. Lui Schofield i se spusese despre fenomenul „erupţiei solare” în drum spre Wilkes, însă el nu ştia exact ce însemna. Tot ce ştia era că distrugea spectrul electromagnetic şi, făcând acest lucru, împiedica orice fel de comunicare radio.

— Povesteşte-mi despre erupţii solare, îi ceru el lui Abby.

— Nu prea sunt multe de spus, răspunse Abby. Nu prea ştim nici noi mare lucru despre ele. „Erupţie solară” este de fapt termenul utilizat pentru a descrie o explozie scurtă de temperatură înaltă pe suprafaţa soarelui, ceea ce numesc oamenii în general pată solară. Când se produce o pată solară, emite o cantitate imensă de radiaţii ultraviolete. O cantitate *imensă.* Asemenea căldurii obişnuite din partea soarelui, aceste radiaţii parcurg spaţiul, îndreptându-se către pământ. Când ajung aici, ne contaminează ionosfera, transformând-o într-o pătură groasă de nebuloasă electromagnetică. Sateliţii devin inutili, pentru că semnalele radio dinspre pământ nu pot penetra ionosfera contaminată. În mod asemănător, semnalele care vin din partea sateliţilor de pe pământ nu pot pătrunde nici ele prin

ionosferă. Comunicarea radio devine imposibilă.

Abby privi brusc în jur. Privirea i se opri pe unul dintre ecranele de computer aflate lângă ea.

— De fapt, avem nişte echipamente de monitorizare a vremii aici. Dacă mă lăsaţi un minut, aş putea să vă arăt ce vreau să spun.

— Sigur, spuse Schofield în timp ce Abby deschise computerul de lângă ea.

Computerul porni cu un bâzâit. Abby parcurse mai multe ecrane, până când ajunse la cel pe care-l căuta. Era o hartă prin satelit a Antarcticii de sud-est, acoperită de petice multicolore. O hartă barometrică a vremii. Ca acelea de la jurnalul de seară.

— Acesta este un instantaneu al sistemului vremii Antarcticii de est – Abby se uită la data din colţul ecranului – de acum două zile. Privi spre Schofield. E probabil una dintre ultimele pe care le-am primit înainte să apară erupţia solară şi să ne întreruptă transmisia de la satelitul pentru vreme.

Apăsă pe mouse. Apăru un alt ecran.

— Oh, uite încă unul. Uite, spuse Abby.

Ocupa jumătate din ecran.

O pată enorma, albă-gălbuie, de perturbare atmosferică. Umplea întreaga zonă din stânga a hărţii, acoperind aproape jumătate din litoralul Antarcticii care era ilustrată. În termeni reali, se gândi Schofield, erupţia solară trebuie să fi fost enormă.

— Şi asta este erupţia solara, locotenente, spuse Abby. Se întoarse să-l privească pe Schofield. Trebuie să se fi mutat spre est după ce a fost făcută această fotografie şi să ne fi acoperit şi pe noi.

Schofield privea pata albă-gălbuie suprapusă pe linia litoralului Antarcticii. Existau decolorări uşoare pe ea, petice roşii şi portocalii, chiar şi unele negre.

Abby spuse:

— De vreme ce explodează de obicei într-o zonă a suprafeţei soarelui, erupţiile solare nu afectează în general decât suprafeţe delimitate. Într-o staţie poate să dispară semnalul radio în totalitate, în timp ce în alta, aflată la 300 de kilometri depărtare, toate sistemele pot să funcţioneze fără probleme.

Schofield privi ecranul.

— Cât durează?

Abby ridică din umeri.

— O zi. Uneori, două. Cât îi ia radiaţiei să parcurgă distanţa de la soare la Pământ. Depinde cât de mare a fost pata solară iniţială.

— Cât va dura *asta?*

Abby se întoarse către computer. Privi ilustrarea erupţiei solare de pe ecran şi-şi strânse buzele, cufundată în gânduri.

— Nu ştiu. E una mare. Aş zice că vreo cinci zile, spuse ea.

Urmă o clipă de tăcere, timp în care toţi cei din cameră conştientizară cele spuse.

— Cinci zile, gemu Rebound din spatele lui Schofield.

Fruntea lui Schofield era încreţită de gânduri. Se întoarse către Abby.

— Spui că distruge ionosfera, nu?

— Da.

— Iar ionosfera este…

— Stratul din atmosfera terestră situat între 80 şi 400 de kilometri mai sus, răspunse Abby. Este numită ionosfera pentru că aerul din ea este plin cu molecule ionizate.

Schofield interveni:

— OK. Deci, o erupţie solară se produce pe suprafaţa soarelui, iar energia pe care o emite coboară către Pământ, unde distruge ionosfera, care se transformă într-un scut prin care nu pot trece semnalele radio, nu?

— Da.

Schofield privi din nou ecranul şi se concentră asupra petelor negre de pe reprezentarea albă-gălbuie a erupţiei solare, în mijlocul petei alb-gălbui era o gaură neagră mai mare, care-i atrase atenţia.

— Este uniform? întrebă Schofield.

— Uniform? Abby clipi, neînţelegând.

— Scutul are o putere uniformă? Sau are puncte slabe, inconsistenţe, *rupturi* în scut care ar putea fi străbătut de semnale radio? Cum ar fi aceste puncte negre de aici.

Abby răspunse:

— Ar fi *posibil* sa le penetrăm, dar ar fi dificil. Ruptura din erupţie ar trebui să fie exact deasupra acestei staţii.

— Aha, făcu Schofield. Exista vreo modalitate să-ţi dai seama când sau dacă una dintre aceste găuri va fi exact deasupra

noastră? Ca, de exemplu, asta de aici.

Schofield arătă spre gaura neagră mare din centrul petei alb-gălbui.

Abby studie ecranul şi evaluă posibilităţile.

Într-un final, spuse:

— Ar putea exista o cale. Dacă aş putea găsi nişte imagini anterioare ale erupţiei, ar trebui să pot să-mi dau seama cât de repede se mişcă de-a lungul continentului şi în ce direcţie. Dacă pot face asta, atunci ar trebui să pot să fac o estimare a cursului său.

— Fă tot ce poţi, îi ceru Schofield, şi anunţă-mă dacă afli ceva. Vreau să ştiu când va trece una dintre acele găuri peste această staţie, ca să putem fi pregătiţi să trimitem un semnal radio către McMurdo atunci când se întâmplă acest lucru.

— Va trebui să reparaţi antena de afară.

— Mă ocup deja de asta, zise Schofield. Tu doar găseşte-mi o ruptură în erupţie. Îţi punem noi antena la loc.

*

În Washington, Alison Cameron se afla tot în faţa unui computer.

Era într-o sală micuţă de computere din birourile ziarului *Washington Post.* Într-un colţ se afla un aparat pentru vizionarea microfilmelor. Doi dintre cei patru pereţi ai camerei erau acoperiţi cu fişete. Restul spaţiului din micuţul laborator era umplut de şase computere.

Alison găsi ecranul pe care-l căuta. Baza de date a bibliotecilor din toate statele.

Un mit urban popular spune că FBI-ul urmăreşte fiecare computer al bibliotecilor cu cărţi de împrumut din ţară şi că utilizează această facilitate pentru a da de urma criminalilor în serie. Criminalul citează din Lowell la o scenă a crimei, aşadar FBI-ul verifică fiecare bibliotecă din ţară să vadă cine a împrumutat Lowell. Asemenea tuturor miturilor urbane bune, acesta este doar pe jumătate adevărat. *Există* un sistem (este un serviciu actualizabil) care face legătura între toate computerele din biblioteci din ţară, indicându-i utilizatorului unde poate găsi o anumită carte. Nu listează numele tuturor celor care au împrumutat acea carte. Îţi spune doar unde este localizată o anumită carte. Poţi căuta o carte în mai multe moduri: după autor, după titlul cărţii sau chiar şi după nişte cuvinte-cheie neobişnuite care apar în textul unei cărţi. Baza de date a bibliotecilor din toate statele reprezenta o astfel de facilitate.

Alison privi ecranul din faţa sa. Navigă până la butonul „CAUTĂ DUPĂ CUVÂNT-CHEIE”. Tastă:

ANTARCTICA.

Computerul vâjâi vreo zece secunde şi apoi apărură pe ecran rezultatele căutării:

1.856.157 INTRĂRI GĂSITE. AŢI DORI SÀ VEDEŢI O LISTĂ?

Minunat. Un milion opt sute cincizeci de cărţi conţineau cuvântul „Antarctica” într-un fel sau altul. Asta nu ajuta la nimic.

Alison se gândi o secundă. Ar avea nevoie de un cuvânt-cheie cu un spectru mai restrâns, ceva mult mai specific. Îi veni o idee. Era puţin probabil să reuşească, poate că era prea specific acel cuvânt. Însă Alison se gândi că merita sa încerce, oricum. Tastă:

LATITUDINE-66,5° LONGITUDINE 115° 20’ 12”

Computerul vâjâi în timp ce căuta. De data aceasta căutarea nu dură mult. Rezultatele apărură pe ecran:

6 INTRĂRI GĂSITE. AŢI DORI SĂ VEDEŢI O LISTĂ?

— Normal că aş dori să văd o listă, spuse Alison. Apăsă butonul „D” de la „Da” şi apăru un alt ecran. Pe el se afla o listă cu titluri de cărţi şi locaţiile lor.

BAZA DE DATE A BIBLIOTECILOR DIN TOATE STATELE
CĂUTARE DUPĂ CUVÂNT-CHEIE
SECVENŢA DE CĂUTARE UTILIZATĂ:
LATITUDINE-66,5°
LONGITUDINE 115° 20’ 12”

NUMĂR DE INTRĂRI GĂSITE: 6

TITLUL/AUTORUL/LOCAŢIA/ANUL
TEZĂ DE DOCTORAT/LLEWELLYN, D.K./STANFORD, CT/1998
TEZĂ DE DOCTORAT/AUSTIN, B.E./STANFORD, CT/1997
TEZĂ POST-DOCTORALĂ/HENSLEIGH, S. T./USC, CA/1997
LUCRARE DE CERCETARE PENTRU ACORDAREA TITULATURII DE CERCETĂTOR/HENSLEIGH, B.M./HARVARD, MA/1996
CRUCIADA GHEŢII - REFLECŢII ASUPRA UNUI AN PETRECUT ÎN ANTARCTICA/HENSLEIGH, B.M./HARVARD, MA DISP: AML/1995
STUDIU PRELIMINAR/WAITZKIN, C.M./LIBCONG/1978

Alison privi lista.

Fiecare dintre aceste intrări menţiona într-un fel sau altul

latitudinea -66,5 grade şi longitudinea 115 grade, 20 de minute şi 12 secunde.

Erau în special lucrări universitare. Niciunul dintre nume nu-i spunea nimic lui Alison: Llewellyn, Austin şi cei doi Hensleigh, S şi B.

Se părea că cel de-al doilea Hensleigh – B.M. Hensleigh – scrisese o carte despre Antarctica. Alison privi referinţa legată de locaţie. Fusese tipărită la Universitatea Harvard, însă era disponibilă la „AM” – toate bibliotecile mari.

Spre deosebire de toate celelalte intrări – o colecţie de teze publicate în sistem privat, într-un singur exemplar – cartea acestui tip Hensleigh era disponibilă publicului larg. Alison hotărî să o caute.

Mai era însă o intrare care-i atrase atenţia.

Ultima.

STUDIU PRELIMINAR WAITZKIN, C.M. LIBCONG 1978

Alison se încruntă privind ultima intrare. Verifică o listă rapidă de referinţe care era ataşată pe partea laterala a monitorului computerului. Era o listă cu toate abrevierile utilizate în baza de date. Alison găsi „LibCong”.

— Aha, exclamă ea cu voce tare.

„LibCong” însemna Biblioteca Congresului. Biblioteca Congresului era situată peste drum de clădirea Capitolului, nu departe de biroul lui Alison.

Alison privi din nou ultima intrare. Se întrebă ce era un studiu preliminar. Privi data intrării.

1978.

Ei bine, orice ar fi fost, era vechi de peste douăzeci de ani, deci merita să se uite peste el.

Alison zâmbi în timp ce apăsa butonul „TIPĂREŞTE CAPTURA DE PE ECRAN”.

*

— În regulă, ridicaţi-o! strigă Book.

Rebound şi Snake traseră de cablurile de stabilizare, iar antena radio deteriorată a staţiei polare Wilkes – un stâlp lung şi negru, de nouă metri înălţime, având un semnal luminos verde în vârf – se înălţă încet. Lumina intermitentă a semnalului verde le ilumină feţele.

— Cât de mult crezi că va dura? îl întrebă Schofield pe Book, urlând ca să se facă auzit pe deasupra vântului.

— Nu ne va lua mult să o ridicăm, asta este partea uşoară, răspunse Book. Partea grea va fi să reconectăm toate cablurile radio. Avem din nou energie electrică, dar mai sunt vreo cincisprezece cabluri radio pe care trebuie să le legăm din nou.

— Aproximativ?

— Treizeci de minute.

— Treceţi la treabă!

Shane Schofield merse cu greu înapoi în josul rampei de la intrarea în staţie şi intră înăuntru. Se întorsese ca să verifice două lucruri: pe Abby Sinclair şi pe Mother.

Abby îl întâmpina pe pasarela punţii A. În timp ce Schofield şi ceilalţi fuseseră afară, ea rămăsese în sala de transmisiuni, examinând hărţi ale vremii pe computer, încercând să găsească o ruptură în erupţia solară.

— Ai reuşit ceva? întrebă Schofield.

— Depinde la ce te referi, răspunse Abby. Cât de repede voiai să ajungă ruptura aici?

— Repede.

— Atunci, mi-e teamă că veştile nu sunt atât de bune, zise Abby. După calculele mele, o ruptură din erupţia solară va trece peste această staţie în aproximativ şaizeci şi cinci de minute.

— *Şaizeci şi cinci* de minute, repetă Schofield. Cât de mult va

dura?

Abby ridică din umeri.

— Zece minute. Poate cincisprezece. Suficient de mult ca să putem transmite un semnal.

Schofield îşi muşcă buza în timp ce înregistra toate informaţiile. Sperase să obţină o fereastră în acea erupţie solară mult mai devreme. Îi era foarte necesar să intre în contact cu staţia McMurdo ca să le spună despre nava de război franceză care naviga lângă coasta Antarcticii, ţintind cu o baterie de rachete către staţia polară Wilkes.

Schofield întrebă:

— Vor mai trece şi alte rupturi ale erupţiei peste staţie?

Abby zâmbi.

— M-am gândit că vei întreba asta, aşa că am verificat. Vor mai fi încă două rupturi ale erupţiei după prima, însă este mult de aşteptat până vin. Acum este ora 14.46, deci prima perioadă în care vom avea o fereastră va fi abia la 15.51, peste şaizeci şi cinci de minute. Celelalte vor fi mult mai târziu, la aproximativ 19.30 şi 22.00.

Schofield oftă. Nu era bine deloc.

— Te-ai descurcat bine, Abby, spuse el. Ai făcut o treabă bună. Îţi mulţumesc. Speram că vei vrea să te ocupi de sala de transmisiuni în timp ce oamenii mei repară antena de afară. Poate apare ceva.

Abby aprobă din cap.

— Mi-ar plăcea să fac asta.

— Bine, spuse Schofield.

Abby voia să facă totuşi ceva, avea nevoie de ceva de făcut. Evenimentele din orele anterioare o afectaseră puternic, însă dacă avea ceva care să o ţină ocupată, părea să fie în regulă.

Schofield îi zâmbi şi se îndreptă spre una dintre scări.

Mother stătea pe podea, cu spatele rezemat de peretele rece, de gheaţă, atunci când Schofield intră în magazia de pe puntea E. Îşi ţinea ochii închişi. Părea că doarme.

— Salut, spuse ea, fără să deschidă ochii.

Schofield zâmbi, în timp ce se apropie şi se ghemui în spatele ei.

— Cum te simţi? întrebă el.

Mother tot nu deschise ochii.

— Metadona este bună.

Schofield privi în jos, la ceea ce mai rămăsese din piciorul stâng al lui Mother. Book bandajase foarte bine prelungirea crestată a genunchiului ei. Însă bandajele erau pline de sânge.

— Bănuiesc că nu voi mai juca fotbal, spuse Mother.

Schofield îi privi faţa şi o văzu deschizându-şi ochii.

— Nenorocitul ăla de peşte mi-a luat piciorul! spuse ea cu indignare.

— Am observat. Dar ar fi putut fi mai rău.

— Parcă eu nu ştiu? pufni Mother.

Schofield râse.

Mother îl privi în timp ce râdea.

— Scarecrow, ţi-am spus vreodată că eşti un bărbat *al naibii* de arătos?

Schofield spuse:

— Cred că spui asta din cauza metadonei.

— Recunosc un bărbat bun când îl văd, replică Mother în timp ce se sprijinea de perete şi-şi închidea ochii:

Schofield vorbi încet.

— Nu sunt sigur de multe lucruri, Mother, însă unul dintre cele de care sunt sigur este că nu sunt *prea* plăcut vederii.

Schofield începu să se gândească la cele două cicatrice care-i brăzdau ochii şi la cât de hidoase erau. Oamenii tresăreau instinctiv când le vedeau. Când era acasă, Schofield purta aproape întotdeauna ochelari de soare.

În timp ce se gândea la ochii lui, Schofield îşi îndepărtase privirea de Mother pentru o clipă, pentru că atunci când şi-o întoarse spre ea observă că-l privea intens. Ochii ei erau atenţi şi vioi, nu lucioşi sau dezorientaţi ca ai unui drogat. Pătrundeau direct prin ochelarii lui oglindă, argintii.

— Orice femeie care nu te vrea din cauza ochilor tăi nu te merită, Scarecrow.

Schofield nu spuse nimic. Mother renunţă.

— În regulă, atunci, spuse ea. Acum că am renunţat la toate dulcegăriile astea – înalţă sugestiv din sprâncene –, ce te aduce în zona asta? Sper că nu ai venit doar să vezi cum mă simt.

— Nu.

— Ei bine…?

— Samurai este mort.

— Cum? întrebă Mother cu seriozitate. Mi-au spus că starea lui era stabilă.

— A fost ucis.

— De francezi?

— Nu, mai târziu. Mult mai târziu. Francezii erau cu toţii morţi când el a fost ucis.

— Nu a fost unul dintre oamenii lor de ştiinţă?

— Nu, erau amândoi supravegheaţi.

Mother rosti pe un ton lipsit de intonaţie:

— Unul dintre oamenii *noştri* de ştiinţă?

— Dacă da, nu pot să-mi dau seama de ce, spuse Schofield.

Urmă o clipă de tăcere.

Apoi, Mother întrebă:

— Dar cel care era încuiat în camera lui când am ajuns aici? Ştii tu, cum îl cheamă? Renshaw.

Schofield îşi înalţă brusc capul.

Uitase complet de James Renshaw. Renshaw era omul de ştiinţă despre care Sarah spusese că-şi omorâse un coleg doar cu câteva zile înainte ca soldaţii din infanteria marină să ajungă la Wilkes. El era omul pe care rezidenţii de la Wilkes îl încuiaseră în camera lui de pe puntea B. După moartea lui Samurai, Schofield nici măcar nu verificase dacă Renshaw mai era sus, în cameră. Dacă Renshaw scăpase, atunci poate că *el...*

— La naiba, am uitat complet de el, zise Schofield. Vorbi imediat în microfonul din cască: Book, Rebound, Snake, sunteţi afară?

— Recepţionat, Scarecrow, răspunse vocea lui Snake.

— Snake, vreau ca unul dintre voi să meargă imediat pe puntea B şi să se asigure că tipul acela care a fost închis în camera lui se află încă acolo, OK?

— Mă ocup de asta, spuse Snake.

Schofield îşi închise interfonul.

Mother zâmbi şi-şi deschise larg braţele.

— Serios vorbind, unde ai fi tu fără Mother a ta, Scarecrow?

— Aş fi pierdut, răspunse Schofield.

— Aşa-i că ştii? spuse Mother. Nu-i aşa că ştii? Se uită cu atenţie la Schofield, care privea în pământ. Ce s-a întâmplat? întrebă ea încet.

Schofield rămase cu capul plecat şi-l scutură încet.

— Trebuia să fi ştiut că erau soldaţi, Mother. Trebuia să fi *anticipat* asta.

— Ce tot spui?

— Trebuia să-i fi încuiat undeva imediat ce i-am văzut...

— Nu puteai să faci asta.

— Am pierdut *trei oameni.*

— Dragule, am câştigat.

— Am avut noroc, spuse Schofield cu seriozitate. Am avut foarte mult noroc. Adunaseră cinci dintre oamenii mei afară, pe acea pasarelă şi se pregăteau să-i măcelărească atunci când au căzut în bazin. Isuse, uite ce s-a întâmplat jos, în camera de foraj. Plănuiseră totul, *până la capăt.* Dacă Rebound nu s-ar fi prins înainte, ne-ar fi terminat, Mother, chiar la sfârşit. Am fost pe picior greşit tot timpul. Nici măcar nu am avut un plan.

— Scarecrow, ascultă-mă! rosti Mother ferm. Vrei să ştii ceva?

— Ce?

— Ştii că acum aproximativ şase luni mi s-a oferit un post într-o unitate de recunoaştere din Atlantic?

Schofield îşi ridică privirea spre ea. Nu. Nu ştiuse.

— Încă mai am scrisoarea acasă, dacă vrei s-o vezi, spuse Mother. Este semnată chiar de către comandant. Ştii ce am făcut după ce am primit acea scrisoare, Scarecrow?

— Ce?

— I-am răspuns comandantului Corpului Puşcaşilor Marini al Statelor Unite şi i-am spus că-i mulţumesc foarte mult, însă aş dori să rămân cu unitatea la care mă aflu în prezent, sub comanda ofiţerului meu, locotenent Shane M. Schofield, USMC. I-am spus că nu aş putea găsi o unitate mai bună, cu un comandant mai bun decât cel sub comanda căruia mă aflu în prezent.

Schofield rămase blocat pentru o clipă. Era incredibil ca Mother să facă aşa ceva. Să respingi o oferta de a te alătura unei unităţi de recunoaştere din Atlantic era un lucru, dar să refuzi politicos invitaţia personală a comandantului Corpului Puşcaşilor Marini al Statelor Unite de a te alătura unei astfel de unităţi era cu totul altceva.

Mother îl privi pe Schofield direct în ochi.

— Eşti un ofiţer foarte bun, Scarecrow, un ofiţer *foarte bun.* Eşti deştept şi curajos, şi ai ceva ce este foarte, foarte rar în

această lume: eşti un om bun. Din cauza asta am rămas cu tine. Ai inimă, Scarecrow. Îţi *pasă* de oamenii tăi. Şi acest lucru te clasează deasupra oricărui alt comandant pe care l-am cunoscut vreodată. Sunt gata să-mi risc viaţa urmându-ţi judecata, pentru că ştiu că, indiferent care este planul, tu tot îţi faci griji pentru mine. Mulţi comandanţi caută doar gloria, caută o promovare. Lor nu le-ar păsa dacă nenorocita aia bătrână, Mother, este ucisă. Dar ţie-ţi pasă şi-mi place asta. La naiba, uită-te la tine acum! Îţi faci sânge rău pentru că aproape am păţit-o. Eşti *deştept,* Scarecrow, şi eşti *bun,* şi să nu te îndoieşti niciodată de asta. Niciodată! Trebuie doar să crezi în tine.

Schofield fu surprins de forţa cuvintelor lui Mother. Aprobă din cap.

— Voi încerca.

— Bine, zise Mother, având acum un ton mai optimist. Acum, mai este ceva ce voiai să auzi de la „Draga de Abby” dacă tot te afli aici?

Schofield izbucni în râs.

— Nu. Asta este tot. Ar fi bine să plec, să-l verific pe tipul acesta Renshaw. Se ridică şi se îndreptă către uşă. Însă, când ajunse la uşă, se opri brusc şi se întoarse. Mother, ştii ceva despre oameni care sunt infiltraţi în unităţi?

— Ce vrei să spui?

Schofield ezită.

— Când am aflat că Samurai a fost ucis, mi-am amintit ceva ce i s-a întâmplat acum doi ani unui prieten de-al meu. Atunci, acest prieten a spus ceva despre oameni care infiltrau persoane în unitatea sa.

Mother îl privi pe Schofield cu asprime. Îşi umezi buzele şi nu vorbi mult timp.

— Nu este ceva despre care-mi place să vorbesc, rosti ea încet. Însă da, am auzit despre asta.

— Ce ai auzit? Schofield păşi înapoi în magazie.

— Doar zvonuri. Zvonuri care iau amploare de fiecare dată când le auzi. Fiind ofiţer, probabil că nu auzi prostiile astea, însă îţi zic eu, dacă este ceva neplăcut legat de militari, atunci este faptul că bârfesc ca o adunătură de babe.

— Ce spun?

— Militarilor le place să vorbească despre oameni infiltraţi.

Este mitul lor preferat. O poveste de foc de tabără creată de seniori ca să-i sperie pe fraierii de juniori şi să-i facă să aibă încredere unul în celălalt. Ştii tu, dacă nu putem avea încredere unul într-altul, atunci în cine să ne încredem, sau ceva de genul ăsta. Se aud tot felul de teorii despre provenienţa acestor persoane infiltrate. Unii spun că sunt introduşi de CIA. Agenţi sub acoperire se înrolează în forţele armate cu scopul unic de a se infiltra în unităţi de elită, ca să poată să ne supravegheze, să se asigure că facem ce trebuie.

Alţii spun că Pentagonul o face. Iar alţii, că este CIA *şi* Pentagonul. L-am auzit pe un tip – un nebun pe nume Hugo Boddington – spunând odată că Biroul Naţional de Recunoaştere şi Statul-Major Reunit au un subcomitet comun pe care-l numesc Grupul de Convergenţă a Informaţiilor (ICG) şi că *acesta* este biroul care se ocupă de infiltrarea unităţilor militare americane.

Boddington a spus că ICG era un fel de comitet ultrasecret însărcinat cu colectarea de informaţii. Însărcinat să asigure că doar persoanele potrivite aflate în locurile potrivite cunoşteau anumite lucruri. Din această cauză trebuie să infiltreze unităţi ca a noastră. Dacă suntem într-o misiune şi găsim ceva ce nu ar trebui să găsim – nu ştiu, un extraterestru sau ceva de genul ăsta – acei tipi de la ICG sunt acolo să ne şteargă de pe faţa pământului şi să se asigure că nu vom spune nimănui ce am văzut.

Schofield scutură din cap. Părea o poveste cu fantome. Agenţi dubli în cadrul trupelor.

Însă, în mintea sa exista o singură îndoială. O îndoială care luă forma vocii lui Andrew Trent urlând prin radioul din casca sa din interiorul acelui templu incaş din Peru: „Au infiltrat oameni în unitatea mea! *Au infiltrat nenorociţi de oameni în unitatea mea!”* Andrew Trent nu era o poveste cu fantome.

— Mulţumesc, Mother, spuse Schofield şi se îndreptă din nou către uşă. Ar fi bine să plec.

— Ah, da, fu de acord Mother. Ai de condus o unitate. Oameni de organizat. Responsabilităţi de asumat. Nu aş vrea să fiu ofiţer pentru toţi banii din lume.

— Aş fi vrut să-mi fi spus asta acum zece ani.

— Ah, da, însă atunci seara asta nu ar fi fost nici pe departe atât de distractivă. Ai grijă de tine, Scarecrow, ai auzit? Oh, şi,

auzi, spuse ea, mişto ochelari!

Schofield se opri o clipă în uşă. Îşi dădu seama că purta ochelarii pentru zăpadă ai lui Mother. Zâmbi.

— Mulţumesc, Mother.

— Hei, nu-mi mulţumi mie, zise ea. La naiba, Scarecrow fără ochelarii lui argintii este ca Zoro fără mască, Superman fără pelerina. Nu merge.

— Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva, spuse Schofield.

Mother îi aruncă un zâmbet viclean.

— Oh, *ştiu* eu de ce am nevoie, *dragule,* spuse ea.

Schofield scutură din cap.

— Nu renunţi niciodată, nu-i aşa?

Mother zâmbi.

— Ştii ce? spuse ea timid. Cred că nu-ţi dai seama când cineva a pus ochii pe tine, dragule.

Schofield ridică dintr-o sprânceană.

— *A pus* cineva ochii pe mine?

— Oh, da, Scarecrow. Oh, da.

Schofield scutură din cap şi zâmbi.

— La revedere, Mother.

— La revedere, Scarecrow.

Schofield părăsi magazia, iar Mother se rezemă din nou de perete.

După ce plecă Schofield, închise ochii şi vorbi încet pentru sine:

— Dacă a pus cineva ochii pe tine? Oh, Scarecrow, Scarecrow. De-ai vedea cum te priveşte!

*

Schofield păşi pe puntea bazinului.

Întreaga staţie era goală. Puţul cavernos era cufundat în tăcere. Schofield privi intens bazinul şi cablul staţionar care se prelungea în el.

— Scarecrow, aici Fox, se auzi vocea lui Gant în casca lui. Mai eşti acolo, sus?

— Sunt încă aici, unde eşti?

— Timpul de scufundare este de cincizeci şi cinci de minute. Urcăm prin tunelul de gheaţă.

— E ceva în neregula?

— Nimic, deocamdată – hei, aşteaptă o clipă, cine este aici?

— Ce s-a întâmplat, Fox? întrebă Schofield, alarmat.

— Nimic, răspunse vocea lui Gant. E în regulă. Scarecrow, dacă fetiţa este acolo sus, cu tine, poate-i spui că prietenul ei este aici, jos.

— Ce vrei să spui?

— Foca aceea de blană, Wendy. Tocmai ni s-a alăturat în tunel. Probabil ne-a urmărit până aici.

Schofield şi-i imagină pe Gant şi pe ceilalţi înotând în susul tunelului subacvatic de gheaţă, cu aparatele lor pentru respirat, în timp ce în spatele lor Wendy înota fericită, neavând nevoie de niciun fel de echipament.

— Cât mai aveţi de mers? întrebă Schofield.

— E greu de spus. Am înaintat foarte încet, ca să fim precauţi. Aş zice că mai avem vreo cinci minute.

— Ţine-mă la curent, spuse Schofield. Oh, şi Fox, ai grijă.

— Am înţeles, Scarecrow. Fox, terminat.

Radioul se închise cu un păcănit. Schofield privi apa din bazin. Încă era pătată de sânge. În acel moment era calmă, sticloasă. Făcu un pas înainte către ea.

Ceva se sfărâma sub picioarele sale.

Îngheţă, privi în jos spre cizmele sale şi se aplecă.

Pe puntea metalică de sub picioarele sale se aflau nişte bucăţi sparte de gheaţă. Gheaţă albă, aspră.

Schofield se încruntă în timp ce o privea.

Şi apoi, înspăimântător de rapid, o voce pătrunse prin microfonul din casca sa.

— Scarecrow, aici Snake. Sunt pe puntea B. Tocmai am verificat camera lui Renshaw. Nu mi-a răspuns când am bătut în uşă, aşa că am doborât-o. Domnule, nu era nimeni înăuntru. Renshaw a dispărut. Repet, Renshaw a dispărut.

Schofield simţi un fior pe şira spinării.

Renshaw nu era în camera lui.

Se afla undeva în interiorul staţiei.

Schofield era pe punctul de a se mişca, de a pleca să-i găsească pe ceilalţi, când auzi un zgomot uşor, urmat de un şuierat slab prin aer. Se auzi apoi o pocnitură bruscă şi Schofield simţi imediat o înţepătură, o arsură în ceafă şi apoi, spre groaza lui, îşi dădu seama că pocnitura fusese sunetul scos de un lucru care îl lovise în gât cu o viteza foarte mare.

Lui Schofield i se îndoiră genunchii. Se simţi dintr-odată foarte slăbit.

Îşi duse imediat mâna la gât şi apoi o ţinu în faţa ochilor.

Mâna îi era plină de sânge.

Treptat, totul se întunecă şi Schofield căzu în genunchi, întunericul se lăsă în jurul lui şi, în timp ce obrazul i se lovea de puntea de oţel rece ca gheaţa, Shane Schofield avu un singur gând, unul îngrozitor.

Tocmai fusese împuşcat în gât.

Şi apoi, brusc, gândul dispăru şi lumea deveni complet neagră.

Inima lui Shane Schofield…

…se oprise.

A PATRA INCURSIUNE

16 iunie, ora 15.10

*

Libby Gant înotă în susul tunelului de gheaţă subacvatic abrupt.

Era linişte aici, se gândi ea, pace. Întreaga lume era de un albastru pal.

În timp ce înota, Gant nu auzea altceva decât şuieratul uşor, ritmat, al echipamentului ei pentru respirat cu audibilitate redusă. Nu se auzeau alte sunete – nici şuieraturi, nici cântece de balenă, nimic.

Gant privi afară prin masca transparentă care-i acoperea faţa. Pereţii îngheţaţi ai tunelului străluceau în alb. Ceilalţi scafandri – Montana, Santa Cruz şi omul de ştiinţă, Sarah Hensleigh – înotau lângă ea, în linişte.

Dintr-odată, tunelul de gheaţă începu să se lărgească foarte mult, iar Gant văzu mai multe găuri rotunde, mari, făcute în pereţi, de o parte şi de alta.

Erau mai mari decât se aşteptase Gant – având cu siguranţă trei metri în diametru. Şi erau rotunde, perfect rotunde. Gant numără opt astfel de găuri şi se întrebă de fel de animal le-ar fi putut face.

Şi apoi, brusc, Gant uită de găurile din pereţii de gheaţă. Altceva îi atrăsese atenţia.

Suprafaţa.

Gant vorbi în interfon.

— Scarecrow, aici Fox, spuse ea. Scarecrow. Aici Fox. Scarecrow, eşti acolo?

Nu primi niciun răspuns.

— Scarecrow, repet. Aici Fox. Răspunde.

Tot niciun răspuns.

Era ciudat, se gândi Gant. De ce nu-i răspundea Scarecrow?

Doar vorbise cu el cu câteva minute în urmă.

Dintr-odată, se auzi o voce în casca lui Gant.

Nu era Schofield.

— Fox, aici Rebound. Părea că ţipa ca să acopere vântul. Trebuie să fi fost în afara staţiei. Te aud. Ce s-a întâmplat?

— Ne apropiem de suprafaţă acum, spuse Gant. Unde este Scarecrow? adăugă ea, puţin prea repede.

— E pe undeva prin interiorul staţiei. Jos, alături de Mother, cred. Probabil şi-o fi dat casca jos sau aşa ceva.

Gant spuse:

— Ei bine, ar fi o idee bună să te duci să-l cauţi şi să-i spui ce se petrece aici, jos. Suntem pe cale să ieşim la suprafaţă în interiorul cavernei.

— Am înţeles, Fox.

Gant îşi închise radioul şi continuă să înoate în sus.

Suprafaţa apei părea ciudată de dedesubt.

Era sticloasă. Liniştită. Părea un fel de lentila deformată de sticlă, care distorsiona complet imaginea a ceea ce se afla dincolo de ea.

Gant înota către ea. Ceilalţi se ridicară încet în apă în spatele ei.

Sparseră împreună suprafaţa.

Într-o clipă, lumea din jurul lui Gant se schimbă şi ea se trezi înotând în centrul unui bazin imens, situat la unul dintre capetele unei caverne subterane masive. Îi văzu pe Montana şi pe Santa Cruz plutind în spatele ei şi pe Sarah Hensleigh dincolo de aceştia.

Caverna era absolut imensă. Tavanul se afla la o înălţime de 30 de metri, iar pereţii îi erau perfect drepţi.

Şi apoi, Gant o văzu.

— Să fiu al naibii… îl auzi pe Santa Cruz spunând.

Timp de un minut, Gant nu putu face altceva decât să privească. Încet, începu să-şi croiască drum către marginea bazinului. Într-un final, când păşi pe teren solid, era în transă. Nu-şi putea lua ochii de la ea.

Nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse înainte. Părea ceva desprins dintr-un film. Doar privind-o, i se tăia răsuflarea.

Era un fel de navă.

O navă neagră – complet neagră, de la cap la coadă – având cam aceeaşi mărime ca un avion de vânătoare. Gant observă că aripile sale posterioare enorme erau îngropate în peretele de gheaţă din spate. Păreau că au fost *înghiţite* de gheaţă, pe măsură ce aceasta înaintase treptat de-a lungul veacurilor.

Nava spaţială imensă şi neagră stătea pur şi simplu acolo – formând un contrast puternic cu caverna albă, rece, din jurul ei –, înălţându-se pe trei picioare hidraulice de aterizare, ce emanau forţă.

Arăta fantastic, din altă lume.

Şi părea *rea*.

Neagră şi tăioasă, zveltă şi ascuţită, Gant o vedea ca pe o călugăriţă imensă. Cele două aripi negre ale sale coborau pe fiecare parte a fuzelajului, astfel încât părea o pasăre în zbor, cu aripile în jos.

Însă trăsătură cea mai impresionantă era botul ei.

Nava avea un bot coroiat, un bot care se îndoia brusc în jos, asemenea botului avionului Concorde. Carlinga – o boltă dreptunghiulară, din sticlă armată – se afla chiar deasupra botului coroiat.

„O călugăriţă imensă”, se gândi Gant. Călugăriţa cea mai lucioasă, rapidă şi mare pe care o văzuse cineva vreodată.

Gant îşi dădu seama că şi ceilalţi ieşiseră din apă şi se aflau în spatele ei, pe podeaua acoperită de gheaţa a cavernei, privind nava spaţială magnifică.

Gant se uita la feţele companionilor săi.

Santa Cruz rămăsese cu gura căscată.

Montana avea ochii cât cepele.

Însă reacţia lui Sarah Hensleigh i se păru ciudată lui Gant. Ochii i se îngustaseră şi privea nava spaţială într-un mod ciudat. Fără să vrea, Gant simţi un fior brusc. În ochii lui Sarah Hensleigh strălucea ceva ce semăna periculos de mult cu ambiţia.

Gant îşi alungă acest gând şi, vraja iniţială a navei spaţiale fiind risipită, ochii ei începură să privească şi restul cavernei gigantice.

Dură zece minute să le zărească.

Gant rămase înmărmurită.

— Oh, Dumnezeule… spuse ea, cu o voce joasă. Oh, Dumnezeule…

Erau nouă.

Cadavre.

Cadavre umane, deşi, iniţial, era greu să-ţi dai seama.

Erau întinse pe podea, în partea îndepărtată a bazinului – unele pe spate, altele erau aruncate pe stânci, la marginea bazinului. Sângele era împrăştiat peste tot. În bălţi, pe podea, stropit pe pereţi, acoperind cadavrele.

Era un carnagiu.

Membre fuseseră rupte din articulaţii. Capete smulse de pe umeri. Bucăţi circulare de carne fuseseră smulse din piepturile unora dintre cadavre. Peste tot pe podea se întindeau oase, unele dintre ele despicate, iar de altele încă atârnau bucăţi zdrenţuite de carne.

Gant înghiţi greu, într-o încercare disperată de a nu vomita.

„Scafandrii de la staţie”, se gândi ea.

Santa Cruz înaintă lângă Gant şi privi corpurile mutilate din partea îndepărtată a bazinului.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? spuse el.

Schofield visa.

Iniţial, nu văzu nimic. Numai întunecime. Era ca şi cum ar fi plutit în spaţiu.

Şi apoi, brusc, o lumină albă orbitoare îl zgudui în toată fiinţa sa, îl zgudui ca un şoc electric şi Schofield simţi o durere arzătoare, pe care nu o mai simţise niciodată.

Şi apoi, la fel de repede cum venise, şocul dispăru şi Schofield se trezi întins undeva pe o podea-rece şi singur, adormit, dar treaz.

Era întuneric. Nu existau pereţi.

Schofield simţi ceva ud lângă obraz.

Era un câine. Un câine mare. Schofield nu-şi putea da seama ce rasă. Nu-şi dădea seama decât că era mare. Foarte, *foarte* mare.

Câinele îşi freca nasul de obrazul său, mirosind curios. Nasul său rece, umed, se freca de o parte a feţei lui. Mustăţile câinelui îl gâdilau pe nas.

Părea curios, nici pe departe ameninţător…

Şi apoi, brusc, câinele lătră. Al naibii de puternic.

Schofield sări. Câinele lătra acum nebuneşte la un rău nevăzut.

Părea extrem de nervos – turbat, furios –, arătându-şi colţii către acest duşman nou.

Schofield rămase întins pe podeaua rece a camerei fără pereţi, incapabil – sau doar fără chef – să se mişte. Şi apoi, treptat, pereţii din jurul lui începură să prindă formă şi, în curând, îşi dădu seama că stătea întins pe podeaua metalică a punţii E.

Câinele imens se afla în continuare deasupra sa, lătrând feroce, mârâind. Se părea că-l apăra.

Dar, *de ce?* Ce putea vedea câinele şi el nu?

Şi apoi, dintr-odată, câinele se întoarse şi fugi şi Schofield rămase singur, întins pe puntea rece, de oţel.

Adormit, însă treaz, incapabil să se mişte, Schofield se simţi brusc vulnerabil. Expus.

Ceva se apropia de el.

Venea din direcţia picioarelor sale. Nu-l putea vedea, însă-i putea auzi paşii răsunând – încet, unul după celălalt – pe puntea rece de oţel.

Şi apoi, brusc, se afla deasupra lui şi Schofield văzu o figură malefică, zâmbitoare apărându-i deasupra capului.

Era Jacques Latissier.

Faţa îi era acoperită de sânge, contorsionată într-un rânjet grotesc. Bucăţi zdrenţuite de piele îi atârnau dintr-o rană deschisă de pe frunte. Ochii îi erau vii, arzând de ură. Soldatul francez de comando îşi înalţă cuţitul strălucitor chiar în faţa ochilor lui Schofield.

Şi apoi, coborî cuţitul, lovind violent…

— Hei, spuse cineva încet.

Ochii lui Schofield se deschiseră şi el se trezi din vis.

Stătea întins pe spate. Pe un fel de pat. Într-o cameră cu lumini fluorescente albe, orbitoare. Pereţii erau şi ei albi, de gheaţă.

Deasupra lui se afla un bărbat.

Era un bărbat micuţ, de vreo 1,58 metri. Schofield nu-l mai văzuse niciodată.

Bărbatul era scund şi deşirat şi avea doi ochi albaştri enormi care păreau mult prea mari pentru capul lui micuţ. De sub ochi îi atârnau cearcăne mari, negre. Avea părul şaten, dezordonat, care părea că nu fusese pieptănat de luni de zile şi doi incisivi imenşi, oribil de strâmbi. Purta o cămaşă din material neşifonabil, de la K-Mart, şi o pereche de pantaloni albaştri, din poliester; de

fapt, părea mult prea sumar îmbrăcat pentru condiţiile de temperatură care se apropiau de îngheţ din interiorul staţiei polare Wilkes.

Şi ţinea ceva în mână.

Un bisturiu cu lamă lungă.

Schofield îl privi.

Bisturiul era pătat de sânge.

Bărbatul vorbi, cu o voce plată, nazală:

— Hei, te-ai trezit.

Schofield miji ochii în lumină şi încercă să se ridice de pe pat. Nu putea. Ceva îl oprea. Văzu despre ce era vorba.

Două curele de piele îi ţineau braţele legate de marginile patului. Alte două curele îi prindeau picioarele. Când Schofield încercă să-şi ridice capul ca să examineze mai pe îndelete situaţia în care se afla, observă că nici măcar asta nu putea face. Şi capul îi era strâns legat de pat.

Lui Schofield îi îngheţă instantaneu sângele în vene.

Era complet imobilizat.

— Aşteaptă o clipa, spuse bărbatul scund cu vocea sa nazală, enervantă. Asta nu va mai dura decât încă o… secundă.

Îşi ridică bisturiul însângerat şi se aplecă în afara câmpului vizual al lui Schofield.

— Aşteaptă! spuse Schofield rapid.

Bărbatul scund se întoarse imediat în câmpul său vizual. Îşi ridică sprâncenele întrebător.

— Da?

— Unde… unde sunt? spuse Schofield, îl durea să vorbească. Gâtul îi era uscat.

Bărbatul zâmbi, dezvelindu-şi incisivii strâmbi.

— E în regulă, locotenente, spuse el. Eşti încă la staţia polară Wilkes.

Schofield înghiţi.

— Cine eşti?

— Ei bine, locotenente Schofield, spuse bărbatul, eu sunt James Renshaw.

*

— Bine ai revenit din morţi, locotenente, spuse Renshaw în timp ce desfăcea cureaua de piele din jurul capului lui Schofield. Tocmai terminase de îndepărtat cu bisturiul ultimele trei fragmente de glonţ din gâtul lui Schofield.

Renshaw spuse:

— Ştii, ai fost foarte norocos că purtai placa asta de kevlar în interiorul gulerului. Nu a oprit complet glonţul, însă i-a redus aproape în întregime viteza.

Renshaw ridică inserţia circulară de kevlar care fusese fixată anterior în gulerul gri al lui Schofield. Acesta uitase complet de protecţia pentru gât. Pentru el, era doar o parte din uniformă. Protectoarele din kevlar pentru gât erau create exclusiv pentru ofiţerii din marină, ca apărătoare suplimentara împotriva lunetiştilor. Militarii nu primeau o astfel de protecţie, întrucât franctirorilor inamici rareori le păsa de caporali şi sergenţi.

După ce cureaua din piele prinsă în jurul frunţii fu îndepărtată, Schofield îşi înălţă capul şi privi inserţia de kevlar pe care o ţinea Renshaw în mână.

Semăna cu gulerul alb al unui preot – curbată şi plată, proiectată să încercuiască gâtul purtătorului în timp ce rămânea ascunsă sub guler. Într-o parte a inserţiei circulare de kevlar Schofield putu observa o gaură crestată.

Gaura produsă de glonţ.

— Glonţul te-ar fi ucis cu siguranţă, dacă nu ar fi existat inserţia, spuse Renshaw. Ţi-ar fi perforat artera carotidă. *Apoi,* nimeni nu ar mai fi putut face nimic pentru tine. Însă glonţul s-a sfărâmat când a pătruns prin inserţia de kevlar şi doar câteva fragmente s-au oprit în gâtul tău. Totuşi, şi asta ar fi fost suficient ca să te ucidă, iar eu chiar am crezut că te-a ucis, cel puţin pentru o clipă.

Schofield nu mai asculta. Privea camera din jurul lui. Semăna cu o locuinţa. Schofield văzu un pat, un birou, un computer şi, în mod straniu, două monitoare TV alb-negru aşezate deasupra a două aparate de înregistrare video.

Se întoarse cu faţa spre Renshaw.

— Poftim?

— Mai multe fragmente din glonţ ţi-au pătruns în gât, locotenente. Sunt destul de sigur – de fapt, sunt absolut convins – că, cel puţin pentru treizeci de secunde, pulsul s-a oprit. Ai fost în moarte clinică.

— Ce vrei sa spui? întreba Schofield.

Încercă în mod instinctiv să-şi ridice mâna ca să-şi pipăie gâtul. Însă nu-şi putu mişca braţul. Braţele şi picioarele îi erau încă strâns legate de pat.

— Oh, nu-ţi face griji, am rezolvat eu problema, spuse Renshaw. Am scos fragmentele de glonţ şi am curăţat rana. Erau şi vreo două fragmente de kevlar în rană, însă acestea nu au reprezentat o problemă. De fapt, tocmai încercam să le scot atunci când te-ai trezit.

Renshaw arată spre bisturiul însângerat de pe o tavă de inox aflată lângă patul pe care stătea Schofield. Lângă bisturiu se aflau şapte fragmente micuţe de metal, toate acoperite de sânge.

— Oh, şi nu-ţi face griji în legătură cu calificarea mea, spuse Renshaw zâmbind, am făcut doi ani de medicină înainte să renunţ şi să mă apuc de geofizică.

— Ai de gând să mă dezlegi? întreba Schofield pe un ton plat.

— Oh, da. Corect. Ascultă. Îmi pare foarte rău pentru asta, spuse Renshaw. Acum părea agitat. Iniţial, a trebuit să-ţi ţin capul nemişcat în timp ce-ţi extrăgeam fragmentele de glonţ din gât. Ştiai că te mişti foarte mult în somn? Probabil că nu. Ei bine, aşa faci. Oricum, ca să trecem la subiect, m-am gândit că, la cât de multe am să-ţi spun, ar fi mai bine dacă ai fi, ei bine, un ascultător *captiv,* ca să zic aşa.

Renshaw zâmbi slab la gluma pe care tocmai o făcuse.

Schofield se uita pur şi simplu la el, neştiind cum să-l citească pe acest bărbat numit James Renshaw. Până la urmă, acesta era bărbatul care doar cu o săptămână în urmă îşi ucisese unul dintre colegi. Schofield era sigur cel puţin de un lucru. *Nu* voia să

rămână legat, la mila acestui bărbat.

— Ce trebuie să-mi spui? întreba Schofield.

Ochii lui cercetau camera în timp ce vorbea. Uşa din latura îndepărtată a camerei era bine închisă. Toţi ceilalţi pereţi erau din gheaţă.

— Locotenente, ce vreau să-ţi spun este asta: nu sunt un criminal. Nu l-am ucis pe Bernie Olson.

Schofield nu spuse nimic.

Încerca să-şi amintească ce-i povestise Sarah Hensleigh mai devreme – atunci când ajunsese la Wilkes – referitor la moartea omului de ştiinţă, Bernard Olson.

Sarah confirmase că în noaptea când fusese ucis Olson, Renshaw fusese auzit certându-se aprins cu el. În urma acestei discuţii, Renshaw îl înţepase pe Olson în gât cu o seringă hipodermică plină cu detergent lichid pentru canalizare. Apoi, injectase conţinutul seringii în fluxul sanguin al lui Olson. Ceilalţi rezidenţi de la Wilkes îl găsiseră pe Olson mort la scurt timp după aceea, cu seringa atârnându-i din gât.

— Mă crezi? întrebă Renshaw cu voce scăzută, privindu-l bănuitor pe Schofield.

Schofield tot nu spuse nimic.

— Locotenente, *trebuie să mă crezi.* Nu pot decât să-mi imaginez ce ţi s-a spus şi ştiu că lucrurile nu arată bine pentru mine, însă trebuie să mă asculţi. *Nu am făcut-o eu.* Jur, nu am făcut-o eu. Nu aş putea face niciodată aşa ceva.

Renshaw trase aer adânc în piept şi confirmă lent.

— Locotenente, această staţie nu este ceea ce pare. Aici s-au întâmplat lucruri – lucruri *ciudate* – cu mult timp înainte ca tu şi oamenii tăi să ajungeţi aici. Nu poţi avea încredere în nimeni din această staţie, locotenente.

— Însă ai pretenţia să am încredere în tine? întrebă Schofield.

— Da. Da, am, replică Renshaw gânditor. Şi, evident, asta creează o problemă, nu? Până la urmă, în ceea ce te priveşte, acum patru zile am ucis un om cu o seringă hipodermică plină cu Draino industrial. Corect? Hmmm. Renshaw făcu un pas înainte spre Schofield. Însă am de gând să schimb această situaţie, locotenente Schofield. Definitiv. De aceea… voi face asta.

Renshaw stătea chiar lângă pat, deasupra lui Schofield, privindu-l încordat.

Schofield se crispă. Era complet lipsit de apărare. Habar nu avea ce voia să facă Renshaw...

Poc! Cureaua de piele din jurul braţului stâng al lui Schofield se desfăcu brusc şi căzu pe podea. O secundă mai târziu, cureaua din jurul braţului său drept făcu acelaşi lucru.

Schofield avea din nou braţele libere. Renshaw desfăcuse curelele de piele care îl legau de pat.

Schofield se ridică în timp ce Renshaw se îndrepta spre capătul patului şi desfăcea cataramele care-i legau picioarele.

O clipă, Schofield se uită pur şi simplu la Renshaw. În final, spuse:

— Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi mie, locotenente, spuse Renshaw. Crede-mă. Şi promite-mi asta: promite-mi că atunci când se vor termina toate astea vei examina corpul lui Bernie Olson. Priveşte-i limba şi ochii. Asta va explica tot. Eşti singura mea speranţa, locotenente. Eşti singura persoană care-mi poate dovedi nevinovăţia.

Acum, că era din nou liber să se mişte, Schofield se ridică în pat. Îşi atinse gâtul. Îl durea îngrozitor. Se privi într-o oglinda din apropiere. Renshaw cususe bine rana. Cusături corecte, apropiate.

Renshaw îi oferi lui Schofield un pansament adeziv.

— Poftim. Pune asta peste copci. Va acţiona ca un bandaj, va ţine rana bine strânsă.

Schofield luă pansamentul adeziv şi-l fixă peste rana de la gât. Îşi privi apoi restul trupului. Renshaw îndepărtase majoritatea armurii sale corporale – era îmbrăcat doar în echipamentul său de camuflaj, cu cămaşa gri pe dedesubt. Avea cizmele încă în picioare şi apărătoarele pentru gleznă/genunchi. Armele sale – pistolul, cuţitul, puşca MP-5 şi Maghook-ul – şi ochelarii săi argintii se aflau pe o masă din latura îndepărtată a camerei.

Schofield văzu din nou uşa închisă a camerei şi îşi aminti ceva. Îşi aminti că fusese informat că uşa camerei lui Renshaw fusese închisă şi sigilata, nituita în cadru de către colegii omului de ştiinţa. Însă îşi mai aminti ceva ce spusese cineva doar cu câteva clipe înainte ca el să fie împuşcat. Ceva legat de uşa lui Renshaw care fusese *spartă...*

Brusc, Schofield întrebă:

— Cum am ajuns aici?

— Oh, cu greu. Te-am băgat în ascensor şi l-am trimis la acest nivel, spuse Renshaw.

— Nu, vreau să spun, credeam că erai închis în camera asta? Cum ai ieşit?

Renshaw îi arunca lui Schofield un zâmbet viclean.

— Spune-mi Harry Houdini.

Renshaw traversă în cealaltă parte a camerei şi se opri în faţa celor două monitoare TV.

— Nu-ţi face griji, locotenente. Îţi voi arăta într-o clipă cum am ieşit de aici. Dar, mai întâi, am ceva aici ce cred că vei vrea să vezi.

— Ce?

Renshaw zâmbi din nou. Acelaşi zâmbet viclean de mai devreme.

— Ce-ai zice dacă l-ai vedea pe bărbatul care te-a împuşcat? spuse el.

*

Schofield îl privi lung pe Renshaw.

Apoi, încet, se ridica de pe pat. Gâtul îl înţepa şi avea o durere îngrozitoare de cap cauzată de contuzie. Schofield păşi cu grijă prin cameră şi se opri lângă Renshaw, în faţa celor două monitoare TV.

— Nu-ţi este frig? întrebă Schofield, privind îmbrăcămintea destul de lejeră a lui Renshaw.

Renshaw îşi deschise cămaşa, în stil Superman, dezvăluind un echipament albastru, de tipul celor pentru scafandri.

— Echipament de corp din neopren, spuse el cu mândrie. Le folosesc pe navete, pentru călătorii în spaţiu şi altele. Ar putea fi minus o sută de grade aici şi eu nu mi-aş da seama.

Renshaw porni unul dintre monitoare şi pe ecran apăra o imagine alb-negru.

Imaginea avea purici, însă, după câteva secunde, Schofield îşi dădu seama la ce se uita.

Era o vedere asupra bazinului de la baza staţiei polare.

Însă era ciudată – preluata de la o cameră de filmat suspendată pe undeva – una care privea direct *în jos,* asupra unei secţiuni din bazin şi a punţii înconjurătoare.

— Este imagine live, spuse Renshaw. E transmisă de o cameră montată pe partea de dedesubt a podului care traversează puntea C. Are vedere directă asupra bazinului.

Schofield strânse din ochi în timp ce privea imaginea alb-negru de pe ecran.

Renshaw spuse:

— Oamenii de ştiinţă care lucrează în această staţie sunt schimbaţi la fiecare şase luni, astfel că ne moştenim unii altora camerele. Tipul care a avut această cameră înaintea mea era un biolog marin bătrân şi nebun din Noua Zeelandă. Un tip ciudat.

Adora balenele ucigaşe, nu se putea sătura de ele. Dumnezeule, le privea ore întregi, îi plăcea să le privească atunci când ieşeau să ia aer în interiorul staţiei. Le-a pus nume şi toate cele. Dumnezeule, cum îl chema oare… Carmine nu-ştiu-cum.

Ei bine, bătrânul Carmine a ataşat o cameră de filmat pe partea de dedesubt a podului ca să poate supraveghea bazinul din camera sa. Când le vedea pe monitor, se grăbea să ajungă pe puntea E şi să le urmărească îndeaproape. La naiba, uneori nebunul bătrân le urmarea din interiorul clopotului de scufundare, ca să se apropie cât mai mult de ele.

Renshaw îl privi pe Schofield şi râse.

— Bănuiesc că eşti ultima persoana din lume căreia ar trebui să-i vorbesc despre a te uita *de aproape* la balene ucigaşe.

Schofield se întoarse, amintindu-şi bătălia îngrozitoare de mai devreme cu balenele ucigaşe.

— Ai văzut tot ce s-a întâmplat?

— Dacă am văzut? întrebă Renshaw. Glumeşti? Normal că am văzut. La naiba, am totul *înregistrat* Adică, *frate, le-ai văzut* pe nenorocitele alea mari? Ai văzut cum vânau? Ai observat *complexitatea* comportamentului lor de vânătoare? Cum treceau mereu pe lângă victima ţintă *înainte* să o atace?

— Trebuie să fi ratat asta, spuse Schofield inexpresiv.

— Îţi spun eu, aşa au făcut. De fiecare dată. Citisem înainte despre asta. Ştii ce cred eu că este? Balena îşi revendică prada. Le spune tuturor celorlalte balene că aceasta este victima ei. Hei, aş putea să-ţi arăt, dacă…

— Ai spus că era altceva ce ar trebui să văd, spuse Schofield. Ceva despre bărbatul care m-a împuşcat.

— Oh, da, corect. Corect. Scuze.

Schofield îl privi pe Renshaw, în timp ce bărbatul micuţ luă o casetă video şi o puse în cel de-al doilea aparat de înregistrare video. Era un bărbat ciudat. Maniac, nervos şi totuşi, în mod evident, foarte inteligent. Şi vorbea mult. Părea că atunci când vorbea cuvintele pur şi simplu se revărsau. Lui Schofield îi fu greu să-şi dea seama exact ce vârsta avea. Putea avea orice vârstă între douăzeci şi patruzeci şi nouă de ani.

— *Asta* este! exclamă dintr-odată Renshaw.

— Ce? Ce este? întrebă Schofield.

— Yager. Carmine Yager. Aşa îl chema.

— Vrei să pui caseta aia? făcu Schofield, exasperat.

— Oh, da, corect.

Renshaw apăsă grăbit butonul PLAY de pe aparatul video.

Pe cel de-al doilea monitor apăru o imagine. Era asemănătoare cu cea de pe primul monitor, preluată de aceeaşi cameră montată la înălţime, îndreptată asupra bazinului şi a punţii care-l înconjura.

Exista o singură diferenţă.

Pe ecranul celui de-al doilea monitor se afla cineva pe punte.

Schofield privi cu atenţie ecranul.

Persoana de pe ecran era un bărbat, unul dintre soldaţii din infanteria marină. Era singur.

Schofield nu-şi putu da seama cine era, pentru ca avea camera de filmat chiar deasupra capului. Tot ce putea vedea era partea superioară a căştii bărbatului şi armurile sale pentru umeri.

Şi apoi, brusc, bărbatul privi în sus, scanând încet axul staţiei şi Schofield îi văzu faţa.

Schofield se încruntă.

Îşi privea propria faţă.

Se întoarse imediat către Renshaw.

— Când ai înregistrat asta…

— Continuă să priveşti.

Schofield se întoarse din nou cu faţa către ecran.

Se văzu pe sine oprindu-se lângă bazin şi vorbind în microfonul din cască. Nu se auzi niciun sunet, îşi vedea doar gura mişcându-se. Se opri din vorbit şi făcu un pas pe punte.

Şi apoi se opri.

Călcase pe ceva.

Schofield se văzu pe sine aplecându-se şi examinând nişte sticlă spartă de pe punte. Părea că se uită în jurul lui. Şi apoi, brusc, îşi înclină capul într-o parte. Asculta ceva. Asculta pe cineva vorbindu-i prin interfon.

Shane Schofield de pe ecran se ridică apoi în picioare şi începu să se întoarcă, când, brusc, întregul său corp îi fu zguduit de convulsii puternice şi un jet mic de sânge îi izbucni din gât. Se opri instantaneu şi se legănă uşor, apoi îşi duse mâna la gât, după care o ţinu în faţa ochilor. Era plină de sânge.

Apoi, genunchii i se îndoiră şi căzu grămadă pe punte. Rămase pur şi simplu acolo, pe punte, nemişcat.

Schofield privi intens propria imagine de pe ecran.

Tocmai se văzuse când fusese împuşcat…

Se întoarse către Renshaw.

Acesta îşi îndreptă pur şi simplu capul înapoi către ecran.

— Mai este, spuse el încet. Mai este mult.

Schofield se întoarse iar spre ecran.

Îşi văzu propriul corp întins pe puntea bazinului, nemişcat. Rămase acolo întins o vreme.

Nu se întâmpla nimic.

Şi apoi, brusc, cineva pătrunse în cadru.

Schofield simţi că-i creşte adrenalina în timp ce urmărea imaginea de pe ecran. Urma să vadă persoana care-l împuşcase.

Primul lucru pe care-l văzu fu casca.

Era un alt soldat din infanteria marină.

Un bărbat. Schofield îşi dădu seama de asta după felul în care mergea. Însă nu-i putea vedea faţa.

Soldatul păşi încet peste corpul nemişcat al lui Schofield. Nu se grăbea. Îşi scoase pistolul automat din toc în timp ce se apropia de Schofield, şi îl armă.

Schofield privi ecranul cu atenţie.

Soldatul, cu faţa încă ascunsă de cască, se aplecă peste corpul lui Schofield şi-şi puse două degete pe gâtul său acoperit de sânge.

— Îţi verifică pulsul, şopti Renshaw.

Exact asta făcea, observă Schofield. Soldatul de pe ecran aşteptă câteva secunde cu degetul pe gâtul lui Schofield.

Schofield nu-şi dezlipi ochii de pe ecran.

Soldatul de pe ecran se ridică în picioare, satisfăcut că Schofield nu avea puls. Puse din nou piedica la pistol şi-l puse la loc în toc.

— Şi… priveşte aici, spuse Renshaw. Nu este nimic. Renshaw se întoarse cu faţa spre Schofield. Locotenente, cred că inima ta se oprise.

Schofield nici măcar nu-l privea pe Renshaw în timp ce acesta vorbea. Ochii îi erau lipiţi de ecran.

— Acum, uite ce face aici, spuse Renshaw. Aceasta este greşeala lui fatală…

Schofield urmări cum, pe ecran, soldatul din infanteria marină – cu faţa încă mascată de cască – împinse cu piciorul trupul

neînsufleţit al lui Schofield peste punte.

Împingea corpul către bazin.

După două lovituri puternice, corpul lui Schofield se afla pe marginea punţii, exact lângă apă. Soldatul împinse atunci trupul încă o dată şi acesta căzu fără vlagă în apă.

— Nu ştie asta, spuse Renshaw, însă tipul acela tocmai ţi-a pornit inima.

— Cum?

— După câte-mi dau eu seama, apa este atât de rece, încât a acţionat ca un defibrilator – ştii acele padele cu şocuri electrice pe care le arată în filme că le folosesc să repornească inimile oamenilor. Şocul pe care l-a simţit corpul tău când a lovit apa – şi, îţi zic eu, a fost un şoc al naibii de puternic pentru un corp care nu era pregătit pentru asta – a fost suficient ca să-ţi pună din nou inima în mişcare.

Schofield urmări ecranul.

Soldatul stătu o vreme la marginea bazinului, urmărind cercurile de vălurele care indicau locul în care corpul lui Schofield pătrunsese în apa întunecată. După aproximativ treizeci de secunde, soldatul se întoarse şi privi în jur.

Şi, în acel moment, când soldatul se întoarse, Schofield văzu ceva care-i îngheţă sângele.

„Oh, nu…” se gândi el.

Soldatul se întoarse apoi pe călcâie şi părăsi rapid cadrul.

Schofield se întoarse către Renshaw, cu gura deschisă.

— Nu s-a terminat încă, spuse Renshaw, întrerupându-l înainte să poată spune ceva. Uită-te în continuare.

Schofield se întoarse iar cu faţa spre ecran.

Văzu imaginea punţii şi a bazinului. În afară de asta, nu se mai vedea nimic.

Nu se întâmpla nimic.

Absolut nimic.

Nu era nimeni pe punte. Nicio mişcare în apă.

Trecu un minut întreg.

Şi apoi, Schofield văzu.

— Ce naiba… spuse el.

În acel moment, apa din bazin păru să se desfacă de la sine şi brusc, într-o explozie de bule şi spumă, corpul lui Schofield – lipsit de vlagă şi de viaţă – ieşi din apă.

Schofield urmări totul, buimac.

Însă ceea ce-l făcu să îngheţe fu ceea ce apăru *după* corpul lui.

Orice ar fi fost era imens, cel puţin la fel de mare ca o balenă ucigaşă.

Însă nu era o balenă ucigaşă.

Scoase corpul lipsit de viaţa al lui Schofield din apă şi-l depuse uşor pe punte. Apa se împrăştie pe punte în jurul trupului nemişcat al lui Schofield, iar animalul se ridică în urma lui. Întreaga punte se cutremura sub greutatea sa.

Era *imens.* Corpul lui Schofield părea pitic prin comparaţie. Schofield urmări totul, în transă.

Era un fel de focă.

O focă enormă, gigantică.

Avea un corp imens, de culoarea afinei, straturi peste straturi de grăsime tremurândă, şi se mişca uşor, cu ajutorul a două înotătoare anterioare. Impresia pe care forţa animalului i-o făcu lui Schofield fu copleşitoare – ca să susţii acest corp enorm era nevoie de o musculatură fenomenală. Trebuie că avea o greutate de cel puţin opt tone.

Însă cea mai ciudată caracteristică dintre toate o reprezentau dinţii animalului. Această focă enormă avea doi colţi lungi, inversaţi – colţi care ieşeau din falca inferioară şi se înălţau în faţa nasului.

— Ce naiba este asta? întrebă Schofield încet.

— Habar nu am, răspunse Renshaw. Nasul, ochii, forma capului. *Arată* ca o focă-elefant. Însă nu am văzut niciodată una atât de mare. Sau cu asemenea dinţi. Focile-elefant au canini inferiori mari, însă nu am văzut până acum niciuna cu canini inferiori *atât de* mari.

Foca de pe ecran se afla acum pe punte. Îşi coborî capul peste corpul lui Schofield. Părea că-l miroase. Îi cercetă trupul neînsufleţit, până când, în sfârşit, mustăţile sale lungi îi atinseră nasul. Schofield nu se mişcă deloc.

Şi apoi, încet, foarte încet, foca cea mare începu să-şi deschidă gura.

Chiar deasupra feţei lui Schofield!

Fălcile i se deschiseră – într-un urlet hidos, îngrozitor – dezvăluind colţii inferiori enormi ai animalului. Foca masivă se aplecă înainte şi-şi coborî capul. Gura începu să i se închidă *în*

jurul capului lui Schofield…

Schofield privi ecranul cu ochii măriţi.

Foca era pe cale să-i smulgă capul de pe umeri.

Avea de gând să-l *mănânce!*

Şi apoi, brusc, foca masivă se răsuci. Iniţial, Schofield fu uimit de cât de uşor se mişca animalul acela mare. Puntea de sub el se clătina, în timp ce acesta-şi întorcea silueta mătăhăloasă.

Văzuse ceva aflat în afara ecranului.

Foca începu să latre.

Nu se auzea niciun sunet pe monitor, însă Schofield o putea vedea lătrând. Îşi arătă colţii. Lătra şi tot lătra. Se mişcă de colo-colo agitată şi adoptă o poziţie agresivă. Muşchii de pe înotătoarele sale frontale imense se umflau în timp ce se mişca.

Şi apoi, brusc, se întoarse şi se aruncă din nou în bazin. Când atinse apa, valuri se revărsară peste punte, acoperind trupul nemişcat al lui Schofield.

— Aşteaptă, spuse Renshaw. Urmează intrarea mea măreaţă.

În acea clipă, Schofield văzu un alt bărbat intrând în cadru.

Acesta nu purta casca de soldat, iar faţa îi era perfect vizibilă. Era Renshaw.

Pe ecran, Renshaw înainta grăbit, prinse corpul lui Schofield de subsuori şi-l trase repede în afara câmpului vizual al camerei video…

Renshaw apăsă butonul de oprire al aparatului video.

— Şi asta este tot, spuse el.

Iniţial, Schofield nu zise nimic. Era mult prea copleşitor totul.

Mai întâi, soldatul care-l împuşcase şi-i verificase pulsul – ca să *se asigure că era mort* – şi apoi îl împinsese în bazin ca să nu lase nicio urmă.

Şi apoi foca-elefant.

Creatura masivă care ridicase corpul lui Schofield din apă şi-l depusese delicat pe puntea din marginea bazinului şi care dispăruse apoi din nou în apa întunecată.

Renshaw spuse:

— Acum înţelegi ce spuneam despre faptul că ai fost în moarte clinică? Tipul acela pe care tocmai l-am văzut cred că era foarte sigur ca erai mort.

Schofield zise:

— Era gata să-mi tragă un glonţ în cap dacă nu ar fi fost sigur.

Schofield clătină din cap gândindu-se la ceea ce tocmai văzuse. Se părea că moartea tocmai îl salvase de la moarte. „La naiba...”, gemu el.

Schofield privi în gol câteva clipe, înregistrând tot ce văzuse. Apoi clipi des, întorcându-se în prezent.

— Poţi să derulezi înapoi acea casetă, te rog, îi ceru lui Renshaw.

Tocmai îşi amintise ceva despre imaginea soldatului care-l împuşcase, un lucru pe care-l uitase pentru o clipă din cauza apariţiei focii-elefant.

Renshaw derula caseta şi apăsă PLAY.

Schofield se văzu păşind pe punte.

— Treci peste asta, spuse el.

Renshaw derulă caseta înainte. Schofield se privi păşind pe punte în ritm rapid şi apoi căzând brusc la pământ, împuşcat.

Soldatul veni. Îi verifică pulsul. Apoi, se ridică şi începu să-i rostogolească trupul spre bazin cu piciorul.

— OK, încetineşte aici, spuse Schofield.

Imaginea se întoarse la viteză normală exact când soldatul îmbrânci pentru ultima oară corpul lui Schofield şi acesta căzu în apă.

— OK, pregăteşte-te să opreşti caseta, spuse Schofield, privind ecranul cu atenţie.

Pe ecran, soldatul stătea pe marginea apei, privind în jos în bazin în locul în care corpul lui Schofield pătrunsese în apă.

Apoi, se întoarse şi privi în jur.

— *Acum!* spuse Schofield. Opreşte caseta acum.

Renshaw apăsă rapid butonul de PAUZĂ de pe aparatul video şi imaginea de pe ecran îngheţă.

Ecranul arăta porţiunea superioară a căştii soldatului. Bărbatul îşi întorsese şi umerii puţin în sus când se rotise ca să privească în jur.

— Nu înţeleg, spuse Renshaw. Tot nu-i poţi vedea faţa.

— Nu mă uit la faţa lui, spuse Schofield.

Şi chiar nu se uita la faţa lui.

Se uita la umerii bărbatului. La apărătoarea sa dreaptă pentru umăr.

Imaginea de pe ecran era difuză, însă Schofield putu să vadă clar apărătoarea.

Pe ea fusese pictată o imagine.

Schofield simţi cum un fior rece îi străbătu şira spinării în timp ce privea imaginea care fusese desenată pe apărătoarea umărului bărbatului.

Era imaginea unei cobre, cu fălcile larg deschise.

Jos, în magazia întunecată de pe puntea E, Mother îşi rezemă uşor capul de peretele rece, îngheţat.

Închise ochii. Trecuse vreo jumătate de oră de când venise cineva să vadă ce mai face şi se aştepta ca Buck Riley să apară curând. Piciorul începea s-o doară şi tânjea după altă doză de metadonă.

Trase aer adânc în piept, încercând să potolească durerea.

O clipă mai târziu, însă, avu senzaţia stranie că mai era cineva în cameră cu ea…

Încet, Mother deschise ochii.

Cineva stătea în cadrul uşii.

Un bărbat. Un soldat din infanteria marină.

Stătea pur şi simplu acolo, asemenea unei statui, o siluetă în cadrul uşii. Faţa îi era acoperita de umbre. Nu scoase un cuvânt.

— Book? spuse Mother, ridicându-se.

Îşi miji ochii şi se uită mai atent, încercând să vadă cine era.

Se opri, speriată.

Nu era Book.

Book era mai scund decât acest bărbat, oricine ar fi fost el, şi mai grăsuţ.

Acest soldat era înalt şi subţire.

Soldatul continuă să tacă. Stătea pur şi simplu acolo, privind-o pe Mother, trăsăturile fiindu-i acoperite de întuneric. Mother îşi dădu seama cine era.

— Snake, spuse ea. Ce s-a întâmplat? Nu mai vorbeşti? Ţi-a mâncat pisica limba?

Snake nu se mişcă din cadrul uşii. Continua să o privească pe Mother.

Când vorbi, Mother nu-i văzu gura mişcându-se. Vocea îi era joasă, aspră.

— Am venit aici în locul lui Book, spuse el. Sunt aici să am grija de tine, Mother.

— Bun, spuse Mother, îndreptându-şi şi mai mult corpul,

pregătindu-se pentru o altă injecţie cu metadonă. Mi-ar prinde bine încă o injecţie cu elixirul acela al bucuriei.

Snake tot nu se mişcă din uşă.

Mother se încruntă.

— Ei bine? spuse ea. Ce aştepţi – o invitaţie poleita cu aur?

— Nu, răspunse Snake, pe un ton rece.

Făcu un pas înainte şi ochii lui Mother se lărgiră îngroziţi când văzu lumina de pe coridorul de afară strălucind pe lama cuţitului din mâna lui.

Mother îşi împinse corpul în peretele de gheaţă al magaziei în timp ce Snake păşi înăuntru, ameninţător, cu cuţitul său Bowie în mână.

— Snake, ce naiba faci?

— Îmi pare rău, Mother, rosti el rece. Eşti un soldat bun. Însă eşti mult prea aproape de asta.

— Ce naiba vrei să spui?

Snake se apropie încet.

Mother nu-şi putea desprinde privirea de la cuţitul strălucitor din mâna lui.

— Securitate naţionala, răspunse Snake.

— *Securitate naţională,* repetă Mother batjocoritor. Ce naiba eşti, Snake?

Snake îi aruncă un zâmbet uşor, malefic.

— Haide, Mother, ai destulă experienţă. Ai auzit poveştile. Ce crezi că sunt?

— Un nebun nenorocit, asta cred că eşti, zise Mother, ochii căzându-i pe casca ei, care se afla pe podeaua magaziei, la jumătatea distanţei dintre ea şi Snake. Era cu faţa în sus, cu microfonul în aer.

Încet, Mother începu să-şi ducă mâna stângă spre curea.

— Fac ce este necesar să fie făcut, spuse Snake.

— Necesar pentru ce? întrebă Mother, apăsând un buton de pe cureaua sa. Butonul care pornea microfonul din cască.

În camera lui Renshaw de pe puntea B, Schofield îşi pusese din nou echipamentul tactic pentru protecţie individuala.

Întinse mâna după diferitele lui arme. Pistolul îl puse în toc, cuţitul în teaca de pe apărătoarea sa pentru gleznă. Îşi aruncă

puşca MP-5 pe umăr şi-şi prinse Maghook-ul în spate. În final, Schofield îşi luă casca şi şi-o puse pe cap.

Auzi imediat voci.

— … interesul naţional.

— Snake, pune nenorocitul ăla de…

Şi apoi, brusc, paraziţii întrerupseră semnalul şi nu se mai auzi nimic.

Însă Schofield auzise suficient.

Mother.

Snake era jos, cu Mother.

— Isuse, făcu Schofield. Se întoarse spre Renshaw. OK, Harry Houdini, ai exact cinci secunde la dispoziţie să-mi arăţi cum ai ieşit din camera asta.

Renshaw alergă imediat către uşă.

— De ce? Ce se întâmplă? întrebă el.

Schofield se grăbi să-l ajungă.

— Cineva este pe cale să fie ucis.

Jos, în magazie, Snake îşi ridică piciorul de pe ceea ce mai rămăsese din casca lui Mother.

Microfonul micuţ din zona mandibulei de pe cască zăcea sfărâmat şi distrus, fără a mai putea fi reparat.

— Haide, Mother, zise Snake pe un ton dojenitor. Mă aşteptam la mai mult din partea ta. Sau ai uitat că şi eu primesc transmisiile tale?

Mother îl privi ameninţător.

— Tu l-ai ucis pe Samurai?

— Da.

— Nenorocitule!

Snake era acum aproape deasupra ei. Mother îşi tot schimba poziţia lângă perete.

— E timpul să mori, Mother, spuse Snake.

Mother se uită batjocoritor la el.

— Snake, trebuie să ştiu. Ce fel de nenorocit bolnav şi ipocrit eşti tu?

Snake zâmbi.

— De singurul fel care exista, Mother. Sunt de la ICG.

Schofield urmări tensionat cum Renshaw se apropie de uşa

groasă de lemn a camerei lui.

Până în acel moment, Schofield nu observase că uşa era formată din vreo zece scânduri verticale de lemn. Renshaw apucă una dintre acestea.

— Scândurile orizontale sunt în partea exterioară, spuse Renshaw. Asta înseamnă că nimeni din afara acestei camere nu a văzut tăieturile pe care le-am făcut în partea interioară a acestor scânduri verticale.

Ochii lui Schofield se măriră când le văzu.

Două linii orizontale subţiri se prelungeau de-a lungul lăţimii uşii grele, de lemn – asemenea unor cicatrice în lemn –, *traversând* scândurile verticale. Cele două linii orizontale erau paralele, situate la aproximativ 90 de centimetri una de cealaltă – exact în locurile unde ar fi fost scândurile orizontale *de pe partea cealaltă* a uşii.

Schofield fu uimit de ingeniozitatea lui Renshaw.

Nimeni aflat de cealaltă parte a uşii nu şi-ar fi dat seama vreodată că Renshaw reuşise să taie exact prin scândurile verticale de lemn.

— Am folosit un cuţit de friptură să tai scândurile, spuse Renshaw. Trei, de fapt. Lemnul le uzează destul de repede.

Întinse mâna spre dreapta şi luă un cuţit de friptură tocit. Introduse apoi lama cuţitului în fanta strâmtă dintre două scânduri verticale. Apoi, folosi cuţitul ca pe o rangă şi brusc, una dintre scânduri se desprinse de restul uşii.

Renshaw scoase scândura din uşă şi în locul ei apăru un spaţiu lung, dreptunghiular. Prin acel gol dreptunghiular, Schofield putea vedea tunelul exterior curbat al punţii B pierzându-se în depărtare.

Renshaw lucră rapid. Prinse următoarea scândură cu mâinile goale şi o îndepărtă în grabă.

Gaura din uşă se lărgi.

Renshaw crease o „gaură” pătrată în mijlocul uşii. Schofield începu să-l ajute să îndepărteze scândurile verticale şi, în curând, gaura fu suficient de mare ca un bărbat să încapă prin ea.

— Dă-te la o parte! spuse Schofield.

Renshaw făcu un pas înapoi în timp ce Schofield pătrunse cu capul înainte prin gaura din uşă. Se ridică în picioare în partea cealaltă şi plecă imediat în fugă prin tunel.

— Aşteaptă! ţipă Renshaw. Unde te duci?

— Pe puntea E, răspunse ecoul vocii lui Schofield.

Şi apoi, brusc, Schofield dispăru şi Renshaw rămase singur în camera lui, privind golul pe care îl făcuse în uşă.

Privi în urma lui Schofield.

— Nu m-am gândit niciodată să ies în felul ăsta, spuse el.

Schofield începu să alerge.

Pereţii tunelului exterior curbat alunecau pe lângă el. Respira greu. Bătăile inimii îi răsunau cu putere în cap. Coti la stânga şi se îndreptă spre puţul central.

Mintea îi era invadată de o mie de gânduri în timp ce alerga prin tunelurile de pe puntea B.

Se gândi la tatuajul de pe umărul bărbatului care-l împuşcase. O cobră. Un şarpe.

Snake.

Ideea în sine era mult prea ciudată pentru Schofield şi nu putea înţelege. Snake era un soldat care primise numeroase distincţii. Unul dintre membrii cei mai vechi ai puşcaşilor marini, nu numai în cadrul unităţii lui Schofield. De ce ar renunţa la tot făcând aşa ceva? De ce şi-ar omorî propriii oameni?

Şi apoi Schofield se gândi la Mother.

Snake era jos, pe puntea E, cu Mother.

Avea sens. Snake îl omorâse deja pe Samurai, cel mai slab membru al echipei lui Schofield. Mother – cu un singur picior şi drogată bine cu metadonă – reprezenta o altă ţintă uşoară.

Schofield străbătu în viteză pasarela punţii B în goana sa. Alergă către scară şi coborî repede. Puntea C. Coborî următoarea scară – puntea D – şi apoi pe următoarea.

Se afla acum pe puntea E. Alergă pe punte, pe lângă valurile bazinului şi se îndreptă către tunelul sudic.

Intră în tunel şi văzu uşa magaziei în care se afla Mother.

Schofield se apropie cu precauţie de uşa deschisă a magaziei. Îşi scoase Maghook-ul din toc – tot nu-şi putea folosi pistolul în atmosfera gazoasă a staţiei – şi-l ridică înaintea sa ca pe o puşcă.

Se apropie de uşa deschisă, ajunse la ea. Mai trase o dată aer adânc în piept şi apoi…

…Schofield se întoarse rapid în uşa cu Maghook-ul pregătit.

Văzu scena dinăuntru.

Şi rămase cu gura căscată.

— La naiba! murmură el.

Se aflau pe podeaua magaziei.

Mother şi Snake.

Iniţial, Schofield pur şi simplu se uită la ei, privind uluit scena.

Mother era întinsă pe podea, rezemată cu spatele de unul dintre pereţi. Piciorul bun îi era întins şi apăsa cu el pe gâtul lui Snake, ţinându-l pe acesta ţintuit cu spatele de un raft gros de lemn plin cu butelii pentru scufundări. Gheata ei apăsa cu putere pe gâtul lui, împingându-i bărbia în sus, ţintuindu-l de raftul masiv de lemn. Îşi ţinea pistolul automat Colt între mâini, în poziţie de tragere, îndreptat exact către faţa lui Snake.

Era evident că gazele din staţie nu o afectau.

Mother îl privea cu duritate pe Snake deasupra ţevii pistolului. Din două tăieturi adânci de deasupra ochiului ei stâng curgea sânge încontinuu. I se scurgea de pe sprânceană, alunecându-i pe obrazul stâng, asemenea unor picături de apă dintr-un robinet care nu e bine strâns. Mother nu observă sângele – privea pur şi simplu *prin* el – în ochii bărbatului care încercase să o omoare.

În ceea ce-l privea, Snake era prins în raftul de lemn. Din când în când încerca să se zbată, însă Mother deţinea controlul.

De fiecare dată când încerca să scape de strânsoarea ei, aceasta îi apăsa puternic pe mărul lui Adam cu gheata ei mare, mărimea 44. Mother îl sufoca tare cu piciorul.

În jurul lor, camera arăta de parcă fusese lovită de o bombă.

Pe podea stăteau împrăştiate rafturi de lemn, rupte şi despicate. Butelii pentru scufundări se rostogoleau aiurea pe podea. Un cuţit – al lui Snake – era aruncat pe podea. De pe lama lui curgea sânge.

Încet, Mother îşi întoarse capul şi privi către Schofield, care încă stătea în uşă, blocat.

Pieptul îi fremăta. Încă mai respira greu din cauza luptei.

— Ei bine, Scarecrow, zise ea, trăgând din nou aer în piept, ai de gând să stai pur şi simplu acolo sau ce faci?

*

Pete Cameron îşi opri Toyota în faţa casei de la numărul 14 de pe Newbury Street, Lake Arthur, New Mexico.

La numărul 14 se afla o căsuţă albă, din şindrila, cu aspect plăcut. Grădina din faţă era imaculată – iarbă tăiată perfect, o grădină alpină, chiar şi un iaz micuţ. Părea casa unui pensionar – căminul cuiva care avea timpul necesar şi înclinaţia spre a-l îngriji cu dragoste.

Cameron mai aruncă o privire asupra cărţii de vizită.

— În regulă, Andrew Wilcox, să vedem ce ai de spus.

Cameron urcă pe verandă şi ciocăni la uşa cu paravan.

Treizeci de secunde mai târziu, uşa interioară se deschise şi în spatele paravanului apăru un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani. Părea tânăr şi în formă, proaspăt ras. Avea un zâmbet plăcut.

— Bună dimineaţa, îl salută tânărul. Cu ce vă pot ajuta?

Avea o voce tărăgănată, specifica celor din sud. Când spunea „a” suna ca „ah” – „Cu ce vă pot ajutah?”

Cameron spuse:

— Da, bună, îl caut pe domnul Andrew Wilcox. Cameron arătă cartea de vizită. Mă numesc Peter Cameron. Scriu pentru ziarul *The Washington Post.* Domnul Wilcox mi-a trimis cartea dumnealui de vizită.

Zâmbetul dispăru instantaneu de pe faţa tânărului.

Ochii lui îl măsurară pe Cameron, de parcă-l evaluau. Apoi, cercetară strada, ca şi cum voia să vadă dacă supraveghea cineva casa.

Şi apoi, brusc, bărbatul îşi întoarse atenţia asupra lui Cameron.

— Domnule Cameron, spuse el, deschizând uşa cu paravan. Vă rog, intraţi. Speram să veniţi, însă nu mă aşteptam să vă văd atât de repede. Vă rog, vă rog, intraţi.

Cameron trecu dincolo de uşă.

Nu-şi dădu seama decât după ce pătrunse cu totul în casa că accentul de sudist al bărbatului dispăruse complet.

— Domnule Cameron, numele meu real nu este Andrew Wilcox, începu tânărul, care stătea acum în faţa lui.

Accentul dispăruse, fiind înlocuit de o voce clară şi precisă, educată, specifică pentru Coasta de Est.

Pete Cameron îşi scosese carneţelul şi pixul.

— Îmi puteţi spune numele dumneavoastră adevărat? întrebă el cu blândeţe.

Tânărul păru ca se gândeşte la asta o clipa şi, în acest timp, Cameron îl privi cu atenţie. Era un bărbat înalt şi frumos, având părul blond şi maxilarul puternic. Era lat în umeri şi părea într-o formă fizică bună. Însă ceva era în neregula cu el.

Era vorba de ochi, îşi dădu seama Cameron.

Erau bordaţi cu roşu. Sub ochi atârnau cearcăne grele şi negre. Părea un om aflat la limita puterilor, un om care nu dormise de zile întregi.

Şi apoi, în sfârşit, bărbatul vorbi.

— Numele meu adevărat, spuse el, este Andrew Trent.

*

— Am fost locotenent în Corpul Puşcaşilor Marini, explică Andrew Trent, având comanda unei unităţi de recunoaştere cu baza în Oceanul Atlantic. Însă, dacă examinezi dosarele oficiale ale USMC, vei descoperi că am murit într-un accident în Peru, în martie 1997.

Trent vorbea cu o voce joasa, egală, o voce plină de amărăciune.

— Deci, eşti un om mort, spuse Pete Cameron. Interesant, foarte interesant. OK, prima întrebare: De ce eu? De ce m-ai contactat pe mine?

— Ţi-am văzut articolele, răspunse Trent. Îmi plac. *Mother Jones. Washington Post.* Spui lucrurile pe faţa. De asemenea, nu scrii pur şi simplu primul lucru pe care-l auzi. Verifici lucrurile şi, din cauza asta, oamenii cred în tine. Vreau ca oamenii să creadă ceea ce urmează să-ţi povestesc.

— Dacă merită povestit, spuse Cameron. În regulă, atunci, cum se face că eşti oficial mort, conform guvernului Statelor Unite?

Trent îi aruncă lui Cameron un zâmbet slab, total lipsit de vlagă.

— Domnule Cameron, ce-ar fi dacă ţi-aş spune că guvernul Statelor Unite ale Americii a ordonat ca întreaga mea unitate să fie ucisă?

Cameron nu zise nimic.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că guvernul nostru – al dumitale şi al meu – mi-a infiltrat oameni în unitate cu singurul scop de a mă ucide pe mine şi pe oamenii mei în cazul în care am fi descoperit ceva de o valoare tehnologică imensă în timpul unei misiuni? Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că *exact* asta s-a întâmplat în Peru, în martie 1997? Ce ai crede atunci, domnule Cameron? Dacă ţi-aş spune toate astea, atunci crezi că povestea mea ar merita să fie

spusă?

Trent îi relată lui Cameron povestea sa, îi povesti ce se întâmplase în interiorul ruinelor templului incaş, sus, în vârful munţilor din Peru.

Se pare că o echipă de arheologi care lucraseră în interiorul templului descoperiseră o serie de fresce sculptate în pereţii de stâncă. Fresce magnifice, frumos colorate, care ilustrau scene din istoria incaşă.

O anumită frescă le captase în mod special atenţia.

Ilustra o scenă asemănătoare celebrei picturi a împăratului incaş, Atahualpa, la întâlnirea cu conchistadorii spanioli.

În partea stângă a frescei stătea împăratul, în haine de ceremonie, înconjurat de oamenii săi. Ţinea în mâinile întinse un potir de aur. Un dar.

În partea dreaptă a frescei stăteau patru bărbaţi cu aspect ciudat. Spre deosebire de incaşii cu piele măslinie, pielea lor era albă ca varul. Şi erau slabi, neobişnuit de slabi – înalţi, sfrijiţi. Aveau ochi mari, negri şi frunţi rotunjite. Aveau şi bărbii ascuţite, înguste şi, în mod ciudat, nu aveau gură.

În imaginea sculptată în piatră, liderul acestei delegaţii de „bărbaţi" albi înalţi ţinea o cutie argintie în mâinile sale întinse, un gest de reciprocitate faţă de cel al împăratului incaş din faţa sa.

Era un schimb de cadouri.

— Cât de mult le-a luat să descopere această frescă? întrebă Cameron sec.

— Nu mult, spuse Trent.

Conform explicaţiilor lui Trent, descoperiseră obiectul căutării lor aşezat pe un piedestal, nu departe de fresca în sine, un piedestal micuţ, de piatră, încastrat în peretele templului.

Se afla pur şi simplu acolo. Singur. Avea mărimea unei cutii de pantofi şi culoarea cromului.

Era cutia argintie din frescă.

— Acelor oameni de ştiinţă nu le-a venit să creadă ce noroc dăduse peste ei, spuse Trent. Au sunat imediat la universitatea lor din State şi le-au spus ce descoperiseră. Le-au spus că era posibil să fi descoperit un cadou din partea unei civilizaţii extraterestre.

Trent clătină din cap.

— Nişte idioţi! Au spus asta folosind o linie telefonică. O nenorocită de linie telefonică. La naiba, *oricine* i-ar fi putut auzi! Unitatea mea a fost trimisă acolo ca să-i protejeze de cei care interceptaseră transmisia.

Trent se aplecă în scaun.

— Problema era că, de fapt, nu era unitatea *mea.*

Trent îi povesti în continuare lui Cameron ce se întâmplase după ce unitatea sa ajunsese la templu – în special, cum mai mulţi dintre propriii oameni se întorseseră împotriva lui când sosise echipa SEAL la templu.

— Domnule Cameron, ordinul de a-mi fi infiltraţi oameni în unitate a fost dat de un comitet guvernamental numit Grupul de Convergenţa Informaţiilor Reunit, spuse Trent. Este un comitet comun format din membri ai Statului-Major Reunit şi ai Biroului Naţional de Recunoaştere. Pe scurt, obiectivul său principal este să asigure superioritatea tehnologică a Americii faţă de restul lumii. Mi-au ucis unitatea, domnule Cameron. *Întreaga* mea unitate. Şi apoi m-au vânat pe mine. Timp de douăsprezece zile, au răscolit templul căutându-mă. Soldaţi *americani* mă vânau. Am rămas ascuns într-o nişă micuţă din perete şi timp de douăsprezece zile peste mine s-au scurs tot felul de împuţiciuni, până când ei au renunţat şi au plecat.

Cameron întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu arheologii?

Trent clătină din cap.

— Cei de la SEAL i-au luat cu ei. Nu s-a mai auzit niciodată de ei.

Cameron tăcu.

Trent continuă:

— În final, am părăsit templul şi mi-am croit drumul înapoi în State. Mi-a luat ceva timp, însă am ajuns acolo până la urmă. Primul loc în care am mers a fost casa părinţilor mei. Însă, când am ajuns acolo, am văzut doi tipi care stăteau într-o dubiţă oprită vizavi şi supravegheau casa. Îşi puseseră oameni acolo, *aşteptând să mă întorc.* Faţa lui Trent deveni rece. Atunci am decis să aflu cine fusese în spatele tuturor celor întâmplate. Nu mi-a luat mult timp să găsesc un fir şi la capătul lui am descoperit ICG-ul.

Cameron se trezi holbându-se la Trent. Clipi ca să-şi revină.

— OK. În regulă, zise Cameron, revenindu-şi. Spui că acest ICG este un comitet comun, nu? Format din membrii Statului-Major Reunit şi ai Biroului Naţional de Recunoaştere, da?

— Corect, spuse Trent.

— OK.

Cameron ştia câte ceva despre Statul-Major Reunit, însă nu deţinea prea multe informaţii despre Biroul Naţional de Recunoaştere. Era agenţia de informaţii însărcinată cu procurarea, lansarea şi operarea tuturor sateliţilor-spion americani. Era legendară pentru secretomania ei; era una dintre puţinele agenţii care avea dreptul să opereze pe baza unui buget „negru” – un buget care, datorită sensibilităţii subiectului, nu trebuia să fie dezvăluit Comitetelor de Finanţe ale Senatului. În timpul Războiului Rece, guvernul Statelor Unite refuzase în mod constant să recunoască existenţa Biroului Naţional de Recunoaştere. Abia în 1991, în faţa unui număr din ce în ce mai mare de dovezi, guvernul se dă bătut şi recunoaşte că acesta exista.

Trent confirmă:

— ICG-ul este un mariaj între două dintre cele mai puternice agenţii din această ţară – organismul suprem de comandă al tuturor forţelor noastre armate şi grupul cel mai secret al comunităţii noastre de informaţii.

— Iar sarcina sa este – cum ai spus – „să asigure superioritatea tehnologică” – a Americii?

— Sarcina sa, răspunse Trent, este să se asigure că *orice* progres important în tehnologie – fie el un CD, un cip de computer sau o tehnologie secretă – *aparţine* Statelor Unite ale Americii. Trent trase aer adânc în piept. Domnule Cameron, nu cred că mă explic foarte bine. Permite-mi să prezint altfel lucrurile. Sarcina ICG-ului este colectarea de informaţii sau, aşa cum o numesc ei în termeni guvernamentali, „convergenţa informaţiilor”.

Sarcina sa este de a aduna informaţii valoroase. De a se asigura că *nimeni* nu le cunoaşte, în afară de noi. Iar ICG-ul nu va ezita să ucidă pentru a-şi atinge acest scop. Sarcina sa – motivul existenţei sale – este de a se asigura că anumite informaţii sunt doar pentru ochi americani. Pentru că, în final, ICG-ul are o

singură ambiţie: să menţină America la conducere – o conducere detaşată – în faţa restului lumii.

— Aha, zise Cameron. Şi dumneata susţii că face asta introducând oameni în unităţi militare de elită?

— Compromiterea unităţilor militare de primă linie este doar o parte din strategia generală a ICG-ului, domnule Cameron. Este şi una dintre părţile cele mai uşoare. Gândeşte-te puţin, spuse Trent, Statul-Major Reunit face parte din ICG. Se pot asigura că oamenii pe care-i aleg ei – oameni *extrem de loiali,* de obicei militari, mai în vârstă, sergenţi-majori, sergenţi de artilerie, soldaţii *de carieră* – sunt plasaţi în unităţile care trebuie. Şi prin unităţile „care trebuie” vreau să spun unităţile de reacţie rapidă, unităţile de primă linie care ajung primele la locul faptei. Unităţile de recunoaştere din marină, unităţile navale SEAL, grănicerii militari.

Însă a avea oameni în unităţi militare de primă linie este un lucru util doar pentru a prelua controlul asupra unor lucruri care se produc *brusc,* cum ar fi sateliţi secreţi-spion care cad din cer sau meteoriţi care se prăbuşesc pe pământ.

Priveşte lucrurile astfel: un meteorit cade în mijlocul junglei braziliene. Noi trimitem soldaţii din infanteria marină acolo. Aceştia asigură zona şi pun mâna pe meteorit. Apoi, dacă în interiorul acelui meteorit este găsit ceva de valoare, elimini soldaţii care au găsit acel lucru.

— Îi elimini?

— Gândeşte-te, zise Trent cu amărăciune, nu-ţi poţi permite ca o echipă de neica-nimeni, care au doar liceul, să ştie secretele naţionale cele mai valoroase – secrete care ar putea plasa Statele Unite cu douăzeci de ani înaintea restului lumii – şi să se plimbe de colo-colo cu ele în cap? La naiba, nu-ţi trebuie droguri ca să scoţi acele informaţii de la un simplu soldat. Îi dai câteva beri, o fată drăguţă, şi-i sugerezi că are *şansa* să primească o felaţie şi caporalul de rând din infanteria marină îi va spune Domnişoarei-Sâni-Mari tot ce ştie despre meteoritul verde fosforescent pe care l-a descoperit în cadrul unei misiuni din jungla braziliana.

Nu uita valoarea acestor secrete, domnule Cameron, continuă Trent. Pierderea a doi-trei soldaţi infanterişti nu poate fi comparată *nici pe departe* cu valoarea unui avans de douăzeci

de ani faţă de restul lumii.

Pete Cameron îl întrerupse:

— În regulă, atunci, cât de des se întâmplă aşa ceva? Eliminarea unei unităţi întregi. Vreau să spun, trebuie să fie ceva destul de rar.

Trent aprobă din cap.

— Este rar. Ştiu că s-a întâmplat doar de patru ori în ultimii cincisprezece ani.

— Aha… Cameron îşi lăsă capul în jos, neîncrezător. Domnule Trent, îmi dau seama de ceea ce spun, însă aşa ceva ar necesita o întreagă *reţea* de oameni bine plasaţi. Militari la nivel înalt care nu fac doar parte din Statul-Major Reunit, ci sunt bine plasaţi în cadrul administraţiei…

— Domnule Cameron, ştii cine este Chuck Kozlowski?

— Am auzit numele…

— Sergentul-major Charles R. Kozlowski este sergentul-major al Corpului Puşcaşilor Marini. Ştii ce este un sergent-major al puşcaşilor marini, domnule Cameron?

— Ce?

— Sergent-major al Corpului Puşcaşilor Marini reprezintă gradul cel mai înalt atins de un militar la comandă din cadrul puşcaşilor. Un om *înrolat,* domnule Cameron, *cu cel mai înalt grad.* Chuck Kozlowski este soldat în infanteria marină de treizeci şi trei de ani. Este unul dintre cei mai decoraţi soldaţi din ţară. Trent făcu o pauză. Şi face parte din ICG.

Cameron îl privi pe Trent o clipă, apoi îşi notă numele.

Chuck Kozlowski.

Trent spuse:

— El este îngerul păzitor al oricărui soldat al puşcaşilor marini aflat la ananghie. Cineva mi-a spus că a venit în persoană în Peru după incidentul la care am luat parte şi i-a escortat *personal* pe soldaţii supravieţuitori – pe trădători; toţi fiind militari cu vechime – înapoi acasă. Le-a atribuit alte misiuni fără măcar să clipească. Mi s-a spus chiar că pe unul l-a recomandat pentru o nenorocită de medalie.

— Isuse…

— Asta este reţeaua dumitale, domnule Cameron. O reţea care a infiltrat gradele înrolate ale Corpului Puşcaşilor Marini al Statelor Unite până la vârf – în aşa măsură, încât determină şi

căror *unităţi* le sunt atribuiţi oamenii săi. Însă lucrurile nu se opresc aici. Aşa cum am spus mai devreme, compromiterea unităţilor militare de elită este doar o parte din programul general al ICG-ului. ICG-ul compromite mult mai mult decât armata.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi alte surse de progres tehnologic, spuse Trent.

— Ca de exemplu?

— Ei bine, cum ar fi afacerile.

— Afacerile? Vrei să spui companiile *private?*

Trent aprobă din cap.

— Vrei să spui că guvernul Statelor Unite a infiltrat oameni în interiorul corporaţiilor private ca să le spioneze?

— Microsoft. IBM. Boeing. Lockheed, enumeră Trent, impasibil. Plus, bineînţeles, toţi contractorii de importanţă ai marinei, armatei şi forţelor aeriene, în special dacă au contracte cu alte ţări.

— La naiba! exclamă Cameron.

— Mai sunt şi alte locuri.

— Cum ar fi…

— Cum ar fi universităţile, spuse Trent. Universităţile ocupă un loc fruntaş pe listele ICG-ului cu organizaţii compromise. Clonarea oilor – ICG-ul a ştiut despre asta din 1993. Clonarea umană – ICG-ul a aflat despre asta anul trecut. Trent ridică din umeri. E logic. Universităţile reprezintă vârful de lance. Dacă vrei să afli ce este în canalul de prelucrare, este cel mai bine să-ţi pui oamenii în ţeavă.

Cameron nu spuse nimic o vreme.

Ideea în sine referitor la o conspiraţie a strângerii de informaţii care să cuprindă întreaga Americă îi producea fiori pe şira spinării. O reţea asemenea unei caracatiţe, ale cărei tentacule se întindeau dintr-o cameră de consiliu din Pentagon până în toate colţurile ţării, penetrând orice afacere sau universitate importantă. Merita verificări suplimentare.

Andrew Trent îi întrerupse gândurile:

— Domnule Cameron, spuse Trent cu seriozitate. ICG-ul este o organizaţie periculoasă. O organizaţie *foarte* periculoasă. Este loială unui singur lucru. Statele Unite ale Americii. Atât timp cât America iese învingătoare, ICG-ului nu-i pasă ce are de făcut. E în

stare să ucidă ca să atingă acel scop. Te va ucide pe *dumneata* şi mă va ucide pe *mine.* Domnule Cameron, patriotismul este virtutea celor depravaţi. O organizaţie care este gata să-şi infiltreze propriile forţe armate şi să-şi ucidă propriii oameni ca să păstreze în siguranţă secretele acestei ţări nu este una cu care să vrei să te pui.

Cameron aprobă din cap solemn, apoi zise:

— Domnule Trent, ai ceva, orice, un nume sau ceva asemănător care ar putea…

Trent luă o foaie de hârtie format A4 de pe masa din spatele lui.

— Rezultatul cercetărilor mele de până acum, explică el. Nume, funcţii deţinute şi gradul, dacă există. Trent îi înmâna foaia lui Cameron.

Cameron o luă şi o parcurse rapid.

TRANSMISE NR. 767-9808-09001
REFERINŢĂ NR. KOS-4622
SUBIECT: URMĂTOAREA ESTE O LISTĂ ALFABETICĂ A PERSONALULUI AUTORIZAT SĂ PRIMEASCĂ TRANSMISIUNI SECURIZATE.

NUME/LOCAŢIE/DOMENIU/GRAD
ADAMS, WALTER K./LABORATORUL LVRMRE/FIZICĂ NUCLEARĂ
ATKINS, SAMANTHA E./GSTETNR/SOFTWARE COMPUTER
BAILEY, KEITH H./BEREKELEY/INGINERIE AERONAUTICĂ
BARNES, SEAN M./NAVY SEALS/LOCOTENENT COMANDANT
BROOKES, ARLIN F./A.RNGRS/CĂPITAN
CARVER, ELIZABETH R./COLUMBIA/INFORMATICĂ
CHRISTIE, MARGARET V./HARVARD/CHIMIE INDUSTRIALĂ
DAWSON, RICHARD K./MICROSOFT/SOFTWARE COMPUTER
DELANEY, MARK M./IBM/HARDWARE COMPUTER
DOUGLAS, KENNETH A./CRAY/ HARDWARE COMPUTER
DOWD, ROGER F./USMC/CAPORAL
EDWARDS, STEPHEN R./BOEING/INGINERIE AERONAUTICĂ
FAULKNER, DAVID G./JPL/ INGINERIE AERONAUTICĂ
FROST, KAREN S./USC/INGINERIE GENETICĂ
GIANNI, ENRICO R./LOCKHEED/ INGINERIE AERONAUTICĂ
GRANGER, RAYMOND K./ARMY RANGERS/SERGENT-MAJOR
HARRIS, TERENCE X./YALE/FIZICĂ NUCLEARĂ
JOHNSON, NORMA E.U./ARIZONA/BIOTOXINE
KAPLAN, SCOTT M./USMC/SERGENT ARTILERIE

KASCYNSKI, THERESA E./3M CORP/FOSFAŢI
KEMPER, PAULENE J. KOZLOWSKI/JOHNS HOPKINS/DERMATOLOGIE
KOZLOWSKI, CHARLES R./USMC/SERGENT-MAJOR
LAMB, MARK I./ARMALTE/BALISTICĂ
LAWSON, JANE R./U.TEX/INSECTICIDE
LEE, MORGAN T,/USMC/SERGENT-MAJOR
MAKIN, DENISE E./COLORADO UNIV/AGENŢI CHIMICI
McDONALD, SIMON K./LABORATORUL LVRMRE/FIZICĂ NUCLEARĂ
NORTON, PAUL G./PRINCETON/AMINOACIZI
OLIVER, JENNIFER F./SLCN STRS/SOFTWARE COMPUTER
PARKES, SARAH T./USC/PALEONTOLOG
REICHART, JOHN R./USMC/SERGENT-MAJOR
RIGGS, WAYLON J./NAVY SEALS/COMANDANT
SHORT, GREGORY J./CCA CLA/SERGENT
TURNER, JENNIFER C./UCLA/INGINER GENETICIAN
WILLIAMS, VICTORIA D./WASHINGTON/GEOFIZICIAN
YATES, JOHN F./USAF/COMANDANT

Cameron îşi ridică privirea către Trent.

— Cum ai făcut rost de asta?

Trent zâmbi. Era primul zâmbet adevărat pe care-l văzuse Cameron pe faţa lui Trent în acea oră de când îl cunoscuse.

— Îţi aminteşti de tipii aceia de care ţi-am povestit, cei care se aflau într-o maşină parcată în faţa casei părinţilor mei?

— Da…

— Ei bine, l-am urmărit pe unul dintre ei până acasă. L-am oprit în uşa apartamentului său şi i-am pus câteva întrebări. A fost foarte cooperant, odată ce a fost… motivat corespunzător.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă Cameron prudent.

Când răspunse, vocea lui Trent era dură, rece, complet lipsită de emoţii.

— A murit.

*

Snake stătea încătuşat de acelaşi stâlp ca Henri Rae şi Luc Champion, pe puntea E. Îi fuseseră scoase armele şi echipamentul de protecţie. Stătea acolo, prins cu cătuşe de stâlp, îmbrăcat în hainele sale de camuflaj, în echipament complet de luptă.

Schofield, Riley şi Rebound stăteau pe punte în faţa lui, privindu-l. Mother se afla şi ea pe puntea bazinului, aşezată pe un scaun, arătând precum Cleopatra pe tron. Schofield îi rugase pe Book şi pe Rebound să o aducă afară, pe punte, pentru asta.

Ultimul dintre toţi, aflat în spatele lui Schofield, era James Renshaw. Singurul civil de pe puntea bazinului.

Atmosfera era tensionată. Nimeni nu rostea niciun cuvânt.

Schofield îşi privi ceasul.

Era 15.42.

Îşi aminti ce spusese Abby Sinclair despre erupţia solară din atmosfera de deasupra staţiei polare Wilkes. O spărtură în erupţia solară avea să treacă pe deasupra staţiei la ora 15.51.

Nouă minute.

Trebuia să grăbească lucrurile. Gant şi ceilalţi erau încă jos, în cavernă, şi voia să-i contacteze şi să afle exact ce se afla acolo, înainte să sune la McMurdo.

Schofield apăsă un buton pe partea laterală a ceasului său şi imaginea de pe ecran se schimbă. Apăru cronometrul. Afişa numere care arătau o secvenţă crescătoare:

1:52:58

1:52:59

1:53:00

„La naiba” se gândi Schofield.

Avea sa fie o acţiune contracronometru. După ce vorbea cu cei de la McMurdo la ora 15.51, le mai rămânea mai puţin de o oră

să-şi dea seama cum ar putea căuta şi distruge nava de război franceză care naviga dincolo de coastă, aşteptând să-şi arunce rachetele către staţia polară Wilkes.

— În regula, spuse Schofield, întorcându-se către grupul adunat în jurul lui. Book. Rebound. Voi sunteţi primii.

Book şi Rebound dădură raportul.

Fuseseră amândoi afară, lucrând la antena staţiei, lângă una dintre clădirile exterioare.

— Şi apoi, tu ne-ai apelat şi ai cerut ca unul dintre noi să meargă şi să-l verifice pe domnul Renshaw, spuse Book. Snake a preluat apelul, aşadar el s-a dus să execute comanda. S-a întors după aproximativ cincisprezece minute şi a spus că totul era în regulă; a spus că domnul Renshaw era tot în camera lui şi că fusese doar o alarmă falsă.

Schofield aprobă din cap – acela fusese momentul în care el fusese împuşcat.

Book continuă:

— Puţin mai târziu, am urcat să văd ce face Mother, însă Snake m-a oprit şi a spus că se duce el. Nu m-am gândit la nimic rău atunci, aşa că am spus că poate să se ducă dacă vrea.

Schofield aprobă din nou din cap – acela fusese momentul când Mother fusese atacată.

Păşi înainte ca să fie exact în faţa lui Snake.

— Sergent, spuse el. Ai vrea să-ţi explici comportamentul?

Snake nu spuse nimic.

Schofield continuă:

— Sergent, te-am întrebat dacă ai vrea să-mi explici ce *naiba* se întâmplă aici.

Snake nici nu tresări. Rânjea pur şi simplu cu răceală către Schofield.

Schofield îl ura, ura şi să-l vadă.

Acesta era bărbatul care-l împuşcase – îl omorâse – şi apoi *verificase,* să se asigure că era mort.

Schofield se gândise la cele întâmplate.

În final, sticla jivrată de pe punte explica totul. Sticla albă, jivrată, pe care călcase Schofield doar cu câteva clipe înainte să fie împuşcat.

Explica două lucruri: *de ce* putuse Snake să tragă în siguranţă cu o armă în atmosfera gazoasă a staţiei polare Wilkes şi *de unde*

trăsese cu acea armă.

Până la urmă, răspunsul era simplu.

Snake nici măcar nu trăsese din interiorul staţiei cu puşca sa cu luneta. Trăsese *din afara* staţiei. Făcuse o gaura mică, rotundă, în domul de sticlă albă, îngheţată, care se afla deasupra puţului central al staţiei şi apoi trăsese în jos *prin* acea gaură în Schofield. Sticla jivrată pe care o dislocase din dom pentru a face gaura căzuse prin ax până pe puntea E. Aceeaşi sticla pe care călcase Schofield doar cu câteva clipe înainte să fie împuşcat.

Schofield îl privi pe Snake.

Mother spuse încet:

— A spus că face parte din ICG.

Book şi Rebound se întoarseră instantaneu, auzind cuvintele lui Mother.

— Ei bine, sergent? întrebă Schofield.

Snake nu scoase un cuvânt.

Schofield continuă:

— Nu eşti prea vorbăreţ, nu?

— Era al naibii de vorbăreţ atunci când se pregătea să mă facă file, spuse Mother. Eu zic să-i tăiem boaşele şi să-l punem să se uite când le dăm balenelor să le mănânce.

— Bună idee, făcu Schofield în timp ce-l privea cu furie pe Snake.

Acesta rânji doar, drept răspuns.

Schofield simţi cum îi sporeşte furia. Era nervos. În acel moment nu voia decât să dea cu Snake de toţi pereţii şi să-i şteargă rânjetul ăla de pe faţa lui nenorocită…

Însă ca lider, pur şi simplu nu-ţi permiţi să te înfurii sau să te superi.

Încă o dată, cuvintele lui Trevor Barnaby îi răsunară în minte.

Schofield se întrebă dacă Barnaby avusese vreodată un soldat infiltrat în unitatea lui. Se întrebă ce ar fi făcut în *această* situaţie celebrul comandant SAS.

— Book, spuse Schofield, vreo părere?

Buck Riley îl privi cu tristeţe pe Snake şi clătină din cap. Părea să fie cel mai afectat de revelaţia că Snake era un soldat infiltrat de ICG.

— Nu m-am gândit că eşti un trădător, Snake, zise Book. Apoi, se întoarse către Schofield. Nu tu trebuie să-l ucizi. Nu aici. Nu

acum. Du-l acasă. Trimite-l la închisoare.

În timp ce Book vorbea, Schofield îl privea cu furie pe Snake. Acesta îi întoarse o privire dispreţuitoare.

Urmă o tăcere lungă.

Schofield o rupse.

— Povesteşte-mi despre Grupul de Convergenţă a Informaţiilor, Snake.

— E o rană frumuşică, spuse Snake uşor, încet, privind rana cusută de pe gâtul lui Schofield. Rana pe care Snake însuşi i-o produsese. Ar trebui să fii mort.

— Nu mi-ar fi convenit, spuse Schofield. Povesteşte-mi despre ICG.

Snake îi aruncă un uşor zâmbet rece. Apoi începu să râdă încet.

— Eşti un om mort, spuse Snake calm. Apoi se întoarse cu faţa spre ceilalţi. Veţi muri cu toţii.

— Ce vrei să spui? întrebă Schofield.

— Ai vrut să ştii despre ICG, spuse Snake. Tocmai ţi-am povestit.

— ICG-ul ne va ucide?

— ICG-ul nu vă va lăsa niciodată să trăiţi, replică Snake. Nu este posibil. Nu după ce aţi văzut aici. Când guvernul Statelor Unite va pune mâna pe nava spaţială, nu-şi va putea permite ca o mână de idioţi ca voi să ştie despre asta. Veţi muri cu toţii. Fiţi siguri de asta.

Cuvintele lui Snake pluteau în aer. Toţi cei de pe punte erau tăcuţi.

Răsplata lor pentru că ajunseseră atât de repede la staţia polară Wilkes şi o apăraseră împotriva francezilor avea să fie o sentinţă la moarte.

— Minunat, spuse Schofield. E pur şi simplu minunat. Pun pariu că eşti al naibii de mândru de tine, îi zise el lui Snake.

— Loialitatea mea faţă de ţara mea este mai mare decât cea faţă de tine, Scarecrow, afirmă Snake dispreţuitor.

Schofield încleşta din dinţii. Păşi înainte. Book îl trase înapoi.

— Nu acum, spuse Book rapid. Nu aici.

Schofield făcu un pas înapoi.

— Locotenente! se auzi o voce de femeie de undeva din partea de sus a staţiei.

Schofield ridică privirea.

Abby Sinclair se apleca peste balustrada punţii A.

— Locotenente! ţipă ea. A sosit momentul!

Schofield intră rapid în sala de transmisiuni de pe puntea A. Hook şi James Renshaw îl urmară. Rebound rămăsese jos, pe puntea E, ca să-l ţină pe Snake sub supraveghere.

Abby se aşezase deja în faţa consolei radio. Aruncă încă o privire atunci când îl văzu pe Renshaw pătrunzând în cameră.

— Bună, Abby, spuse Renshaw.

— Bruia, James, răspunse Abby, precaută.

Abby se întoarse către Schofield.

— Ruptura ar trebui să se afle deasupra noastră în orice clipă. Apăsă un buton de pe consolă. Din două interfoane montate pe perete începură să se audă paraziţi. Acesta este sunetul erupţiei solare, spuse Abby. Însă, dacă aşteptaţi doar... câteva... secunde...

Brusc, sâsâitul se opri şi se făcu tăcere.

— Gata, anunţă Abby. Aceasta este ruptura, locotenente. Profită de ea.

Schofield se aşeză în faţa consolei şi puse mâna pe microfon.

Apăsă butonul pentru emisie, însă exact când să vorbească, din boxele montate pe perete se auzi un sunet ciudat, şuierător, de frecvenţa înaltă. Părea o microfonie, interferenţe.

Schofield dădu imediat drumul butonului şi privi către Abby.

— Ce am făcut? Am apăsat pe ceva?

Abby se încruntă şi apăsă câteva taste.

— Nu. Nu ai făcut nimic.

— E de la erupţia solară? E posibil să fi calculat greşit momentul?

— Nu, spuse Abby ferm.

Mai apăsă câteva butoane.

Nu se întâmplă nimic.

Sistemul părea că nu răspunde la ceea ce făcea ea. Sunetul şuierător de frecvenţă înaltă umplu sala de transmisiuni.

Abby spuse:

— E ceva în neregula, acestea nu sunt interferenţe de la erupţia solară. E altceva. E ceva diferit. E aproape ceva electronic. Ca şi cum cineva ne-ar bruia...

— Ne-ar bruia?

— E ca şi cum ar fi ceva între noi şi McMurdo care împiedică semnalul nostru să ajungă la ei, zise Abby.

— Scarecrow… se auzi o voce de undeva din spatele lui Schofield.

Schofield se întoarse.

Era Rebound.

Stătea în uşa camerei radio.

— Credeam că ţi-am spus să rămâi jos cu…

— Domnule, ar fi bine să vedeţi asta, replică Rebound. Ar fi bine să vedeţi asta *acum.* Rebound îşi ridică mâna stângă.

Era ecranul portabil pe care-l adusese Schofield mai devreme de la aeroglisoare. Ecranul micuţ care prezenta imaginile captate de două telemetre montate pe aeroglisoarele de afară.

Rebound traversă rapid sala de transmisiuni şi-i înmâna ecranul lui Schofield.

Acesta privi pe ecran şi ochii i se măriră instantaneu de groază.

— Oh, *Hristoase,* făcu el.

Ecranul era plin de puncte luminoase clipitoare, de culoare roşie.

Arătau ca un roi de albine, care convergea într-un punct; se apropiau toate de centrul ecranului.

Schofield numără douăzeci de impulsuri luminoase.

Douăzeci…

Toate convergeau către staţia polară Wilkes.

— Dumnezeule mare…

Şi apoi, brusc, Schofield auzi o voce.

O voce care-i îngheţă sângele.

Venea din boxele aliniate pe pereţii camerei radio. Se auzea puternic şi dur, ca şi cum ar fi fost un mesaj de la Dumnezeu însuşi.

— Atenţie, staţia polară Wilkes. Atenţie, rosti vocea.

Era o voce clară şi educată.

— Atenţie forţe americane de la staţia polară Wilkes. Aşa cum v-aţi dat cu siguranţă seama până acum, liniile voastre de comunicaţii au fost interceptate. Nu are niciun sens să încercaţi sa vă contactaţi baza de la McMurdo – nu veţi putea efectua transmisia. Sunteţi sfătuiţi să depuneţi armele imediat. Dacă nu

renunţaţi la apărare înainte de sosirea noastră, vom fi nevoiţi să executăm o pătrundere prin forţă. O astfel de pătrundere, doamnelor şi domnilor, va fi dureroasă.

Ochii lui Schofield se măriră la auzul vocii. Accentul englezesc era mult prea evident.

Era o voce pe care Schofield o cunoştea bine. O voce din trecut.

Era vocea lui Trevor Barnaby. Generalul de brigadă Trevor I. Barnaby, din cadrul forţelor SAS ale Majestăţii Sale.

A CINCEA INCURSIUNE

16 iunie, ora 15.51

*

— Oh, Isuse! exclamă Rebound.

— Cât mai durează până ajung aici? întreba Book.

Ochii lui Schofield erau lipiţi de ecranul portabil. Privi fereastra din josul ecranului. Era reprezentarea schematică a unui aeroglisor. Aeroglisorul reprezentat prin linii se rotea în fereastră. Sub el, erau scrise cuvintele: BELL TEXTRON SR. N7-S-AERONAVĂ CU PERNĂ DE AER (UK).

— Sunt cei de la SAS, zise Rebound neîncrezător. Sunt nenorociţii de la SAS.

— Linişteşte-te, Rebound, spuse Schofield. Nu suntem încă morţi. Se întoarse către Book. Se află la cincizeci şi cinci de kilometri distanţă. Se îndreaptă spre noi cu 130 de kilometri pe oră.

— Cu siguranţă nu sunt prietenoşi, interveni Book.

Schofield zise:

— Cincizeci şi cinci de kilometri cu 130 de kilometri pe oră. Asta ce înseamnă…

— Douăzeci şi şase de minute, calculă Abby rapid.

— Douăzeci şi şase de minute. Schofield înghiţi în sec. La naiba!

În cameră se aşternu tăcerea.

Schofield îi putea auzi răsuflarea lui Rebound. Acesta respira repede, agitat.

Toată lumea îl urmărea pe Schofield, aşteptând ca el să ia o decizie.

Schofield trase aer adânc în piept şi încercă să evalueze situaţia. SAS-ul – Serviciul Aerian Special Britanic – unitatea de forţe speciale cea mai periculoasă din lume, se îndrepta chiar acum către staţia polară Wilkes.

Şi era condusă de Trevor Barnaby – bărbatul care-l învăţase pe

Schofield tot ce ştia despre războiul de incursiune secret. Bărbatul care, în cei optsprezece ani de când conducea SAS-ul, nu ratase niciodată o misiune.

Peste toate astea, Barnaby îi bruia radioul lui Schofield, împiedicându-l să intre în contact cu McMurdo, cu singurii oameni din lume care erau capabili să distrugă nava de război franceză care naviga dincolo de coastă, aşteptând să-şi lanseze rachetele către staţia polară Wilkes.

Schofield îşi verifică cronometrul. Arăta:

2:02:31

2:02:32

2:02:33

„La naiba”, se gândi el.

Mai rămăsese mai puţin de o oră până când lansau rachetele.

„La naiba.” Lucrurile se mişcau prea repede. Era ca şi cum întreaga lume se închidea în jurul lui.

Schofield privi din nou ecranul telemetrelor şi roiul de puncte care se apropia de staţia polară Wilkes.

Douăzeci de aeroglisoare, se gândi el. Probabil cu doi sau trei oameni în fiecare. Asta însemna minimum cincizeci de oameni.

Cincizeci de oameni.

Iar Schofield câţi avea?

Trei bărbaţi în cadrul staţiei. Încă trei jos, în peşteră. Pe Mother jos în magazie şi pe Snake legat cu cătuşe de un stâlp de pe puntea E.

Situaţia nu era doar rea.

Era lipsită de speranţă.

Fie rămâneau aici şi duceau o luptă sinucigaşă cu cei de la SAS, fie fugeau – încercau să ajungă la McMurdo în aeroglisoarele lor şi se întorceau mai târziu cu întăriri.

Chiar nu aveau nicio opţiune.

Schofield îşi ridică privirea către grupul micuţ adunat în jurul lui.

— În regula, spuse el. Plecăm de aici.

Picioarele lui Schofield scoaseră un zgomot puternic când aterizară pe podeaua metalică, rece, a punţii E. Parcurse rapid puntea, către tunelul sudic şi magazia în care se afla Mother.

— Ce se petrece? se auzi o voce din cealaltă parte a punţii.

Snake.

— Probleme, locotenente?

Schofield se apropie de soldatul încătuşat. Îi văzu pe cei doi oameni de ştiinţa francezi îngenuncheaţi de fiecare parte a sa. Priveau pur şi simplu în pământ, resemnaţi.

— Ai făcut o greşeala, îi spuse Schofield lui Snake. Ai început să-ţi omori propriii oameni prea devreme. Ar fi trebuit să aştepţi până când erai sigur că am securizat această staţie. Acum, douăzeci de aeroglisoare britanice se îndreaptă rapid către noi şi nu se văd întăriri la orizont. Vor fi aici în douăzeci şi trei de minute.

Faţa lui Snake râmase impasibilă, rece.

— Şi ştii ce? continuă Schofield. Vei fi aici când sosesc.

Începu să se îndepărteze.

— Ai de gând să mă *laşi* aici? întrebă Snake neîncrezător.

— Da.

— Nu poţi face asta. *Ai nevoie* de mine, spuse Snake.

Schofield îşi privi ceasul în timp ce mergea.

Douăzeci şi două de minute până când soseau cei de la SAS.

— Snake, ai avut o şansă şi ai ratat-o. Acum ar fi bine să te rogi să trecem de linia lor şi să ajungem la McMurdo. Pentru că, dacă nu facem asta, toată această staţie – şi orice este îngropat în gheaţa de dedesubtul ei – se va pierde pentru totdeauna.

Schofield se opri la intrarea în tunelul sudic şi se întoarse.

— Şi, între timp, îţi poţi încerca norocul cu Trevor Barnaby.

Spunând asta, Schofield îi întoarse spatele lui Snake şi pătrunse în tunelul sudic. Coti imediat la dreapta şi intră în magazia unde se afla Mother. Aceasta stătea iar pe podea, lângă perete. Îşi ridică privirea când intra Schofield.

— Probleme? întrebă ea.

— Ca întotdeauna, răspunse Schofield. Te poţi mişca?

— Ce se întâmplă?

— Aliatul nostru preferat tocmai şi-a trimis aici cele mai bune trupe ca să pună mâna pe staţie.

— Ce vrei să spui?

— Cei de la SAS se îndreaptă spre noi şi nu par prietenoşi.

— Câţi sunt?

— Douăzeci de aeroglisoare.

— La naiba! exclamă Mother.

— La asta mă gândeam şi eu. Te poţi mişca?

Schofield se agita deja în spatele scaunului lui Mother să vadă dacă putea aduna toate pungile cu lichid şi perfuziile intravenoase.

— Cât mai durează până ajung aici? întrebă Mother.

Schofield îşi privi rapid ceasul.

— Douăzeci de minute.

— Douăzeci de minute, repetă Mother.

În spatele ei, Schofield prinse rapid două perfuzii.

— Scarecrow… începu Mother.

— O secundă.

— Scarecrow.

Schofield se opri şi-şi ridică privirea către Mother.

— Opreşte-te, rosti Mother încet.

Schofield o privi.

Mother spuse:

— Scarecrow. Pleacă de aici. Ieşi de aici imediat! Chiar dacă am avea un pluton complet de doisprezece spadasini, tot nu am fi capabili vreodată să ţinem la distanţă un pluton întreg de soldaţi SAS.

„Spadasin” era termenul pe care-l folosea Mother pentru a desemna un soldat din infanteria marină, referindu-se la sabia de onoare pe care o purta orice astfel de soldat când era echipat în uniforma de gală.

— Mother…

— Scarecrow, cei de la SAS nu reprezintă nişte trape obişnuite, aşa ca noi. Sunt ucigaşi, ucigaşi instruiţi. Sunt *instruiţi* să meargă într-o zonă ostilă şi să-i omoare pe toţi din jur. Nu iau prizonieri. Nu pun întrebări. Ei ucid. Mother făcu o pauză. Trebuie să evacuezi staţia.

— Ştiu.

— Şi nu poţi face asta cu o băbuţă cu un singur picior aşa ca mine, care te trage înapoi. Dacă vrei să spargi blocada asta, vei avea nevoie de oameni care se pot mişca, oameni care se pot mişca rapid.

— Nu te voi lăsa aici…

— Scarecrow. *Trebuie* să ajungi la McMurdo. Trebuie să aduci întăriri.

— Şi apoi?

— Şi apoi, ce? Şi apoi te poţi întoarce aici cu un nenorocit de *batalion* de spadasini, îi bombardezi pe idioţii ăştia de britanici, salvezi fata şi eşti eroul zilei. Asta faci.

Schofield o privi în tăcere pe Mother. Aceasta îi susţinu privirea uitându-se drept în ochii lui.

— Du-te, rosti ea încet. Pleacă acum. Îmi va fi bine.

Schofield nu spuse nimic, doar continuă să o privească.

Mother ridică nonşalant din umeri.

— Vreau să spun, cum am zis şi mai devreme, nimic nu se compară cu un sărut bun din partea unui bărbat arătos ca tine…

În acel moment, fără avertizare, Schofield se apleca înainte şi o sărută pe Mother rapid pe buze. Sărutul fu unul scurt – o atingere rapida –, însă ochii lui Mother se făcură cât cepele. Schofield se ridică. Mother trase aer adânc în piept.

— Oau, *mamă,* făcu ea.

— Găseşte un loc în care să te ascunzi şi rămâi acolo, o sfătui Schofield. Mă voi întoarce. Îţi promit.

Şi apoi, Schofield părăsi camera.

*

Motorul aeroglisorului se trezi la viaţă cu un hârâit.

Pe locul pilotului, Rebound apăsă acceleraţia la maximum. Acul de pe tahometru sări la 6 000 de rotaţii pe minut.

În acea clipă, cel de-al doilea aeroglisor al marinei veni alunecând peste zăpada puternic bătătorită. Motorul său se tură sonor când acesta se opri din alunecare lângă aeroglisorul lui Rebound.

Vocea lui Buck Riley se auzi în casca lui Rebound.

— Mai avem cincisprezece minute, Rebound. Haide să le ducem la clădirea principală şi să le încărcăm.

Schofield îşi privi ceasul în timp ce parcurgea rapid tunelul exterior de pe puntea B.

Rămăseseră cincisprezece minute.

— Fox. Mă auzi? spuse el în microfonul din cască în timp ce mergea. Aşteptând răspunsul, îşi puse rapid mâna peste microfon. Să mergem, fraţilor! ţipă el.

Rezidenţii rămaşi la Wilkes – Abby şi cei trei oameni de ştiinţă bărbaţi, Llewellyn, Harris şi Robinson – îşi părăseau grăbiţi camerele.

Llewellyn şi Robinson trecură în fugă pe lângă Schofield. Erau îmbrăcaţi în hanorace negre, groase. Se îndreptau în grabă către puţul central al staţiei.

Brusc, vocea lui Gant se auzi în casca lui Schofield.

— Scarecrow, aici Fox, te aud. N-o să-ţi vină să crezi ce este aici, jos.

— Da, ei bine, ţie n-o să-ţi vină să crezi ce este aici, sus, replică Schofield. Îmi pare rău, Fox, dar va trebui să-mi povesteşti mai târziu. Avem mari probleme aici, sus. Un pluton întreg de soldaţi SAS se îndreaptă către staţie şi vor fi aici în aproximativ paisprezece minute.

— Isuse! Ce ai de gând să faci?

— Vom pleca. Trebuie. Sunt pur şi simplu prea mulţi. Singura noastră şansă este să ne întoarcem la McMurdo şi să aducem aici cavaleria.

— Ce ar trebui să facem noi aici, jos?

— Staţi acolo unde vă aflaţi. Îndreptaţi-vă armele către bazin şi trageţi în primul lucru care-şi scoate capul din apă.

Schofield privi în jur în timp ce vorbea. Nu reuşea s-o vadă pe Kirsty pe niciunde.

— Ascultă, Fox, trebuie să închid, spuse el.

— Ai grijă, Scarecrow.

— Şi tu. Scarecrow, terminat.

Schofield se întoarse instantaneu.

— Unde este fata? ţipă el.

Nu primi niciun răspuns. Abby Sinclair şi omul de ştiinţă pe nume Harris erau ocupaţi să-şi ia hanoracele şi alte articole de valoare din camere. Chiar atunci, Harris ieşi din camera lui şi trecu în grabă pe lângă Schofield cu o grămadă de hârtii în braţe.

Schofield o văzu pe Abby ieşind din camera ei. Îşi punea pe ea în grabă un hanorac albastru, greu.

— Abby! Unde este Kirsty? întreba Schofield.

— Cred că s-a întors în camera ei!

— Unde este camera ei?

— În josul tunelului! Pe stânga, ţipă Abby, arătând în josul tunelului, în spatele lui Schofield.

Schofield alergă de-a lungul tunelului exterior al punţii B, căutând-o pe Kirsty.

Mai erau douăsprezece minute.

Schofield dădu de perete fiecare uşă lângă care ajunse.

Prima uşă. Un dormitor. Nimic.

A doua uşă. Încuiată. Avea un semn de pericol biologic cu trei cercuri pe ea. Laboratorul de biotoxine. Kirsty nu putea fi înăuntru.

A treia uşă. Schofield o deschise.

Şi, brusc, se opri.

Schofield nu mai văzuse această cameră înainte. Era un fel de congelator, de genul celor utilizate pentru depozitarea alimentelor. Acum nu mai era folosit pentru asta, se gândi Schofield. Acum, această cameră de congelare depozita altceva.

Erau trei cadavre înăuntru.

Samurai, Mitch Healy şi Hollywood. Zăceau cu toţii pe spate, cu faţa în sus.

După lupta cu francezii, Schofield ordonase ca trupurile oamenilor săi care căzuseră în luptă să fie duse într-un congelator, acolo unde aveau să fie ţinute până când puteau fi duse acasă pentru o înmormântare corespunzătoare. Acesta era în mod evident locul în care fuseseră aduse cadavrele.

Mai exista însă şi un al patrulea cadavru în camera de congelare. Se afla pe podea, lângă corpul lui Hollywood, şi fusese acoperit cu un sac maro de iută.

Schofield se încruntă.

Un alt cadavru?

Nu putea fi unul al soldaţilor francezi, întrucât cadavrele lor nu fuseseră mutate din locurile în care se aflau…

Şi apoi, brusc, Schofield îşi aminti.

Era Bernard Olson.

Doctorul Bernard Olson.

Omul de ştiinţă despre care se spunea că fusese ucis de James Renshaw cu câteva zile înainte ca Schofield şi echipa lui să sosească la Wilkes. Rezidenţii de la Wilkes trebuie să-i fi pus cadavrul aici.

Schofield se uita la ceasul.

Unsprezece minute.

Şi apoi, dintr-odată, îşi aminti ceva ce spusese Renshaw după ce el se trezise în camera acestuia, legat de pat. Când îi dăduse drumul, Renshaw îl rugase pe Schofield să facă brusc ceva ciudat. Îl rugase – dacă ar fi avut vreodată ocazia – să cerceteze trupul lui Olson, în special limba şi ochii.

Schofield nu înţelegea care era treaba cu limba şi ochii mortului. Însă Renshaw insistase că-i vor dovedi nevinovăţia.

Zece minute şi jumătate.

„Nu este timp suficient. Trebuie să ies de aici.”

Însă, Renshaw îi salvase viaţa…

„În regulă.”

Schofield intră grăbit în camera de congelare şi se lăsă în genunchi lângă sacul de culoare maro. Îl dădu la o parte de pe cadavru.

Bernard Olson îl privea pe Schofield cu ochi reci, lipsiţi de

viaţă. Era un bărbat urât – gras şi chel, cu o faţă grasă, ridată. Pielea îi era albă ca laptele.

Schofield nu pierdu timpul. Verifică mai întâi ochii.

Erau puternic înroşiţi pe margini, inflamaţi. Injectaţi cu sânge într-un mod oribil.

Apoi, îşi întoarse atenţia către gura mortului.

Gura era închisă. Schofield încercă s-o deschidă, însă falca era înţepenită. Nu voia să se mişte deloc.

Schofield se aplecă mai aproape şi desfăcu buzele mortului, ca să-i poată examina limba.

Buzele se deschiseră.

— Câh, tresări Schofield când o văzu.

Înghiţi repede, ca să alunge greaţa.

Bernie Olson îşi muşcase limba.

Nu se ştie de ce, înainte să moară, Bernie Olson strânsese puternic din dinţi şi se muşcase atât de puternic, încât îşi tăiase singur limba în două.

Zece minute.

„E suficient, este timpul să plec.”

Schofield alergă spre uşă şi, în timp ce trecea pe lângă cadavrul lui Mitch Healy în drum spre ieşire, luă casca soldatului mort de pe podea.

Schofield ieşi din congelator exact când Kirsty venea în fugă prin tunelul exterior al punţii B.

— Trebuia să iau un hanorac, începu ea, scuzându-se. Celălalt s-a udat…

— Haide, spuse el, prinzând-o de mână şi trăgând-o prin tunel.

În timp ce se întorceau în tunelul care conducea către puţul central, Schofield auzi pe cineva strigând:

— Aşteptaţi-mă!

Schofield se întoarse.

Era Renshaw. Se grăbea cât de mult îl duceau picioarele lui scurte, alergând prin tunelul exterior curbat spre Schofield şi Kirsty. Era îmbrăcat într-un hanorac albastru gros şi căra o carte groasă sub braţ.

— Ce naiba faci? întreba Schofield.

— Trebuia să iau asta, spuse Renshaw, arătând spre cartea de sub braţ, în timp ce trecea în fugă de Schofield şi se îndrepta

către puţul central.

Schofield şi Kirsty îl urmară.

— Ce naiba este acolo aşa important? ţipă Schofield.

Renshaw răspunse:

— Nevinovăţia mea!

În afara staţiei, zăpada zbura orizontal.

Îl lovi pe Schofield în faţă – izbindu-se de ochelarii lui argintii – când acesta ieşi pe uşa principală de acces, alături de Kirsty şi Renshaw.

Mai erau opt minute.

Până când soseau cei de la SAS.

Cele două aeroglisoare albe ale marinei se aflau deja în faţa intrării principale în staţie. Book şi Rebound stăteau în spatele celor două vehicule mari, îndemnându-i pe rezidenţii de la Wilkes să intre mai repede în aeroglisorul alb al lui Rebound.

Planul lui Schofield era simplu.

Aeroglisorul lui Rebound avea să efectueze transportul. Ducea şase oameni, aşadar avea să fie utilizat pentru a-i transporta pe toţi rezidenţii de la Wilkes – Abby, Llewellyn, Harris, Robinson şi Kirsty –, plus Rebound însuşi.

Book şi Schofield aveau să asigure acoperirea, apărând vehiculul de transport în timp ce se îndrepta spre est şi încerca să depăşească aeroglisoarele celor de la SAS care se îndreptau în viteză către staţia polară Wilkes.

Book avea să îl conducă pe cel de-al doilea aeroglisor al marinei, iar Schofield, pe aeroglisorul portocaliu al unităţii franceze. James Renshaw, hotărî Schofield, avea să meargă cu el.

Schofield îl văzu pe Rebound închizând uşa glisantă a aeroglisorului său; îl văzu pe Book urcându-se în pânza aeroglisorului său şi dispărând în interiorul cabinei. Book ieşi din nou, o secundă mai târziu, cu un geamantan mare, Samsonite, în braţe. Îl arunca prin zăpadă, către Schofield. Geamantanul ateriză cu o bufnitură puternică.

— Împotriva paraziţilor! strigă Book.

Schofield alergă către geamantan.

— Uite, îi spuse el lui Renshaw în timp ce alerga. Pune-ţi asta.

Schofield îi dădu lui Renshaw casca soldatului din infanteria marină pe care o luase în drumul spre ieşirea din camera de

congelare. Apoi, ridică rapid geamantanul mare Samsonite şi se îndrepta către aeroglisorul francez.

Aeroglisorul francez stătea nemişcat în zăpadă în faţa intrării principale în staţie. Spre deosebire de cele două aeroglisoare albe ale USMC, era vopsit într-un portocaliu aprins, de prost gust.

Şapte minute.

Schofield sări pe pânza aeroglisorului francez şi deschise uşa glisantă. Îl ceru lui Renshaw să-i paseze geamantanul mare Samsonite şi-l aruncă în interior.

Schofield intră grăbit în cabină şi se îndreptă către scaunul pilotului. Renshaw sări în aeroglisor în spatele lui şi închise uşa glisantă.

Schofield întoarse cheia în contact.

Motorul reveni la viaţă cu un hârâit.

Elicea mare, de doi metri, din spatele aeroglisorului, începu să se rotească. Se învârti din ce în ce mai tare, până când, asemenea elicei de la un biplan vechi, trecu imediat la supraturaţie şi deveni o ceaţă care se rotea rapid.

Sub pânza neagră de cauciuc a aeroglisorului, patru ventilatoare turbo mai mici intrară şi ele în acţiune. Aeroglisorul mare se ridică uşor de pe pământ, pe măsură ce pânza i se umflă asemenea unui balon.

Schofield întoarse masivul vehicul portocaliu, astfel încât să-l aducă lângă cele două aeroglisoare albe ale marinei. Erau toate îndreptate înainte, cu spatele la staţie.

Privind prin parbrizul de sticlă securizată al aeroglisorului său, Schofield putea vedea orizontul spre sud-vest. Strălucea într-un portocaliu fantomatic, punctat fiind de o serie de umbre întunecate. Pătrate mici, negre, cu baze, rotunde, care păreau că ridică o ceaţa în urma lor.

Aeroglisoarele britanice.

Se apropiau de staţia polară Wilkes.

— În regulă, oameni buni, spuse Schofield în microfonul din casca sa. Să plecăm de aici.

Pământul se deplasa în viteza pe sub ei.

Cele trei aeroglisoare americane alunecau peste platforma de gheaţă cu o viteză fenomenală, unul lângă celălalt. Book şi

Schofield se aflau în partea exterioară, iar vehiculul de transport al lui Rebound era la mijloc.

Se grăbeau spre est, în direcţia staţiei McMurdo. Cele trei aeroglisoare păstrau linia coastei, ocolind piciorul unui munte care se înălţa deasupra unei întinderi enorme de apă, asemănătoare unui golf. Din loc în loc, golful avea aproximativ un kilometru şi jumătate transversal, dar ca să-l ocoleşti pe uscat presupunea o călătorie de aproape 13 kilometri. Valurile enorme ale Oceanului Sudic se loveau sonor de baza stâncilor.

În timp ce aeroglisorul gonea pe platforma de gheaţă, Schofield privi în spatele lui. Văzu aeroglisoarele britanice apropiindu-se de staţia polară Wilkes dinspre vest şi sud.

— Probabil au aterizat la una dintre staţiile australiene, spuse el prin interfonul din cască.

„Staţia Casey, cel mai probabil”, se gândi el. Era cea mai apropiată, aflată la aproximativ 1 100 de kilometri, la vest de Wilkes.

— Nenorociţii de australieni, se auzi vocea lui Rebound.

La opt kilometri depărtare, în interiorul tăcut al aeroglisorului Bell Textron SR.N7-S de producţie americană, generalul de brigada Trevor J. Barnaby privea impasibil prin geamul securizat al parbrizului vehiculului său.

Trevor Barnaby era un bărbat înalt, solid, de cincizeci şi şase de ani, cu capul complet ras şi un cioc negru, ascuţit. Privea prin parbrizul aeroglisorului său cu ochii reci, duri.

— Fugi, Scarecrow, rosti el cu voce tare. Măi, măi, eşti deştept.

— Se îndreaptă către est, domnule, spuse un tânăr caporal SAS care manevra consola radio lângă Barnaby. De-a lungul coastei.

— Trimite opt aeroglisoare după ei, comandă Barnaby. Omoară-i. Toţi ceilalţi se vor îndrepta către staţie, conform planului.

— Da, domnule.

Vitezometrul aeroglisorului lui Schofield depăşi 130 de kilometri pe oră. Zăpada lovea parbrizul.

— Domnule, vin după noi! strigă vocea lui Rebound prin interfonul din casca lui Schofield.

Schofield îşi întoarse capul spre dreapta şi-i văzu.

Mai multe aeroglisoare britanice se desprinseseră din grupul principal şi se îndreptau către cele trei aeroglisoare americane fugare.

— Ceilalţi se duc la staţie, se auzi vocea lui Book.

— Ştiu, spuse Schofield. Ştiu.

Schofield se întorcea întruna în scaunul pilotului. Îl văzu pe Renshaw stând în secţiunea din spate a cabinei, arătând uşor ridicol cu casca supradimensionată a lui Mitch Healy pe cap.

— Domnule Renshaw, spuse Schofield.

— Da.

— E timpul să te faci util. Vezi dacă poţi deschide geamantanul de pe podea.

Renshaw se lăsă imediat în genunchi şi deschise încuietorile de pe geamantanul negru Samsonite care se afla pe podea, în faţa lui.

Schofield conducea, întorcându-se la fiecare câteva secunde să vadă cum se descurca Renshaw cu geamantanul.

— Oh, la naiba! exclamă Renshaw când deschise geamantanul şi văzu ce se afla în interiorul lui.

În acel moment, se auzi o bubuitură bruscă din afară şi Schofield se întoarse din nou.

Cunoştea acel sunet… Şi atunci văzu.

— Oh, nu… gemu el.

Prima racheta nimeri în terenul acoperit de zăpadă, *chiar în faţa* aeroglisorului aflat în plină viteză al lui Schofield.

Lăsă în urmă un crater de trei metri în diametru şi, o secundă mai târziu, aeroglisorul lui Schofield hurui în timp ce trecea peste marginea craterului, ţâşnind prin norul de praf de deasupra lui.

— *Vine!* se auzi ţipătul lui Rebound.

— Îndreptaţi-vă spre interior! răspunse Schofield, văzând marginea muntelui aflat la aproximativ o sută de metri spre stânga. Îndepărtaţi-vă de margine!

În timp ce vorbea, Schofield îşi întoarse din nou rapid capul. Văzu grupul de aeroglisoare britanice în spatele lui.

Observă şi cea de-a doua rachetă.

Era albă, rotundă, cilindrică şi tăia zăpada din faţa aeroglisorului britanic aflat în fruntea celorlalte, urma spiralată

de fum pe care o lăsa răsucindu-se în spatele ei. O rachetă antitanc Milan.

O văzu şi Renshaw.

— Măiculiţă!

Schofield apăsă acceleraţia la maximum.

Însă racheta se apropia prea repede. Se îndrepta rapid către aeroglisorul lui Schofield.

Prea repede.

Şi apoi, brusc, în ultimul moment, Schofield trase puternic de volanul aeroglisorului său şi întregul vehicul vira brusc către stânga, spre marginea stâncilor.

Racheta ţâşni pe lângă prora aeroglisorului şi Schofield trase instinctiv spre dreapta, iar racheta se opri în zăpada din stânga lui, izbucnind într-o explozie spectaculoasă de alb.

Schofield se întoarse imediat înapoi spre stânga, exact când o a doua rachetă se ciocni de terenul acoperit de zăpadă din imediata lui apropiere.

— Continuaţi să vă mişcaţi! ţipă Schofield în microfon. Nu-i lăsaţi să vă prindă într-o poziţie statică!

Cele trei aeroglisoare americane începură simultan mişcări oscilatorii în timp ce goneau prin peisajul Antarcticii, furtuna de rachete britanice fără ţintă ciocnindu-se de zăpadă peste tot prin jurul lor. Explozii asurzitoare umplură aerul. Erupţii masive de zăpadă şi pământ ţâşneau din teren.

Schofield se lupta disperat cu volanul aeroglisorului său. Aparatul urla gonind pe platforma de gheaţă, un animal scăpat de sub control, aplecându-se şi virând în timp ce evita rachetele care cădeau ca o ploaie peste tot în jurul lui.

— Geamantanul! ţipă Schofield la Renshaw. Geamantanul!

— În regulă! spuse Renshaw.

Scoase un tub compact, negru, din geamantanul Samsonite. Avea aproximativ un metru şi jumătate lungime.

— OK, îi zise Schofield în timp ce trăgea puternic de volan pentru a evita o altă rachetă britanică. Aeroglisorul se zgâlţâi cu putere, în timp ce se întorcea puternic spre dreapta. Renshaw îşi pierdu echilibrul şi căzu, lovindu-se de peretele cabinei.

— Fixează tubul în suport! ţipă Schofield.

Renshaw găsi suportul în geamantan. Arăta ca o puşcă fără ţeava – doar mânerul şi trăgaciul, şi un suport pe care se

sprijinea umărul. Tubul compact, cilindric, se fixă la locul lui cu un păcănit.

— În regulă, domnule Renshaw. Tocmai ţi-ai creat un lansator de rachete Stinger. Acum, utilizează-l!

— Cum?

— Deschide uşa! Puneţi-l pe umăr! Îndreaptă-l către băieţii răi şi când auzi tonul, apasă trăgaciul! Mă ocup eu de restul!

— OK... spuse Renshaw neîncrezător.

Renshaw deschise la maximum uşa glisantă din dreapta aeroglisorului. Vântul şuierător din Antarctica pătrunse instantaneu în interiorul aeroglisorului. Renshaw se luptă cu el şi-şi făcu loc cu greu către uşa deschisă.

Îşi puse Stingerul pe umăr şi-l întoarse în aşa fel încât să poată privi prin vizor. Prin vizorul pentru vedere nocturnă, văzu aeroglisorul din faţă, prins între două fire reticulare. Aeroglisorul britanic era verde fosforescent...

Şi apoi, brusc, Renshaw auzi un sunet slab, ca un bâzâit.

— Aud tonul! spuse el emoţionat.

— Atunci, apasă trăgaciul! îi răspunse Schofield.

Renshaw apăsă pe trăgaci.

Reculul Stingerului îl aruncă pe Renshaw înapoi pe podeaua cabinei.

Racheta ţâşni din lansator. Detunătura zgâlţâi geamurile din spatele lui Renshaw.

Schofield urmări Stingerul rotindu-se în spirală prin aer spre aeroglisorul din fruntea grupului britanic. Dâra de fum pe care o lăsa în urmă făcea curbe graţioase prin aer, dezvăluindu-i traiectoria de zbor.

— Noapte bună, spuse Schofield.

Stingerul se izbi de aeroglisorul britanic din fruntea grupului şi acesta explodă instantaneu, sfărâmându-se în mii de bucăţi.

Celelalte aeroglisoare britanice continuam să meargă înainte neabătute, ignorându-şi camaradul căzut. Unul dintre cele din spate pur şi simplu trecu direct *prin* rămăşiţele arzânde ale aeroglisorului conducător care explodase.

— Ai tras bine, domnule Renshaw! spuse Schofield, ştiind foarte bine că Renshaw nu avea nimic de-a face cu succesul loviturii.

Schofield bănuise – corect – că britanicii trăgeau în ei cu rachete Milan anti-*tanc.* Însă, aşa cum bine ştia Schofield, rachetele Milan erau proiectate pentru a lovi tancuri şi vehicule dotate cu blindaj. Nu sunt proiectate pentru a lovi vehicule care merg cu mai mult de 60 de kilometri la oră. Din acest motiv nu aveau succes împotriva aeroglisoarelor rapide ale lui Schofield.

Pe de altă parte, racheta Hughes MIM-92 Surface-to-Air Stinger era cu totul altă poveste. Era proiectată pentru a lovi avioane de luptă. Era proiectată să lovească vehicule care mergeau cu viteze supersonice. Aşa stând lucrurile, era mai mult decât capabilă să lovească un aeroglisor care mergea cu o viteză de doar 130 de kilometri pe oră.

Ceea ce ştia de asemenea Schofield era că racheta Stinger era poate arma de asalt cu lansator de umăr cel mai uşor de utilizat dintre toate câte fuseseră create vreodată. Fixai pur şi simplu ţinta, auzeai tonul şi apăsai pe trăgaci. Racheta se ocupa de rest.

În cabină, în spatele lui, Renshaw se ridică iar în picioare, nesigur. Odată ce-şi recăpăta echilibrul, privi afară prin uşa glisanta şi văzu rămăşiţele arzânde ale aeroglisorului britanic pe care-l distrusese.

— Măiculiţă! rosti el încet.

*

Cele şapte aeroglisoare britanice rămase se apropiau.

— Book! se auzi vocea lui Rebound ţipând. Am nevoie de ajutor aici!

— Rezistă! Vin! ţipă Book în timp ce trăgea de volanul vehiculului său LEAC.

Aeroglisorul vira la dreapta – în jurul şi în spatele vehiculului de transport al lui Rebound, punându-se între acesta şi aeroglisoarele britanice care se apropiau.

Book privi afară spre dreapta sa, exact când o rafală de gloanţe îi lovi geamurile laterale. Apărură urme de zgârieturi, însă sticla nu se sparse. Era sticlă Lexan antiglonţ.

Aeroglisoarele britanice erau aproape acum. Poate la douăzeci de metri distanţă. Alunecau prin peisajul îngheţat.

Se apropiară de cele trei aeroglisoare americane, asemenea unui grup de rechini înfometaţi.

— Book! Ajută-mă!

Book se afla acum în spatele lui Rebound.

Însă, din dreapta, patru dintre aeroglisoarele britanice se apropiau în grabă.

Book deschise unul dintre geamurile laterale cu ţeava puştii sale MP-5 şi apăsă pe trăgaci. O linie de găuri de glonţ perfora gheaţa de lângă cel mai apropiat aeroglisor britanic.

Şi apoi, brusc, aeroglisorul britanic se roti puternic şi lovi partea laterală a vehiculului lui Book, impactul aruncându-l pe acesta din scaun.

— Scarecrow! Unde eşti? ţipă Book.

Book se urcă din nou în scaun şi privi afară prin geamul său lateral către aeroglisorul britanic de lângă el. Se afla atât de aproape, încât Book îl putea vedea pe pilot – un bărbat îmbrăcat complet în negru, purtând masca neagră pentru faţă, marcă

înregistrată a celor de la SAS. Alţi doi bărbaţi se aflau în spatele aeroglisorului britanic, îmbrăcaţi şi ei în negru. Book îl văzu pe unul din ei deschizând uşa laterală a aeroglisorului în care se aflau.

Aveau de gând să-l atace...

Şi apoi, brusc, aeroglisorul britanic se umplu de lumină şi geamurile sale din sticlă securizată se sparseră şi zburară din cadru.

Book privi cu uimire cum aeroglisorul de lângă el explodează şi rămâne în urmă. Apoi, privi peste umăr şi văzu aeroglisorul portocaliu al lui Schofield în spatele lui. Dâra de fum lăsată de o rachetă Stinger încă mai plutea în aer în faţa aeroglisorului.

— Mulţumesc, Scare...

— Book! Atenţie la stânga! se auzi vocea lui Schofield ţipând.

Impactul îl arunca pe Book în lateral prin aer şi lumea se clatină nebuneşte în timp ce aeroglisorul lui fu ridicat de pe pământ de impactul extraordinar şi apoi, brusc, vehiculul masiv căzu din nou pe pământ fără să piardă din viteză.

Book era complet dezorientat. Încerca să urce din nou în scaunul pilotului, când un alt impact puternic îi lovi din nou aeroglisorul, de data aceasta dinspre dreapta.

— Scarecrow! ţipă Book.

— Sunt într-o situaţie foarte dificilă aici!

— Te văd, Book! Te văd! Vin! Schofield privi afară prin parbrizul acoperit de zăpadă al aeroglisorului său.

Văzu aeroglisorul lui Book gonind înainte pe platforma de gheaţă din faţa lui. De fiecare parte a lui se aflau două dintre aeroglisoarele negre ale britanicilor, lovindu-l puternic, pe rând.

— Renshaw! Cum te descurci cu racheta aceea?

— Sunt aproape gata... spuse Renshaw din spatele lui Schofield.

Încerca frenetic să fixeze un tub nou în lansator.

— Rezistă, Book! spuse Schofield.

Schofield acceleră motorul LEAC-ului său şi acesta răspunse sporind viteza. Încet, începu să se apropie de cele trei aeroglisoare din faţa lui – al lui Book şi cele două britanice.

Treptat, aeroglisorul portocaliu al lui Schofield depăşi cele trei aeroglisoare de pe partea stânga şi apoi, brusc, rapid, alunecă în

faţa lor.

Schofield privi înapoi prin luneta, prin ceaţa creată de ventilatorul său turbo din spate şi văzu cele trei aeroglisoare în spatele lui. Apoi, se întoarse să privească înainte şi văzu aeroglisorul de transport al lui Rebound gonind peste platforma de gheaţă, la aproximativ douăzeci de metri spre stânga.

— Rebound! spuse Schofield.

— Da!

— Pregăteşte-te să mergi să-l iei pe Book!

— Poftim?

— Pregăteşte-te!

— Ce ai de gând să faci?

— O praştie, răspunse Schofield în timp ce-şi scotea puşca MP-5. Se întoarse către Renshaw. Domnule Renshaw...

— Ce?

— Ţine-te bine!

Şi, spunând asta, Schofield devie aeroglisorul şi trase puternic de volan spre dreapta.

Asemenea unei balerine ciudate de două tone, aeroglisorul lui Schofield făcu o întoarcere laterală completă, de o sută optzeci de grade, *exact în faţa* aeroglisorului lui Book şi a celor două vehicule britanice.

Schofield puse rapid vehiculul masiv în marşarier şi porni din nou ventilatorul turbo.

Acum mergea înapoi!

Cu 130 de kilometri pe oră.

În faţa lui Book şi a celor două aeroglisoare britanice!

Schofield îşi scoase puşca MP-5 prin geamul lateral şi lansă o salvă puternică de focuri de armă.

Parbrizul aeroglisorului britanic din partea stângă explodă sub asaltul gloanţelor. Schofield îl văzu pe oamenii din spatele parbrizului convulsionându-se, loviţi de salva de focuri de armă.

Aeroglisorul britanic lovit se îndepărtă imediat de cel al lui Book şi se pierdu în depărtare.

Book era în continuare în iad.

Aeroglisorul britanic din stânga sa dispăruse acum, însă cel din dreapta îl lovea cu o intensitate renăscută.

Cele două aeroglisoare goneau peste întinderea plată de gheaţă, unul lângă celălalt, cu motoarele urlând.

Şi apoi, brusc, Book văzu uşa laterală a aeroglisorului deschizându-se. O ţeava groasă de puşcă ieşi prin ea.

— Oh, la naiba, făcu Book.

Din capătul ţevii ieşi un rotocol de fum – era un lansator de grenade M-60 – şi o secundă mai târziu, întreaga uşă laterală a aeroglisorului lui Book exploda brusc înspre interior.

În cabină pătrunse rapid vântul.

Aruncaseră în aer uşa laterală a aeroglisorului său!

În acel moment, un obiect micuţ, negru zbură prin gaura din partea laterală a aeroglisorului şi traversă podeaua cabinei cu un zăngănit.

Book văzu imediat ce era.

Era un obiect micuţ, negru, cilindric, cu numere albastre scrise pe laterală. În timp ce se rotea pe podeaua cabinei, arăta ca o grenadă obişnuită, însă, aşa cum ştia Book, era mult mai mult decât atât.

Era o încărcătură cu nitrogen.

Arma specifică doar celor de la SAS.

Cea mai avansată grenadă din lume. Avea chiar şi un mecanism de siguranţă, astfel că nu o puteai ridica şi azvârli înapoi către persoana care o aruncase către tine. Perioada standard până la explozie: cinci secunde.

„Ieşi din aeroglisor!” urlă cineva în mintea lui Book.

Book se aruncă spre partea laterală stângă a cabinei – partea cea mai îndepărtată de aeroglisorul britanic – şi se îndreptă către uşă. O deschise rapid.

Cinci…

Vântul antarctic îngheţat îl lovi în faţă.. Zăpadă orizontală aspră îi izbi ochii. Lui Book nu-i păsa. Zăpada nu avea să-l ucidă, iar o cădere din aeroglisor putea să facă asta. Însă încărcătura cu nitrogen cu siguranţa avea să-l ucidă.

Patru… Trei…

Book ieşi în vântul îngheţat şi închise imediat uşa glisantă în spatele său. Se lipi de partea superioară a pânzei negre de cauciuc care înconjura baza aeroglisorului. Faţa îi era lipită de exteriorul geamurilor cabinei. Vântul puternic, urlător, îi asalta urechile.

Doi… Unu…

Book se ruga lui Dumnezeu ca geamurile din sticlă Lexan armată ale aeroglisorului să poată rezista…

Încărcătură cu nitrogen explodă în interiorul aeroglisorului.

Bum!

Un val de nitrogen lichid, albastru ca gheaţa, se lovi puternic de geam, exact în dreptul feţei lui Book. Acesta îşi trase instinctiv capul spre spate.

Privi uimit interiorul cabinei aeroglisorului. Azotul lichid super rece se împrăştiase peste orice suprafaţă expusă din interiorul cabinei.

Orice suprafaţă expusă.

Pe partea interioară a geamului din faţa lui se scurgea răşină albastră cleioasă. Book răsuflă uşurat. Sticla armată rezistase.

Şi apoi, brusc… poc…!

Book îşi trase capul înapoi exact când geamul – îngheţat bocnă din cauza azotului lichid şi contractându-se rapid – se sparse într-o mie de pânze de păianjen.

— Book!

Se întoarse şi văzu aeroglisorul lui Rebound apropiindu-se de el. Îl putea vedea pe Rebound prin parbriz, aşezat pe scaunul pilotului.

— Urcă!

Aeroglisorul lui Rebound se apropie şi mai mult de cel al lui Book. Uşa laterală a acestuia se deschise. Pernele de cauciuc ale celor două vehicule se atinseră uşor, apoi se îndepărtară din nou.

— Sari! strigă Rebound, vocea sa auzindu-se puternic în casca lui Book.

Book încercă să se ridice în picioare.

— Haide! rosti Rebound pe un ton poruncitor.

Book încercă să-şi ţină privirea aţintită asupra pernei negre de cauciuc a aeroglisorului lui Rebound. Încerca să nu se uite la fâşiile albe de zăpadă care goneau cu 130 de kilometri la oră în spatele aeroglisoarelor aflate în plină viteză.

Şi apoi, cu coada ochiului, Book îl văzu.

Văzu aeroglisorul negru conturându-se în spatele aparatului lui Rebound.

Brusc, Book îl auzi pe Rebound ţipând:

— Du-te acolo, Scarecrow! şi apoi văzu uşa laterală a

aeroglisorului britanic deschizându-se şi lansatorul de rachete antitanc Milan apărând în interior.

Şi apoi, Book observă rotocolul de fum care-i era familiar şi văzu racheta ţâşnind din lansator şi zburând prin aer către el, lăsând în urmă o dâra de fum alb care forma spirale nebuneşti şi, în acel moment, Book ştiu că era prea…

— Book! Pentru numele lui Dumnezeu, sări! Sări acum! La naiba!

Book sări.

*

Book zbură prin aer.

În timp ce zbura, văzu cu coada ochiului aeroglisorul britanic explodând, lovit de un Stinger american. Însă îşi lansase propria racheta înainte să fie lovit. Book văzu racheta cu vârful alb rotindu-se prin aer în direcţia lui.

Şi apoi, brusc, mâinile lui se loviră puternic de pânza din cauciuc negru a aeroglisorului lui Rebound, şi acesta uită de racheta britanică, zgâriind disperat pânza de cauciuc în încercarea de a se prinde de ea.

Exact când picioarele sale erau cât pe ce să atingă solul care gonea sub aeroglisor, Book se prinse de un prezon de pe pânza aeroglisorului lui Rebound şi privi în sus exact la timp ca să vadă racheta britanică lovind spatele aeroglisorului pe care tocmai îl părăsise şi făcându-l bucăţele.

— L-ai prins? întreba Schofield prin microfonul din cască.

Schofield încă gonea în faţa aeroglisorului lui Rebound – continuând să meargă cu spatele. Putea vedea vehiculul lui Rebound gonind peste platforma de gheaţă, în spatele lui.

— L-am prins, răspunse Rebound. E înăuntru.

— Bun, făcu Schofield.

În acel moment, Schofield auzi focurile de armă.

Se întoarse imediat către stânga şi-i văzu.

Era acelaşi aparat britanic care aruncase grenada în aeroglisorul lui Book. Doar că acum avea o înspăimântătoare puşcă-mitralieră multiscop – sau „Gimpy”, cum era cunoscută – ieşind din uşa sa laterală deschisă. Puşca mitralieră masivă, de mare putere, era montată pe un tripod şi Schofield văzu o limba de foc de un metru ieşindu-i din ţeavă, în timp ce scotea un urlet asurzitor, nepământean.

Aeroglisorul lui Rebound primi din plin atacul puştii-mitralieră.

Scântei, găuri de glonţ şi crăpături apărură peste tot.

Un fir subţire de fum negru începu să se ridice din spatele aeroglisorului lui Rebound şi vehiculul începu să încetinească vizibil.

— Scarecrow! ţipă Rebound. Avem o problemă gravă aici!

— Vin! răspunse Schofield.

— Sunt lovit rău şi încetinesc! Trebuie să scap de o parte din greutate ca să-mi pot menţine viteza!

Schofield gândea cu repeziciune. Încă mergea cu spatele peste platforma de gheaţă. Aeroglisorul lui Rebound se afla în partea sa dreaptă, iar cel britanic în stânga.

În final, Schofield spuse:

— Domnule Renshaw…

— Ce este?

— Treci la volan.

— Poftim?! exclamă Renshaw.

— E la fel cum ai conduce o maşină, doar că reacţiile sunt lente, zise Schofield.

Renshaw trecu în scaunul pilotului şi prinse volanul.

— Acum, închide ochii, spuse Schofield.

— Ce?

— Fă-o! îi zise Schofield în timp ce-şi ridică încet puşca MP-5… şi făcu ţăndări parbrizul propriului aeroglisor!

Renshaw îşi acoperi ochii, în timp ce bucăţi de sticlă explodară peste tot în jurul lui. Când îi deschise din nou avu o imagine foarte clară asupra celor două aeroglisoare care goneau laolaltă peste platforma de gheaţă „din spatele” lui.

— OK, spuse Schofield, trage-ne în faţa aeroglisorului negru.

Renshaw acţiona delicat volanul. Aeroglisorul alunecă uşor către stânga, astfel că ajunse în faţa vehiculului negru britanic care trăgea în cel al lui Rebound.

— În regulă, spuse Schofield. Ţine-l acolo.

Schofield îşi puse cureaua puştii MP-5 pe după gât şi trase glisiera pistolului său automat Desert Eagle, armându-l.

— În regulă, domnule Renshaw. Apasă frâna.

Renshaw ridică privirea către Schofield, surprins.

— Poftim?

Şi apoi îşi dădu seama ce făcea Schofield.

— Oh, nu. Nu poţi vorbi serios…

— Fă-o, zise Schofield.
— În regulă...
Renshaw clătină din cap şi apoi, după ce trase aer adânc în piept, îşi împinse ambele picioare cât de mult putu pe pedala de frână a aeroglisorului.

Aeroglisorul lui Schofield îşi pierdu întregul avânt într-o clipă şi vehiculul britanic din spatele lui se lovi de el cu toată viteza, cele două aeroglisoare ciocnindu-se puternic.
Renshaw se pregăti de impact şi, când acesta sosi, îl propulsă înapoi în scaun. Însă, când îşi ridică privirea, nu-i veni să-şi creadă ochilor. Îl văzu pe Schofield urcând prin parbrizul spart al aeroglisorului lor şi căţărându-se pe capota acestuia.

Cele două aeroglisoare ofereau o privelişte incredibilă. Erau acum lipite la vârf şi mergeau amândouă înainte. Singura problemă era că unul din ele era îndreptat înainte, iar altul *înapoi.*
Silueta micuţă a lui Schofield făcu trei paşi fluizi, mergând uşor pe capota aeroglisorului portocaliu, şi sări pe capota celui negru care-l urmărea.
Picioarele lui Schofield tropăiră pe capota aeroglisorului britanic. Zăpadă orizontală îi lovea spatele, în timp ce trăgea în parbrizul aeroglisorului britanic cu MP-5-ul său. Parbrizul se sparse şi Schofield îl văzu pe pilot căzând, într-o cascadă de sânge.
Însă mai erau doi oameni în interiorul cabinei, care în orice clipă aveau să-şi întoarcă armele către Schofield.
Acesta alergă înainte şi sări pe acoperişul aeroglisorului aflat în plină viteză, exact când un voleu de gloanţe izbucni din interiorul cabinei.
Schofield alunecă pe acoperişul aeroglisorului britanic cu picioarele înainte. Uşa din partea stângă a aeroglisorului era încă deschisă şi Schofield se roti pe burtă şi întinse mâna peste marginea acoperişului cu puşca MP-5, făcându-i loc prin uşa laterală deschisă. Apăsă pe trăgaci şi trase orbeşte în inamicul său nevăzut.
MP-5-ul râmase fără gloanţe şi Schofield ascultă şi aşteptă. Dacă oricare din soldaţii de comando SAS supravieţuise barajului

său de focuri de armă, avea să se ridice în orice secundă.

Nimeni nu ieşi din aeroglisor.

Focurile de armă asurzitoare ale puştii-mitralieră montate pe tripod încetaseră. Singurul sunet pe care-l auzea Schofield era şuieratul vântului care-i gonea pe lângă urechi.

Se balansă în jos şi pătrunse prin uşa laterală deschisă a aeroglisorului britanic.

Niciunul dintre soldaţii de comando SAS nu supravieţuise atacului său. Cei trei bărbaţi zăceau pe podeaua cabinei, acoperiţi de sânge.

Schofield înaintă către scaunul pilotului.

— Domnule Renshaw, mă auzi? spuse el.

În interiorul aeroglisorului portocaliu francez, James Renshaw ţinea atât de strâns volanul, încât degetele i se albiseră. Aeroglisorul său continua să meargă cu spatele, cu o viteză incredibilă.

— Da, te aud, răspunse Renshaw în microfonul din casca sa supradimensionată.

— Va trebui să-l întorci, se auzi vocea lui Schofield. Vreau să-l ajuţi pe Rebound. Trebuie să transfere o parte din oamenii lui, ca să poată menţine o viteză acceptabilă. Vreau să iei vreo doi oameni din aeroglisorul lui.

— Nu pot face asta! exclamă Renshaw. Fă-o tu!

— Domnule Renshaw…

— În regulă. În regulă.

Schofield întrebă:

— Vrei să te ghidez eu?

— Nu, spuse Renshaw. Pot să fac asta.

— Atunci, fa-o! Trebuie sa plec, spuse Schofield rapid.

Şi, cu asta, Renshaw văzu aeroglisorul negru britanic al lui Schofield alunecând spre stânga şi îndreptându-se către vehiculul deteriorat al lui Rebound.

— În regulă, îşi spuse Renshaw, prinzând volanul şi mai ferm în mâini. Pot face asta. L-am văzut pe el făcând-o înainte, nu poate fi atât de greu. Praştie…

Renshaw scoase din viteza aeroglisorul şi simţi cum vehiculul masiv îşi pierde puţin din viteză.

— OK, spuse el. Haide…

Renshaw trase puternic de volan spre dreapta.

Aeroglisorul se răsuci imediat în lateral pe axa sa şi Renshaw scoase un „Aaaaahhhh!”, în timp ce întregul vehicul se întoarse la un unghi de o suta optzeci de grade, apoi, brusc, se afla din nou cu faţa înainte şi Renshaw trase din nou volanul în direcţia opusă şi vehiculul râmase iar într-o poziţie constanta şi – slavă Domnului – mergea înainte.

Renshaw era uluit. Aduse din nou aeroglisorul la viteza cea mai mare.

— La *naiba!* exclamă el. Am reuşit. Am *reuşit!*

— Felicitări, domnule Renshaw, se auzi vocea lui Schofield în urechea lui Renshaw. Am văzut puşti pe snowmobile făcând manevra asta mai bine ca dumneata. Acum, dacă nu te superi, ai vrea, te rog, sa taci şi să-ţi mişti fundul încoace? Rebound are nevoie de ajutorul nostru.

Aeroglisorul lui Schofield veni lângă cel al lui Rebound.

Ambele vehicule arătau ca naiba. Al lui Rebound era plin de găuri de glonţ, iar al lui Schofield nu avea parbriz.

Cele trei aeroglisoare britanice rămase îi înconjurau încontinuu, le tăiau calea şi apoi veneau în spatele lor.

Schofield îşi aduse aeroglisorul aproape de cel al lui Rebound, astfel încât uşa sa laterală stângă se afla exact în faţa uşii laterale drepte a lui Rebound, care era deschisă.

Schofield ţipă:

— OK! Trimite doi pasageri la mine! Renshaw va veni într-o clipă! Mai poate lua şi el încă doi.

— Am înţeles, Scarecrow, răspunse Rebound.

Schofield cuplă pilotul automat de pe bord şi se întoarse grăbit înapoi în cabina aeroglisorului. Veni lângă uşa laterală deschisă şi privi peste golul dintre cele două vehicule care goneau pe zăpadă. Îl văzu pe Book stând în uşa aeroglisorului alb, aflat la trei metri distanţă. O avea pe Kirsty cu el.

— OK! ţipă Schofield în microfon, în timp ce Rebound îşi apropia şi mai mult aeroglisorul. Trimite-mi-o!

Book se lăsă pe pânza aeroglisorului său, ducând-o cu grijă pe Kirsty cu el. Fetiţa părea speriată de moarte când păşi în vântul puternic, îngheţat.

Schofield ieşi pe propria pernă de aer, cu braţele larg deschise.

— Haide, iubito! striga el. Poţi s-o faci!

Kirsty făcu un pas înainte.

Solul gonea pe lângă ei.

— Întinde mâinile! Întinde mâinile! Şi sări, acum! ţipă Schofield. Te voi prinde!

Kirsty sări.

O săritură timidă, specifică unei fetiţe.

Schofield se întinse înainte şi o prinse de hanorac, trăgând-o în interiorul cabinei aeroglisorului său negru.

Odată ajunşi înăuntru în siguranţă, întrebă:

— Eşti bine?

În timp ce Kirsty deschidea gura să-i răspundă, întregul aeroglisor fu zguduit de un impact cumplit. Schofield şi Kirsty fură amândoi aruncaţi şi izbiţi de cadrul uşii. Kirsty ţipă, căzând afară, însă Schofield întinse braţul şi o prinse de mâna înmănuşată, exact la timp.

Fuseseră loviţi din dreapta. Schofield se întoarse să vadă ce-i lovise.

Un alt aeroglisor britanic.

O trase pe Kirsty înapoi în cabină şi se pregăti pentru următorul impact.

Acesta nu sosi însă.

În schimb, întreaga parte laterală dreaptă a aeroglisorului său pur şi simplu explodă către interior.

Kirsty ţipă şi Schofield se aruncă asupra ei, apărând-o de resturile zburătoare. Schofield încercă să privească prin fum, să vadă unde se afla aeroglisorul britanic şi ce făceau cei aflaţi înăuntru.

Însă nu putu vedea aeroglisorul.

Văzu doar fum şi ceaţă.

Şi apoi, după o clipă, auzi zgomotul făcut de paşi care aterizau pe pânza aeroglisorului său şi simţi cum i se face un gol în stomac, observând două siluete fantomatice ieşind din fum şi pătrunzând în cabina sa cu pistoalele ridicate.

*

Cei doi soldaţi SAS ieşiră din ceaţa fumurie. Schofield era la podea, acoperind-o pe Kirsty, complet expus.

— Scarecrow! Lasă-te la pământ! se auzi vocea lui Book ţipând puternic în urechea lui Schofield.

Schofield se lăsă în jos şi auzi imediat şuieratul ascuţit a două gloanţe care zburau la distanţă mică de capul lui şi primul membru SAS căzu ca un bolovan – împuşcat de Book, din celalalt aeroglisor.

Cel de-al doilea soldat SAS fu surprins pentru moment şi asta era tot ce-i trebuia lui Schofield. Sări în picioare asemenea unei pisici şi se aruncă asupra bărbatului SAS şi amândoi zburară spre bordul aeroglisorului.

Lupta corp la corp era ca o bandă cu sens unic.

Tipul de la SAS îl domina pe Schofield. Îi dădu o lovitură în gâtul deja rănit şi Schofield nu mai putu să respire; o altă lovitura în cutia toracica şi Schofield auzi cum una dintre coaste i se frânge. Se chirci şi britanicul îl prinse de guler şi de curea şi-l aruncă prin parbrizul distrus al aeroglisorului.

Schofield se lovi de capota aparatului. Corpul îl durea, nu putea respira. Expectora sânge şi ridică privirea…

…exact la timp ca să-l vadă pe soldatul SAS îndreptându-şi mâna către toc şi scoţându-şi pistolul.

La vederea pistolului, lui Schofield îi reveni imediat suflul şi totul deveni clar.

Aeroglisor în plină viteză.

Bărbat, pistol.

Moarte sigura.

Schofield se rostogoli înainte, cu corpul arzându-i de durere, spre botul rotunjit al aeroglisorului. Perna neagră de cauciuc se termina în faţa lui. Solul gonea sub ea, cu 110 de kilometri la oră.

„O să mori…”

Schofield găsi un mâner şi-şi coborî rapid picioarele peste botul aeroglisorului. Picioarele îi atinseră pământul şi săriră de pe suprafaţă.

Soldatul SAS părea amuzat de ceea ce făcea Schofield şi se opri o fracţiune de secundă în timp ce-şi îndrepta pistolul automat către capul lui Schofield.

Schofield – cu faţa zgâriată, dinţii însângeraţi şi corpul îndoit peste perna umflată de la botul aeroglisorului – privi în sus către soldatul SAS şi zâmbi. Îl văzu pe soldat zâmbindu-i la rândul lui. Şi apoi, îl văzu ridicându-şi pistolul puţin mai sus.

În acel moment, Schofield îşi ascunse capul sub perna aeroglisorului. Auzi arma descărcându-se şi glonţul şuierând pe deasupra pânzei.

Schofield atârna acum de botul aeroglisorului, ţinându-şi corpul lipit de pânza umflată de cauciuc. Picioarele i se târau pe pământul care gonea pe sub el cu o viteză incredibilă.

Brusc, auzi un zgomot şi privi în sus, văzându-l pe soldatul SAS stând deasupra lui, pe capota aeroglisorului, privind în jos spre el, cu pistolul încă în mână.

Şi, în timp ce soldatul SAS îşi ridica arma să tragă, Shane Schofield ştiu că nu-i rămânea decât un lucru de făcut. Îşi dădu drumul de pe perna umflată de cauciuc şi dispăru sub botul aeroglisorului.

*

Sunetul scos de ventilatoare îi spărgea urechile.

Casca lui Schofield se lovi de pământ şi el alunecă pe spate sub aeroglisor.

Rafalele de aer şi urletul asurzitor ale celor patru ventilatoare de deasupra lui îl făceau sa se simtă ca într-un tunel aerodinamic. Schofield văzu partea interioară a pernei şi lamele rotative ale ventilatoarelor turbo…

Şi apoi, ţâşni de sub aeroglisor şi urletul asurzitor al ventilatoarelor turbo dispăru, în timp ce el alunecă pe spate peste platforma de gheaţă plată *din spatele* aeroglisorului, pe care stătuse cu doar câteva momente înainte.

Schofield nu pierdu timpul.

Se rostogoli pe burtă în timp ce acvaplana peste gheaţă într-o mişcare rapidă, îşi scoase Maghook-ul de la curea şi privi în sus spre spatele aeroglisorului care se îndepărta de el. Ridică Maghook-ul şi trase.

Capul magnetic bulbos al Maghook-ului zbură prin aer, coarda sa depănându-se nebuneşte în spatele său. Magnetul se ciocni de peretele metalic al cabinei, chiar deasupra pernei aparatului şi se fixă acolo, iar Schofield fu brusc tras înainte, în spatele vehiculului în viteză.

Acum era tras peste platforma de gheaţă în spatele aeroglisorului, asemenea unui schior pe apă căzut care încerca disperat să se pună iar pe picioare.

Şi apoi, brusc, solul din jurul lui fu asaltat de gloanţe.

Schofield se întoarse să privească înapoi.

Un al doilea aeroglisor britanic era chiar în spatele lui!

Se apropia de el, ca şi cum ar fi vrut să-l calce.

Schofield se întoarse pe spate – ţinându-şi lansatorul Maghook cu o mână –, în timp ce era tras în spatele primului aeroglisor. Cu

mâna liberă, îşi scoase pistolul Desert Eagle şi trase înapoi în vehiculul care-l urmărea. Pistolul Desert Eagle spintecă mai multe găuri în pânza aeroglisorului din spate.

Însă aeroglisorul nu încetini.

Era aproape deasupra lui.

Nu avea decât să ajungă deasupra lui şi apoi să încetinească puţin, după care aeroglisorul avea să se coboare, şi el urma să fie rupt în bucăţele de ventilatoarele de sub vehicul.

Ventilatoarele de sub aeroglisor…

Schofield căută disperat în minte după ceva – orice – ce ar fi putut folosi…

Casca.

Continuând să fie tras în spatele primului aeroglisor, Schofield îşi puse rapid arma în toc şi-şi scoase casca de pe cap.

Trebuia să-i reuşească asta. Trebuia să *sară,* să sară sus, astfel încât să fie prinsă între lamele ventilatorului aeroglisorului care-l urmărea.

Schofield îşi aruncă rapid casca în spatele lui.

Casca zbură prin aer – părea că va pluti la nesfârşit – şi apoi căzu cu vârful în jos şi aeroglisorul din spate trecu urlând peste ea.

Schofield bănui că trebuie să fi sărit în ventilatorul din faţă al aeroglisorului, pentru că în acel moment, într-o clipă bruscă, şocantă, întregul aeroglisor tresări şi începu să se rotească la 110 kilometri la oră – se răsuci pe spate şi căzu cu putere peste propria cabină. Vehiculul deteriorat alunecă peste suprafaţa plată de gheaţă – pe acoperiş, exact în spatele lui Schofield – pentru aproximativ 50 de metri, înainte să se oprească şi să se micşoreze, pierdut în depărtare.

Schofield se întoarse înapoi pe burtă. Corpul său sălta brutal peste terenul dur, îngheţat, în timp ce era tras în spatele primului aeroglisor cu o viteză fenomenală. Bucăţi mici de gheaţă îi acopereau ochelarii argintii, antizăpadă.

Apoi, Schofield apăsă butonul negru de pe Maghook-ul lui – butonul care trăgea cârligul, fără să-l demagnetizeze – şi Maghook-ul începu să se depene, trăgându-l pe Schofield înainte, către spatele aeroglisorului negru, până când, în sfârşit, atinse pânza neagră de cauciuc. Vântul produs de ventilatorul posterior al aeroglisorului îi lovi faţa, însă lui Schofield nu-i păsa. Se prinse

cu mâna de un mâner din vârful pernei negre de cauciuc şi se ridică pe aeroglisor.

Cinci secunde mai târziu, stătea în uşa laterală stângă deschisă a aeroglisorului. Ajunse acolo exact la timp să-l vadă pe soldatul SAS lovind-o puternic peste faţă pe Kirsty şi aruncând-o pe podea.

— *Hei!* strigă Schofield.

Tipul de la SAS se întoarse şi-l văzu şi pe buze i se formă un rânjet.

— Kirsty, spuse Schofield, nedezlipindu-şi ochii nicio clipă de la soldatul britanic. Acoperă-ţi ochii, iubito.

Kirsty îşi acoperi ochii.

Soldatul SAS îl privi lung pe Schofield. Stătură pur şi simplu acolo, în cabina aeroglisorului în viteză, ca doi puşcaşi care se înfruntau faţă în faţă pe o stradă pustie din vest.

Şi apoi, printr-o mişcare bruscă, soldatul SAS îşi duse mâna la armă.

Schofield făcu acelaşi lucru.

Ambele arme se ridicară rapid, însă numai una se declanşă.

*

— Poţi să deschizi ochii acum, spuse Schofield, înaintând – păşind peste corpul soldatului SAS mort – şi aplecându-se lângă Kirsty.

Încet, Kirsty îşi deschise ochii.

Schofield observă vânătaia care se forma în jurul pometelui ei stâng.

— Eşti bine? întrebă el cu blândeţe.

— Nu, răspunse ea, cu ochii plini de lacrimi.

Îşi scoase inhalatorul pentru astm din buzunar şi inhală de două ori, printre suspine.

— Nici eu, spuse Schofield, luându-i inhalatorul pentru astm şi inhalând şi el de două ori înainte să-l pună în buzunar.

Apoi se ridică şi prinse volanul aeroglisorului britanic. În timp ce conducea, scoase încărcătorul pistolului său Desert Eagle şi puse înăuntru unul nou.

Kirsty veni lângă el.

— Când tu... când ai coborât sub aeroglisor, spuse ea, am crezut... am crezut că ai murit.

Schofield îşi puse pistolul înapoi în toc şi privi în jos, spre Kirsty. Îi văzu ochii înlăcrimaţi.

În timp ce o privea, Schofield îşi dădu seama că încă purta ochelarii argintii, antizăpadă. Şi-i scoase de pe ochi şi se ghemui în faţa lui Kirsty.

— Hei, spuse el. Este OK. Este în regulă. Nu am de gând să mor. *Nu am de gând să mor.* Schofield zâmbi. Vreau să spun, hei, nu pot muri. Eu sunt eroul din poveste.

Kirsty zâmbi fără să vrea. Schofield zâmbi şi el.

Şi apoi, spre surprinderea lui, Kirsty înaintă şi-l îmbrăţişă. Schofield o îmbrăţişă şi el.

Însă, în timp ce o îmbrăţişa, auzi un sunet ciudat. Un sunet pe

care nu-l mai auzise până atunci.

Era un sunet puternic, ritmic, spart.

Bum.

Bum.

Bum.

Lui Schofield îi suna ca…

Ca valurile care se spărgeau de plajă.

Simţi că i se face rău, Schofield îşi dădu seama unde se aflau. Erau în apropierea stâncilor. Manevrele evazive din timpul urmării de către aeroglisoare îi aduseseră în apropierea stâncilor abrupte, de 90 de metri, care se înălţau deasupra golfului. Zgomotul puternic, ca o bubuitură, pe care-l auzea, era zgomotul produs de valurile uriaşe ale oceanului care se spărgeau de stâncile de gheaţă.

Schofield încă o mai îmbrăţişa pe Kirsty. Însă, în timp ce făcea asta, ceva din spatele ei îi atrase atenţia.

Ataşat de partea laterală a bordului aeroglisorului britanic se afla un compartiment mic, montat pe perete. Uşa îi era întredeschisă. În interiorul compartimentului, Schofield văzu două recipiente argintii. Fiecare avea cam 30 de centimetri lungime şi era de formă cilindrică. Fiecare recipient argintiu avea o bandă verde, lată, vopsită pe mijloc. Schofield văzu nişte litere pe partea laterală a unuia din recipientele argintii: TRITONAL 80/20.

„Tritonal 80/20? se gândi Schofield. De ce naiba ar fi adus britanicii aşa ceva la Wilkes?”

Tritonal 80/20 era o substanţă explozibilă foarte concentrată – un lichid foarte inflamabil folosit pentru bombele lansate din aer. Tritonalul nu era un explozibil nuclear, însă când exploda, producea o rafală puternică şi fierbinte. Un kilogram din chestia asta – cantitatea pe care o conţinea fiecare dintre recipientele la care se uita Schofield – ar fi putut arunca în aer o clădire de dimensiuni mici.

Schofield îi dădu uşor drumul lui Kirsty, îşi puse ochelarii la loc şi se îndreptă către compartimentul din apropierea bordului. Scoase unul din recipientele argintii cu verde.

Se întoarse la Kirsty.

— Eşti bine, acum?

— Da, spuse Kirsty.

— Bun, zise Schofield, punând încărcătura de Tritonal într-unul

dintre buzunarele sale lungi şi strâmte. Pentru că eu chiar trebuie să mă întorc la…

Schofield nu se aşteptase la ceea ce urmă.

Impactul îl doborî din picioare.

Întregul aeroglisor fu deviat brusc la stânga.

Schofield privi afară prin gaura din partea laterală dreaptă a aeroglisorului său şi văzu unul din cele două aeroglisoare britanice rămase gonind peste platforma de gheaţă lângă el!

Îi lovi din nou.

Puternic.

Atât de puternic, de fapt, încât Schofield simţi cum aeroglisorul său alunecă în lateral, spre stânga.

— Ce naiba, făcu Schofield cu voce tare.

Privi spre stânga şi, într-o clipă înfricoşătoare, îşi dădu seama ce făceau britanicii.

— Oh, nu, spuse el. Oh, nu…

Aeroglisorul britanic îi lovi din nou şi vehiculul în care se aflau Schofield şi Kirsty fu împins încă o dată spre stânga.

Schofield privi afară prin parbrizul distrus şi văzu platforma plată de gheaţă întinzându-se la nesfârşit în depărtare. Însă, spre stânga, observă că platforma de gheaţă se sfârşea brusc. De fapt, părea că pur şi simplu se oprea…

Stâncile.

Cu fiecare impact, aeroglisorul britanic îi împingea pe Schofield şi pe Kirsty mai aproape de margine.

Încercau să-i arunce peste margine.

Schofield începu să se lupte cu volanul aeroglisorului său, dar în zadar.

Nu avea unde să se ducă.

Neavând loc să se mişte – neavând unde să fugă – se trezi că manevra aeroglisorul fără niciun rost.

Se întoarse să mai privească înainte încă o dată şi văzu marginea stâncilor trecând în goană pe lângă el, la mai puţin de zece metri spre stânga.

Zări în treacăt nişte valuri cu creasta albă dincolo de marginea stâncilor. Se aflau la *mare* distanţă în jos.

„Isuse…”

Brusc, fură loviţi din nou şi aeroglisorul lui Schofield sări mai

mult spre stânga, alunecând mai aproape de marginea stâncilor.

Acum, marginea se afla la mai puţin de şapte metri distanţă.

Schofield se gândi că dacă mai primeau câteva lovituri avea să se sfârşească totul.

Întinse mâna în mod instinctiv către microfonul din casca sa, să ceară ajutor. Dar microfonul nu era acolo. Fusese ataşat la cască şi el nu mai purta casca.

„La naiba!”

Nu avea cască. Nu putea lua legătura cu ceilalţi.

O altă lovitură, mai puternică, de data asta.

Aeroglisorul alunecă lateral încă o dată.

Cinci metri până la margine.

Privi spre dreapta, prin gaura din partea laterală a aeroglisorului său şi zări vehiculul britanic negru alunecând peste platforma de gheaţa, în spatele lui. Văzu cum se îndepărtează de el, mărind distanţa dintre cele două aeroglisoare şi apoi, brusc, cum goneşte din nou către el.

Cele două aparate se ciocniră din nou şi Schofield simţi cum vehiculul lui sare încă vreo doi metri către margine.

Mai rămâneau trei metri.

Cele două aeroglisoare goneau de-a lungul marginii vârfului de munte, la o sută de metri distanţă de valurile albe înspumate ale Oceanului Sudic.

Schofield încă privea aeroglisorul britanic de lângă el.

În timp ce acesta mărea încă o dată distanţa dintre ei – asemenea unui boxer care-şi trage braţul înapoi, pregătindu-se pentru următoarea lovitură -, brusc, Schofield văzu un alt aeroglisor conturându-se în depărtare, în spatele vehiculului britanic.

Schofield clipi.

Era aeroglisorul francez portocaliu.

„Aeroglisorul portocaliu?” se gândi Schofield.

Dar singura persoană din acel aeroglisor era…

Renshaw.

Schofield văzu aeroglisorul francez de un portocaliu ţipător apropiindu-se de vehiculul britanic. Acum, erau trei aeroglisoare care se deplasau unul lângă altul, de-a lungul marginii stâncii de gheaţă!

Dintr-odată, aeroglisorul britanic îl lovi din nou şi perna

aparatului lui Schofield ţâşni dincolo de marginea muntelui. Bucăţi mari de zăpadă fură aruncate peste margine. Se transformară în puncte mici şi albe, dispărând în spuma agitată a mării aflate la o sută de metri mai jos.

— Haide! Schofield o prinse brusc de mână pe Kirsty.

— Ce vom…

— Plecăm, spuse Schofield.

Schofield o trase pe Kirsty spre gaura din partea laterală dreaptă a aeroglisorului său.

Văzu aeroglisorul britanic îndepărtându-se din nou de ei, pregătindu-se pentru lovitura mortală.

Schofield înghiţi. Trebuia să cronometreze lucrurile perfect…

Îşi scoase pistolul Desert Eagle.

Aeroglisorul britanic înainta rapid spre ei.

Cele două aparate se ciocniră şi, în acea clipa, Schofield sări pe perna aeroglisorului britanic, trăgând-o pe Kirsty după el.

Aterizară pe pânza aeroglisorului britanic, exact în momentul în care vehiculul lor căzu dincolo de marginea stâncilor. Aeroglisorul gol se roti în aer pentru o clipă, înainte să cadă o sută de metri. Atinse apa cu o viteză năucitoare şi se sparse într-o mie de bucăţi.

Schofield şi Kirsty nu se opriră o clipă din mers.

Trecură peste acoperişul aeroglisorului britanic şi, în timp ce făceau asta, Schofield îşi îndreptă pistolul exact în jos şi trase rapid trei gloanţe în acoperişul de sub el; apoi, brusc, se aflau *pe cealaltă* parte de aeroglisor şi Schofield putea vedea vehiculul lui Renshaw în faţa lor.

Aeroglisorul portocaliu se apropie şi mai mult, exact în momentul în care Schofield şi Kirsty săriră de pe perna vehiculului britanic. Aterizară în siguranţă pe pânza aeroglisorului lui Renshaw şi acesta se îndepărtă instantaneu de cel britanic.

Schofield privi în urma, la aeroglisorul britanic – şi văzu o pată roşie pe parbriz. Cineva din interiorul aeroglisorului încă se mai mişca şi se căţăra înainte, încercând să prindă volanul.

Schofield se gândi că probabil îl lovise pe pilot şi cel care mai rămăsese în interior încerca acum disperat să recapete controlul…

Prea târziu.

Aeroglisorul britanic semăna cu o maşină pentru cascadorii

care sare de pe o rampă, în timp ce ţâşni dincolo de marginea stâncilor. Zbură o clipă prin aer – extrem de sus –, înainte ca gravitatea să-şi spună cuvântul şi aeroglisorul să se arcuiască în jos. Schofield îl întrezări fugitiv pe bărbatul din interior, în timp ce aeroglisorul cădea dincolo de margine şi dispărea pentru totdeauna.

Se întoarse să vadă uşa laterală glisantă a aeroglisorului portocaliu deschizându-se în faţa lui şi chipul zâmbitor al lui Renshaw apărând în spatele ei.

— Nu-i aşa ca mă pricep să conduc chestia asta? întrebă Renshaw.

Acum mai rămânea un singur aeroglisor britanic. Aflându-se în inferioritate numerică, de doi la unu, păstra distanţa.

Schofield luă casca de infanterie a lui Renshaw şi şi-o puse pe cap. Vorbi în microfon:

— Rebound, mai eşti acolo?

— Da.

— E toată lumea teafără?

— Mai mult sau mai puţin.

— Dar aeroglisorul? întrebă Schofield.

— E puţin deteriorat, dar este în regulă. Avem din nou putere completă.

— Bun, făcu Schofield. Bun. Ascultă, dacă ne ocupăm noi de acesta din urmă, crezi că poţi să prinzi un avans şi să ajungi la McMurdo?

— Vom ajunge acolo.

— În regulă, atunci, spuse Schofield, privind în jos, către Kirsty. Nu te îndepărta. Vei primi încă un pasager.

Schofield îl puse pe Renshaw să ducă aeroglisorul lângă cel al lui Rebound. Voia să o transfere şi pe Kirsty în vehiculul pentru transport şi apoi să-l trimită către McMurdo, în timp ce el şi Renshaw aveau să se ocupe de ultimul aeroglisor britanic.

Cele două aparate se apropiară.

Ambele uşi laterale fură deschise.

Book apăru în uşa laterală a vehiculului pentru transport al lui Rebound. Schofield stătea cu Kirsty în uşa aparatului portocaliu francez, în faţa lui.

Ultimul aeroglisor britanic aluneca ameninţător în spatele lor,

la 180 de metri în spate.

— OK, haide, se auzi vocea lui Book în casca lui Schofield.

Schofield o întrebă pe Kirsty:

— Eşti gata?

— Mda, spuse ea.

Păşiră pe pernă împreună.

În cabina vehiculului de transport, Rebound privea circumspect aeroglisorul britanic.

Părea că stă pur şi simplu acolo şi-i urmăreşte.

— Ce faci, nenorocitule? spuse Rebound cu voce tare.

Book ţipă:

— OK, dă-mi-o!

Schofield şi Kirsty înaintară, spre marginea pernei aeroglisorului lor. Vântul îi lovea neîncetat.

Pe cealaltă pernă, în faţa lor, Book întinse braţele ca să le prindă pe ale lui Kirsty. Schofield o ţinea din spate. Transferul era aproape complet…

Şi apoi, brusc, vocea lui Rebound izbucni în interfoanele lor din căşti:

— Oh, la naiba! Tocmai a lansat-o!

Schofield şi Book se întoarseră amândoi în acelaşi timp.

Observară mai întâi dâra de fum.

Spirala prin aer. O urmă subţire, albă de vapori.

Şi, în faţa ei, o racheta.

Sursa ei – ultimul aeroglisor britanic.

Era o altă racheta Milan antitanc şi înainta pe jos, aproape de pământ. Gonea prin aer, micşorând rapid distanţa dintre ei şi apoi, brusc, cu o putere teribilă, lovi spatele aeroglisorului portocaliu al lui Schofield şi explodă.

Aeroglisorul săltă înspăimântător din cauza impactului şi Schofield o scăpă pe Kirsty şi căzu înapoi, în cabina vehiculului. În timp ce cădea pe spate, privi în sus şi ultimul lucru pe care-l văzu înainte să atingă podeaua cabinei fu o imagine fugară a lui Book – aplecându-se înainte, dezechilibrat – încercând disperat să-i prindă mâinile lui Kirsty, în timp ce ea cădea printre cele două aeroglisoare aflate în plina viteză.

*

Book şi Kirsty căzură.

Pânza neagră de cauciuc a unuia din aeroglisoare îi acoperi câmpul vizual lui Book în timp ce se rostogolea în cădere între cele două vehicule.

O ţinu pe Kirsty de mână şi, în timp ce cădeau, o trase mai aproape de el şi se roti în aer, astfel încât atunci când aveau să atingă pământul, el să suporte şocul căderii.

Şi apoi, brusc, dureros, loviră pământul care gonea sub ei.

— Book este la pământ! Book este la pământ! ţipă Rebound cu putere în casca lui Schofield. Fetiţa a căzut cu el!

Aeroglisorul lui Schofield ţâşni peste platforma de gheaţă, complet scăpat de sub control.

Impactul produs de rachetă în partea din spate a aeroglisorului îi distrusese ventilatorul posterior şi jumătate din cârma dorsală, determinând vehiculul să oscileze nebuneşte şi să ţâşnească spre stânga – îndreptându-se exact către marginea stâncilor.

Renshaw se lupta disperat cu volanul, însă, cârma dorsală fiindu-i pe jumătate distrusă, aeroglisorul nu voia să vireze decât la stânga. Renshaw se ridică pe volan şi, treptat, aeroglisorul începu să se întoarcă într-un arc lent, larg, astfel că acum gonea peste stânci, înapoi către staţia polară Wilkes.

— Rebound! ţipă Schofield în microfon, ignorând eforturile lui Renshaw de a menţine controlul aeroglisorului.

— Ce?

— Pleacă de acolo!

— Poftim?

Schofield ţipă fioros:

— Am fost loviţi rău! Suntem terminaţi, jocul nostru s-a încheiat. Pleacă! Du-te la McMurdo! Adu ajutoare! Eşti singura

noastră şansa!

— Dar cum rămâne cu…

— Pleacă!

— Da, domnule.

În acel moment, Renshaw spuse:

— Ah, locotenente…

Schofield nu auzea. Urmărea aeroglisorul lui Rebound care se îndepărta în viteză în cealaltă direcţie, prin ninsoarea viscolită.

Apoi, Schofield privi afară prin fereastra laterală a aeroglisorului său distrus şi văzu în depărtare o grămadă micuţă, întunecată, pe platforma de gheaţă.

Book şi Kirsty.

— Locotenente…

Schofield observă ultimul aeroglisor britanic apropiindu-se de Book şi Kirsty, îl văzu oprindu-se lângă corpul chircit al lui Book. Bărbaţi îmbrăcaţi în negru ieşiră din aeroglisor.

Schofield nu putu decât să-i privească.

— La naiba!

În spatele lui, Renshaw se lupta cu volanul.

— Locotenente! *Ţine-te bine!*

În acea clipă, când Renshaw trase de el, volanul sări şi se frânse şi, brusc, aeroglisorul se întoarse în lateral, spre stânga şi făcu o „praştie” şi, într-o clipă, Schofield şi Renshaw mergeau din nou cu spatele.

— Ce naiba faci? ţipă Schofield.

— Încerc sa evit asta! urla Renshaw în timp ce arăta cu degetul prin spatele distrus al aeroglisorului – spatele care era acum capătul care-i conducea.

Schofield urmări degetul lui Renshaw şi ochii i se măriră.

Goneau – cu spatele – către marginea muntelui.

— De ce naiba nu se poate termina *nenorocita* asta de zi? exclamă Schofield.

— Cred că este pe cale să se termine, afirmă Renshaw sec.

Schofield îl dădu pe Renshaw la o parte din scaunul şoferului şi se puse în locul lui. Începu să apese pedala de frână.

Niciun răspuns.

Aeroglisorul continuă să gonească spre margine.

— Am încercat *asta!* strigă Renshaw. Nu avem frâne!

Aeroglisorul gonea către marginea stâncii, cu spatele, complet

scăpat de sub control.

Schofield apucă volanul frânt. Nu aveau nici direcţie.

Vor fi nevoiţi să sară…

Însă gândul îi veni prea târziu.

Marginea stâncii se apropia de ei cu repeziciune, prea repede.

Şi apoi, brusc, pământul se termină şi Schofield simţi cum stomacul i se întoarce pe dos în timp ce aeroglisorul ţâşni peste vârful muntelui şi zbură cu o viteză incredibilă în văzduhul limpede, deschis.

A ŞASEA INCURSIUNE

16 iunie, ora 16.35

*

Aeroglisorul începu să se prăbuşească rapid, cu spatele înainte.

În interiorul cabinei, Schofield se întoarse în scaun să privească prin parbrizul spart al vehiculului. Văzu marginea stâncilor mult deasupra lui, devenind din ce în ce mai mică, îndepărtându-se tot mai mult.

În scaunul din spatele lui, Renshaw respira greu.

— O să murim. Chiar o să murim.

Aeroglisorul se întoarse în poziţie verticală – cu coada în jos şi botul în sus – şi, brusc, Schofield nu mai văzu decât cerul.

Cădeau cu repeziciune.

Prin geamul lateral al aeroglisorului, Schofield zări versantul muntelui trecând pe lângă ei cu o viteză fenomenală.

Puse mâna pe Maghook, şi îşi apropie faţa de cea a lui Renshaw, reducându-l la tăcere.

— Prinde-mă de mijloc şi nu-mi da drumul!

Renshaw se opri din văietat şi-l privi o secunda pe Schofield. Apoi, îşi înfăşură rapid braţele în jurul mijlocului său. Schofield îşi ridică Maghook-ul deasupra capului şi trase în sus, prin parbrizul distrus al aeroglisorului aflat în cădere.

Instrumentul ţâşni prin aer într-un arc înalt – ancora sa de oţel deschizându-se la jumătatea zborului şi coarda desfăcându-i-se oscilantă, într-o viteză nebună, în urma ei.

Ancora se lovi puternic de vârfului stâncilor şi apoi alunecă rapid înapoi spre margine, ghearele înfigându-i-se în zăpadă.

Aeroglisorul continuă să cadă prin aer, cu spatele înainte. Ancora găsi un punct de prindere pe vârful muntelui şi, brusc, se opri, iar coarda se îndreptă instantaneu…

…iar Schofield şi Renshaw – aflaţi la celălalt capăt al coardei – ţâşniră dintr-odată din aeroglisorul aflat în cădere.

Aeroglisorul se prăbuşi în urma lor – şi tot căzu –, înainte să se zdrobească aprig şi cu zgomot de valurile cu creste albe, aflate la 45 de metri distanţă sub ei.

Schofield şi Renshaw se balansară înapoi către latura stâncoasă. Aeroglisorul zburase la o distanţă destul de mare de munte, astfel ca atunci când cei doi loviră panta muntelui, o loviră cu putere.

Impactul cu stâncile slăbi strânsoarea lui Renshaw în jurul taliei lui Schofield şi acesta aproape căzu, prinzându-l în ultimul moment pe Schofield de piciorul drept.

Cei doi bărbaţi râmaseră atârnaţi acolo o vreme, la jumătatea înălţimii pantei montane verticale, niciunul dintre ei neîndrăznind să se mişte.

— Mai eşti acolo? întrebă Schofield.

— Da, spuse Renshaw, împietrit.

— În regulă, voi încerca să ne tragem în sus, acum, zise Schofield, mişcându-şi uşor mâna pe mâner ca să poată apăsa butonul negru care depăna coarda fără a desface ancora.

Schofield privi în sus, către marginea muntelui aflată mult deasupra lor. Trebuie să fi fost la cel puţin 45 de metri distanţă. Schofield se gândi că probabil atârna la lungimea completă a corzii Maghook-ului său.

Atunci Schofield îl văzu.

Un bărbat. Stătea sus, pe vârful muntelui, privind peste margine, către Schofield şi Renshaw.

Schofield îngheţă.

Bărbatul purta o mască de schi neagră.

Şi avea în mână o puşcă-mitralieră.

— Ei bine? făcu Renshaw de jos, de la picioarele lui Schofield. Ce mai aştepţi? Din poziţia în care se afla, Renshaw nu putea vedea soldatul SAS aflat sus, în vârful stâncilor.

— Nu mai urcam, spuse Schofield sec, cu ochii fixaţi pe silueta îmbrăcată în negru din vârful muntelui.

— Nu mai urcăm? întrebă Renshaw. Ce tot spui acolo?

Soldatul SAS privea direct către Schofield acum.

Schofield înghiţi în sec. Apoi, aruncă o privire către valurile care se zdrobeau de ţărm, la 45 de metri sub el. Când privi din nou în sus, soldatul SAS scotea un cuţit lung, lucios, din teacă.

— Oh, nu, făcu Schofield.

— Oh, nu, ce? întreba Renshaw.

— Eşti gata să faci o plimbare?

— Nu, replică Renshaw.

Schofield zise:

— Expiră adânc şi apoi, în ultima clipă, trage aer adânc în piept.

Asta se spune când sari în apă dintr-un elicopter aflat în mişcare. Schofield se gândi că aici se aplica acelaşi principiu.

Schofield privi din nou în sus la soldatul SAS din vârful muntelui. Era pe punctul de a tăia coarda.

— În regulă, spuse Schofield. Să terminăm cu prostiile. Să mă ia naiba dacă aştept să-mi tai *tu* coarda. Renshaw, eşti gata? Pornim.

Şi, în acea clipă, Schofield apăsă de două ori pe trăgaciul Maghook-ului.

În vârful muntelui, ghearele ancorei reacţionară imediat şi se retraseră şi, făcând asta, pierdură priza cu zăpada. Ancora alunecă peste marginea muntelui, pe lângă soldatul SAS uimit, iar Schofield, Renshaw şi Maghook-ul căzură – împreună – în josul stâncilor şi în valurile înspumate ale Oceanului Sudic de dedesubt.

*

În liniştea din caverna de gheaţa, Libby Gant privea ţintă cadavrele pe jumătate mâncate care zăceau pe stâncile din faţa ei.

De când ajunseseră în cavernă, acum aproape patruzeci de minute, ceilalţi – Montana, Santa Cruz şi Sarah Hensleigh – abia dacă se uitaseră la cadavre. Erau cu toţii fascinaţi de nava spaţiala mare, neagră, din cealaltă parte a cavernei subterane. Se învârteau în jurul ei, pe sub ea, îi priveau aripile mari de metal, încercau să privească înăuntru prin bolta cu geam fumuriu care îi acoperea cabina.

După ce Schofield o informase pe Gant despre sosirea iminentă a trupelor britanice şi despre planul său de a fugi, aceasta fixase două puşti MP-5 pe tripoduri, cu faţa spre bazinul din capătul cavernei. Dacă cei de la SAS încercau să pătrundă în cavernă, i-ar fi ucis unul câte unul, pe măsură ce ieşeau la suprafaţă.

Asta se întâmplase cu o jumătate de oră în urmă.

Chiar dacă cei de la SAS sosiseră deja la staţia polară Wilkes, tot le-ar mai fi luat o ora să coboare pe cineva în clopotul de scufundare, şi încă o oră să înoate în susul tunelului subteran de gheaţa dinspre cavernă.

Acum totul era un joc al aşteptării.

După ce Gant instalase tripozii, Montana şi Sarah Hensleigh se întorseseră la examinarea navei spaţiale. Santa Cruz rămăsese cu Gant încă puţin, însă curând se întorsese şi el să privească fantastica navă neagră.

Gant rămase lângă puşti.

În timp ce stătea pe podeaua rece, de gheaţa a cavernei, privi cadavrele dezmembrate din capătul îndepărtat al bazinului. Numărul de răni provocate cadavrelor o uimise. Lipseau capete şi

membre; bucăţi întregi de carne erau pur şi simplu *mestecate* până la os; întreaga scenă în sine era plină de sânge.

Ce naiba putuse face asta?

În timp ce se gândea la cadavre, privirea lui Gant se mută asupra bazinului. Văzu găurile rotunde din pereţii de gheaţa de deasupra bazinului – găurile enorme, de trei metri. Erau identice cu cele pe care le văzuse în tunelul de gheaţă subteran pe care-l parcurseseră pe drumul spre cavernă.

Gant avea un sentiment ciudat legat de aceste găuri, de cadavre şi de cavernă în sine. Era aproape ca şi cum peştera ar fi fost un fel de…

— E absolut *incredibil,* spuse Sarah Hensleigh, venind în spatele lui Gant. Hensleigh îşi îndepărtă în grabă o şuviţa de păr lung, negru, de pe faţă. Practic strălucea de entuziasm la descoperirea navei spaţiale.

— Nu are niciun fel de marcaj, continuă ea. Întreaga navă este complet *neagră.*

Lui Gant nu-i prea păsa de Sarah Hensleigh în acest moment. De fapt, nici de navă nu-i prea păsa.

De fapt, cu cât reflecta mai mult la asta – la nava spaţială şi la cavernă, şi la cadavrele pe jumătate mâncate, şi la soldaţii SAS de sus, din staţie –, Gant nu putea să nu se gândească la faptul că nu exista nici cea mai mică şansă ca ea să părăsească în viaţa staţia polară Wilkes.

Pătrunderea soldaţilor SAS în staţia polară Wilkes fu rapidă şi fluidă – profesionistă.

Bărbaţi îmbrăcaţi în negru intrară în staţie cu puştile ridicate. Se împrăştiară rapid, mişcându-se în perechi. Deschiseră fiecare uşă, verificară fiecare cameră.

— Puntea A, verificată! strigă o voce.

— Puntea B, verificată! strigă altă voce.

Trevor Barnaby se plimbă pe pasarela punţii A şi verifică staţia abandonata asemenea unui rege încoronat de curând care-şi inspectează domeniul. Barnaby cercetă staţia cu o privire rece, analitică. Un zâmbet subţire îi încreţi faţa.

Trupele SAS îşi croiră drum în jos, către puntea E, unde-i găsiră pe Snake şi pe cei doi oameni de ştiinţă francezi legaţi cu cătuşe de stâlp. Doi soldaţi SAS rămaseră să-i păzească, în timp ce alte

trupe îmbrăcate în negru coborau pe scări şi dispăreau în tunelurile de pe puntea E.

Patru soldaţi SAS pătrunseră grăbiţi în tunelul sudic. Doi se îndreptară către uşa dinspre stânga. Alţi doi, către uşa din dreapta.

Cei doi din dreapta ajunseră la prima uşa, o loviră şi priviră înăuntru.

Un depozit. Rafturi de lemn distruse. Nişte butelii pentru scufundare pe podea.

În rest, gol.

Se deplasară în josul coridorului, cu puştile ridicate. În acel moment, unul din ei văzu liftul pentru marfă şi cele două uşi de oţel inoxidabil strălucind în lumina albă, rece, a tunelului.

Cu un şuierat scurt, soldatul SAS din frunte atrase atenţia celorlalţi doi soldaţi de comando din tunel. Arătă cu două degete liftul pentru marfă. Ceilalţi doi bărbaţi înţeleseră imediat. Se aşezară de fiecare parte a liftului, în timp ce liderul şi cel de-al patrulea soldat SAS îşi îndreptară puştile către uşile din oţel inoxidabil.

Liderul aprobă rapid din cap şi cei doi bărbaţi aflaţi de fiecare parte a liftului pentru marfă îl deschiseră instantaneu şi liderul dădu drumul unei rafale rapide de focuri de armă.

Pereţii goi ai liftului pentru marfă se făcură bucăţele imediat.

Mother îşi strânse ochii, în timp ce focurile de armă ale soldatului SAS urlau puternic la mai puţin de 30 de centimetri deasupra capului ei.

Stătea într-o întunecime totală, la baza tunelului miniatural al liftului pentru marfă, încovrigata strâns sub forma unei mingi, în spaţiul gol *de sub* liftul pentru marfă.

Liftul tresări şi se smuci sub asaltul focurilor de armă ale soldatului SAS. Pereţii îi explodară, fură spintecaţi şi găuri zimţate apărură peste tot. Bucăţi de lemn şi praf căzură ca o ploaie peste Mother, însă ea continuă să-şi ţină ochii bine închişi.

Şi, în acea clipă, în timp ce focurile de armă se auzeau puternic în urechile ei, un gând supărător îi trecu prin cap lui Mother.

„Puteau să tragă din nou în siguranţă cu armele în interiorul staţiei…”

Cantitatea de gaz inflamabil din atmosfera staţiei trebuie să se

fi disipat...

Şi apoi, brusc, focurile de armă încetară şi uşile liftului pentru marfă se închiseră şi, dintr-odată, se făcu din nou linişte şi, pentru prima oară după minute întregi, Mother respiră uşurată.

*

Schofield şi Renshaw căzură în josul versantului şi se afundară în ocean.

Apa rece îi lovi ca o nicovală, însă lui Schofield nu-i păsa. Adrenalina îi pompa în organism şi temperatura corpului său era deja ridicată. Majoritatea experţilor ar da aproximativ opt minute de viaţă în apele îngheţate ale Antarcticii. Însă, având pe el costumul termic de scafandru şi adrenalina la nivel crescut, Schofield îşi acorda cel puţin treizeci.

Înota în sus, căutând aerul şi apoi, brusc, sparse suprafaţa şi primul lucru pe care-l observă fu cel mai mare val pe care-l văzuse în viaţa lui căzând pe el. Valul îl lovi şi-l duse – îl trânti – înapoi lângă baza muntelui de gheaţă.

Impactul îi tăie respiraţia şi plămânii lui Schofield căutară disperaţi aerul.

Brusc, valul se potoli şi Schofield simţi că este tras în jos într-un gol dintre două valuri. Se lăsă să plutească în apă câteva secunde, în timp ce-şi trăgea răsuflarea şi-şi revenea în simţiri.

Marea din jurul lui era pur şi simplu sinistră. Valuri de doisprezece metri îl înconjurau. Un val mamut se sparse de stânci, la douăzeci de metri spre dreapta. Aisberguri – unele la fel de înalte şi de late ca zgârie-norii din New York, altele la fel de lungi şi de plate ca nişte terenuri de fotbal – pluteau la o sută de metri lângă coastă, santinele tăcute păzind stâncile de gheaţă.

Brusc, Renshaw ţâşni din apă exact lângă Schofield. Omul de ştiinţă scund începu rapid să tragă cu nesaţ aer în piept, cu gâfâieli puternice. Pentru o clipă, Schofield se îngrijoră gândindu-se cum avea să suporte Renshaw frigul extrem din apă, însă apoi îşi aminti de echipamentul de corp din neopren pe care-l purta acesta. La naiba, lui Renshaw probabil îi era mai cald decât lui.

În acel moment, văzu un alt val extrem de înalt apropiindu-se

de ei.

— Du-te la fund! ţipă el.

Schofield trase aer adânc în piept şi se scufundă şi, brusc, lumea deveni sinistru de tăcută.

Înotă în jos; îl văzu pe Renshaw înotând lângă el, alunecând prin apă.

Şi apoi, Schofield observă o explozie de spumă albă împrăştiindu-se deasupra capetelor lor, în timp ce valul de la suprafaţă se spărgea cu toată forţa de stâncă.

Schofield şi Renshaw ieşiră din nou la suprafaţă.

În timp ce ieşea înconjurat de bule de aer şi se legăna în apă, Schofield văzu uşa laterală a unui aeroglisor plutind pe lângă el.

— Trebuie să ne îndepărtăm mai mult de mal, spuse Schofield. Dacă mai stăm aici, vom fi zdrobiţi de stânci.

— Unde ne ducem? întreba Renshaw.

— OK, făcu Schofield. Vezi aisbergul acela de acolo?

Arătă spre un aisberg mare care părea un pian căzut într-o parte, aflat la aproximativ două sute de metri depărtare de stânci.

— Îl văd.

— Acolo mergem, spuse Schofield.

— În regulă.

— Bine, atunci. La trei. Unu. Doi. Trei.

La trei, ambii bărbaţi traseră aer adânc în piept şi se scufundară în apă. Se îndepărtară de munte şi-şi croiră drum înotând bras prin apa limpede a Antarcticii. Explozii de spumă albă izbucniră deasupra capetelor lor în timp ce-şi croiau drum prin apă.

Zece metri. Douăzeci.

Renshaw rămase fără aer, ieşi la suprafaţă, trase rapid aer în piept, şi apoi se scufundă din nou. Schofield făcu acelaşi lucru, strângând din dinţi în timp ce se afunda iar sub valuri. Coasta ruptă de curând îl ardea de durere.

Mai rămăseseră cincizeci de metri şi cei doi bărbaţi ieşiră iar la suprafaţă. Acum se aflau dincolo de valurile care se spărgeau de mal, aşa că trecură la înot liber, înfruntând vârfurile ameţitoare ale valurilor înalte de 15 metri.

În sfârşit, ajunseră la baza aisbergului. Se înălţa deasupra lor, un zid de alb, plat în anumite locuri, frumos curbat şi adâncit în

altele. Tuneluri magnifice, boltite, dispăreau în gheaţa virgină.

Aisbergul măreţ se nivela la un moment dat, coborând în ocean, unde forma un fel de platformă. Schofield şi Renshaw se îndreptară spre ea.

Când ajunseră acolo, observară că se afla de fapt la un metru deasupra apei.

— Împinge-te de umărul meu, spuse Schofield.

Renshaw îl ascultă şi-şi puse rapid piciorul stâng pe umărul lui Schofield, împingându-se pe el.

Mâinile bărbatului micuţ se înălţară şi se prinseră de marginea de gheaţă şi acesta se ridică pe ea cu mişcări stângace. Apoi, se întinse pe marginea platformei şi-şi coborî mâna înapoi către Schofield.

Schofield îşi înălţa braţul şi Renshaw începu să-l tragă afară. Schofield ajunsese aproape pe lespedea de gheaţă când, brusc, mâinile ude ale lui Renshaw îi alunecară de pe încheietura mâinii şi el căzu înapoi în apă.

Schofield plonja sub apă.

Linişte. Linişte totală. Ca într-un pântece.

Exploziile puternice ale valurilor care se spărgeau de stâncile de gheaţa nu-i mai asaltau urechile.

Baza masivă şi albă a aisbergului îi umplea câmpul vizual. Se afunda tot mai jos, până când dispărea în adâncurile întunecate ale oceanului.

Şi apoi, brusc, Schofield auzi un sunet şi ţâşni în sus prin apă. Sunetul călătorea bine prin apă şi îl auzea clar.

Vmmmmmm.

Era un sunet jos, zbârnâitor, ca un murmur.

Vmmmmmm.

Schofield se încruntă. Suna aproape… *mecanic.* Asemenea unei uşi automate care se deschidea undeva. Undeva în apropiere.

Undeva… *în spatele* lui.

Şi atunci îl văzu.

Era imens, atât de *monstruos* de imens – că însăşi vederea lui îi făcu inima s-o ia razna.

Plutea pur şi simplu acolo în apă.

Tăcut. *Imens.*

Profilându-se deasupra lui Schofield în timp ce el aluneca prin apă lângă aisberg.

Trebuie să fi avut cel puţin o sută de metri în lungime, cu carcasa neagră şi rotunjită. Schofield văzu cele două aripi orizontale de stabilizare ieşind de pe fiecare latură a punţii, văzu vârful cilindric, cârn, al botului şi, brusc, inima începu să-i bată cu putere.

Nu-şi putea crede ochilor.

Privea un submarin.

*

Schofield ţâşni afară din apă.

— Eşti bine? întreba Renshaw de pe platformă.

— Nu mai sunt, spuse Schofield înainte să tragă rapid aer în piept şi să se scufunde iar.

Lumea deveni din nou tăcută.

Schofield înotă puţin mai adânc şi privi plin de admiraţie submarinul masiv. Se afla la aproximativ 30 de metri distanţa, însă îl putea vedea bine. Submarinul enorm pur şi simplu stătea acolo – complet scufundat în apă –, plutind în liniştea subacvatică, asemenea unui leviatan enorm, răbdător.

Schofield îl cercetă, căutând însemnele privind provenienţa.

Văzu puntea îngustă; văzu cele patru orificii pentru torpile lângă proră. Unul dintre orificiile pentru torpile, observă el, se deschidea. Vmmmmmm.

Şi apoi, văzu culorile pictate pe laterala stângă a prorei – văzu cele trei dungi de culoare – albastru, alb, roşu.

Privea steagul Franţei.

Renshaw îl urmări pe Schofield ţâşnind din nou din apă.

— Ce *faci* acolo, jos? întreba el.

Schofield îl ignora, îşi scoase mâna stângă din apă şi-şi privi ceasul.

Cronometrul arăta:

2:57:59

2:58:00

2:58:01

— Oh, Isuse, făcu Schofield. Oh, *Isuse.*

În nebunia urmăririi cu aeroglisoarele, uitase complet de nava de război franceză care plutea lângă coasta Antarcticii, aşteptând să-şi lanseze rachetele către staţia polară Wilkes. Numele ei de cod, îşi aminti el, era *Rechinul.*

Însă doar acum îşi dădu seama Schofield ca făcuse o greşeală. Trăsese concluzia greşită. *Rechinul* nu era nici pe departe o navă de război.

Era un submarin.

Acest submarin.

— Repede! îi spuse Schofield lui Renshaw. Scoate-mă din apă!

Renshaw întinse mâna în jos şi Schofield i-o prinse cu putere. Renshaw îl trase în sus cât de repede putu. Când ajunse suficient de sus, Schofield se prinse de platforma de gheaţă şi se aruncă pe ea.

Renshaw se aşteptase ca Schofield să rămână întins pe gheaţă ca să-şi tragă sufletul, aşa cum făcuse el, însă acesta se ridică imediat în picioare.

De fapt, odată ajuns pe platformă începu să alerge peste întinderea plată a aisbergului.

Renshaw se grăbi în urma lui. Îl văzu pe Schofield ocolind o movilă de gheaţă în timp ce se îndrepta spre marginea aisbergului, aflată la vreo treizeci de metri depărtare. Aisbergul avea o rampă uşoara şi Schofield alergă în susul ei, spre marginea aisbergului. Renshaw observă că pe cealaltă parte era o pantă lină de zece metri spre apa de dedesubt.

În timp ce alerga, Schofield îşi verifică cronometrul. Secundele continuau să se scurgă spre marcajul de trei ore.

Spre momentul tragerii.

2:58:31

2:58:32

2:58:33

Schofield gândea în timp ce alerga.

„O să distrugă staţia. Să distrugă staţia.

O să-i ucidă pe soldaţii din infanteria marină. O s-o ucidă pe fetiţă…

Trebuie să-l opresc.

Însă, cum? Cum distruge cineva un submarin?”

Şi apoi, brusc, îşi aminti ceva.

Îşi scoase Maghook-ul de pe umăr în timp ce alerga. Apoi, apăsă rapid butonul marcat cu „M” şi văzu lumina roşie a capătului magnetizat al Maghook-ului aprinzându-se.

Apoi, scoase din buzunar un recipient argintiu. Era recipientul cilindric de treizeci de centimetri, cu banda verde pictată în jurul său, pe care îl găsise în interiorul aeroglisorului britanic.

Încărcătura puternic explozivă de Tritonal 80/20.

Schofield privi cilindrul argintiu cu verde în timp ce alerga. Avea o clapă de închidere pneumatică din oţel inoxidabil. Trase clapa şi auzi un şuierat uşor. Clapa se deschise digital şi văzu un afişaj de cronometrare familiar lângă un buton de ARMARE/DEZARMARE. De vreme ce era un dispozitiv pentru demolări, o încărcătură de Tritonal putea fi dezarmată în orice moment.

„Douăzeci de secunde, se gândi el. Timp suficient ca să mă îndepărtez.”

Fixă cronometrul de pe încărcătura de Tritonal la douăzeci de secunde şi ţinu recipientul argintiu deasupra capului magnetic bulbos al Maghook-ului. Cilindrul de oţel se apropie imediat de magnetul puternic şi se lipi de el, prins în strâmtoarea sa magnetică exact ca într-o menghină.

Schofield alerga în mare viteză, sprintând de-a lungul întinderii denivelate a aisbergului.

Apoi, ajunse la marginea gheţii şi, fără să se gândească măcar o secundă, sări.

Zbură prin aer într-un arc lung şi larg – rămase în aer trei secunde întregi – înainte să lovească puternic încă o dată, cu picioarele înainte, apa rece ca gheaţa a Oceanului Sudic. Bule de aer alunecară pe lângă el şi, pentru o clipă, Schofield nu văzu nimic. Şi apoi, brusc, bulele se risipiră şi el se trezi plutind în apă, *exact în faţa* botului uriaş de oţel al submarinului francez.

Schofield se uită la ceas.

2:58:59

2:59:00

2:59:01

Mai rămăsese un minut.

Trapa exterioară a tubului pentru torpile era acum complet deschisă. Schofield înotă către ea. Tubul pentru torpile se deschise larg în faţa lui, la o sută de metri depărtare.

„Ar fi bine să meargă”, se gândi Schofield în timp ce-şi ridică Maghook-ul, cu încărcătura de Tritonal ataşată în vârf. Schofield apăsă butonul de ARMARE/DEZARMARE de pe încărcătura de

Tritonal.

Douăzeci de secunde.

Trase cu Maghook-ul.

Acesta ţâşni din lansator, lăsând în urmă o dâră subţire de bule albe de aer. Tăie apa spre gura de torpile deschisă…

…şi lovi carcasa de oţel a submarinului exact sub orificiul pentru torpile, cu un ţăcănit puternic, metalic. Maghook-ul – cu încărcătura de Tritonal armată ataşată de el – alunecă de pe carcasa groasă de oţel a submarinului şi începu să se scufunde încet în apă.

Schofield nu putea să creadă.

Ratase!

„La naiba!” urlă în mintea sa. Şi apoi, brusc, îi veni un alt gând.

Oamenii din interiorul submarinului probabil auziseră. Trebuie să fi auzit.

Schofield apăsă rapid butonul negru de pe mânerul său, cel care strângea Maghook-ul, sperând că va ajunge la el înainte să expire cele douăzeci de secunde.

„Trebuie să mai trag o dată.”

„Trebuie să mai trag o dată.”

Maghook-ul începu să se depene.

Şi apoi, brusc, Schofield auzi un alt sunet.

Vmmmmmm.

În stânga lui, pe cealaltă parte a prorei, se deschidea o altă trapă pentru torpile!

Aceasta era mai mică decât cea în care încercase Schofield să tragă cu Maghook-ul.

„Torpile mai mici, se gândi Schofield. Unele care sunt proiectate să distrugă alte submarine, nu staţii polare întregi.”

Şi apoi, cu un şuierat brusc, o torpilă albă compactă ţâşni din orificiul pentru torpile deschis de curând şi se roti prin apă către Schofield.

Lui Schofield nu-i venea să creadă.

Trăseseră în el cu o torpilă!

Maghook-ul se întoarse în lansator şi Schofield apăsă rapid butonul de ARMARE/DEZARMARE de pe încărcătura de Tritonal – când mai avea patru secunde –, exact când torpila trecu pe lângă talia sa, trecerea ei făcându-l să se răstoarne.

Schofield răsuflă uşurat. Fusese prea aproape. Torpila nu

avusese timp să se fixeze pe el.

În acel moment, torpila se ciocni de aisbergul din spatele lui Schofield şi explodă cu putere.

Renshaw stătea pe marginea aisbergului, privind în jos, în apă, când lovi torpila, la vreo douăzeci de metri distanţă.

Într-o clipă, un segment întreg de aisberg explodă într-un nor alb şi căzu în ocean, asemenea unei alunecări de teren, desprins de restul aisbergului masiv.

— Ah! gâfâi Renshaw înmărmurit.

Şi apoi, brusc, îl văzu pe Schofield ieşind la suprafaţă la aproximativ douăzeci de metri distanţă, îl văzu trăgând aer adânc în piept şi apoi ducându-se din nou la fund.

Cu sunetul exploziei torpilei încă reverberând în apa din jurul lui şi o bucată mare din aisberg alunecând în apă în spatele lui, Schofield îşi aţinti Maghook-ul către orificiul pentru torpile pentru a doua oară.

2:59:37

2:59:38

2:59:39

Încă o dată, Schofield apăsă butonul de armare de pe încărcătura de Tritonal – *douăzeci de secunde* – şi trase. Maghook-ul ţâşni prin apă…

…rămase acolo mult timp…

…şi apoi dispăru în interiorul orificiului pentru torpile.

— *Da!*

Schofield apăsă rapid butonul marcat cu „M” de pe mânerul său şi, în interiorul tubului pentru torpile, capul magnetic al Maghook-ului reacţiona imediat, dând drumul încărcăturii argintii de Tritonal.

Apoi, Schofield îşi depănă Maghook-ul, lăsând încărcătura de Tritonal *în interiorul* tubului pentru torpile.

După care, înotă.

Înotă din toate puterile.

În interiorul camerei pentru torpile a submarinului francez, domnea o tăcere mortuară. Un sublocotenent tânăr număra secundele.

— *Vingt secondes de premier lancer,* spuse el.

Douăzeci de secunde până la prima lansare. Douăzeci de secunde până la lansarea dispozitivului de „ştergere”, o torpilă de clasa Neptun, cu încărcătură nucleară.

— *Dix-neuf... dix-huit... dix-sept...*

De pe aisberg, Renshaw îl văzu pe Schofield spărgând suprafaţa, înotând frenetic prin apă, cu Maghook-ul în mână.

Numărătoarea sublocotenentului francez continua:

— *Dix... neuf... huit... sept...*

Schofield înota cu putere, încercând să se distanţeze cât mai mult de submarin, pentru că, dacă era prea aproape când se detona încărcătura de Tritonal, implozia avea să-l tragă în interior. Se aflase la zece metri distanţă când trăsese. Acum, se afla la douăzeci de metri. Se gândi că la douăzeci şi cinci de metri ar fi fost în siguranţă.

Renshaw ţipă la el:

— Ce naiba se întâmplă?

— Îndepărtează-te de margine! striga Schofield în timp ce înota. Mişcă!

— *Cinq... quatre... trois...*

Numărătoarea sublocotenentului francez nu trecu de trei.

Pentru că în acel moment – în acel moment teribil, înfiorător – încărcătura de Tritonal din interiorul tubului pentru torpile explodă brusc.

De unde stătea Renshaw, explozia subacvatică fu absolut spectaculoasă, cu atât mai mult cu cât fu neaşteptată.

Se produse instantaneu. Submarinul francez scufundat, ca o umbră întunecată, erupse spontan într-un nor alb, imens. Un jet enorm de apă, de 15 metri înălţime şi 60 de metri lungime ţâşni din apă şi căzu din nou, încet.

De la nivelul apei, Schofield văzu o serie de bule albastre monstruoase începând brusc să iasă din gaura din botul submarinului, asemenea unor tentacule care-l căutau. Şi apoi, la

fel de brusc, începură să se retragă şi, cu o forţă înfiorătoare, bulele ţâşniră înapoi către submarin şi Schofield se simţi dintr-odată tras către submarin.

Implozia.

În acel moment, submarinul francez masiv se sfărâmă asemenea unei conserve mari de aluminiu şi aspiraţia exploziei încetă. Schofield simţi că strânsoarea apei din jurul lui scade şi se lăsă să plutească la suprafaţa. Submarinul dispăruse.

Câteva minute mai târziu, Renshaw îl scoase din apă şi-l trase pe aisberg.

Schofield se trânti pe gheaţă – gâfâind puternic, ud leoarcă, îngheţat. Gâfâia, corpul fiindu-i copleşit de efort şi, în acel moment – când submarinul francez era distrus, şi el şi Renshaw erau eşuaţi fără speranţă pe un aisberg – singurul lucru din lume pe care voia să-l facă Shane Schofield era să doarmă.

*

În clădirea Capitolului din Washington D.C., conferinţa NATO fu reluată.

George Holmes, reprezentantul Statelor Unite, se lăsă pe spetează în timp ce-l urmărea pe Pierre Dufresne, şeful delegaţiei franceze, ridicându-se să vorbească.

— Stimaţi delegaţi, doamnelor şi domnilor, începu Dufresne, Republica Franţei ar vrea să-şi exprime susţinerea totală şi necondiţionată pentru Organizaţia Tratatului Atlanticului de Nord, aceasta minunată organizaţie bună a naţiunilor care a servit Occidentul atât de bine timp de aproape cincizeci de ani…

Discursul continuă, proslăvind virtuţile NATO şi loialitatea nemuritoare a Franţei faţa de el. George Holmes clătină din cap. Toată dimineaţa, delegaţia franceză ceruse pauze, întrerupsese conferinţa, şi acum, dintr-odată, îşi pleda loialitatea veşnică faţă de organizaţie. Nu avea sens.

Dufresne termină de vorbit şi se aşează. Holmes era pe cale să se întoarcă şi să-i spună ceva lui Phil Munro, când, brusc, delegatul britanic la conferinţă – un bărbat îngrijit, pe nume Richard Royce – îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

— Doamnelor şi domnilor, spuse Royce, cu un accent londonez foarte evident, dacă pot apela la bunăvoinţa dumneavoastră, delegaţia britanică solicită o pauză.

Exact în acelaşi moment, vizavi de clădirea Capitolului unde avea loc conferinţa NATO, Alison Cameron intra în holul Bibliotecii Congresului.

Formată din trei clădiri, Biblioteca Congresului este cea mai mare bibliotecă din lume. De fapt, când fusese construită, scopul ei era să fie cel mai mare depozit unic de cunoştinţe din lume. Şi exact asta era.

Motiv pentru care Alison nu fu surprinsă să afle că obiectul căutărilor ei – misteriosul *Studiu preliminar* din 1978 de C.M. Waitzkin – se afla la Biblioteca Congresului. Dacă avea să fie într-o bibliotecă, atunci aceasta trebuia să fie Biblioteca Congresului.

Alison aşteptă la Biroul de Informaţii, în timp ce una dintre bibliotecare se îndreptă către depozit ca să-i aducă studiul. Biblioteca Congresului era o bibliotecă închisă, ceea ce însemna că personalul îţi aducea cărţile. Era, de asemenea, o biblioteca din care nu aveai voie să scoţi cărţile.

Bibliotecara întârzia, aşa că Alison începu să răsfoiască o altă carte pe care o cumpărase în drum spre Biblioteca.

Privi coperta.

CRUCIADA GHEŢII:
REFLECŢII ASUPRA UNUI AN PETRECUT ÎN ANTARCTICA

DR. BRIAN HENSLEIGH
Profesor emerit în Geofizică. Universitatea Harvard.

Alison aruncă o privire peste introducere.

Brian Hensleigh, după câte se părea, fusese şeful Facultăţii de Geofizică a Universităţii Harvard. Se ocupa cu cercetarea carotelor de gheaţă – un studiu care implica extragerea de carote cilindrice de gheaţă din platformele continentale ale Antarcticii, şi apoi examinarea aerului care fusese blocat în interiorul acestor carote de gheaţă cu mii de ani în urmă.

Se părea că – aşa spunea în carte – cercetarea carotelor de gheaţă putea fi utilizată pentru a explica încălzirea globală, efectul de seră şi scăderea stratului de ozon.

În orice caz, se părea că acest tip, Hensleigh, lucrase la o staţie de cercetare îndepărtată din Antarctica pe parcursul întregului an 1994, adunând mostre de carote de gheaţă.

Numele acelei staţii de cercetare era staţia polară Wilkes.

Şi locaţia ei: latitudine minus 66,5 grade, longitudine 115 grade, 20 de minute şi 12 secunde est.

În acel moment, bibliotecara se întoarse şi Alison îşi ridică privirea din carte.

— Nu se află acolo, zise bibliotecara, clătinând din cap.

— Poftim?

— Am verificat de trei ori, spuse bibliotecara. Nu se află pe raft. *Studiu preliminar* de C.M. Waitzkin, 1978. Nu se află acolo.

Alison se încruntă. Era ceva neaşteptat.

Bibliotecara – ecusonul spunea că o chema Cindy – ridică din umeri neputincioasă.

— Nu înţeleg. Pur şi simplu… a dispărut.

Alison simţi dintr-odată un fior de agitaţie când îi veni o idee.

— Dacă nu se află acolo, asta nu înseamnă că o citeşte cineva *chiar acum?* întrebă ea.

Cindy clătină din cap.

— Nu, computerul spune că ultima oară a fost împrumutată cuiva în noiembrie 1979.

— Noiembrie 1979, repetă Alison.

— Da, ciudat, nu? Cindy părea să aibă vreo douăzeci de ani; era cu siguranţă studentă. Am notat numele împrumutătorului, dacă vă interesează. Uitaţi, şi îi dădu lui Alison o bucată de hârtie.

Era o fotocopie a unui formular de cerere, similar celui pe care Alison îl completase ca să primească studiul. Biblioteca Congresului se părea că ţinea fiecare formular la dosar – probabil exact pentru o asemenea situaţie.

Pe formularul de cerere, în căsuţa marcată cu „Numele persoanei care solicită obiectul” era trecut un nume: O. NIEMEYER.

— Se poate, continuă bibliotecara Cindy, ca acestui tip, Niemeyer, să-i fi plăcut atât de mult, că pur şi simplu a plecat cu ea. Nu aveam etichete magnetice pe cărţi atunci, aşa că probabil s-a furişat pur şi simplu printre paznici.

Alison o ignora.

Rămăsese acolo, hipnotizata de formularul de cerere din mâna ei, de această dovadă veche de douăzeci de ani care zăcuse într-o arhivă pe undeva prin adâncurile Bibliotecii Congresului, aşteptând această zi.

Ochii lui Alison străluceau privind cuvintele:

O. NIEMEYER.

*

Generalul de brigadă Trevor Barnaby se plimba pe puntea bazinului staţiei polare Wilkes. Deţinea controlul staţiei polare de mai bine de o oră şi era încrezător.

Cu doar douăzeci de minute în urmă trimisese o echipă de scafandri complet înarmaţi în clopotul de scufundare al staţiei. Însă trebuia să treacă cel puţin nouăzeci de minute înainte ca aceştia să ajungă la peştera subterană. Într-adevăr, în acest moment, cablul clopotului de scufundare încă se afunda în bazinul de la baza staţiei.

Barnaby însuşi purta un costum termic de scafandru. Plănuia să coboare în peştera subterană cu cea de-a doua echipă – ca să vadă cu ochii lui ce se afla cu adevărat acolo.

— Ei bine, acum, spuse Barnaby când îi văzu pe Snake şi pe cei doi oameni de ştiinţă francezi încătuşaţi de stâlp. Ce avem noi aici? Măi, dar este chiar sergentul Kaplan.

Judecând după privirea pe care o aruncă, Snake era în mod evident surprins că Barnaby ştia cine era.

— Sergent de artilerie Scott Michael Kaplan, spuse Barnaby. Născut în Dallas, 1953; înrolat în Corpul Puşcaşilor Marini al Statelor Unite la vârsta de optsprezece ani, în 1971; expert în arme de mână; expert în luptă corp la corp; lunetist. Şi, din 1992, bănuit de către Serviciul de Informaţii britanic ca fiind membru al agenţiei americane de spionaj numita Grupul Informaţiilor de Convergenţă. Scuză-mă, cum ţi se spune? *Snake,* nu-i aşa? la spune-mi, Snake, este aceasta o întâmplare obişnuită pentru tine? Comandantul tău te leagă deseori de stâlpi, lăsându-te la mila inamicului care se apropie?

Snake nu spuse nimic.

Barnaby continuă:

— Nu aş fi crezut că Shane Schofield ar fi genul de şef care-şi

încătuşează membrii loiali ai echipei. Ceea ce înseamnă că trebuie să existe un *alt* motiv pentru care te-a legat, nu-i aşa? Barnaby zâmbi. Ia să vedem, care ar putea fi acest motiv?

Snake tot nu zise nimic. Din când în când, ochii săi aruncau o privire către cablul clopotului de scufundare, care cobora în bazin în spatele lui Barnaby.

Barnaby îşi întoarse atenţia către cei doi oameni de ştiinţa francezi.

— Şi cine ai putea fi tu? întrebă el.

Luc Champion izbucni indignat:

— Suntem oameni de ştiinţă francezi de la staţia de cercetare Dumont d'Urville. Am fost reţinuţi aici împotriva voinţei noastre de forţele americane. *Cerem* să fim eliberaţi în conformitate cu acordurile internaţionale...

— Domnule Nero, spuse Barnaby sec.

Un munte de bărbat înainta din spatele lui Barnaby şi se opri lângă el. Avea cel puţin 1,95 metri, era lat în umeri şi avea ochi impasibili. O cicatrice îi brăzda faţa din colţul gurii până la bărbie.

Barnaby spuse:

— Domnule Nero, dacă eşti amabil.

În acel moment, bărbatul masiv pe nume Nero îşi ridică liniştit pistolul şi trase în Champion de la mică distanţă.

Capul lui Champion exploda. Partea laterală a feţei lui Snake fu stropită instantaneu cu sânge şi creier.

Henri Rae, cel de-al doilea om de ştiinţă francez, începu să se vaiete.

Barnaby îşi întoarse faţa către el.

— Şi tu eşti francez?

Rae începu să suspine.

Barnaby spuse:

— Domnule Nero.

Rae îşi dădu seama ce urmează şi urlă:

— Nu!

Exact în acel moment Nero îşi ridică pistolul din nou şi, o clipa mai târziu, cealaltă jumătate a feţei lui Snake fu acoperită cu sânge.

În bezna din spaţiul strâmt de la baza liftului, Mother tresări la auzul focurilor de armă.

„La naiba”, se gândi ea. Probabil că leşinase din nou.

„Trebuie să stau trează, îşi zise. Trebuie să stau trează…”

Mother privi punga de plastic cu lichid pe care o adusese cu ea. Era conectata printr-un tub la o perfuzie intravenoasă care-i era fixata în braţ.

Punga cu lichid era acum goală.

Fusese goală în ultimele douăzeci de minute.

Mother începu să tremure. Îi era frig şi se simţea slăbită. Pleoapele începură să i se închidă.

Îşi muşcă limba, încercând să-şi forţeze ochii să se deschidă din cauza durerii.

Avu efect în primele câteva minute. Doar atât.

Singură, în puţul liftului, Mother îşi pierdu cunoştinţa.

Afară, pe puntea E, Trevor Barnaby făcu un pas înainte, îngustându-şi privirea.

— Sergent Kaplan. Snake. Ai fost un băiat rău, nu-i aşa?

Snake nu spuse nimic.

— *Faci* parte din ICG, Snake? Eşti un trădător? Un trădător al propriei unităţi? Ce ai făcut, te-ai dat de gol mult prea devreme, ai început să-ţi omori propriii oameni înainte să ştii dacă staţia era securizată? Pun pariu că Scarecrow nu a fost foarte încântat când a aflat. Din cauza asta te-a încătuşat de un stâlp şi te-a lăsat aici pentru mine?

Snake înghiţi în sec.

Barnaby îl privi cu răceală.

— Asta aş fi făcut şi eu.

În acel moment, un tânăr caporal SAS veni în spatele lui Barnaby.

— Domnule.

— Da, caporal.

— Domnule, încărcăturile sunt plasate acum în jurul perimetrului.

— La ce distanţă?

— Cinci sute de metri, domnule. În arc, aşa cum aţi ordonat.

— Bun, spuse Barnaby.

La scurt timp după ce ajunsese la Wilkes, Barnaby ordonase ca optsprezece încărcături cu Tritonal să fie plasate într-un semicerc pe partea continentală a staţiei. Urmau să aibă un scop special.

Un scop foarte special.

Barnaby întrebă:

— Caporale, cât crezi că va dura plasarea încărcăturilor?

— Luând în considerare forajul, domnule, aş spune că încă o oră.

— Bine, zise Barnaby. Când totul este gata, adu-mi detonatorul.

— Da, domnule, spuse caporalul. Oh, şi, domnule, mai este ceva.

— Da.

— Domnule, prizonierii care au căzut din aeroglisorul american tocmai au ajuns. Ce să facem cu ei?

Barnaby fusese deja informat prin radio în legătură cu soldatul şi fetiţa care căzuseră dintr-unul dintre aeroglisoarele fugare şi care fuseseră luaţi de oamenii lui.

— Duceţi fetiţa în camera ei. Ţineţi-o acolo, spuse Barnaby. Aduceţi-mi soldatul din marină.

Libby Gant stătea într-un colţ întunecat din caverna subterană, singură. Raza lanternei sale ilumina o fisură mică, orizontală, din peretele de gheaţă.

Fisura era la nivelul solului, în locul unde peretele de gheaţă întâlnea platforma. Avea aproximativ 50 de centimetri înălţime şi se întindea pe orizontală vreo doi metri.

Gant se ghemui în patru labe şi privi prin fisura orizontală. Nu văzu altceva decât întuneric. Însă părea că este spaţiu gol înăuntru…

— Hei!

Gant se întoarse.

O văzu pe Sarah Hensleigh stând sub nava spaţială din celălalt capăt al cavernei, lângă bazin, dând din mâini.

— Hei! strigă Hensleigh agitată. Vino şi priveşte asta.

Gant se îndreptă către nava spaţială mare, neagră. Montana era deja acolo când ajunse. Santa Cruz stătea de veghe lângă bazin.

— Ce crezi despre asta? Hensleigh arătă către ceva aflat pe partea inferioară a navei.

Gant văzu şi se încruntă. Părea un fel de tastatură numerică.

Douăsprezece butoane, aranjate pe trei coloane, patru

butoane pe coloană, cu ceea ce părea un ecran dreptunghiular în capătul superior.

Însă era ceva foarte ciudat legat de această „tastatură numerică”.

Nu existau simboluri pe niciuna dintre taste.

Asemenea restului navei, tastatura numerică era complet neagră – butoane negre pe un fundal negru.

Şi apoi, Gant observă că exista un buton care avea un marcaj pe el. Cel de-al doilea buton din coloana din mijloc avea imprimat un cerc roşu micuţ.

— Ce crezi că este asta? întrebă Montana.

— Cine ştie, replică Hensleigh.

— Ar putea fi o cale de a o deschide, sugeră Gant.

Hensleigh pufni:

— Nu prea cred. Ştii extratereştri care folosesc tastaturi numerice?

— Nu ştiu niciun extraterestru, replică Gant. Tu?

Hensleigh o ignoră.

— Nu se poate spune ce este, zise ea. Ar putea fi o cheie de contact sau un sistem de arme…

— Sau un mecanism de autodistrugere, spuse Gant sec.

— Eu zic să apăsăm şi să vedem ce se întâmplă, propuse Hensleigh.

— Dar ce buton apăsăm? întrebă Montana.

— Cel cu cercul pe el, bănuiesc.

Montana strânse din buze, gânditor. Se gândea că avea cea mai multă experienţă. Era decizia lui. O privi pe Gant.

Gant clătinâ din cap.

— Nu suntem aici ca să vedem ce face. Suntem aici doar ca să avem grijă de ea până soseşte cavaleria.

Montana îl privi pe Santa Cruz, care venise de lângă bazin ca să privească.

— Apasă, îl îndemnă Cruz. Dacă o păţesc pentru porcăria asta, vreau să văd ce este înăuntru.

Montana se întoarse din nou către Sarah Hensleigh. Aceasta aprobă din cap.

— Haideţi să vedem ce se întâmplă.

Într-un final, Montana spuse:

— OK. Apăsaţi.

Sarah Hensleigh aprobă din cap şi trase aer adânc în piept. Apoi, întinse mâna şi apăsă butonul cu cercul roşu pe el.

La început, nu se întâmplă nimic.

Sarah Hensleigh îşi ridică degetul de pe tastă şi privi nava de deasupra ei, de parcă se aştepta să decoleze sau ceva de genul ăsta.

Brusc, se auzi un ton armonic uşor şi ecranul de deasupra tastaturii începu să strălucească.

Şi apoi, o secundă mai târziu, pe ecran apăru o secvenţă de simboluri.

— Oh, la naiba, făcu Montana.

— Ce… exclamă Hensleigh.

Pe ecran scria:

24157817_ _

INTRODUCEŢI CODUL DE INTRARE AUTORIZAT

— Cifre? afirmă Montana.

— Engleză? spuse Sarah Hensleigh. Ce naiba este chestia asta?

Gant doar clătină din cap. Şi, în timp ce se îndepărta de „nava spaţială”, începu să râdă încet.

*

Schofield şi Renshaw stăteau întinşi pe spate pe suprafaţa dură şi rece a aisbergului, ascultând sunetul ritmic al valurilor care se spărgeau de stâncile de gheaţă aflate la două sute de metri distanţă.

Statură pur şi simplu acolo o vreme, trăgându-şi sufletul.

După câteva minute, Schofield pipăi în jur cu mâna până când găsi un aparat micuţ, negru, prins de talie. Apasă un buton.

Bip!

— Ce faci? întreba Renshaw, fără să ridice privirea.

— Pornesc aparatul GPS, spuse Schofield, încă întins pe spate. Este un sistem de localizare prin satelit care utilizează sistemul de poziţionare globală Navistar. Fiecare soldat din marină are unul, pentru a-l utiliza în caz de urgenţă. Ştii, ca să ne găsească dacă eşuăm pe o plută în mijlocul oceanului. M-am gândit că această situaţie nu este prea diferită, suspină Schofield. Într-o încăpere de undeva de pe o navă, pe ecranul cuiva tocmai a apărut un semnal luminos roşu.

— Asta înseamnă că vor veni după noi? întrebă Renshaw.

— Vom fi morţi demult până ajunge cineva aici. Însă, măcar ne vor putea găsi cadavrele.

Renshaw replică:

— Oh, *minunat.* E frumos să văd că banii daţi pe impozite folosesc la ceva. Aţi construit un sistem de localizare prin satelit *ca să-mi găsească leşul.* Oau!

Schofield se întoarse către Renshaw.

— Măcar pot lăsa un bilet prins de corpurile noastre în care să spun celui care ne găseşte exact ce s-a întâmplat la staţie. Măcar atunci vor şti adevărul. Despre francezi, despre Barnaby.

Renshaw răspunse:

— Ei bine, asta mă face să mă simt mai bine.

Schofield se ridica în cot şi privi spre stânci. Văzu valurile uriaşe ale Oceanului Sudic spărgându-se de ele şi explodând în spectaculoase ploi de alb.

Atunci, pentru prima oară, Schofield examină aisbergul din jurul lui.

Era *mare*. De fapt, era atât de mare că nici măcar nu se mişca între valurile puternice. La suprafaţă, întregul aisberg trebuie să fi avut cel puţin un kilometru şi jumătate lungime. Schofield nici măcar nu îndrăznea să estimeze ce mărime avea *sub* suprafaţă.

Era aproape dreptunghiular ca formă, având un vârf alb, enorm într-unul dintre capete. Restul aisbergului era inegal şi găurit. Lui Schofield i se părea un peisaj selenar alb, fantomatic.

Schofield se ridică.

— Unde te duci? întreba Renshaw, fără să se ridice. Ai de gând să mergi pe jos spre casă?

— Ar trebui să ne mişcăm, spuse Schofield. Să ne menţinem căldura corpului cât de mult putem şi, dacă tot facem asta, să vedem dacă există vreo cale de a ne întoarce pe coastă.

Renshaw clătina din cap şi se ridică în picioare fără tragere de inimă, urmându-l pe Schofield pe suprafaţa inegală a aisbergului.

Merseră aproape douăzeci de minute înainte să-şi dea seama că se îndreptau în direcţia greşită.

Aisbergul se termină brusc şi văzură doar marea spre vest. Cel mai apropiat aisberg din acea direcţie se afla la cinci kilometri distanţă. Schofield sperase că vor putea ajunge înapoi pe coastă, sărind de pe un aisberg pe altul. Asta nu avea să se întâmple în această direcţie.

Se întoarseră pe unde veniseră.

Mergeau foarte încet. În jurul sprâncenelor şi buzelor lui Renshaw începură să se formeze ţurţuri.

— Ştii ceva despre aisberguri? îl întrebă Schofield în timp ce mergeau.

— Puţin.

— Pune-mă-n temă.

Renshaw începu:

— Am citit cândva într-o revistă că ultima modă în rândul nenorociţilor care au prea mulţi bani este „căţărarea pe aisberguri”. Se pare că este foarte populară în rândul celor

pasionaţi de alpinism. Singura problemă este că în cele din urmă muntele ţi se topeşte.

— Mă gândeam la ceva puţin mai *ştiinţific*, spuse Schofield. Cum ar fi, dacă plutesc vreodată înapoi către coastă.

— Nu, răspunse Renshaw. În Antarctica, gheaţa se mişcă de la mijloc *în afară.* Nu invers. Aisbergurile de genul acestuia se desprind de platformele de gheaţă de pe coastă. Din cauza asta sunt atât de abrupte stâncile. Gheaţa de deasupra oceanului devine prea grea şi pur şi simplu se desprinde, devenind – Renshaw arătă cu mâna spre aisbergul din jurul lor – un aisberg.

— Aha, spuse Schofield, păşind pe gheaţă.

— Dar se formează unele cu adevărat mari. *Foarte* mari. Aisberguri mai mari decât ţări întregi. Vreau să spun, la naiba, gândeşte-te la puiul acesta. Uită-te cât de mare este. Majoritatea aisbergurilor mari rezistă aproximativ zece sau doisprezece ani înainte să se topească şi să dispară. Însă, în condiţii meteorologice potrivite – şi dacă aisbergul este de la început suficient de mare –, un aisberg ca acesta ar putea să plutească prin Antarctica până la treizeci de ani.

— Minunat, spuse Schofield sec.

Ajunseră în locul în care Renshaw îl trăsese pe Schofield din apă după ce acesta distrusese submarinul francez.

— Grozav, spuse Renshaw. Patruzeci de minute de mers şi ne-am întors de unde am plecat.

Urcară pe o pantă lină şi ajunseră în locul în care aisbergul fusese lovit de torpila submarinului francez.

Arăta ca şi cum un uriaş ar fi muşcat zdravăn din partea laterală a aisbergului.

Bucata mare de gheaţa care tocmai căzuse sub forţa exploziei lăsase în urma o gaură semicirculară imensa în partea laterală a aisbergului. Pereţi verticali, abrupţi, se prelungeau în apa aflată zece metri mai jos.

Schofield privi în gaură şi văzu apa calmă lovindu-se de marginea aisbergului enorm.

— O să murim aici, nu-i aşa? întrebă Renshaw din spatele lui.

— Eu nu.

— Tu nu?

— Aia este staţia *mea* şi am de gând să o iau înapoi.

— Aha. Renshaw privi în depărtare, peste mare. Şi ai vreo idee

despre *cum* vei face acest lucru?

Schofield nu-i răspunse.

Renshaw se întoarse.

— Am *spus,* cum naiba ai de gând să-*ţi* recuperezi staţia, când suntem blocaţi aici?

Însă Schofield nu-l asculta.

Stătea ghemuit, privind în gaura semicirculară pe care o crease în aisberg torpila.

Renshaw se apropie şi rămase în spatele lui.

— La ce te uiţi?

— La salvarea noastră, spuse Schofield. Poate.

Renshaw urmări privirea lui Schofield în gaura semicirculară din aisberg şi observă imediat.

Acolo, prinsă în gheaţă, la vreo doi metri adâncime, în suprafaţa verticala, abruptă a stâncii, Renshaw văzu conturul pătrat, distinctiv, al unei ferestre de sticlă, îngheţate.

Schofield legă hanoracele lor unul de celălalt şi, folosindu-le pe post de sfoară, îl puse pe Renshaw să-l coboare către fereastra fixată în stânca de gheaţă.

Schofield atârna sus deasupra apei, în faţa ferestrei îngheţate. O privi cu atenţie.

Era cu siguranţă făcută de mâna omului.

Şi veche. Cadrul de lemn al ferestrei era bătut de vreme şi zgâriat, decolorat, de un gri pal. Schofield se întrebă de cât timp fereastra – şi structura care-i era ataşată – era îngropată în acest aisberg masiv.

După câte-şi dădea seama, explozia torpilei submarinului trebuie să fi dislocat cei vreo zece metri de gheaţă din faţa ferestrei, scoţând-o la iveală. Fereastra şi structura căreia îi era ataşată fusese îngropată *adânc* în aisberg.

Schofield trase aer adânc în piept. Apoi, lovi cu putere, spărgând fereastra.

Văzu întunecime dincolo de fereastra spartă, ca un fel de peşteră micuţă.

Schofield scoase o lanternă din buzunarul de la şold şi, aruncându-i o ultimă privire lui Renshaw, se aruncă înăuntru, prin fereastră, în burta aisbergului.

*

Primul lucru pe care-l văzu Schofield în raza lanternei sale fură cuvintele puse cu susul în jos:

LA MULŢI ANI, 1969!
BINE AŢI VENIT LA LITTLE AMERICA IV!

Cuvintele erau scrise pe un fel de banner. Acesta atârna moale, cu capul în jos, de-a lungul peşterii în care se afla acum Schofield.

Doar ca nu era o peşteră.

Era un fel de cameră – o cameră mică, având pereţii din lemn, îngropată *complet în* gheaţă.

Şi totul era cu susul în jos. Întreaga cameră era inversată.

Îi dădea o senzaţie ciudată faptul că totul era cu susul în jos. Schofield avu nevoie de câteva clipe să-şi dea seama că de fapt stătea pe *acoperişul* camerei subterane.

Privi spre dreapta sa. Se părea că din această cameră se ramificau altele...

— Alo! se auzi vocea lui Renshaw, pătrunzând din afară.

Schofield îşi scoase capul prin fereastra din stânca de gheaţă.

— Hei, ce se întâmplă? Îmi îngheaţă şi sângele în vene aici, afară, spuse Renshaw.

— Ai auzit vreodată de Little America IV? întrebă Schofield.

— Da, zise Renshaw. A fost una dintre staţiile noastre din anii şaizeci. A plutit pe mare în 1969, când platforma de gheaţă Ross a dat naştere unui aisberg de nouă mii de kilometri pătraţi. Marina a căutat-o timp de trei luni, însă nu a găsit-o niciodată.

— Ei bine, ia ghici, spuse Schofield. Tocmai am găsit-o noi.

Înfăşurat în trei pături groase de lână, James Renshaw stătea

pe „podeaua” camerei principale din Little America IV. Îşi freca mâinile cu putere una de cealaltă şi sufla în ele cu răsuflarea sa caldă, în timp ce Schofield – încă îmbrăcat în echipamentul său plin de apă – scotocea prin celelalte camere ale staţiei întunecate şi întoarse cu fundul în sus. Niciunul din bărbaţi nu îndrăznea să consume vreuna dintre conservele vechi de treizeci de ani care erau împrăştiate pe podea.

— După câte-mi amintesc, Little America IV era cam ca Wilkes, spuse Renshaw. Era o staţie de explorare a resurselor, construită în platforma de gheaţă de coastă. Căutau depozite de petrol în zona litoralului, îngropate în platforma continentală. Obişnuiau să coboare colectoare până în adâncuri să vadă dacă solul de acolo conţinea…

— De ce este totul cu fundul în sus? întreba Schofield din cealaltă cameră.

— Asta este uşor. Când acest aisberg s-a rupt, trebuie să se fi întors cu susul în jos.

— Aisbergul s-a întors?

— Se mai întâmplă, răspunse Renshaw. Şi, dacă te gândeşti puţin, are sens. Un aisberg este greu în partea de sus când se desprinde de continent, pentru că toată gheaţa care a stat *sub apă* a fost erodată treptat, de-a lungul anilor, de apa mării care este mai caldă. Aşadar, dacă aisbergul nu este perfect echilibrat când se desprinde de continent, se va întoarce cu capul în jos.

În camera cealaltă, Schofield îşi croia drum printre grămezi de vechituri ruginite, întoarse cu susul în jos. Păşi pe lângă o bobină mare, cilindrică şi care era căzută pe o parte. În acel moment, observă ceva.

— Cât timp ziceai că a căutat marina această staţie? întrebă Schofield.

— Vreo trei luni.

— Şi asta înseamnă mult timp petrecut căutând o staţie pierdută?

În camera principală, Renshaw ridică din umeri.

— A fost mai mult decât de obicei. De ce?

Schofield intră înapoi în cameră. Ţinea în mâini câteva obiecte metalice.

— Cred că băieţii noştri făceau aici nişte lucruri pe care nu trebuiau să le facă, spuse Schofield, zâmbind.

Ridică în mână o bucata de cablu alb. Lui Renshaw îi părea a fi o sfoară care fusese acoperită cu o pudră albă.

— Cablu de detonare, spuse Schofield, în timp ce forma o buclă din cablul alb în jurul încheieturii mâinii. Este utilizat drept fitil pentru explozibil folosit în spaţii înguste. Substanţa pudrată pe care o vezi pe el este sulfura de magneziu. Cablurile de detonare pe bază de magneziu ard puternic şi rapid – de fapt, ard atât de puternic, încât pot tăia metalul. E marfă bună, uneori le folosim şi în zilele noastre. Şi, priveşte aici, Schofield ridică un recipient ruginit, sub presiune. Gaz otrăvitor VX. Şi asta – ridică un alt tub – e sarin.

— Gaz sarin? exclamă Renshaw.

Chiar şi el ştia ce era acesta. Gazul sarin era o armă chimică. Renshaw îşi aminti de un incident din Japonia din 1995, când un grup terorist detonase un recipient cu gaz sarin în interiorul metroului din Tokio. Se declanşase panica. Mai mulţi oameni fuseseră ucişi.

— Aveau aşa ceva în anii 1960? întrebă el.

— Oh, da.

— Deci, tu crezi că această staţie era o bază pentru arme chimice? întrebă Renshaw.

— Aşa cred, da.

— Dar de ce? De ce să testezi arme chimice în Antarctica?

— Din două motive, spuse Schofield. Unul: acasă ţinem aproape toate armele cu gaz otrăvitor în depozite congelate, pentru că majoritatea acestor gaze îşi pierd toxicitatea la temperaturi mai mari. Aşadar, are logică să faci teste într-un loc unde este rece tot timpul anului.

— Şi al doilea motiv?

— Al doilea motiv este mult mai simplu, răspunse Schofield, zâmbind către Renshaw. Nimeni nu te vede.

Schofield se întoarse în camera cealaltă.

— În orice caz, spuse el în timp ce dispărea după uşă, nimic din toate astea nu ne este de mare folos acum. Însă mai au *ceva* aici, în spate, care ne-ar *putea* fi de ajutor. De fapt, cred că ne-ar putea introduce din nou în joc.

— Despre ce este vorba?

— Despre asta, zise Schofield, apărând în cadrul uşii şi scoţând la iveala o butelie prăfuită de scafandru.

Schofield începu să calibreze echipamentul de scufundare vechi de treizeci de ani. Lui Renshaw îi revenise sarcina de a curăţa aparatul pentru respirat – muştiucurile, valvele, furtunurile pentru aer.

Aerul comprimat reprezenta riscul principal. După treizeci de ani de depozitare, exista riscul ca el să fi devenit toxic.

Era o singură modalitate de a afla asta.

Schofield îl testă – inhala puternic şi privi către Renshaw. Văzând că nu cade lat, declară că aerul era în regulă.

Cei doi bărbaţi lucrară la echipamentul de scufundare timp de vreo douăzeci de minute. Apoi, când erau aproape gata, Renshaw întrebă încet:

— Ai avut ocazia să vezi cadavrul lui Bernie Olson?

Schofield îl privi pe Renshaw. Micuţul om de ştiinţa stătea aplecat peste două muştiucuri, spălându-le cu apă de mare.

— De fapt, am avut ocazia, spuse Schofield calm.

— Ce ai văzut? întrebă Renshaw, cu interes.

Schofield ezită.

— Domnul Olson şi-a muşcat limba, tăind-o.

— Hmmm.

— Falca îi era, de asemenea, blocata rigid şi ochii puternic inflamaţi – înroşiţi, injectaţi.

Renshaw aprobă din cap.

— Şi ce ţi s-a spus ca i s-a întâmplat?

— Sarah Hensleigh mi-a spus că l-ai înţepat în gât cu o seringă hipodermică şi i-ai injectat lichid pentru curăţarea canalelor de scurgere în fluxul sangvin.

Renshaw aprobă din cap cu înţelepciune.

— Înţeleg. Locotenente, ai vrea, te rog, să te uiţi la asta?

Renshaw scoase o carte plină de apă din buzunarul de la piept al hanoracului său. Era cartea groasă pe care o luase din camera sa când evacuaseră staţia.

Renshaw i-o înmâna lui Schofield. *Biotoxicologie şi boli determinate de toxine.*

Renshaw continuă:

— Locotenente, când cineva te otrăveşte cu lichid pentru curăţarea canalelor de scurgere, otrava îţi opreşte inima *instantaneu.* Nu poate fi vorba de luptă. Nu opui rezistenţă. Pur şi

simplu mori. Capitolul 2.

Schofield dădu paginile cărţii pline de apă, până ajunse la Capitolul 2. Observă titlul: „Moarte fiziologică instantanee determinată de toxine”.

Văzu o listă cu ceea ce autorul numise „Otrăvuri cunoscute”, în mijlocul listei, Schofield observă „lichide industriale de curăţare, insecticide”.

— Ideea este, spuse Renshaw, că nu exista niciun semn *exterior* al morţii datorate unei astfel de otrăvi. Inima ţi se opreşte, corpul *pur şi simplu ţi se opreşte.* Renshaw ridică un deget. Însă nu acelaşi lucru se întâmplă cu anumite *alte* toxine, spuse el, cum ar fi, de exemplu, veninul de şarpe-de-mare.

— Venin de şarpe-de-mare? întrebă Schofield.

— Capitolul 9, spuse Renshaw.

Schofield îl găsi. „Toxine din mediul natural – Fauna marină.”

— Caută şerpii-de-mare, îl îndemnă Renshaw.

Schofield făcu întocmai. Găsi titlul: „Şerpi-de-mare – toxine, simptome şi tratament”.

— Citeşte, îl îndemnă Renshaw.

Schofield citi.

— Cu voce tare, ceru Renshaw.

Schofield citi:

— Şarpele-de-mare obişnuit *(Enhydrina schistosa)* are un venin cu un nivel de toxicitate de trei ori mai mare decât cel al unei cobre rege, cel mai periculos şarpe de uscat. O picătură (0,03 ml) este suficientă pentru a ucide trei oameni. Simptomele obişnuite de intoxicare cu venin de şarpe-de-mare includ durere şi tensiune musculară, întărirea limbii, paralizie, pierderea vederii, inflamare puternică a zonei ochilor şi dilatarea pupilelor şi, lucrul cel mai evident, blocarea fălcilor. Într-adevăr, în astfel de cazuri, blocarea fălcilor este atât de puternică, încât nu este ceva neobişnuit pentru victimele intoxicate cu venin de şarpe-de-mare să…

Schofield se întrerupse.

— Citeşte, spuse Renshaw încet.

— … să-şi taie propria limbă cu dinţii.

Schofield îşi ridică privirea către Renshaw.

Renshaw îşi înclină capul într-o parte.

— Arăt ca un criminal după părerea ta, locotenente?

— Cine poate spune că nu ai pus venin de şarpe-de-mare în acea seringă hipodermică? întrebă Schofield.

— Locotenente, spuse Renshaw, la staţia polară Wilkes, veninul de şarpe-de-mare este ţinut în Laboratorul de biotoxine, care este întotdeauna – *întotdeauna* – încuiat. Doar câteva persoane au acces la acea încăpere, iar eu nu sunt una dintre ele.

Schofield îşi aminti de Laboratorul de Biotoxine de pe puntea B şi de semnul distinctiv cu trei cercuri, reprezentând pericol biologic, care era lipit pe uşa laboratorului.

Însă, în mod straniu, Schofield îşi mai aminti ceva.

Îşi aminti ce îi spusese Sarah Hensleigh mai devreme: „Înainte să se întâmple toate astea, lucram împreună cu Ben Austin în Laboratorul de biotoxine de pe puntea B. El făcea cercetări asupra unui antidot nou pentru veninul de *Enhydrina schistosa”.*

Schofield îndepărtă acest gând.

„Nu. Nu este posibil.”

Se întoarse către Renshaw.

— Deci, cine crezi că l-a ucis pe Bernie Olson?

— Ei bine, cineva care avea acces la Laboratorul de biotoxine, bineînţeles, spuse Renshaw. Asta înseamnă Ben Austin, Harry Cox sau Sarah Hensleigh.

Sarah Hensleigh...

Schofield întrebă:

— De ce-ar fi vrut vreunul dintre ei să-l ucidă pe Bernie Olson?

— Habar n-am, spuse Renshaw. Chiar nu ştiu.

— Deci, din câte ştii tu, niciunul dintre aceşti oameni nu avea vreun motiv să-l omoare pe Olson?

— Exact.

— Însă *tu* aveai un motiv, replică Schofield. Olson îţi fura cercetările.

— Ceea ce mă cam face persoana ideală căreia să-i înscenezi această crimă, nu? spuse Renshaw.

Schofield răspunse:

— Însă dacă cineva chiar voia să-ţi înscenеze crima, ar fi utilizat chiar lichid pentru curăţarea canalelor de scurgere ca să-l ucidă pe Olson. De ce să se deranjeze să folosească venin de şarpe-de-mare?

— Bună observaţie, fu de acord Renshaw. Bună observaţie,

însă, dacă citeşti cartea, vei descoperi că lichidul pentru curăţarea canalelor de scurgere are o rată a mortalităţii de 59%. Veninul de şarpe-de-mare are o rată a mortalităţii de 98%. Cine l-a ucis pe Olson a vrut să *fie sigur* că acesta va muri. Din cauza asta a folosit veninul de şarpe-de-mare. Nu a vrut ca el să fie resuscitat.

Schofield îşi strânse buzele, dus pe gânduri.

Apoi, spuse:

— Povesteşte-mi despre Sarah Hensleigh.

— Ce-i cu ea?

— Voi doi vă înţelegeţi? O placi, ea te place?

— Nu, nu şi nu.

Schofield întrebă:

— De ce n-o placi?

— *Chiar* vrei să ştii? Renshaw oftă profund. Privi în altă direcţie. Pentru că s-a măritat cu cel mai bun prieten al meu – de fapt, îmi era şi şef – şi nu l-a iubit.

— Despre cine este vorba? se interesă Schofield.

— Un tip pe nume Brian Hensleigh. Era şeful Catedrei de geofizică de la Harvard înainte să moară.

Schofield îşi aminti ce-i povestise Kirsty despre tatăl ei. Despre cum o învăţase matematici avansate. Şi că murise de curând.

— A murit într-un accident de maşină, nu-i aşa?

— Corect, spuse Renshaw. Un şofer beat a intrat pe trotuar şi l-a ucis. Renshaw îşi ridică privirea către Schofield. Cum se face că ştii asta?

— Mi-a povestit Kirsty.

— Ţi-a povestit Kirsty. Renshaw aprobă încet din cap. E o fată bună, locotenente. Ţi-a spus că este fina mea?

— Nu.

— Când s-a născut, Brian m-a rugat să-i fiu naş, ştii, în caz că i s-ar fi întâmplat lui ceva. Mama ei, Mary-Anne, a murit de cancer când Kirsty avea şapte ani.

Schofield spuse:

— Aşteaptă o clipă. Mama lui Kirsty a murit când ea avea şapte ani?

— Da.

— Deci, Sarah Hensleigh *nu este* mama lui Kirsty?

— Exact, spuse Renshaw. Sarah Hensleigh a fost *a doua* soţie a

lui Brian. Sarah Hensleigh este mama *vitregă* a lui Kirsty.

Brusc, lucrurile începură să aibă sens pentru Schofield. Din cauza asta Kirsty nu prea-i vorbea lui Sarah. Felul în care se închidea în sine când era în apropierea lui Sarah. Reacţia naturală a unui copil faţă de o mamă vitregă pe care n-o plăcea.

— Nu ştiu de ce s-a căsătorit Brian cu ea, spuse Renshaw. Ştiu că era singur şi, ei bine, Sarah *este* atrăgătoare şi *chiar* i-a acordat ceva atenţie. Însă era ambiţioasă. Frate, *ce* ambiţioasă era! Puteai vedea asta în ochii ei. Pur şi simplu îi voia numele, voia să cunoască oamenii cu care lucra el. Nu-l voia *pe el.* Şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era copilul lui.

Renshaw râse cu tristeţe.

— Şi apoi, acel şofer beat a intrat pe trotuar şi l-a ucis pe Brian şi, dintr-odată, Sarah l-a pierdut pe Brian *şi* a rămas cu copilul pe care nu şi l-a dorit niciodată.

Schofield întrebă:

— Aşadar, de ce nu te place ea *pe tine?*

Renshaw râse din nou.

— Pentru că i-am spuse lui Brian să nu se însoare cu ea.

Schofield clătină din cap. Era evident că se petrecuseră mult mai multe lucruri la staţia polară Wilkes înainte să sosească el şi soldaţii lui, decât se putea observa la prima vedere.

— Eşti gata cu muştiucurile alea? întrebă Schofield.

— Gata.

— Vom continua această conversaţie, spuse Schofield, ridicându-se în picioare şi începând să-şi fixeze una dintre buteliile pentru scufundări.

— Stai puţin, spuse Renshaw, ridicându-se. Te duci înapoi acolo, acum? Dacă te omoară când intri iar în staţie? Atunci, nu va mai rămâne nimeni care să-mi creadă povestea.

— Cine a zis că *eu* îţi cred povestea? întrebă Schofield.

— M-ai crezut. Ştiu eu că m-ai crezut.

— Atunci, se pare că ar fi bine să vii cu mine. Ca să te asiguri că nu mă omoară, continua Schofield, îndreptându-se către fereastra din aisberg şi privind afară.

Renshaw păli.

— OK, OK, hai să luăm lucrurile pas cu pas. Te-ai gândit vreo clipă că ai de-a face acolo, afară, cu un grup de *balene ucigaşe?* Ca să nu mai vorbim de un fel de focă sinistră ce *omoară* balene

ucigaşe...

Dar Schofield nu-l asculta. Pur şi simplu privea prin fereastra încastrată în gheaţă. În depărtare, spre sud-vest – în vârful uneia dintre stâncile de gheaţă din apropiere – văzu o lumină intermitentă pală, de culoare verde. Clipea încontinuu. Era semnalul luminos montat în vârful antenei radio a staţiei polare Wilkes.

— Domnule Renshaw, eu mă întorc acolo... cu sau fără dumneata, indiferent de ce-mi va sta în cale. Schofield se întoarse spre el. Haide. E timpul să punem din nou stăpânire pe staţia polară Wilkes.

*

Înfăşuraţi în două straturi de costume de scafandru supradimensionate, din perioada anilor 1960, Schofield şi Renshaw înotau prin liniştea de gheaţă, respirând cu ajutorul echipamentului lor de scufundări vechi de treizeci de ani.

Aveau amândoi acelaşi cablu de oţel în jurul taliei – cablu care se întindea până la bobina cilindrică masivă din interiorul staţiei Little America IV, aflată la aproximativ un kilometru şi jumătate nord-est de staţia polara Wilkes. Era o măsură de precauţie, în caz că oricare din ei s-ar pierde sau s-ar îndepărta şi ar fi nevoit să se întoarcă la staţie.

Schofield ţinea în faţa sa un harpon pe care-l găsise în interiorul staţiei Little America IV.

Apa din jurul lor deveni limpede precum cristalul în timp ce înotau sub platforma de gheaţă de lângă coastă, într-o pădure de stalactite zimţate de gheaţă.

Planul lui Schofield era să înoate sub platforma de gheaţă – în funcţie de cât de adâncă era –, şi să iasă la suprafaţa în interiorul staţiei polare Wilkes. Afară, se orientase după poziţia luminii verzi din vârful antenei radio a staţiei. Schofield se gândise că dacă el şi Renshaw continuau să înoate în direcţia luminii, odată intraţi sub platforma de gheaţă, puteau în final să descopere bazinul aflat la baza staţiei.

Schofield şi Renshaw se aflau într-o lume albă. Formaţiuni de gheaţa de un alb fantomatic – asemenea unor vârfuri de munte întoarse cu susul în jos – coborau în adâncuri aproape 120 de metri.

Schofield se încruntă. Trebuia să coboare mult până să se ridice din nou la suprafaţă în interiorul staţiei.

Schofield şi Renshaw înotară în jos, de-a lungul părţii laterale a uneia dintre formaţiunile enorme de gheaţă. Singurul lucru pe

care Schofield îl putea vedea prin mască era un perete de gheaţă albă, solidă.

După o vreme, ajunseră la capătul formaţiunii de gheaţă – „vârful” ascuţit al muntelui întors cu susul în jos. Schofield înotă încet pe sub vârf şi peretele alb alunecă din câmpul său vizual…

…şi atunci îl văzu.

Inima lui Schofield aproape că se opri pentru o clipă.

Atârna pur şi simplu acolo, în apă, în faţa lui, suspendat de cablul troliului său, urmându-şi cursa lentă înapoi către staţie.

Clopotul de scufundare.

Îndreptându-se înapoi către staţie.

Şi atunci, Schofield îşi dădu seama ce însemna asta.

Britanicii trimiseseră deja o echipă jos, să examineze caverna.

Schofield speră din tot sufletul că soldaţii lui din infanteria marină din cavernă erau pregătiţi.

În ceea ce-i privea pe el şi pe Renshaw, ei trebuiau să ajungă la clopotul de scufundare. Era o călătorie gratuită până sus, la staţia polară Wilkes, pe care Schofield nu voia să o rateze.

Se întoarse în apă să-i facă semn lui Renshaw. Îl văzu pe micuţul om de ştiinţa în spatele lui, înotând sub vârful inversat al muntelui. Îi făcu semn să se grăbească şi cei doi bărbaţi înotară spre clopotul de scufundare.

*

— Câţi sunt acolo, jos? întreba Barnaby încet.

Book Riley nu scoase un cuvânt.

Book era în genunchi, cu mâinile încătuşate la spate. Se afla jos, pe puntea E, lângă bazin. Din gură îi curgea sânge. Ochiul stâng îi era pe jumătate închis şi umflat. După ce căzuse împreună cu Kirsty din aeroglisorul aflat în plină viteză, Book fusese adus înapoi la Wilkes. Odată ajuns înapoi în staţie, fusese trimis jos, pe puntea E, ca să dea ochii cu Barnaby.

— Domnule Nero, spuse Barnaby.

Bărbatul masiv din SAS pe nume Nero îi trase cu putere un pumn în faţă lui Book. Book căzu la podea.

— Câţi? întreba Barnaby.

Ţinea în mână Maghook-ul lui Book.

— Niciunul! urlă Book printre dinţii însângeraţi. Nu este nimeni acolo, jos. Nu am avut ocazia să trimitem pe nimeni acolo.

— Oh, serios? spuse Barnaby. Privi gânditor Maghook-ul pe care-l ţinea în mâini. Domnule Riley, mi se pare greu de crezut că un comandant de calibrul lui Scarecrow ar neglija să ducă la bun sfârşit sarcina de a trimite un grup jos, în peşteră, imediat ce a ajuns aici.

— Atunci, de ce nu-l întrebi pe el?

— Spune-mi adevărul, domnule Riley, sau, foarte curând, îmi voi pierde cumpătul şi te voi da hrană leilor.

— Nu este nimeni acolo, jos, spuse Book.

— OK, spuse Barnaby, întorcându-se brusc spre Snake. Domnule Kaplan, zise el, îmi spune domnul Riley adevărul?

Book îi aruncă o privire de avertizare lui Snake.

Barnaby i se adresă lui Snake:

— Domnule Kaplan, dacă domnul Riley mă minte, îl voi ucide. Dacă *tu* mă minţi, te voi ucide *pe tine.*

Book îl privi pe Snake cu ochi mari, imploratori.

Snake vorbi:

— Minte. Sunt patru oameni acolo, jos. Trei soldaţi din marină şi un civil.

— *Nenorocitule!* răcni Book către Snake.

— Domnule Nero, spuse Barnaby, înmânându-i Maghook-ul lui Book. Leagă-l!

Schofield şi Renshaw ieşiră împreună la suprafaţă în interiorul clopotului de scufundare aflat în mişcare lentă.

Ieşiră din apă şi râmaseră pe puntea metalică care înconjura bazinul micuţ de la baza clopotului de scufundare sferic.

Renshaw îşi scoase muştiucul şi trase aer în piept. Schofield cercetă din priviri interiorul clopotului de scufundare gol, căutând arme, orice.

Văzu un instrument digital de măsurare a adâncimii pe peretele îndepărtat. Cronometra descrescător, în timp ce clopotul de scufundare urca: 100 de metri. 99 de metri. 98 de metri.

— Aha, făcu Renshaw din partea cealaltă a clopotului.

Schofield se întoarse. Renshaw stătea în faţa unui monitor micuţ prins sus pe perete, în apropierea plafonului. Renshaw îl porni.

— Uitasem de asta, spuse el.

— Ce este? întreba Schofield.

— Este o altă jucărie a bătrânului Carmine Yaeger. Îţi aminteşti de bătrânul despre care ţi-am povestit mai devreme, cel care obişnuia să urmărească mereu balenele? Îţi aminteşti că ţi-am spus că uneori le urmărea din interiorul clopotului de scufundare? Ei bine, acest monitor reprezintă o altă sursă video asupra bazinului staţiei. Yaeger l-a instalat ca să poată urmări suprafaţa atunci când se afla sub apă, în clopot.

Schofield privi în sus, la monitorul alb-negru, micuţ.

Pe ecran, văzu aceeaşi imagine a punţii E pe care o zărise mai devreme, când se afla în camera lui Renshaw. Imaginea era surprinsă de camera aflată sub podul retractabil de pe puntea C, care privea direct în jos, spre puntea E.

Schofield îngheţa.

Văzu oameni pe ecran.

Trupe SAS cu arme. Snake încă încătuşat de stâlp. Şi pe Trevor

Barnaby, plimbându-se încet pe puntea E.

Şi mai era o persoană.

Acolo, pe punte, la picioarele lui Barnaby, legat fedeleş, se afla Book Riley.

— În regulă, ridicaţi-l, zise Barnaby, odată ce Nero termină de înfăşurat cablul Maghook-ului în jurul gleznelor lui Book.

Altcineva desfăşurase deja frânghia Maghook-ului şi aruncase lansatorul acestuia peste podul retractabil de pe puntea C, creând un mecanism asemănător unui scripete.

Nero luă lansatorul de la un alt soldat britanic şi-i fixă mânerul între două trepte ale scării dintre puntea E şi puntea D. Apoi, apăsă butonul negru de pe lansator, cel care înfăşura frânghia.

Drept rezultat al mecanismului de scripete – frânghia fiind întinsă la maximum peste podul de pe puntea C –, Book fu instantaneu ridicat de pe punte, de glezne. Mâinile încă îi erau încătuşate la spate. Se legănă peste bazin şi se bălăngăni neajutorat – cu capul în jos – în aerul de deasupra apei.

— Ce naiba fac? întreba Renshaw în timp ce el şi Schofield priveau monitorul alb-negru.

Pe monitor, îl puteau vedea pe Book bălăbănindu-se exact sub ei, atârnând de propriul Maghook, în afară, deasupra apei.

În acel moment, clopotul de scufundare se clătină uşor şi Schofield se prinse de perete ca să se echilibreze.

— Ce-a fost asta? întrebă Renshaw rapid.

Schofield nu trebui să spună nimic.

Răspunsul se afla dincolo de ferestrele clopotului care se mişca încet.

Mai multe forme mari, întunecate, se înălţară prin apă peste tot în jurul clopotului de scufundare, contururile lor distinctive alb cu negru fiindu-le foarte familiare.

Grupul de balene ucigaşe.

Se îndreptau în sus, către staţie.

Prima înotătoare dorsală străpunse suprafaţa apei şi cei aproximativ douăzeci de soldaţi SAS adunaţi în jurul bazinului de pe puntea E lăsară sa le scape un murmur.

Book încă se bălăngănea cu capul în jos deasupra bazinului.

Văzu şi el: conturul negru, enorm al unei balene ucigaşe alunecând uşor prin apă sub el. Book începu să se zbată, dar în zadar – mâinile îi erau încătuşate ferm, iar picioarele, legate strâns.

Plăcuţele de identificare de la gât începură să-i alunece peste cap. Câteva secunde mai târziu, îi alunecară de pe bărbie şi plonjară în apă, scufundându-se rapid.

Barnaby urmări balenele ucigaşe de pe puntea de lângă bazin.

— Asta ar trebui să facă lucrurile foarte interesante.

În acel moment, unul dintre caporalii lui se apropie. Era acelaşi caporal care-i raportase mai devreme.

— Domnule, încărcăturile de Tritonal sunt fixate.

Caporalul îi oferi lui Barnaby un aparat negru, micuţ, de mărimea unui calculator gros. Avea o tastatura numerică deasupra.

— Aparatul de detonare, domnule.

Barnaby îl lua.

— Cum arată indicatorii externi?

— Avem cinci oameni în jurul perimetrului exterior care monitorizează orizontul cu telemetre cu laser, domnule. La ultima verificare, nu era nimeni pe o rază de optzeci de kilometri de acest loc, domnule.

— Bun, făcu Barnaby. Bun.

Îşi întoarse din nou atenţia către bazin şi către soldatul din infanteria marină care atârna neputincios deasupra.

— Acordă-ne puţin timp pentru ceva R&R[23], spuse Barnaby.

— Isuse, chestia asta nu poate să meargă mai repede? spuse Schofield în timp ce privea contorul de adâncime.

Cronometra încet înapoi, pe măsură ce se ridicau în apă. Se aflau încă la 60 de metri de suprafaţa. Mai aveau cel puţin şapte minute.

Schofield urmări imaginea lui Book pe ecran.

— La naiba! exclamă Schofield. *La naiba!*

— Domnule Nero, spuse Barnaby.

Nero apăsă un buton de pe lansatorul Maghook-ului şi, brusc, acesta porni să-şi desfăşoare frânghia şi Book începu *să coboare*

[23] Rest and recuperation – odihnă şi recuperare (n.tr.)

spre bazin, cu capul înainte.

Apa de sub el era agitată. Balene ucigaşe o străbăteau din toate direcţiile. Brusc, una dintre ele se ridică deasupra apei sub Book şi aruncă un jet de apă din orificiul nazal.

Capul lui Book coborî spre apa. Se afla la 30 de centimetri deasupra ei când se opri brusc.

— Domnule Riley! strigă Barnaby de pe punte, unde se afla în siguranţă.

— Ce?

— *Rule Britannia*[24]*,* domnule Riley!

Nero apăsă din nou butonul şi capul lui Book şi partea superioară a corpului său plonjară în apă.

Imediat ce Book ajunse sub apă, un şir de dinţi albi, ascuţiţi trecură cu un şuierat pe lângă faţa lui.

Ochii lui Book se măriră.

Erau atât de multe! Balene ucigaşe peste tot în jurul lui. O pădure de alb şi negru aflată într-o mişcare lentă. Balenele păreau că *dau târcoale* în apă.

Şi apoi, brusc, Book o văzu pe una dintre ele observându-l, o văzu cum se întoarce rapid în apă şi vine spre el – în viteză.

Book atârna acolo, cu capul în jos în apă, complet expus, incapabil să se mişte.

Balena îl atacă.

Soldaţii SAS aclamară când văzură înotătoarea dorsală enormă a balenei ucigaşe mergând în linie dreaptă către soldatul din infanteria marină scufundat.

În clopotul de scufundare, Schofield era lipit de monitor.

— Haide, Book, zise el. Spune-mi ca ai un as în mânecă!

Book îşi scutură mâinile prinse la spate. Cătuşele nu voiau să se mişte.

Balena ucigaşă venea spre el.

Repede.

Îşi deschise fălcile şi se întoarse pe o parte şi…

…trecu pe lângă el, frecându-se uşor de partea laterală a

[24] Cântec patriotic britanic, pe versurile poemului omonim al lui James Thomson (n.tr.)

corpului lui Book.

Soldaţii SAS huiduiră.

În clopotul de scufundare, Schofield răsuflă uşurat.
În spatele lui, Renshaw spuse încet:
— S-a terminat.
— Ce vrei să spui, că s-a terminat?
— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus mai devreme. Când te ocolesc, îşi revendică prada prima oară. Apoi, te mănâncă.

Book urlă de frustrare sub apă.
Nu-şi putea elibera mâinile.
Nu-şi… putea… elibera… mâinile…
Şi atunci, văzu din nou balena ucigaşă.
Se îndrepta către el pentru a doua oară. Aceeaşi balenă.
Balena ucigaşă înainta prin apă, mai repede de data aceasta, mişcându-se cu un scop clar, înotătoarea sa dorsală înaltă tăind cu putere suprafaţa apei.
Book observă cum i se deschid din nou fălcile şi acum văzu dinţii albi şi limba roz şi, pe măsura ce se apropia din ce în ce mai mult, teroarea lui ajunse la paroxism.
De data aceasta, balena ucigaşă nu se întoarse pe-o parte.
Nu trecu pe lângă el.
Nu, de data aceasta, balena ucigaşă de şapte tone se izbi de Book cu o forţă distrugătoare şi, înainte ca acesta să-şi dea seama ce l-a lovit, fălcile ei masive se închiseră în jurul capului său.

În interiorul clopotului de scufundare, Schofield privi monitorul în tăcere.
— Isuse *Hristoase,* gemu Renshaw din spatele lui.
Imaginea de pe ecran era absolut înfricoşătoare.
O fântână de sânge se împrăştie prin apă. Balena zdrobise trupul suspendat al lui Book şi-i înghiţise întreaga parte superioară a corpului. Acum, scutura violent cadavrul, încercând să-l desprindă de frânghie – asemenea unui rechin mare, alb, care se luptă cu o bucată de carne atârnată de partea laterală a unei bărci.

Schofield nu spuse nimic.
Înghiţi voma care i se aduna în gât.

*

Jos, în cavernă, Montana şi Sarah Hensleigh priveau ecranul de deasupra tastaturii numerice. Gant plecase de lângă ei. Se întorsese la fisura pe care o descoperise în celălalt capăt al cavernei.

Sarah Hensleigh privi ecranul.

24157817_ _

INTRODUCEŢI CODUL DE INTRARE AUTORIZAT

— E o cale de intrare, spuse ea.

Opt cifre erau deja afişate pe ecran. 24157817. Apoi, urmau şaisprezece spaţii goale care trebuiau completate cu codul de intrare.

— Şaisprezece goluri de umplut, spuse Montana. Dar care este codul de intrare?

— Alte numere, zise Hensleigh gânditoare. Trebuie să fie vreun cod numeric, un cod care urmează după cele opt numere care se află deja pe ecran.

— Însă, chiar dacă am putea descifra codul, cum îl introducem în spaţiile libere? întreba Montana.

Sarah Hensleigh se aplecă înainte şi apăsă pe primul buton negru de pe tastatură.

Numărul „1” apăru instantaneu pe ecran – în primul spaţiu liber.

Montana se încruntă.

— De unde ai ştiut asta?

Hensleigh ridică din umeri.

— Dacă această chestie are instrucţiuni scrise în engleză, atunci este făcută de mâna omului. Ceea ce înseamnă că şi tastatura este făcuta de mâna omului. Asta înseamnă că este

probabil o tastatură obişnuită, cu numere puse pe ea ca la un calculator sau telefon. Cine ştie, poate că tipii care au construit-o pur şi simplu nu au avut timp să pună numere pe ea.

Hensleigh apăsă al doilea buton.

Un „2” apăru în următorul spaţiu gol. Hensleigh zâmbi, teoria fiindu-i justificată.

Apoi, începu să şuşotească pentru sine.

— Un cod de şaisprezece cifre şi zece cifre din care să alegi. La naiba, vorbim de *trilioane* de combinaţii posibile.

— Crezi că poţi să-l spargi? întrebă Montana.

— Nu ştiu, spuse Hensleigh. Depinde de ce trebuie să însemne primele opt cifre şi dacă pot să-mi dau seama de asta.

În acel moment, Montana se aplecă în faţă şi apasă primul buton de paisprezece ori. Pe ecran, spaţiile goale se umplură rapid.

Ecranul scoase un bipăit brusc. Şi apoi, un nou mesaj apăru în partea de jos a ecranului:

24157817 1 2 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1

COD INTRODUS GREŞIT – INTRAREA REFUZATĂ
INTRODUCEŢI CODUL DE INTRARE AUTORIZAT

Apoi, ecranul se întoarse la imaginea iniţială, cu cele opt numere de la început şi cele şaisprezece spaţii goale.

Hensleigh îl privi pe Montana, perplexă.

— De unde ai ştiut asta?

Montana zâmbi.

— Îţi mai acordă o şansă dacă introduci un cod greşit. Asemenea majorităţii sistemelor militare codate.

În celalalt capăt al cavernei, Gant stătea ghemuită pe pământ lângă fisura pe care o descoperise la baza peretelui de gheaţă. Îşi îndreptă lanterna către interiorul fisurii orizontale.

Gant voia să afle mai multe despre această cavernă. Era ceva legat de caverna în sine şi de „nava spaţială” creată de mâinile omului pe care o găsiseră în ea, care o făcea să se întrebe…

Gant privi în fisură. În lumina lanternei, observă o peşteră. O peşteră rotundă, cu pereţi de gheaţă, care părea că se întinde

spre dreapta. Podeaua peşterii se afla la aproximativ un metru şi jumătate sub ea.

Gant se întinse pe spate şi-şi făcu loc prin fisură. Începu să coboare pe podeaua acestei peşteri noi.

Şi apoi, brusc, fără avertisment, gheaţa de sub ea cedă şi Gant căzu neajutorată pe podeaua peşterii.

Buf…!

Sunetul aterizării sale pe podeaua peşterii reverberă peste tot în jur. Sunase ca şi cum cineva ar fi lovit o bucată de oţel cu un baros.

Gant îngheţă.

Oţel?

Şi apoi, încet – foarte încet –, privi către podeaua de sub ea.

Aceasta era acoperită cu un strat subţire de gheaţă, însă Gant putu vedea totul clar. Ochii i se măriră.

Observa mai întâi niturile – domuri mici şi rotunde pe un fundal gri-închis.

Era metal.

Metal gros, armat.

Gant îşi roti lanterna în jurul peşterii micuţe. Avea o formă cilindrică – asemenea unui tunel de tren – cu un plafon înalt, rotund, care se înălţa deasupra fisurii orizontale prin care pătrunsese ea. Fisura orizontală se afla aproape la jumătatea înălţimii peretelui. De fapt, Gant aproape că putea vedea *prin* peretele gros de gheaţă de deasupra fisurii, ca şi cum ar fi fost sticlă transparentă.

Îşi roti lanterna în jur şi o îndreptă către tunelul care se îndepărta de ea.

Şi apoi, o văzu.

Arata ca un fel de uşă, făcută din oţel greu, de culoare gri. Era fixata în gheaţă şi era acoperită în întregime de gheaţă şi ţurţuri. Arăta ca o uşă a unei nave sau a unui submarin – solidă, prinsă într-un perete masiv de metal.

— Isuse Hristoase, murmură Gant.

*

Pete Cameron sună la biroul *Post* din Washington D.C. pentru a treia oară. Stătea în camera de zi a lui Andrew Trent.

Într-un final, Alison răspunse.

Cameron spuse:

— Unde ai fost? Te-am sunat toată după-amiaza.

— N-o să-ţi vină să crezi ce am descoperit, zise Alison.

Îi povesti ce descoperise în baza de date a bibliotecilor din toate statele: faptul că referinţele privind latitudinea şi longitudinea pe care le preluase Cameron de la SETI se refereau la locaţia unei staţii polare din Antarctica – staţia polară Wilkes.

Cameron îşi scoase notiţele originale de la vizita sa la SETI şi le urmări în timp ce Alison vorbea.

Apoi, Alison îi povesti despre oamenii de ştiinţă care locuiau la staţia polară şi despre lucrările şi cărţile pe care le scriseseră, îi povesti şi despre Biblioteca Congresului şi despre *Studiul preliminar* al lui C.M. Waitzkin.

— A fost împrumutată sub semnătură unui anumit O. Niemeyer, în 1979, spuse Alison.

Cameron se încrunta.

— Niemeyer? *Otto* Niemeyer? Nu a făcut parte din Statul-Major Reunit în perioada lui Nixon?

— Şi în perioada lui Carter, spuse Alison.

Andrew Trent intră în camera de zi.

— A rostit cineva numele Niemeyer?

— Da, spuse Cameron. Otto Niemeyer. Îl cunoşti?

— Am auzit de el, răspunse Trent. Făcea parte din Forţele Aeriene. Colonel plin. S-a urcat într-un avion în 1979 şi nu s-a mai întors.

— El este, spuse Alison prin telefon. Hei, cu cine eşti?

— Cu Andrew Wilcox, zise Cameron, privindu-l pe Trent.

— Oh, bună, Andrew, îmi pare bine să te cunosc, făcu Alison. Şi, da, ai dreptate. Niemeyer s-a urcat într-un avion Boeing 727 al Forţelor Aeriene la Baza Forţelor Aeriene Andrews în noaptea de 30 decembrie 1979, îndreptându-se către o destinaţie *necunoscută.* Nu s-a mai întors niciodată.

— Nu există nicio înregistrare referitoare la locul în care s-a dus? întrebă Pete.

— Astea sunt informaţii secrete, iubire, spuse Alison. Secrete. *Am reuşit* totuşi să obţin o poveste a vieţii lui. Niemeyer pilota avioane Phantom în Vietnam. A fost doborât deasupra Deltei Mekong în 1965. A fost prizonier de război timp de un an. A avut ambele picioare rupte. A fost salvat în 1966. A desfăşurat muncă de birou la Pentagon după aceea. A condus Divizia de Achiziţii a USAF[25] timp de şase ani, din 1968 până în 1974. A fost numit în cadrul Statului-Major Reunit în 1972 de către Nixon şi a continuat să deţină această calitate în perioada lui Carter.

Se pare ca Niemeyer a participat la proiectul secret din 1977. A făcut parte din comitetul de selecţie al Forţelor Aeriene care a ales bombardierul invizibil B-2, creat de Northrop-Boeing. Dar în înregistrările oficiale se arata că Niemeyer a votat pentru *cel care a pierdut* licitaţia, un consorţiu format din General Aeronautics şi o societate de electronice micuţă din California, numită Entertech Ltd.

Pete Cameron întrebă:

— Şi, de ce ar fi furat un studiu topografic preliminar despre o anumită staţie de cercetare universitară din Antarctica?

— Vezi tu, asta este problema, spuse Alison. Nu cred că este aceeaşi staţie.

— Poftim?

Alison explică:

— Ascultă, citeam din cartea asta pe care mi-am cumpărat-o, scrisă de unul dintre tipii ăştia din Antarctica, unul pe nume Brian Hensleigh. Conform spuselor lui, staţia polară Wilkes a fost construită în 1991.

— Aha.

— Însă Niemeyer a dispărut în 1979.

— Deci, ce vrei să spui? întreba Pete.

— Ce vreau să spun este că Niemeyer căuta altă staţie din

[25] USAF – United States Air Forces – Forţele Aeriene ale Statelor Unite

acea locaţie, cu doisprezece ani *înainte* ca americanii să proiecteze staţia polară Wilkes. Alison făcu o pauză. Pete, cred că au fost *două* staţii. Două staţii construite pe *aceeaşi bucată de teren.* Una în 1978 – cea pentru care a fost făcut un studiu topografic de către C.M. Waitzkin – şi alta în 1991.

Pete Cameron se aplecă înainte şi spuse:

— Ce vrei să spui, crezi că au construit a doua staţie *deasupra* primeia?

— Nu cred că cei care au construit a doua staţie – staţia polară Wilkes – au *ştiut* măcar de existenţa primeia, spuse Alison. Brian Hensleigh nu o menţionează *absolut deloc* în cartea sa.

— Deci, ce era? întrebă Pete. Mă refer la staţia lui Niemeyer.

— Cine ştie? răspunse Alison.

În acel moment, Andrew Trent văzu foaia de hârtie cu notiţele lui Pete în mâna acestuia, o luă şi începu s-o examineze.

Alison întrebă:

— Dar tu? Ai obţinut ceva demn de o ştire în călătoriile tale?

— Ai putea spune asta, răspunse Cameron, rememorând tot ce-i spusese Trent despre el, despre nimicirea unităţii sale, despre „moartea" sa oficială şi despre Grupul de Convergenţă a Informaţiilor.

— Hei, exclamă Trent brusc din cealaltă parte a camerei. Ridică notiţele lui Cameron de la SETI. De unde ai luat notiţele astea?

Pete întrerupse convorbirea cu Alison şi privi notiţele pe care le luase la SETI.

RECEPŢIONAT 134625
CONTACT PIERDUT – PERTURBARE IONOSFERICĂ
ECHIPA DE AVANGARDĂ
SCARECROW
-66,5
ÎNTRERUPERE A TRANSMISIEI RADIO DIN CAUZA
ERUPŢIEI SOLARE
115, 20 MINUTE, 12 SECUNDE EST
CUM A AJUNS ACOLO ATÂT DE – A DOUA ECHIPĂ
E PE DRUM

Pete îi povesti lui Trent despre vizita lui la SETI, că aceste notiţe reprezentau înregistrarea pe care o făcuse el despre ceea

ce fusese interceptat de undele telescopului radio de la SETI.

— Şi aceste coordonate, spuse Trent, arătând spre cuvintele „-66,5 şi 115,20 minute, 12 secunde est” se referă la o staţie de cercetare din Antarctica?

— Corect, confirmă Pete.

Trent îl privi cu atenţie pe Pete Cameron.

— Ştii ceva despre unităţile de recunoaştere ale marinei, domnule Cameron?

— Doar ceea ce mi-ai spus.

— Sunt o echipă de avangardă, spuse Trent.

— OK, zise Pete, văzând cuvintele „ECHIPĂ DE AVANGARDĂ” printre notele sale.

— Scarecrow… continuă Trent, privind notiţele.

Pete îşi mută privirea de la notiţe către Trent.

— Ce este Scarecrow? O operaţiune?

— Nu, răspunse Trent puţin prea brusc. Scarecrow este un bărbat. Un locotenent din infanteria marină. Un prieten de-al meu.

Pete Cameron aşteptă ca Trent să continue, însă acesta n-o făcu. Apoi, brusc, Trent îl privi pe Cameron în ochi.

— *Nenorocitul,* spuse Trent. Scarecrow este acolo.

— Ce vrei să spui? întrebă Alison câteva minute mai târziu. Crezi că la acea staţie sunt *soldaţi din infanteria marină?*

— Aşa credem, da, răspunse Cameron, agitat.

— Isuse, mai este o a doua echipa pe drum, spuse Trent, privind din nou notiţele. La naiba! Se întoarse către Cameron, închide o clipă. Trebuie să dau un telefon.

Cameron îi spuse lui Alison că o va suna el înapoi.

Trent formă rapid un număr. Cameron îl urmărea.

— Da, bună ziua, la Personal, vă rog, ceru Trent în telefon. Aşteptă o secundă, apoi spuse: Da, bună ziua, mă întrebam dacă mi-aţi putea spune unde l-aş putea găsi pe locotenentul Shane Schofield, vă rog. E o urgenţă de familie. Da, aştept.

Trent aşteptă un minut întreg înainte să revină cineva la telefon.

— Da, bună ziua, spuse Trent. Poftim? Ah, sunt cumnatul lui, Michael. Urmă o pauză. Oh, nu, spuse Trent încet. Oh, Dumnezeule. Da, mulţumesc. La revedere.

Trent trânti practic telefonul în furcă. Se întoarse către Cameron. La naiba!

— Ce este?

— Conform Departamentului de Personal din cadrul Corpului Puşcaşilor Marini al Statelor Unite, locotenentul Shane M. Schofield a *murit* într-un accident de instrucţie din Pacificul de Sud la ora 9.30, ieri-dimineaţă. Chiar în acest moment se fac aranjamente pentru a-i contacta familia.

Cameron se încruntă.

— E mort?

— Conform spuselor lor, da, rosti Trent încet. Însă asta nu înseamnă neapărat că este adevărat, nu-i aşa? Trent făcu o pauză. Cea de-a doua echipă…

— Ce-i cu ea?

— Există o echipă secundară care se afla pe drum spre staţia polară Wilkes chiar acum, corect?

— Da…

— Şi, conform Corpului Puşcaşilor Marini ai Statelor Unite, Shane Schofield este deja mort, nu?

— Da…

Trent se gândi mult timp la asta. Apoi, îşi ridică brusc privirea.

— Schofield a descoperit ceva. O să-l ucidă.

Cameron o prinse din nou la telefon pe Alison.

— Repede, trimite acum, spuse el.

— În regulă. În regula. Aşteaptă o secundă, iubitule, zise Alison.

Cameron auzi zgomotul produs de taste la celălalt capăt al liniei.

— OK, o trimit chiar acum, reveni Alison.

În cealaltă parte a camerei de zi, Trent îşi porni computerul. Trecu prin mai multe ecrane şi ajunse la cel pentru e-mail.

O bară micuţă din partea de jos a ecranului clipi: AVEŢI UN MESAJ NOU.

Trent deschise e-mailul.

Pe ecran apăru imediat o listă:

BAZA DE DATE A BIBLIOTECILOR DIN TOATE STATELE
CĂUTARE DUPĂ CUVÂNT-CHEIE
SECVENŢA DE CĂUTARE UTILIZATĂ:

LATITUDINE -66,5°
LONGITUDINE 115° 20’ 12”

NR. DE INTRĂRI GĂSITE: 6

TITLUL/ AUTORUL/ LOCAŢIA/ ANUL
TEZĂ DE DOCTORAT/ LLEWELLYN, D.K./ STANFORD, CT/1998
TEZĂ DE DOCTORAT/ AUSTIN, B.E./ STANFORD, CT/1997
TEZĂ POST-DOCTORALĂ/ HENSLEIGH, S.T./ USC, CA/1997
LUCRARE DE CERCETARE PENTRU ACORDAREA TITULATURII DE CERCETĂTOR/ HENSLEIGH, B.M./ HARVARD, MA/1996
„CRUCIADA GHEŢII- REFLECŢII ASUPRA UNUI AN PETRECUT ÎN ANTARCTICA”/ HENSLEIGH, B.M./ HARVARD, MA; AVAIL: AML/1995
STUDIU PRELIMINAR/ WAITZKIN, C.M./ LIBCONG/1978

Era lista pe care o luase Alison din baza de date a Bibliotecilor din toate Statele. Lista cu fiecare lucrare care se referea la latitudinea -66,5 grade şi longitudinea 115 grade 20 minute 12 secunde.

— În regulă, spuse Pete.

— Ce-o sa faci cu ea? se auzi vocea lui Alison prin interfonul telefonului.

— Vom folosi această listă pentru a le găsi adresele, spuse Trent, tastând rapid. Adresa de e-mail a cercetătorilor din Antarctica, ca să-i putem trimite un mesaj lui Schofield.

— Ne gândim că majoritatea profesorilor universitari au adresă de e-mail, spuse Pete, şi sperăm că staţia polară Wilkes este legata la un telefon prin satelit ca mesajul să poată ajunge la destinaţie.

Brusc, Trent spuse:

— În regula, am obţinut una! Hensleigh, Sarah T. Adresa de e-mail este la USC[26] în California, însă a fost transferată către o adresă externă: sarahhensleigh@wilkes.edu.us. Asta este!

Trent continuă să tasteze.

— În regulă, spuse el un minut mai târziu. Excelent. Au o adresă universală acolo: allwilkes@wilkes.edu.us. Excelent. Acum putem trimite un e-mail oricărei persoane care are un computer în acea staţie.

— Fă-o! zise Cameron.

[26] USC – University of Southern California – Universitatea Californiei de Sud.

Trent tastă un mesaj şi când termină, apăsă cu putere butonul „TRIMITE”.

*

Libby Gant stătea în faţa uşii mari de oţel fixate în micul tunel de gheaţă.

Avea ataşată o roată de presiune ruginită. Destul de greu, Gant o întoarse. O roti de trei ori.

Şi apoi, brusc, auzi un zgomot puternic din interiorul uşii masive de oţel şi aceasta se întredeschise cu un scârţâit.

Gant deschise larg uşa şi îndreptă lanterna spre interior.

— Oau! exclama ea.

Semăna cu un hangar. Era atât de mare, încât lanterna lui Gant nu era suficient de puternică pentru a vedea celalalt capăt, însă putea vedea suficient de mult.

Zărea pereţii.

Pereţi făcuţi de mâna omului.

Pereţi de oţel, cu grinzi grele, ranforsate, care susţineau un tavan înalt de aluminiu. Braţe imense, galbene, robotizate, stăteau tăcute în întuneric, acoperite de gheaţă. Lumini cu halogen înconjurau tavanul. Pe podea, în faţa ei, se aflau nişte grinzi metalice dispuse în unghiuri ciudate. Gant observă că mai multe dintre ele aveau urme zimţate la capete – fuseseră rupte în două. Totul era acoperit de un strat de gheaţă.

Gant observa o bucata de hârtie la picioarele ei. O ridică. Era îngheţată tun, însă încă se mai putea citi antetul. Scria: ENTERTECH LTD.

Gant se întoarse la tunelul micuţ care ducea înapoi către caverna principală. Îi strigă pe Montana şi pe Hensleigh.

Câteva minute mai târziu, Montana se strecură prin fisura orizontala şi păşi alături de Gant în imensul hangar subteran.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă el.

Intrară în hangar, lanternele lor formând raze de lumină.

Montana se îndreptă spre stânga. Gant, spre dreapta.

Gant ajunse la o structură de tip birou care părea acoperită în întregime de zăpadă. Uşa biroului se deschise cu un scârţâit puternic şi încet, foarte încet, Gant păşi înăuntru.

Pe podeaua biroului zăcea un cadavru.

Un bărbat.

Ochii îi erau închişi şi era dezbrăcat. Pielea i se făcuse albastră. Părea că doarme.

Gant observă o masă în cealaltă partea a biroului şi ceva pe ea. Îndreptându-se într-acolo, observă că era vorba despre un fel de carte, cu coperta din piele.

Restul mesei era gol. Gant se gândi că era ca şi cum cineva ar fi lăsat-o acolo *intenţionat,* ca să fie primul lucru pe care l-ar fi găsit un vizitator.

Gant luă cartea. Era acoperită cu un strat de gheaţă, iar paginile erau dure, asemenea cartonului.

O deschise.

Părea a fi un fel de jurnal.

Citi o însemnare de pe la început.

> 2 iunie 1978
>
> Lucrurile merg bine. Însă este atât de frig! Nu pot să cred că ne-au adus până aici ca să construim un nenorocit de avion de asalt! Vremea de afară este îngrozitoare. Condiţii de viscol. Din fericire, hangarul nostru este construit sub suprafaţă, aşa că vremea nu ne afectează. Ironia tristă este că *avem nevoie* de frig. Nucleul de plutoniu al sistemului îşi menţine calitatea mai mult timp la temperaturi mai joase…

Gant înaintă la o pagină care nu era prea departe de finalul jurnalului.

> 15 februarie 1980
>
> Nu vine nimeni. Acum sunt sigur de asta. Bill Holden a murit ieri, iar lui Pat Anderson am fost nevoiţi să-i tăiem mâinile, atât de îngheţate erau.
>
> Au trecut două luni deja de când ne-a lovit cutremurul şi am renunţat la orice speranţă de salvare. Cineva a spus că bătrânul Niemeyer trebuia să vină aici în decembrie, însă nu a apărut.

Când mă duc seara la culcare, mă întreb dacă mai ştie şi altcineva în afara de Niemeyer că suntem aici.

Gant dădu nişte pagini înapoi, uitându-se după ceva. Găsi ceea ce căuta cam pe la mijlocul jurnalului.

20 decembrie 1979

Nu ştiu unde mă aflu. Am fost loviţi de un cutremur ieri, cel mai mare nenorocit de cutremur care s-a văzut vreodată. A fost ca şi cum pământul s-a deschis şi ne-a înghiţit cu totul.

Eram jos în hangar când s-a întâmplat, lucrând la pasăre.

Mai întâi, pământul a început să se clatine şi apoi, brusc, un perete masiv de gheaţă a ţâşnit pur şi simplu din pământ şi a rupt hangarul în două. Şi apoi, păream că suntem în cădere. Cădeam şi tot cădeam. Bucăţi masive din platforma de gheaţă (fiecare dintre ele de mărimea unei clădiri, după estimările mele) ne-a lovit de fiecare parte, în timp ce eram absorbiţi în pământ – le-am văzut făcând găuri enorme în tavanul hangarului. BUM! BUM! BUM! Cutremurul trebuie să fi făcut o gaură enormă sub staţie şi noi am căzut pur şi simplu în ea.

Am continuat să cădem. Tot mai jos. Ne clătinam şi cădeam. Unul dintre marile braţe robotizate a căzut peste Doug Myers, l-a omorât...

Gant rămase perplexă.

Acest „hangar” fusese o staţie polară.

O staţie polară care fusese creată în cel mai mare secret pentru a construi un fel de avion – un avion care utiliza plutoniul, observă Gant. Dar se părea că această staţie fusese iniţial construită la suprafaţă – sau, mai degrabă, îngropată exact sub suprafaţă, asemenea staţiei polare Wilkes – până când un cutremur a lovit-o şi a înghiţit-o în subteran.

Gant dădu paginile până ajunse la ultima filă din jurnal.

17 martie 1980

Sunt ultimul rămas în viaţă. Toţi colegii mei sunt morţi. Au trecut acum aproape trei luni de când ne-a lovit cutremurul şi ştiu că nu vine nimeni. Mâna mea stângă îngheaţă şi este pătrunsă de cangrenă. Nu-mi mai pot simţi picioarele.

Nu pot continua. Am de gând să mă dezbrac complet şi să mă întind pe gheaţa. Nu ar trebui sa dureze mai mult de câteva minute. Dacă va citi cineva acest jurnal în viitor, să ştie că numele meu a fost Simon Wayne Daniels. Am fost specialist în electronică aviatică pentru Entertech Ltd. Soţia mea, Lily, locuieşte în Palmdale, deşi nu ştiu dacă va mai fi acolo când citiţi asta. Vă rog să o căutaţi şi să-i spuneţi că am iubit-o şi că-mi pare rău că nu am putut să-i spun unde m-am dus.

Este atât de frig!

Gant privi cadavrul dezbrăcat de la picioarele sale.

Simon Wayne Daniels.

Simţi un val de tristeţe pentru el. Murise aici, singur. Îngropat de viu în acest mormânt rece, îngheţat.

Şi apoi, brusc, în interfonul din casca îi explodă vocea lui Santa Cruz, zdruncinându-i gândurile:

— Montana! Fox! Veniţi încoace! Veniţi aici imediat! Văd scafandri inamici! Repet! Scafandri inamici sunt pe cale să pătrundă în cavernă!

*

Echipa de scafandri SAS îşi croi drum pe sub apă în susul tunelului de gheaţă cu ajutorul unor sănii subacvatice. Erau opt şi, datorită săniilor lor subacvatice cu două elici, se mişcau rapid prin apă. Erau îmbrăcaţi cu toţii în negru.

— Baza. Aici echipa de scafandri. Răspunde, spuse scafandrul-şef în comunicatorul său din cască.

— Echipa de scafandri, aici Baza, se auzi vocea lui Barnaby prin interfon. Raportaţi.

— Baza, ora este 19.56. Timpul de scufundare de la părăsirea clopotului de scufundare este de cincizeci şi patru de minute. Putem vedea suprafaţa. Pătrundem în cavernă.

— Echipa de scafandri, aveţi grijă. Avem informaţii că sunt patru agenţi ostili în interiorul cavernei care vă aşteaptă. Repet, sunt patru agenţi ostili în interiorul cavernei şi vă aşteaptă. Acţionaţi corespunzător.

— Am recepţionat, Baza. Aşa vom face. Echipa de scufundare, terminat.

Gant şi Montana se întoarseră în grabă în interiorul cavernei principale.

Veniră lângă Santa Cruz, care manevra puştile MP-5 montate pe tripod. Acesta le arătă spre interiorul bazinului.

Prin apa limpede, albastră, se puteau observa înălţându-se mai multe umbre negre, ameninţătoare.

Cei trei soldaţi din infanteria marină se poziţionară în spatele mai multor bolovani, cu puştile MP-5 în mâini. Montana îi spuse lui Sarah Hensleigh să stea în spatele lui şi să rămână la pământ.

— Nu fiţi nerăbdători, se auzi vocea lui Montana prin interfonul din cască. Aşteptaţi-i să spargă suprafaţa. Nu are niciun sens să trageţi în apă.

— Am înţeles, spuse Gant când văzu prima umbră ridicându-se încet în apă, către suprafaţă.

Un scafandru. Pe o sanie subacvatică.

Se apropie tot mai mult, tot mai sus, până când, în mod straniu, se opri chiar sub suprafaţă.

Gant se încruntă.

Scafandrul se oprise pur şi simplu acolo, la aproximativ 30 de centimetri sub suprafaţa apei.

„Ce făcea…?”

Şi apoi, brusc, mâna scafandrului ţâşni brusc din apă şi Gant văzu imediat obiectul pe care-l ţinea în mână.

— Încărcătură cu nitrogen! ţipă Gant. Adăpostiţi-vă!

Scafandrul aruncă încărcătură cu nitrogen şi aceasta se lovi de podeaua dură, îngheţată, a cavernei. Gant şi ceilalţi soldaţi din infanteria marină se adăpostiră cu toţii în spatele bolovanilor lor.

Încărcătura cu nitrogen explodă.

Azotul lichid foarte rece acoperi totul în jur. Substanţa albastră, lipicioasă, se lovi de bolovanii în spatele cărora se ascunseseră soldaţii din infanteria marină, şi se împrăştie pe pereţii cavernei. O parte din ea lovi chiar şi nava neagră, mare, din mijlocul peşterii enorme.

Era diversiunea perfectă.

Pentru că imediat ce încărcătura cu nitrogen explodă, primul soldat SAS ieşi din apă cu puşca lipită de umăr şi cu degetul pe trăgaci.

*

Clopotul de scufundare aproape ajunsese la suprafaţă. Îşi continua înălţarea uşoară.

„Un comandant nervos, care acţionează sub influenţa furiei sau frustrării, îşi va conduce aproape sigur unitatea spre pieire.”

Cuvintele lui Trevor Barnaby se auzeau ca un ecou în mintea lui Shane Schofield. Schofield le ignoră.

După ce-l văzuse pe Barnaby dându-l pe Book Riley drept hrană balenelor ucigaşe, furia lui sporise în intensitate. Voia să-l omoare pe Barnaby. Voia să-i smulgă inima şi să i-o servească pe o...

Schofield îşi desprinse cablul din jurul taliei sale şi smulse cele două costume de scafandru groase din anii şaizeci de pe trup. Apoi, îşi scoase puşca MP-5 şi introduse un încărcător plin. Dacă nu-l omora pe Barnaby, măcar avea de gând să ucidă cât de mulţi putea.

În timp ce-şi pregătea puşca, Schofield observă un geamantan mic Samsonite pe unul dintre rafturile clopotului de scufundare. Îl deschise. Şi văzu un rând de încărcături albastre cu azot fixate în interiorul căptuşit al geamantanului, asemenea ouălor într-un carton.

„Soldaţii SAS trebuie să le fi lăsat aici când au coborât în peşteră, se gândi. Apoi luă una dintre încărcăturile cu nitrogen şi o puse în buzunar.

Schofield privi afară. Se părea că balenele ucigaşe dispăruseră pentru moment. Pentru o clipă, Schofield se întrebă unde se duseseră.

— Ce faci? întrebă Renshaw.

— Vei vedea, spuse Schofield, păşind de-a lungul bazinului circular de la baza clopotului de scufundare.

— Te duci *afară?* spuse Renshaw neîncrezător. Mă laşi *aici?*

— Vei fi în regula. Schofield îi aruncă lui Renshaw pistolul său Desert Eagle. Dacă vin după tine, foloseşte-l.

Renshaw prinse pistolul. Schofield nici măcar nu apucă să observe asta. Se întoarse şi, fără să privească măcar o clipă înapoi către Renshaw, păşi dincolo de puntea metalică a clopotului de scufundare şi se cufundă în apă.

Apa era aproape îngheţată, însă lui Schofield nu-i păsa.

Se ţinu în continuare de clopotul de scufundare şi urcă pe una dintre ţevile lui exterioare, ridicându-se pe tavanul său sferic.

Aproape că ajunseseră la nivelul staţiei.

Şi, imediat ce aveau să ajungă acolo, se gândi Schofield, imediat ce aveau să spargă suprafaţa, avea de gând să dea dramul celei mai mari rafale de focuri de armă pe care o văzuseră soldaţii SAS vreodată – îndreptată în primul rând către Trevor J. Barnaby.

Clopotul de scufundare se înălţă prin apă, apropiindu-se de suprafaţă.

„În orice clipă”, se gândi Schofield, strângând în mână puşca MP-5.

„În orice clipă…”

Clopotul de scufundare sparse suprafaţa cu o lovitură puternică.

Şi acolo, stând în vârful lui, ţinându-se cu mâna de cablul vinclului său, se afla locotenentul Shane Schofield, cu puşca MP-5 ridicată.

Însă Schofield nu trase.

Se îngălbeni.

Pe toată puntea E erau aliniaţi cel puţin douăzeci de soldaţi SAS. Aceştia stăteau în cerc în jurul bazinului, înconjurând clopotul de scufundare.

Şi aveau toţi puştile îndreptate către Shane Schofield.

Barnaby ieşi din tunelul sudic, zâmbind. Schofield se întoarse şi-l văzu şi, în timp ce făcea asta, se înjură în gând, îşi înjura furia, impulsivitatea, pentru că ştiu acum că sub impulsul momentului, din cauza furiei pure pe care o simţise în urma morţii lui Book, tocmai făcuse cea mai mare greşeală din viaţa sa.

*

Shane Schofield îşi aruncă puşca MP-5 pe punte. Aceasta se lovi cu zgomot de puntea de metal. Soldaţii SAS prinseră clopotul de scufundare cu un cârlig lung şi-l traseră prin apă către punte.

Mintea lui Schofield lucra din nou şi cu o limpezime de cristal. În momentul în care spărsese suprafaţa şi văzuse trupele SAS cu puştile îndreptate către el, simţurile îi reveniseră cu toată forţa.

Spera din tot sufletul că Renshaw se ascunsese în interiorul clopotului de scufundare.

Schofield sări de pe clopotul de scufundare şi ateriză cu o bufnitura sonoră pe puntea E. Răsuflă uşurat pe ascuns când soldaţii SAS dădură drumul clopotului şi-l lăsară să plutească înapoi în centrul bazinului. Nu-l văzuseră pe Renshaw.

Apoi, doi soldaţi SAS masivi îl prinseră cu duritate pe Schofield, îi duseră mâinile la spate şi-i prinseră o pereche de cătuşe în jurul încheieturilor. Un alt soldat SAS îl percheziţionă cu atenţie şi-i scoase încărcătură cu nitrogen din buzunar. Luă, de asemenea, şi Maghook-ul lui Schofield.

Trevor Barnaby veni lângă el.

— Aşadar, Scarecrow. În sfârşit, ne întâlnim. Mă bucur să te văd din nou.

Schofield nu spuse nimic. Observă că Barnaby purta un costum de scafandru negru.

„Plănuieşte să mai trimită o echipa în peşteră, se gândi Schofield, şi se va duce şi el.”

— Ne-ai urmărit din clopotul de scufundare, nu-i aşa? spuse Barnaby, rânjind. Însă şi noi te-am urmărit.

Barnaby zâmbi în timp ce-i arăta un aparat mic, gri, montat pe marginea bazinului. Arăta ca un fel de cameră, îndreptată spre apă.

— Nu lăsăm niciodată vreun flanc descoperit, spuse Barnaby.

Dintre toţi oamenii, tu ar trebui să ştii asta.

Schofield nu spuse nimic.

Barnaby începu să se plimbe.

— Ştii, când mi s-a spus că tu conduci forţa americană de protecţie în cadrul acestei misiuni, am sperat că vom avea ocazia să ne întâlnim. Însă, atunci când am sosit, *tu* ai dat bir cu fugiţii. Barnaby se opri din mers. Şi apoi, mi s-a spus că fuseseşi văzut ultima oară zburând de pe un munte într-un aeroglisor şi, brusc, am fost sigur că nu aveam să ne întâlnim.

Schofield nu spuse nimic.

— Însă acum, ei bine, Barnaby clătină din cap, sunt atât de bucuros că m-am înşelat. Ce plăcere să te văd din nou! E cu adevărat păcat că trebuie să ne întâlnim în aceste circumstanţe.

— De ce? întrebă Schofield, vorbind pentru prima oară.

— Pentru că înseamnă că unul din noi trebuie să moară.

— Condoleanţe pentru familia ta, spuse Schofield.

— Aha, exclamă Barnaby. Puţină rezistenţă. Îmi place asta. Asta mi-a plăcut întotdeauna la tine, Scarecrow. Ai *lupta* în sânge. Poate că nu eşti cel mai bun strateg din lume, însă eşti un nenorocit al naibii de hotărât. Dacă nu te prinzi de ceva imediat, te pui pe muncă şi înveţi. Şi dacă eşti pe picior greşit, nu te dai bătut niciodată. În zilele noastre nu se poate *cumpăra* un asemenea curaj.

Schofield nu spuse nimic.

— Fii tare, Scarecrow! Să-ţi spun drept, nu ai fi putut câştiga *niciodată* această cruciadă. Ai fost împiedicat de la început. Nici măcar propriii oameni nu ţi-au fost loiali.

Barnaby se întoarse să-l privească pe Snake Kaplan în partea îndepărtată a bazinului. Schofield se întoarse şi el.

— Ai vrea să-l omori, nu-i aşa? întrebă Barnaby, privindu-l pe Snake.

Schofield nu spuse nimic.

Barnaby păru că se gândeşte pentru o clipă la ceva. Când se întoarse din nou spre Schofield, avea o strălucire în ochi.

— Ştii ce, continuă el, îţi voi acorda şansa să faci exact asta. O şansă sportivă, bineînţeles, însă tot şansă este.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, de vreme ce oricum vă voi ucide pe amândoi, mă gândesc că aş putea la fel de bine să vă las pe voi să decideţi

cine va fi dat prada leilor şi cine va muri pe propriile picioare.

Schofield se încruntă pentru o clipă, neînţelegând, şi apoi privi înapoi către bazin. Văzu înotătoarea dorsală înaltă a uneia dintre balenele ucigaşe tăind apa în direcţia lui.

Balenele ucigaşe se întorseseră.

— Descătuşează-l, strigă Barnaby soldaţilor SAS care-l păzeau pe Snake. Domnilor, către camera de foraj.

Cu mâinile încătuşate la spate, Schofield fu condus prin tunelul sudic al punţii E. Păşind pe lângă magazie, aruncă o privire scurtă în interior.

Magazia era goală.

Mother nu mai era.

Însă Barnaby nu spusese nimic despre Mother mai înainte.

Nu o găsiseră.

Bărbaţii SAS îl conduseră pe Schofield de-a lungul coridorului îngust şi-l împinseră în camera de foraj. Schofield intră împleticindu-se şi se răsuci rapid.

Snake fu aruncat în camera de foraj câteva secunde mai târziu. Îi fuseseră scoase cătuşele.

Schofield privi camera din jurul lui. În mijlocul ei se afla aparatul negru, masiv, de foraj. Arăta ca o sondă petrolieră în miniatură, cu un burghiu spiral suspendat în mijlocul unei instalaţii scheletice negre. Schofield bănui că sonda făcea parte din maşina care fora în gheaţă şi obţinea carotele.

Însă, de cealaltă parte a maşinii de foraj, Schofield observă altceva.

Un cadavru.

Întins pe podea.

Era corpul încovrigat, acoperit de sânge al lui Jean Petard, neatins de când Petard fusese sfâşiat de furtuna de şrapnel a propriilor mine Claymore, câteva ore mai devreme…

— Domnilor, spuse Barnaby brusc, din uşa. Era singura cale de intrare şi de ieşire din cameră. Va veţi lupta pentru privilegiul de a trai. Ma voi întoarce în cinci minute. Când mă întorc, mă aştept ca unul din voi să fie mort. Dacă, după aceasta perioada, amândoi sunteţi vii, vă voi împuşca eu însumi pe amândoi. Dacă, pe de altă parte, unul din voi este mort, cel care supravieţuieşte va avea ocazia să mai trăiască puţin şi să moară într-o manieră

mai nobilă. Întrebări?

Schofield spuse:

— Cum rămâne cu cătuşele astea?

Mâinile îi erau încătuşate încă la spate. Ale lui Snake erau libere.

— Ce-i cu ele? întrebă Barnaby. Alte întrebări?

Nu mai urmă nicio întrebare.

— Atunci, faceţi cum doriţi, zise Barnaby, înainte să plece din cameră şi să închidă uşa în urma lui, încuind-o.

Schofield se întoarse imediat către Snake.

— În regulă, ascultă, trebuie să găsim o cale să…

Snake îl lovi puternic pe Schofield.

Acesta fu ridicat de la sol şi aruncat cu o forţă impresionantă în peretele din spatele lui. Se încovoie, gâfâi căutând aer şi-şi ridică privirea exact la timp ca să vadă palma deschisă a lui Snake venind în viteză către faţa lui. Se aplecă rapid şi mâna lui Snake lovi peretele.

Mintea lui Schofield începu să funcţioneze cu rapiditate. Snake tocmai îl atacase cu o mişcare standard de luptă corp la corp – o lovitură cu palma deschisă care avea menirea de a împinge nasul adversarului în creier, omorându-l.

Snake voia să-l omoare.

În cinci minute.

Cei doi bărbaţi erau încă aproape unul de celălalt, aşa că Schofield lovi puternic în sus cu genunchiul şi-l atinse pe Snake în vintre, după care sări de lângă perete. Odată îndepărtat de Snake şi de perete, sări rapid şi-şi aduse mâinile încătuşate înainte – sub picioare –, astfel că acum se aflau în faţa trupului.

Snake îl atacă scurt cu o serie de lovituri de pumn şi de picior. Schofield pară fiecare lovitură cu mâinile încătuşate şi cei doi bărbaţi se separară şi începură să se rotească unul în jurul celuilalt ca o pereche de feline mari.

Mintea lui Schofield lucra cu febrilitate. Snake va vrea să-l aducă la podea. Cât timp rămânea în picioare avea să fie în regulă – pentru că, şi cu mâinile încătuşate, tot putea para orice lovitură a lui Snake. Însă, dacă ar fi amândoi pe podea, totul s-ar sfârşi. Snake l-ar doborî imediat.

„Trebuie să rămân în picioare…”

„Trebuie sa rămân în picioare…”

Cei doi soldaţi din infanteria marină se încercuiau – de fiecare parte a aparatului negru de foraj din centrul camerei.

Brusc, Snake înşfăcă o bucată de oţel de pe podea şi îl lovi puternic pe Schofield cu ea. Acesta se aplecă, însă prea târziu, şi primi o lovitură laterală în partea stângă a capului. Văzu stele verzi pentru o clipă şi-şi pierdu echilibrul.

Snake fu pe el într-o clipă, lansându-se de-a lungul camerei, placându-l puternic, lovindu-l iar de perete.

Spatele lui Schofield se izbi de un întrerupător de pe perete şi, instantaneu, în partea cealaltă a camerei, burghiul vertical a maşinii de foraj se trezi dintr-odată la viaţă şi începu să se învârtă rapid. Emitea un zgomot ascuţit, şuierător, asemenea celui scos de un fierăstrău electric.

Snake îl trânti pe Schofield la pământ.

Nu!

Schofield atinse puternic podeaua şi se roti imediat…

…trezindu-se faţă în faţă cu Jean Petard.

Sau, cel puţin, cu ceea ce rămăsese din faţa lui Petard după ce fusese sfâşiată în bucăţele de detunătura minelor Claymore.

Şi apoi, în acel moment – în acea clipă fugară –, Schofield observă ceva în interiorul jachetei lui Petard.

O arbaletă.

Schofield îşi îndreptă cu disperare mâinile încătuşate către arbaletă. Îşi puse mâinile în jurul mânerului, îl prinse şi…

…apoi Snake îl placă puternic şi ambii bărbaţi alunecară pe podea şi se loviră de maşina de foraj din mijlocul camerei. Zgomotul burghiului care se învârtea le urlă în urechi.

Schofield era întins pe spate, pe podea. Snake îngenuncheat, deasupra lui.

Şi brusc, Schofield observă că încă mai avea arbaleta în mâini. Clipi. Trebuie să o fi ţinut strâns când Snake îl placase.

În acel moment, Snake îi aplică lui Schofield o lovitura năucitoare.

Schofield îşi auzi nasul spărgându-se şi văzu sângele explodând din faţa sa. Capul i se lovi de podea. Puternic.

Lumea se învârti şi, pentru o clipa, Schofield îşi pierdu cunoştinţa. Brusc, simţi un val de panică – dacă îşi pierdea complet cunoştinţa, totul avea să se sfârşească. Snake avea să-l

ucidă chiar acolo.

Schofield deschise din nou ochii şi primul lucru pe care-l văzu fu burghiul maşinii de foraj care se învârtea, planând la un metru deasupra capului său!

Era exact deasupra lui!

Văzu vârful cilindrului rotitor – vârful cu zimţi ascuţiţi – care era proiectat să taie gheaţa solidă.

Şi apoi, brusc, Schofield îl văzu pe Snake mişcându-se în faţa sondei, cu faţa contorsionată de furie şi apoi îi observă pumnul repezindu-se către faţa lui.

Schofield încercă să-şi ridice mâinile ca să se apere, însă acestea erau încătuşate încă, prinse sub corpul lui Snake. Schofield nu le putu ridica…

Lovitura îşi atinse ţinta…

Ceaţa se lăsă peste tot în jur. Schofield se luptă cu disperare să vadă ceva.

Îl văzu pe Snake retrăgându-şi iar mâna, pregătindu-se de ceea ce avea să fie cu siguranţă lovitura finală.

Şi apoi, observă ceva în partea dreaptă.

Întrerupătorul de pe perete care pornise maşina de foraj. Schofield observă trei butoane mari şi rotunde pe panoul de comandă.

Negru, roşu şi verde.

Şi apoi, cu o claritate surprinzătoare, cuvintele de pe butonul negru ieşiră brusc în evidenţă: COBORÂRE BURGHIU.

Schofield privi în sus spre Snake şi observă burghiul care se rotea rapid exact deasupra capului său.

Nu avea nicio şansă să folosească arbaleta împotriva lui Snake, însă dacă ar reuşi doar să-şi încline uşor mâinile, ar putea să…

— Snake, ştii ce?

— Ce?

— Nu te-am plăcut niciodată.

Şi, spunând asta, Schofield îşi ridică uşor mâinile încătuşate, îşi îndreptă arbaleta către butonul mare, negru de pe perete şi trase.

Săgeată parcurse distanţa într-o milisecundă şi…

…lovi butonul mare şi negru exact în centru – *împingându-l* în peretele din spatele lui –, exact atunci când Schofield îşi feri capul de maşina de foraj, şi burghiul, învârtindu-se cu o viteză

fenomenală, lovi cu putere ceafa lui Snake.

Schofield auzi scârţâitul greţos al oaselor care se sfărâmau, în timp ce corpul lui Snake era împins cu putere în jos – cu capul înainte – de greutatea burghiului şi apoi, brusc, înfiorător, burghiul – al cărui zumzăit ascuţit umplea camera – foră exact prin capul lui Snake, şi o avalanşa de pastă roşie şi gri se scurse din craniul său şi apoi, cu un trosnet final, burghiul ieşi prin partea cealaltă a capului lui Snake şi-şi continuă drumul în jos, prin gaura din gheaţa de dedesubt.

Încă ameţit din cauza luptei, Schofield se ridică în genunchi. Se îndepărtă de priveliştea hidoasă a corpului lui Snake pironit sub maşina de foraj stropită de sânge şi-şi puse repede arbaleta în buzunarul strâmt. Apoi, se întoarse şi începu să privească grăbit în jurul său, căutând orice fel de armă pe care o putea folosi…

Ochii i se opriră imediat asupra cadavrului lui Jean Petard, întins pe podea, în apropiere.

Încă gâfâind, Schofield se târî până la el şi îngenunche lângă cadavru. Începu să caute prin buzunarele francezului.

Câteva secunde mai târziu, scoase o grenadă dintr-unul dintre buzunarele lui Petard. Pe ea era scris: M8A3-STN.

Schofield ştiu imediat ce era.

O grenada de diversiune. Un bliţ.

Asemenea celor pe care soldaţii francezi de comando le utilizaseră mai devreme, în cursul dimineţii. Schofield puse grenada de diversiune în buzunarul de la piept.

Uşa de la camera de foraj fu deschisă la perete. Schofield căzu instantaneu înapoi pe podea, încercând să arate obosit, rănit.

Doi soldaţi SAS năvăliră în camera de foraj, cu armele ridicate. Trevor Barnaby intră la pas în urma lor.

Barnaby se crispă când văzu cadavrul lui Snake întins pe podea, cu faţa în jos, având capul prins sub aparatul masiv de foraj – împreună cu gaura roşie, largă, exact în mijlocul craniului.

— Oh, Scarecrow, zise Barnaby. Chiar a trebuit să-i faci *asta?*

Schofield încă gâfâia şi avea stropi mici de sânge împrăştiaţi pe faţă. Nu spuse nimic.

Barnaby clătină din cap. Părea aproape dezamăgit că Schofield nu fusese ucis de Snake.

— Scoateţi-l de aici, le spuse Barnaby încet celor doi soldaţi SAS din spatele lui. Domnule Nero.

— Da, domnule.
— Leagă-l.

*

Jos, în peşteră, o altă bătălie se dezlănţuise.

Imediat primul scafandru SAS ieşise afară din apă, un al doilea venise pe urmele lui.

Primul soldat SAS năvăli afară din apă, trăgând cu putere. Cel de-al doilea îl urmă, înaintând prin apa care-i ajungea până la genunchi, cu puşca ridicată când, brusc, fu tras violent în adâncuri.

Primul soldat – care ajunsese pe teren uscat, neştiind soarta pe care o avusese partenerul său – sări spre dreapta şi-l observă pe Montana, exact când Gant ieşi din spatele bolovanului său şi-l atacă din stânga.

Gant se întoarse şi văzu alţi soldaţi SAS ieşind la suprafaţă în bazin, cu săniile lor subacvatice.

Apoi, brusc, altceva îi atrase atenţia.

Mişcarea.

Un obiect mare, negru, ieşi dintr-una dintre găurile largi de trei metri, din peretele de gheaţă de deasupra bazinului, şi alunecă uşor în apă.

Gant rămase cu gura căscată.

Era un fel de animal.

Însă era atât de *mare.* Arăta ca o… *focă.* O focă masivă, uriaşă, enormă.

În acea clipă, o altă focă imensă ieşi dintr-o altă gaură din peretele de gheaţă. Şi apoi, alta. Şi alta. Alunecau din găurile lor şi săreau în bazin, ca o ploaie care cădea din toate părţile asupra echipei de scafandri SAS.

Gant îi urmări cu gura căscată.

Bazinul era acum o masă de bule, agitată şi înspumată. Brusc, un alt soldat SAS se duse la fund, înlocuit de o pata din propriul sânge. Şi apoi, dintr-odată, bărbatul de lângă el căzu cu faţa în

apă, în timp ce una dintre focile enorme se aruncă asupra lui din spate şi-l trase la fund. Gant văzu spatele lucios al animalului pentru o clipă, înainte să se scufunde împreună cu soldatul britanic.

Doi soldaţi SAS reuşiră să ajungă la mal. Însă focile îi urmară şi acolo. Unul din scafandri era în patru labe, făcându-şi drum pe gheaţă cu mâinile, încercând cu disperare să se îndepărteze de marginea apei, când o focă gigantică, de şapte tone, se aruncă din bazin exact în spatele lui.

Creatura masivă ateriză pe gheaţă la mai puţin de jumătate de metru în spatele lui şi pământul se clătină sub greutatea ei. Foca masivă se aruncă înainte şi-şi închise fălcile în jurul picioarelor bărbatului din SAS. Se auziră oase frângându-se. Bărbatul urlă.

Şi apoi, înainte să-şi dea măcar seama de ce se întâmpla, foca masivă începu să-l mănânce.

Brutal, cu muşcături puternice, crunte. Sunetul puternic de carne smulsă de pe os umplu caverna.

Gant privi scena într-o stare de groază tăcută.

Bărbaţii SAS ţipau. Focile lătrau. Câteva dintre ele începură să-şi mănânce victimele cât acestea erau încă în viaţă.

Gant pur şi simplu privea focile. Erau imense. Cel puţin la fel de mari ca balenele ucigaşe. Şi aveau boturi rotunde şi bulboase exact cum văzuse ea odată într-o carte.

Foci-elefant.

Gant observă că în grup mai erau şi două foci mai mici. Aceste animale mai mici aveau nişte dinţi deosebiţi – canini inferiori ciudaţi, alungiţi, care se înălţau din mandibulă *pe deasupra* buzei superioare, asemenea unei perechi de colţi întorşi invers.

Gant încercă să-şi amintească tot ce ştia despre focile-elefant. Asemenea balenelor ucigaşe, focile-elefant trăiau în grupuri mari, formate dintr-un mascul dominant, cunoscut sub numele de taur, şi un harem format din opt sau nouă femele, care erau toate mai mici decât taurul.

Gant simţi un fior când văzu sexul uneia dintre focile mari din faţa ei.

Acestea erau femelele din grup.

Cele două foci mai mici pe care le văzu erau puii lor. Pui *masculi,* observă Gant.

Gant se întrebă unde era taurul. Cu siguranţă avea să fie mai

mare decât aceste femele. Însă, dacă femelele erau atât de mari, cât de mare era el?

Mintea îi fu asaltată şi de alte întrebări.

De ce atacaseră? Gant ştia că focile-elefant puteau fi extraordinar de agresive, în special când teritoriul le era ameninţat.

Şi de ce acum? De ce le fusese permis lui Gant şi echipei sale să traverseze în siguranţă tunelul de gheaţă doar cu câteva ore mai devreme, în timp ce soldaţii SAS fuseseră atacaţi acum cu atâta violenţă?

Se auzi un urlet brusc, final, dinspre bazin, urmat de o cascadă de apă şi Gant privi din spatele bolovanului.

Urmă o linişte lungă, rece. Singurul sunet care se auzea era cel scos de valurile care se loveau de marginea bazinului.

Toţi scafandrii SAS erau morţi. Majoritatea focilor se aflau acum în interiorul cavernei, aplecate asupra victoriei lor – cadavrele soldaţilor SAS. În acel moment, Gant auzi o trosnitură greţoasă şi, întorcându-se, văzu că focile-elefant începuseră să-şi devoreze prada.

Această bătălie se încheiase într-adevăr.

*

Schofield stătea pe puntea bazinului din staţia polară Wilkes, cu mâinile încătuşate în faţa sa. Unul dintre soldaţii SAS era ocupat să lege cârligul Maghook-ului lui Schofield în jurul gleznelor acestuia. Schofield privi spre stânga şi văzu înotătoarea înaltă şi neagră a unei balene ucigaşe tăind apa murdară şi roşie a bazinului.

— Echipa de scufundare, raportaţi, spuse un operator radio al SAS în staţia de emisie-recepţie. Repet. Echipa de scufundare, răspundeţi.

— Vreun răspuns? întrebă Barnaby.

— Nu am primit niciun răspuns, domnule. Ultimul lucru pe care l-au spus a fost că erau pe cale să iasă la suprafaţa în interiorul cavernei.

Barnaby îi aruncă o privire lui Schofield.

— Mai încearcă, îi ceru operatorului radio. Apoi, se întoarse către Schofield. Oamenii tăi din cavernă trebuie să fi opus rezistenţă.

— Asta fac, replică Schofield.

— Deci, făcu Barnaby, vreo ultimă dorinţă din partea condamnatului? Doreşti să te legăm la ochi? O ţigară? O gură de coniac?

Iniţial, Schofield nu spuse nimic, pur şi simplu privi în jos, la încheieturile încătuşate.

Şi apoi, văzu.

Brusc, Schofield îşi ridică privirea.

— O ţigară, spuse el rapid, înghiţind. Vă rog.

— Domnule Nero. O ţigară pentru locotenent.

Nero înaintă şi-i oferi un pachet de ţigări lui Schofield. Acesta luă una cu mâinile-i încătuşate şi o duse la gură. Nero o aprinse. Schofield trase adânc şi speră din tot sufletul să nu-l fi văzut

nimeni înverzindu-se la faţă. Nu fumase niciodată în viaţa lui.

— În regulă, spuse Barnaby. E suficient. Domnilor, ridicaţi-l. Scarecrow, a fost o plăcere să te cunosc.

Schofield se legănă, cu capul în jos, deasupra bazinului. Plăcuţele de identificare de la gât îi căzură pe bărbie, strălucind argintii în lumina albă, artificială, a staţiei. Apa de sub el era pătată cu o nuanţă urâtă de roşu.

Sângele lui Book.

Schofield privi la clopotul de scufundare din centrul bazinului şi văzu faţa lui Renshaw într-unul dintre hublouri – văzu un singur ochi îngrozit privind înspre el.

Schofield atârna acolo, la un metru deasupra apei roşii, hidoase. Îşi duse calm ţigara la gură şi mai trase un fum.

Soldaţii SAS probabil îl consideraseră un act inutil de bravadă – însă, în timp ce ţigara îi atârna lui Schofield din gură, nu observară nicio clipa de făcea el cu mâinile.

Barnaby îl salută pe Schofield.

— *Rule Britannia,* Scarecrow.

— La naiba cu Britannia, replică Schofield.

— Domnule Nero, spuse Barnaby. Dă-i dramul!

Lângă scară, Nero apăsă un buton de pe lansatorul Maghook-ului. Lansatorul însuşi era încă prins între două trepte ale scării şi toată frânghia era întinsă la maximum peste podul retractabil de pe puntea C, creând acelaşi mecanism tip scripete care fusese folosit ca să-l coboare pe Book în apă.

Frânghia Maghook-ului începu să se depene.

Schofield începu să coboare spre apă.

Mâinile încă îi erau încătuşate în faţa corpului. Ţinea ţigara între degetele de la mâna dreaptă.

Capul îi intră primul în apa rece, murdară. Apoi, umerii. Apoi, pieptul, stomacul, coatele…

Însă, exact în momentul în care încheieturile îi erau pe cale să pătrundă sub apă, Schofield întoarse rapid ţigara între degete şi o îndrepta către cablul de detonare cu sulfura de magneziu înfăşurat în jurul lanţului de legătură dintre cătuşe.

Schofield văzuse cablul de detonare cu câteva clipe mai

înainte, când stătuse pe punte. Uitase că îl legase în jurul încheieturii mâinii în staţia Little America IV. Soldaţilor SAS trebuie să le fi scăpat când îl percheziţionaseră mai devreme şi-i luaseră toate armele.

Vârful aprins al ţigării atinse cablul cu doar o secundă înainte ca încheieturile lui Schofield să dispară sub suprafaţa apei.

Cablul de detonare se aprinse instantaneu, exact când încheieturile mâinilor lui Schofield dispăreau în apa întunecată, roşie.

Arse cu o lumina albă, strălucitoare, chiar şi sub apă, şi tăie cătuşele lui Schofield, la fel cum taie un cuţit untul. Dintr-odată, mâinile lui Schofield se despărţiră, libere.

În acel moment, o pereche de falci apărură prin apa roşie, tulbure, din jurul capului lui Schofield, şi acesta văzu ochiul enorm al unei balene ucigaşe privind exact spre el. Şi apoi, brusc, dispăru iar în adâncuri.

Inima lui Schofield bătea nebuneşte. Nu putea vedea nimic. Apa din jurul lui era impenetrabilă. Doar un nor murdar de roşu.

Şi apoi, brusc, o serie de clicuri ciudate începură să se audă prin apă în jurul lui.

Clic-clic.

Clic-clic.

Schofield se încruntă. Ce era? Balenele ucigaşe?

Şi apoi, îşi dădu seama.

Sonar.

La naiba!

Balenele ucigaşe foloseau emisii ca de sonar ca să-l găsească în apa murdară. Multe balene erau cunoscute pentru că utilizau sonarul – caşaloţii, balenele albastre, balenele ucigaşe. Principiul era simplu: balena producea un clic sonor cu limba, acesta călătorea prin apă, se lovea de orice obiect întâlnea şi se întorcea la balenă – dezvăluindu-i locaţia obiectului. Sonarele de pe submarinele construite de mâna omului operau pe baza aceluiaşi principiu.

Schofield căuta cu disperare prin ceaţa roşie din jurul lui – căuta balenele – când, brusc, una dintre ele ţâşni din ceaţă şi veni în viteză spre el.

Schofield ţipă sub apă, însă balena alunecă pe lângă el,

frecându-se uşor de partea laterală a corpului său.

În acel moment, Schofield îşi aminti ce-i spusese Renshaw mai devreme despre comportamentul de vânătoare al balenelor ucigaşe.

Trec pe lângă tine, atingându-te, ca să-şi revendice posesia.

Apoi, te mănâncă.

Schofield se întoarse pe verticală şi sparse suprafaţa apei. Îi auzi pe soldaţii SAS de pe puntea E ovaţionând. Îi ignoră, trase aer în piept şi pătrunse din nou sub apă.

Nu avea mult timp la dispoziţie. Balena ucigaşă care tocmai îşi reclamase prada avea să se întoarcă în orice clipă.

Prin apa roşie din jurul lui se auzi ecoul unor clicuri sonore.

Şi apoi, brusc, lui Schofield îi veni o idee.

Sonar…

„La naiba, se gândi Schofield pipăindu-şi buzunarele, îl mai am?”

Îl avea.

Scoase inhalatorul de plastic pentru astm al lui Kirsty Hensleigh din buzunar. Apăsă butonul de emisie şi un şir scurt de bule ţâşniră din inhalator.

„În regulă, am nevoie de o greutate. Am nevoie de ceva care să-l tragă în jos…”

Schofield le văzu imediat.

Îşi scoase rapid plăcuţele de identificare din oţel inoxidabil de la gât şi le legă lanţul în jurul butonului de emisie al inhalatorului ca să-l ţină sub apă.

Din inhalator începu să iasă un flux continuu de bule mari.

Schofield simţi apa din jurul lui mişcându-se şi legănându-se. Undeva, în întunecimea roşie a bazinului, acea balenă ucigaşă se întorcea după el.

Schofield dădu drumul rapid inhalatorului micuţ pentru astm, care era acum tras în jos de plăcuţele sale de identificare din oţel.

Inhalatorul se scufundă instantaneu, lăsând în urmă o dâră de bule mari, care se ridicau prin apă în spatele ei. După o clipă, coborî în ceaţa roşie, întunecată, şi Schofield îl pierdu din vedere.

O clipă mai târziu, balena ucigaşă ieşi cu un urlet din ceaţă, îndreptându-se exact către Schofield, cu fălcile larg deschise.

Schofield privi bestia masivă, albă cu negru şi se rugă lui

Dumnezeu să-şi fi amintit ceea ce trebuia.

Însă balena ucigaşă continua să vină. Veni spre el repede – înspăimântător de repede – şi, curând, Schofield nu mai putu vedea altceva decât dinţii şi limba ei, şi deschizătura fălcilor ei, şi apoi…

Fără nicio avertizare, balena ucigaşă se înclină brusc în apă şi porni în jos, urmărind inhalatorul pentru astm şi dâra lui de bule.

Schofield răsuflă uşurat.

Fugitiv, Schofield se gândi la sistemele de detectare cu sonar. Deşi se spune în general că sonarul se loveşte de un *obiect* din apă, acest lucru nu este adevărat în totalitate. Sonarul reflectă mai degrabă stratul microscopic de *aer* care se află între un obiect din apă şi apa în sine.

Aşadar, când Schofield scufundase inhalatorul de astm – lăsând în urma lui o dâră de bule de aer mari – crease, cel puţin în ceea ce o privea pe balena ucigaşă care folosea sonarul, o ţintă cu totul nouă. Balena trebuie să fi detectat şirul de bule cu clicurile sale şi să fi presupus că era *Schofield* care încerca să se îndepărteze. Aşadar, o luase pe urmele inhalatorului.

Schofield nu se mai gândi la asta.

Avea alte lucruri de făcut acum.

Băgă mâna în buzunarul de la piept şi scoase grenada de diversiune a lui Jean Petard. Scoase cuiul, numără până la trei şi apoi se ridica pe verticală în apă şi sparse suprafaţa. Aruncă apoi grenada de diversiune pe verticală în aer şi se lăsă iar sub apă, închizându-şi bine ochii.

La un metru şi jumătate deasupra suprafeţei bazinului, grenada de diversiune atinse zenitul zborului ei şi rămase în aer o fracţiune de secundă.

Apoi, explodă.

Trevor Barnaby văzu grenada sărind din apă. Îi trebui încă o secunda să-şi dea seama ce era, însă prea târziu.

Alături de toţi oamenii lui, Barnaby făcu cel mai natural lucru din lume când văzu un obiect străin ieşind din bazinul cu apă.

Îl privi.

Grenada de diversiune explodă asemenea unui bliţ enorm, orbindu-i pe toţi. Soldaţii SAS de pe puntea E urmăriră cu toţii

ciudăţenia, în timp ce o galaxie de stele şi pete solare se trezi la viaţă în ochii lor.

Schofield se ridică din nou în apă. Doar că de această dată, când sparse suprafaţa, avea în mâini arbaleta lui Petard reîncarnată şi gata de atac.

Ţinti rapid şi trase.

Săgeata arbaletei ţâşni de-a lungul punţii E şi-şi găsi ţinta. Se opri în lansatorul Maghook-ului, prins între treptele scării.

Lansatorul sări din poziţia în care se afla şi se desprinse de scară, alunecând către bazin. Când fusese prins între treptele scării, frânghia Maghook-ului era întinsă către podul retractabil de pe puntea C, la un unghi de 45 de grade. Acum, că se desprinsese de scară – şi, întrucât Schofield plutea în apă, astfel încât nu apăsa cu nicio greutate la celălalt capăt – lansatorul se balansă asemenea unui pendul peste bazin şi se opri în mâna lui Schofield, care îl aştepta.

„În regulă!”

Schofield privi în sus, către podul de pe puntea C. Frânghia Maghook-ului era acum întinsă peste pod asemenea unui sistem de scripeţi – partea care urca fiind paralelă cu cea care cobora.

Schofield prinse strâns mânerul Maghook-ului, apăsând butonul negru. Simţi instantaneu cum zboară, ieşind din apa murdară de sânge, pe măsură ce tamburul Maghook-ului îl ridica spre podul de pe puntea C, frânghia sa gonind peste pod, folosindu-l ca pe un sistem de scripeţi.

Schofield ajunse la pod şi se ridică pe el, exact când primii soldaţi SAS de pe puntea E se îndreptau către puştile-mitralieră.

Schofield nici măcar nu se uită la ei. El deja alerga pe pod când ei începură să tragă.

Schofield urcă pe scara dinspre puntea B, sărind câte două trepte o dată.

Când ajunse pe ceea ce mai rămăsese din pasarela punţii B, îşi reîncarcă arbaleta. Apoi, se îndrepta grăbit către tunelul estic, înspre camerele de locuit. Trebuia să o găsească pe Kirsty şi apoi o cale de a ieşi de aici.

Brusc, un soldat SAS ieşi de după colţ exact în faţa lui. Schofield îşi ridică arbaleta şi trase. Capul soldatului SAS sări înapoi când săgeata se opri în fruntea lui, iar picioarele îi cedară.

Schofield se duse repede lângă cadavru şi se ghemui lângă el.

Soldatul SAS avea un MP-5, un pistol Glock-7 şi două grenade albastre pe care Schofield le recunoscu ca fiind încărcături cu azot. Le luă pe toate. Soldatul mai avea şi o cască radio uşoară. Schofield o luă şi pe asta, şi-o puse pe cap şi alergă în josul tunelului.

„Kirsty. Kirsty."

Unde o ţineau? Schofield nu ştia. Presupunea că undeva pe puntea B, însă doar pentru că acolo se aflau camerele de locuit.

Schofield pătrunse în tunelul exterior circular de pe puntea B exact la timp ca să vadă doi soldaţi SAS alergând spre el. Aceştia îşi ridicară puştile-mitralieră exact când Schofield îşi înalţă ambele pistoale şi trase cu ele simultan. Cei doi soldaţi căzură la pământ într-o clipă.

Schofield nu se opri din mers când le percheziţionă cadavrele.

Se deplasă rapid de-a lungul coridorului circular, privind în dreapta şi-n stânga.

Brusc, o uşă din stânga lui se deschise şi apăru un alt soldat SAS, cu puşca ridicată. Reuşi să tragă un glonţ înainte ca armele lui Schofield să se trezească la viaţă şi să-l trimită pe soldat zburând înapoi în camera de unde venise.

Schofield pătrunse în cameră în urma lui. Era camera comună.

O observă instantaneu pe Kirsty. Mai văzu şi alţi doi soldaţi SAS care o îmbrânceau pe fetiţa către uşă.

Pătrunse în cameră cu grijă, ţinând ambele pistoale ridicate.

Când Kirsty îl văzu pe Schofield intrând în camera comună cu ambele pistoale ridicate, crezu că vede o fantomă.

Arăta îngrozitor.

Era ud până la piele; nasul îi era spart; faţa îi era zgâriată şi echipamentul de protecţie individuală era complet distrus.

Unul dintre soldaţii SAS din spatele lui Kirsty rămase stană de piatră când îl văzu pe Schofield intrând. O ţinu pe Kirsty în faţa lui, îi puse un pistol la cap, folosind-o pe post de scut.

— O omor, amice, spuse soldatul, calm. Jur pe nenorocitul de Hristos, o să pictez pereţii camerei ăsteia cu creierii ei.

— Kirsty, spuse Schofield, în timp ce-şi ridica pistolul la nivelul frunţii soldatului SAS, îndreptând în acelaşi timp MP-5-ul către capul celuilalt soldat.

— Da, răspunse Kirsty timid.

Schofield rosti sec:

— Închide ochii, iubito.

Kirsty închise ochii şi lumea în jurul ei se întunecă.

Şi apoi, brusc, auzi cele două bufnituri ale armelor şi nu ştiu ale cui arme trăseseră; apoi, brusc, căzu pe spate, aflată încă în strânsoarea bărbatului SAS care o prinsese ca să o folosească pe post de scut. Loviră puternic pământul şi Kirsty simţi că strânsoarea soldatului SAS slăbeşte.

Deschise ochii.

Cei doi soldaţi britanici erau întinşi pe podea lângă ea. Kirsty le văzu picioarele, taliile, piepturile…

— Nu te uita la ei, iubito, spuse Schofield, apropiindu-se de ea. Nu vrei să vezi asta.

Ea se întoarse şi-l privi pe Schofield. Acesta o prinse în braţe. Apoi, Kirsty îşi înfundă capul în umărul lui şi plânse.

*

— Haide. E timpul să plecăm de aici, spuse Schofield cu blândeţe.

Îşi reîncărcă rapid armele şi o prinse pe Kirsty de mână, părăsind împreună camera comună.

Alergară de-a lungul tunelului exterior curbat, îndreptându-se către pasajul estic. Dădură colţul.

Şi, brusc, Schofield se opri.

Văzu o cutie mare, dreptunghiulară, prinsă pe peretele din stânga sa. Pe ea erau scrise cuvintele: CUTIA DE SIGURANŢE.

„Cutia de siguranţe, se gândi Schofield. De aici trebuie să fi întrerupt francezii curentul mai devreme…”

Îi veni o idee.

Se răsuci pe călcâie şi văzu uşa Laboratorului de biotoxine în spatele lui. Lângă ea, văzu o altă uşă, pe care scria OFICIU.

„Da.”

Deschise uşa de la oficiu. În interior, văzu mopuri şi găleţi, şi rafturi vechi din lemn încărcate cu substanţe de curăţare. Luă un bidon de amoniac de pe unul dintre rafturi.

Ieşi din oficiu şi se îndreptă grăbit către cutia de siguranţe. Deschise larg uşa şi văzu o serie de fire, comutatoare şi siguranţe în interior.

Kirsty stătea ceva mai departe, în tunelul estic, privind spre puţul central al staţiei.

— Grăbeşte-te, şopti ea. Vin!

Schofield auzi voci în casca lui rechiziţionată de curând.

— … Hopkins, raportează…

— … ne ducem după fată…

— … echipa de pe perimetru, întoarceţi-vă la staţie, imediat. Avem o problema aici…

Schofield găsi rapid firul din cutia de siguranţe pe care-l căuta.

Trase izolaţia şi scoase la lumină firul de cupru. Apoi, cu patul pistolului, făcu o gaură în bidonul cu amoniac şi o poziţionă deasupra firului expus. Din bidon începu să curgă uşor un firicel de amoniac lichid, peste firul expus.

Picăturile de amoniac se loviră ritmic de fir.

Pic-pic. Pic-ic.

În acel moment, în ritmul picăturilor de amoniac care cădeau pe firul expus, fiecare bec din tunel – de fapt, fiecare lumină din întreaga staţie – începu să se aprindă şi să se stingă, asemenea unui bliţ. Se aprindea. Se stingea. Se aprindea. Se stingea.

În lumina intermitentă din tunelul, Schofield o prinse pe Kirsty de mâna şi împreună se îndreptară către puţul central. Odată ajunşi pe pasarelă, merseră în graba către cea mai apropiata scară dinspre puntea E.

Schofield alergă pe pasarela punţii A, îndreptându-se către intrarea principală în staţie. În jurul lui, staţia clipea în alb şi negru. Întuneric, lumină, întuneric, lumină.

„Dacă aş putea să ajung la aeroglisoarele britanice, se gândi el, poate aş putea să fug şi să ajung la McMurdo.”

Peste tot era mişcare. În staţie se auzeau strigăte, în timp ce umbrele soldaţilor SAS goneau de-a lungul pasarelelor în lumina intermitentă, căutându-l pe Schofield.

Acesta văzu că unii dintre soldaţii SAS încercaseră să-şi pună la ochi ochelari pentru vedere nocturnă.

Însă vederea nocturnă ar fi fost inutilă acum. Întrucât luminile din staţie se tot stingeau şi se aprindeau, oricine ar fi purtat ochelari pentru vedere nocturnă ar fi fost orbit atunci când luminile se *aprindeau* – adică la fiecare două secunde.

Schofield ajunse la pasajul care ducea la intrarea principală, exact când un soldat SAS intră în fugă în staţie, pătrunzând pe pasarelă. Bărbatul SAS se lovi de Schofield şi acesta fu aproape trântit peste balustrada pasarelei.

Soldatul SAS căzu la podea, se ridică în genunchi, îşi înălţă pistolul să tragă, însă Schofield îi dădu o lovitură puternică în falcă şi-l trimise direct pe pasarelă.

Când să păşească peste corpul prăvălit al soldatului, Schofield observă un săculeţ mare, negru, prins de umărul acestuia. Îl luă şi-l deschise.

Observă două recipiente argintii în interior. Două recipiente

argintii cu benzi verzi pictate în jurul lor.

„Încărcături de Tritonal 80/20.”

Schofield se încruntă.

Se întrebase mai devreme de ce aduseseră britanicii Tritonal pe staţia polară Wilkes. Tritonalul era un explozibil extrem de puternic, utilizat de obicei pentru demolări. De ce voia Barnaby să aducă aşa ceva aici?

Schofield luă săculeţul de pe umărul bărbatului inconştient.

Însă, în timp ce făcea asta, auzi strigăte din interiorul pasajului de la intrarea în staţie. Apoi, auzi paşi, după care zgomotul produs de îndepărtarea siguranţei puştilor MP-5.

Soldaţii SAS de afară, echipa de perimetru…

Se întorceau înăuntru!

— Kirsty! La pământ! ţipă Schofield.

Se întoarse rapid şi-şi ridică ambele pistoale, când primul soldat SAS pătrunse prin intrarea principală în staţia polară Wilkes.

Primul bărbat căzu sub o ploaie de gloanţe.

Al doilea şi al treilea învăţară din greşeala celui dintâi şi intrară în staţie trăgând.

— Înapoi, înăuntru! ţipă Schofield la Kirsty. Nu putem merge pe aici!

Schofield coborî pe cea mai apropiată scară, ferind-o pe Kirsty în spatele lui.

Ajunseră pe puntea B. Un glonţ se izbi de scară, lângă ochii lui Schofield.

Aceasta auzi din nou voci în cască:

— … unde naiba s-a dus…

— … a luat fata! I-a omorât pe Maurice, pe Hoddle şi pe Hopkins…

— … l-am văzut pe puntea A…

Şi apoi, Schofield auzi vocea lui Barnaby:

— Nero! Luminile! Aprinde-le sau stinge-le! Găseşte nenorocita aia de cutie de siguranţe!

Staţia era cuprinsă de haos, haos absolut. Nu aveau lumină stabilă, ci una intermitentă îngrozitoare, permanentă.

Schofield văzu umbre pe cealaltă parte a punţii B.

Nu putea merge acolo.

Privi peste puţul central şi, într-o clipă, ochii îi căzură pe podul retractabil de pe puntea C.

Podul de pe puntea C...

Îşi făcu rapid inventarul.

Avea un pistol Glock. Un MP-5. Însă nu era de ajuns ca să omoare douăzeci de soldaţi SAS.

Încă mai avea săculeţul pe care-l luase de la soldatul SAS care venise de afară. În el se aflau două încărcături de Tritonal. Mai avea şi cele două încărcături cu nitrogen pe care le luase de la primul soldat SAS pe care-l omorâse după ce sărise din apă.

— În regulă, zise Schofield, privind în jos la podul retractabil îngust de pe puntea de sub el. E timpul să punem capăt acestei situaţii.

În lumina intermitentă şi fantomatică a staţiei, Schofield şi Kirsty păşiră pe podul retractabil de pe puntea C.

Dacă i-ar fi observat cineva, i-ar fi văzut mergând până în mijlocul podului, pe Schofield lăsându-se într-un genunchi şi făcând ceva la pod timp de câteva minute.

Şi apoi, după ce termină, Schofield îngenunche lângă Kirsty, aşteptând.

Câteva minute mai târziu, britanicii găsiră cutia de siguranţe şi intermitenţa se opri, luminile din staţie fiind aprinse din nou. Staţia strălucea în alb sub luminile ei fluorescente, strălucitoare.

Soldaţilor SAS nu le luă mult să-i descopere pe Schofield şi pe Kirsty.

Schofield se ridică pe pod, în timp ce restul unităţii SAS – aproximativ douăzeci de oameni – îşi luară poziţii pe pasarela punţii C, înconjurându-l. Era o privelişte ciudată – Schofield şi Kirsty în afară, în mijlocul puţului, stând în centrul podului retractabil, în timp ce soldaţii SAS luau poziţie pe pasarela circulară din jurul lor.

Soldaţii SAS îşi înălţară armele...

...exact când Schofield ridică una dintre încărcăturile de Tritonal mult deasupra capului său.

„O strategie bună este asemenea magiei. Fă-ţi inamicul să-ţi privească o mână, în timp ce tu faci altceva cu cealaltă...”

— Nu trageţi! se auzi vocea lui Barnaby în casca lui Schofield.

Nu trageţi!

Schofield îl văzu pe Barnaby păşind pe puntea bazinului, la cincisprezece metri mai jos, singur. Tot plutonul SAS, cu excepţia lui, se afla sus, pe puntea C, înconjurându-l pe Schofield.

Acesta aruncă o privire asupra bazinului de lângă Barnaby. Balenele ucigaşe nu se vedeau niciunde. Bun.

— Am armat încărcătura de Tritonal! strigă Schofield. Şi degetul meu se află pe butonul ARMARE! Cronometrul este setat la două secunde! Dacă mă împuşcaţi, scap încărcătura şi murim cu toţii!

Schofield stătea în mijlocul podului retractabil, cu picioarele desfăcute. Kirsty era îngenuncheată la picioarele lui, ascunsă în spatele lui. Schofield speră că soldaţii SAS nu-i vedeau mâinile tremurând. Speră că nu observaseră că-i lipseau şireturile de la pantofi.

— Şi, dacă trageţi în fată, spuse Schofield, observând că unul dintre soldaţii SAS îşi coborâse ţinta la Kirsty, *cu siguranţă* voi detona încărcătura.

În timp ce vorbea, Schofield aruncă o privire îngrijorată către nişa de pe punte.

Dacă retractau podul…

Barnaby strigă către Schofield:

— Locotenente, situaţia este foarte neplăcută. Mi-ai omorât nu mai puţin de şase oameni. Fii fără grijă, te *vom* omorî.

— Vreau să pot ieşi în siguranţă de aici.

— Nu vei reuşi asta, spuse Barnaby.

— Atunci, vom arde cu toţii.

Barnaby clătină din cap.

— Locotenent Schofield, aşa ceva nu te reprezintă. Ţi-ai sacrifica propria viaţă, asta ştiu. Pentru că te *cunosc.* Însă mai ştiu şi că nu ai putea niciodată să sacrifici fata.

Schofield simţi că-i îngheaţă sângele.

Barnaby avea dreptate. Nu ar fi putut s-o omoare pe Kirsty. Barnaby îşi dăduse seama că blufa. Schofield privi din nou către nişa de pe pasarelă. Cea în care se găseau comenzile pentru pod.

Nero observă la ce se uita.

Schofield îl urmări cu atenţie pe Nero cum privea de la el către nişă şi apoi înapoi la el.

— Aici, Nero, auzi Schofield vocea lui Nero şoptind în cască.

Subiectul priveşte către comenzile pentru podul de aici. Pare destul de nervos în legătura cu asta.

„Fă-ţi inamicul să-ţi privească o mână…”

Vocea lui Barnaby:

— Podul. Nu vrea sa deschidem podul. Domnule Nero. Retractează podul.

— Da, domnule.

Schofield îl văzu apoi pe Nero păşind încet către nişă şi îndreptându-se către butonul care retracta podul. Îl urmări intenţionat pe Nero tot timpul – ca să-i funcţioneze planul, trebuia să-i facă pe britanici să *creadă* că îşi făcea griji în legătură cu retractarea podului…

— Watson, se auzi vocea lui Barnaby.

— Da, domnule.

— Când se deschide podul, omoară-l. Ucide-l cu un glonţ în cap.

— Da, domnule.

— Houghton. Ocupă-te de fată.

— Da, domnule.

Schofield simţi că genunchii încep să-i tremure. Lupta avea să fie strânsă. Foarte, foarte strânsă.

„… în timp ce faci altceva cu cealaltă…”

— Eşti gata? o întrebă Schofield pe Kirsty.

— Aha.

În nişă, Nero apăsă butonul dreptunghiular mare, marcat cu „POD”.

Se auzi un zăngănit mecanic puternic de undeva din interiorul pereţilor nişei şi apoi, brusc, podul de sub picioarele lui Schofield se desfăcu de la mijloc şi începu să se retragă.

Imediat ce podul începu să se mişte, doi dintre soldaţii SAS traseră în Schofield şi Kirsty, însă aceştia dispăruseră deja din vedere şi gloanţele şuierară deasupra capetelor lor.

Schofield şi Kirsty îşi dădură drumul să cadă în puţ.

Căzură rapid.

Din ce în ce mai jos, până când plonjară în bazinul din partea de jos a staţiei.

Se întâmplase atât de repede, încât soldaţii SAS de pe puntea C nu înţelegeau ce se petrecea.

Nu conta.

Pentru că în acel moment, cele două încărcături cu nitrogen pe care le legase Schofield la capetele porţiunilor retractabile ale podului se declanşară brusc, explodând.

*

Modul în care Schofield legase încărcăturile cu nitrogen de pod cu şireturile de la pantofi fusese toată şmecheria.

Le legase în aşa fel încât fiecare încărcătură cu nitrogen se afla de *câte o* parte a *despărtiturii* dintre cele două platforme care formau podul.

Ceea ce mai făcuse însă Schofield fusese să lege *cuiele* fiecărei încărcături cu nitrogen de platforma *opusă,* astfel încât atunci când podul se desfăcea, retractarea celor două platforme să tragă *ambele* cuie din grenadele lor. Avusese însă nevoie ca cei de la SAS să retracteze podul.

Şi, până în momentul în care explodară, soldaţii SAS nu observară încărcăturile cu nitrogen. Fuseseră prea ocupaţi să-l privească mai întâi pe Schofield, când ţinea încărcătura de Tritonal (nearmată) deasupra capului şi apoi, când el şi Kirsty căzuseră în bazin.

„Fă-ţi inamicul să-ţi privească o mână, în timp ce tu faci altceva cu cealaltă."

Când atinse apa rece ca gheaţa, Schofield aproape zâmbi. Trevor Barnaby îl învăţase asta.

Cele două încărcături cu nitrogen de pe pod explodară.

Azotul lichid extrem de rece ţâşni în toate direcţiile pe puntea C, împroşcându-i pe toţi soldaţii SAS de pe pasarela înconjurătoare.

Rezultatele fură înfricoşătoare.

Încărcăturile cu nitrogen nu seamănă cu nicio altă grenadă – pentru simplul fapt că nu este nevoie să *penetreze* pielea victimelor pentru a le ucide.

Teoria din spatele eficienţei lor se bazează pe calităţile speciale ale *apei* – apa este singura substanţă naturală de pe

pământ care *se dilată* când este răcită. Când corpul uman este lovit de o rafală de nitrogen lichid, acel corp se răceşte foarte mult, foarte repede. Hematiile îngheaţă instantaneu şi, *fiind compuse din aproximativ 70% apă,* încep să se *dilate* rapid. Rezultatul: hemoragie corporală totală.

Şi când fiecare hematie din corpul uman explodează, priveliştea este înfricoşătoare.

Soldaţii SAS de pe puntea C aveau feţele expuse – şi acesta fu locul în care îi lovi azotul lichid. Astfel că pe feţele lor azotul lichid avu cel mai devastator efect. Vasele de sânge de sub pielea feţei – venele, arterele, capilarele – începură instantaneu să se frângă şi apoi, brusc, *spontan,* să explodeze.

Pe chipurile lor apărură imediat leziuni negre, pe măsură ce vasele de sânge de sub piele explodară. Ochii li se umplură cu sânge şi soldaţii rămaseră fără vedere. Din porii pielii lor izbucni sângele.

Soldaţii SAS căzură în genunchi, ţipând.

Însă nu aveau să ţipe mult timp. În următoarele treizeci de secunde avea să se producă moartea cerebrală, pe măsură ce vasele de sânge din creierul lor îngheţau şi produceau şi ele hemoragie.

Aveau să moară cu toţii în curând şi fiecare secundă avea să fie agonizantă.

De jos, de pe puntea E, Trevor Barnaby pur şi simplu privea scena de deasupra lui.

Întreaga sa unitate tocmai fusese distrusă de explozia celor două încărcături cu nitrogen. De fapt, interiorul staţiei era acoperit aproape în întregime cu substanţa vâscoasă albastră, lichida. Balustradele începură să se spargă, pe măsură ce azotul le îngheţa. Chiar şi cablul care ridica clopotul de scufundare era acoperit cu un strat de gheaţă – şi el începu sa se frângă în timp ce azotul lichid îl făcu să se contracte într-un ritm alarmant. Chiar şi hublourile clopotului de scufundare de jos, din bazin, erau acoperite cu substanţa albastră.

Lui Barnaby nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Schofield tocmai îi omorâse douăzeci de oameni dintr-o singură lovitură...

Şi acum, el era singurul rămas în viaţă.

Mintea lui Barnaby începu să lucreze nebuneşte.

„În regulă. Gândeşte. Care este obiectivul? Nava spaţială este obiectivul. Trebuie să am sub control nava spaţială. Cum fac asta? Stai puţin… Am oameni acolo jos.

Trebuie să ajung în cavernă.”

Ochii lui Barnaby se fixară pe clopotul de scufundare.

„Da…”

În acel moment, de cealaltă parte a clopotului de scufundare, Barnaby îi văzu pe Schofield şi pe fetiţă spărgând stratul subţire de gheaţă care se formase la suprafaţa bazinului când fusese lovit de rafala de nitrogen lichid; îi observă începând să înoate către puntea îndepărtată.

Barnaby îi ignoră. Luă o butelie pentru scufundare de pe podea, de lângă el, şi se aruncă în bazin, îndreptându-se către clopotul de scufundare.

Schofield o ridică pe Kirsty din apă şi o puse pe punte.

— Eşti bine? întrebă el.

— Iar m-am udat, răspunse Kirsty posacă.

— Şi eu la fel, spuse Schofield întorcându-se şi văzându-l pe Trevor Barnaby înotând frenetic spre clopotul de scufundare.

Schofield privi în sus, la staţia polară de deasupra lui. Era linişte. Nu mai rămăsese niciun soldat SAS. Mai era doar Barnaby acum. *Şi* cei pe care Barnaby îi trimisese deja în cavernă.

— Ia o pătură să-ţi ţină de cald, îi spuse Schofield lui Kirsty. Şi nu te duce sus până nu mă întorc eu.

— Unde te duci?

— După *el,* răspunse Schofield, arătând spre Barnaby.

Trevor Barnaby ieşi la suprafaţă în interiorul clopotului de scufundare, unde fu întâmpinat de ţeava pistolului automat Desert Eagle de calibru 45 al lui Schofield.

James Renshaw strânse pistolul cu ambele mâini, îndreptându-l către capul lui Barnaby. Ţinea atât de strâns pistolul, încât articulaţiile începeau să i se albească.

— Nu te *mişca,* domnule, spuse Renshaw.

Barnaby îşi ridică doar privirea către bărbatul scund care stătea în interiorul clopotului de scufundare. Acesta purta un costum de scafandru foarte vechi şi era în mod evident extrem

de agitat. Barnaby privi pistolul din mâna lui Renshaw şi râse.

Apoi, îşi ridică propriul pistol de sub apă.

Renshaw apăsă trăgaciul pistolului său Desert Eagle.

Clic!

— Ce? făcu Renshaw.

— Trebuie să-l încarci cu gloanţe mai întâi, spuse Barnaby în timp ce-şi înălţa propriul pistol, îndreptat către Renshaw.

Renshaw îşi dădu seama ce urma şi, cu un ţipăt scurt, se aruncă în apă lângă Barnaby – cu tot cu costumul de scafandru – şi dispăru înăuntru.

Barnaby urcă în clopotul de scufundare şi se îndreptă direct către instrumentele de control. Nu pierdu vremea. Acţionă imediat tancurile de imersiune. Clopotul de scufundare începu să coboare.

Sus, pe puntea E, Schofield văzu tancurile de imersiune golindu-se.

„La naiba, deja coboară”, se gândi Schofield ajungând lângă una dintre scări. Plănuise să ajungă la comenzile pentru troliu de pe puntea C şi să oprească de acolo clopotul de scufundare…

Şi apoi, în acel moment, se auzi un zgomot sinistru de undeva, de deasupra lui.

Bang!

Schofield privi în sus exact la timp ca să vadă cablul care ţinea clopotul de scufundare ridicat – îngheţat de nitrogenul lichid – contractându-se şi frângându-se pentru ultima oară.

Cablul îngheţat se rupse.

Clopotul de scufundare se scufundă.

Schofield îngălbeni. Apoi, fugi.

Fugi cât de repede putu. Spre bazin. Pentru că acum, aceasta urma să fie ultima călătorie pe care clopotul de scufundare avea s-o facă spre tunelul subacvatic şi era singura modalitate de a ajunge la cavernă, iar dacă Barnaby avea să ajungă acolo şi soldaţii din infanteria marină din cavernă erau deja morţi, atunci britanicii ar fi pus mâna pe nava spaţială şi bătălia ar fi fost pierdută, şi Schofield ajunsese al naibii de departe ca să piardă totul acum…

Ajunse în fugă la marginea punţii şi se aruncă în aer, exact când clopotul de scufundare dispăru sub suprafaţă.

După ce atinse apa, Schofield ţâşni în jos.

Şi apoi, înotă. În forţă. Cu lovituri puternice, urmărind clopotul de scufundare care cobora.

Nemaifiind legat de cablul troliului, clopotul de scufundare începu să se scufunde rapid şi Schofield fu nevoit să-şi folosească toate forţele ca să-l prindă. Ajunse aproape, întinse mâinile... şi se prinse de ţevile din jurul clopotului.

În interiorul clopotului de scufundare, Barnaby îşi puse pistolul în toc şi scoase detonatorul.

Verifica ora: 20.37.

Apoi, fixă cronometrul pe detonator. Îşi acordă două ore, timp suficient ca să ajungă la caverna subterană. Era crucial ca el să fie acolo jos când încărcăturile de Tritonal care înconjura staţia polară Wilkes explodau.

Barnaby scoase apoi din buzunar dispozitivul de emisie-recepţie automată, Sistemul Navistar de Poziţionare Globală, şi apăsă butonul EMISIE.

Zâmbi, în timp ce punea GPS-ul înapoi în buzunar. În ciuda faptului că-şi pierduse oamenii sus, în staţie, planul său – planul său *iniţial* – încă îşi urma cursul.

Când cele opt încărcături de Tritonal aveau să explodeze, staţia polară Wilkes avea să plutească pe mare pe un aisberg nou format. Apoi, datorită receptorului GPS al lui Barnaby, forţele britanice de salvare – numai ele – ar fi ştiut cu exactitate unde să găsească aisbergul, staţia, pe Barnaby şi, cel mai important lucru dintre toate, nava spaţială.

Clopotul de scufundare coborî prin apă – *rapid* – cu Shane Schofield prins de ţevile de deasupra lui.

Încet, mutând o mână după cealaltă, Schofield îşi croi drum în josul părţii laterale a clopotului de scufundare aflat în cădere. Clopotul mare se clătină şi se legănă în timp ce cobora prin apă, însă Schofield se ţinu bine.

Şi apoi, în sfârşit, ajunse la baza clopotului şi se aruncă sub el.

Barnaby se întoarse şi-şi scoase pistolul, însă Schofield deja ţâşnea din apă. Pumnul său ieşi din apă şi lovi încheietura mâinii lui Barnaby. Mâna în care ţinea acesta pistolul se deschise din reflex şi arma zbură din ea lovindu-se de punte.

Picioarele lui Schofield atinseră puntea clopotului de scufundare exact când Barnaby îl placă. Cei doi bărbaţi se loviră de peretele interior curbat al clopotului. Schofield încercă să-l îndepărteze pe Barnaby de el cu o lovitură, însă acesta era un luptător mult prea priceput. Îl zdrobi pe Schofield de perete şi-i dădu o lovitură puternică. Cizma sa cu vârful din oţel se lovi de obrazul lui Schofield şi acesta se împletici înapoi simţindu-şi faţa lovindu-se de sticla rece a unuia dintre hublourile clopotului de scufundare.

În acel moment – şi doar pentru o fracţiune de secundă – Schofield văzu sticla hubloului din faţa lui; văzu o crăpătură subţire care începea să se formeze în sticla din faţa ochilor săi.

Schofield nu avea timp să se gândească la asta. Barnaby îl lovi iar. Şi iar. Şi iar. Schofield căzu pe podea.

— Nu renunţi niciodată, nu-i aşa? zise Barnaby lovindu-l pe Schofield cu cizma. Nu te dai bătut niciodată.

— Asta este staţia mea, rosti Schofield printre dinţi.

Altă lovitura. Vârful de oţel al cizmei lui Barnaby îi lovi coasta pe care Schofield şi-o rupsese mai devreme, în timpul luptei cu soldatul SAS din aeroglisor. Schofield urlă în agonie.

— Nu mai este staţia ta, Scarecrow.

Barnaby îl lovi iar pe Schofield, însă, de data asta, Schofield se rostogoli, ferindu-se, şi cizma lui Barnaby lovi peretele de oţel al clopotului de scufundare.

Schofield continuă să se rotească, până ajunse la marginea metalică a bazinului de la baza clopotului.

Şi apoi, brusc, îl văzu.

Harponul.

Harponul pe care-l luase de la Little America IV. Se afla acolo, pe punte, exact în faţa ochilor săi.

Dezechilibrat, Schofield îşi întinse mâinile după harpon, exact când Barnaby sări pe punte în faţa lui şi-i dădu o lovitură laterală brutală.

Lovitura îl atinse şi Schofield căzu de pe punte – cu tot cu harpon –, ajungând în bazinul micuţ de la baza clopotului de scufundare, trezindu-se brusc *în afara* clopotului care cobora!

Clopotul de scufundare ţâşni pe lângă el şi Schofield întinse mâna stângă şi se prinse de o ţeavă laterală şi fu tras imediat în jos.

Ţinu strâns în mână harponul, în timp ce-şi încovoia unul din picioare în jurul ţevilor exterioare ale clopotului de scufundare aflat în cădere. Nu putea decât să bănuiască cât de mult coborâseră.

Treizeci de metri? Şaizeci de metri?

Schofield privi înăuntru printr-unul dintre hublourile mici şi rotunde ale clopotului. Şi acest hublou era străbătut de o spărtură mică, subţire.

Observă spărtura şi-şi dădu brusc seama ce era. Azotul lichid care stropise clopotul de scufundare sus, în staţie, *contracta* sticla hubloului, *slăbind-o,* făcând-o să se spargă.

Îl văzu pe Barnaby în interiorul clopotului de scufundare stând pe puntea micuţă de metal, salutându-l, fluturându-i în faţă detonatorul, de parcă totul s-ar fi terminat.

Dar nu se terminase.

Schofield îl privi pe Barnaby prin hublou.

Şi apoi, în timp ce-l privea pe Barnaby din afara clopotului de scufundare, făcu un lucru ciudat şi, într-o clipă, zâmbetul dispăru de pe faţa lui Barnaby.

Schofield îşi ridicase harponul…

…şi-l îndreptase către hubloul crăpat.

Barnaby îl observă prea târziu şi Schofield îl văzu pe generalul de brigadă păşind prin clopotul de scufundare şi ţipând: „Nu!” exact când el apăsă trăgaciul harponului şi trase exact *prin* sticla crăpată a hubloului.

Rezultatul fu instantaneu.

Harponul ţâşni prin sticla crăpată a hubloului, perforând atmosfera de presiune ridicată a clopotului de scufundare. Cum integritatea clopotului era pierdută, presiunea imensă exercitată de oceanul înconjurător deveni brusc copleşitoare.

Clopotul de scufundare făcu implozie.

Pereţii săi sferici explodată în interior cu o viteză fenomenală, pe măsură ce presiunea colosală a oceanului îi frânse asemenea unui pahar de hârtie. Trevor Barnaby – generalul de brigadă Trevor J. Barnaby din trupele SAS ale Majestăţii Sale – fu ucis într-o clipă.

Shane Schofield pluti în apă, urmărind rămăşiţele clopotului de

scufundare pierzându-se în întuneric.

Barnaby era mort. Soldaţii SAS erau morţi cu toţii.

Staţia era din nou a lui.

Şi apoi, un alt gând îi trecu prin minte şi-l străbătu un val de panică. Încă se afla la treizeci de metri sub apă. Nu avea cum să-şi ţină respiraţia suficient de mult ca să se întoarcă la suprafaţă.

Oh, Isuse, nu.

Nu…

În acea clipa, Schofield văzu o mâna apărându-i în faţă şi tresari pentru că se gândi că trebuia să fie Barnaby, acel Barnaby care reuşise cumva să scape din clopotul de scufundare o clipă înainte să…

Dar nu era Trevor Barnaby.

Era James Renshaw.

Plutind în apă deasupra lui Schofield, respirând prin echipamentul său de scafandru vechi de treizeci de ani.

Îi oferi lui Schofield muştiucul său.

*

Era ora 21.00 când Schofield păşi iar pe puntea E.

Era 21.40 când termina de cercetat staţia, căutând soldaţi SAS care puteau fi încă în viaţă. Nu mai era niciunul – Schofield luă mai multe arme pe măsură ce se deplasa – un MP-5, două încărcături cu nitrogen. Îşi recuperă şi pistolul Desert Eagle de la Renshaw.

Schofield o căută şi pe Mother, însă nu o găsi niciunde.

Nu era nici urmă de Mother.

Se uită chiar şi în liftul de marfă care circula între punţi, însă Mother nu era nici acolo.

Nu era de găsit.

Schofield se aşeză pe marginea bazinului de pe puntea E, epuizat. Trecuseră acum mai mult de douăzeci şi patru de ore de când dormise ultima oară şi începea să se resimtă.

În spatele lui, echipamentul de scufundare al lui Renshaw de pe Little America IV stătea părăsit pe punte şi din el picura apă. Încă avea cablul lung înfăşurat în jurul lui – cablul care se întindea prin apă, pe sub platforma de gheaţă şi afară, pe mare, înapoi la staţia abandonată din aisbergul aflat la aproximativ un kilometru şi jumătate de coastă. Schofield clatină din cap, privind la vechiul echipament de scufundare. În spatele lui, se afla una dintre săniile subacvatice ale echipei britanice – un aparat ultramodern. Complet opusă echipamentului de scufundare primitiv de pe Little America IV.

Renshaw era sus, în camera sa de pe puntea B – se dusese să aducă nişte bandaje, o foarfecă şi dezinfectant ca să îi bandajeze rănile lui Schofield.

Kirsty stătea pe punte, în spatele lui Schofield, urmărindu-l, îngrijorată. El trase aer adânc în piept şi închise ochii. Apoi, se

prinse de nas şi – poc – nasul lui spart se mută la locul lui.

Kirsty se crispă.

— Nu te doare?

Schofield făcu o grimasă şi aprobă din cap.

— Foarte tare.

Chiar atunci, se auzi o plescăitură puternică şi Schofield se întoarse exact la timp ca s-o vadă pe Wendy ţâşnind din apă şi aterizând pe puntea metalică. Patrulă până la el şi Schofield o bătu cu palma pe cap. Wendy se rostogoli imediat pe spate şi îl făcu s-o mângâie pe burtă. Schofield o mângâie. În spatele lui, Kirsty zâmbi.

Schofield îşi privi ceasul: 21.44.

Se gândi la spărturile din erupţia solară despre care-i vorbise Abby Sinclair mai devreme.

Abby spusese că peste staţia polară Wilkes urmau să treacă spărturi în erupţie la orele 19.30 şi 22.00.

Ei bine, o ratase pe cea de la 19.30.

Însă mai avea şaisprezece minute până când ultima spărtură avea să treacă pe deasupra staţiei, la ora 22.00. Va încerca atunci să ajungă la un radio şi să contacteze McMurdo.

Schofield oftă şi se întoarse. Mai avea însă nişte lucruri de făcut înainte.

Văzu o cască de soldat din infanteria marină pe punte. Cea a lui Snake, bănui el. Schofield se îndreptă spre ea, o ridică şi şi-o puse pe cap.

Îşi poziţionă apoi microfonul căştii în faţa gurii.

— Soldaţi din infanteria marină, aici Scarecrow. Montana. Fox. Santa Cruz. Mă auziţi?

Iniţial, nu primi niciun răspuns, apoi Schofield auzi brusc:

— Scarecrow? Tu eşti?

Era Gant.

— Unde eşti? întrebă ea.

— Sunt sus, în staţie.

— Şi cei de la SAS?

— I-am omorât. Mi-am recuperat staţia. Dar tu? Am văzut că Barnaby a trimis o echipă acolo.

— Am avut puţin ajutor, însă ne-am ocupat de ei fără să pierdem oameni. Suntem cu toţii teferi. Scarecrow, avem multe de vorbit.

Jos, în caverna de gheaţa, Libby Gant privi în afară, din spatele fisurii orizontale.

După lupta scurtă cu echipa britanică de scafandri, ea şi ceilalţi se retrăseseră în spatele fisurii, nu ca să se îndepărteze de echipa SAS – pentru că erau morţi cu toţii – ci, mai degrabă, ca să fugă de focile-elefant gigantice care începuseră să dea târcoale cavernei după ce se îndopaseră cu soldaţii din trupele SAS. Chiar în acel moment, observa Gant, focile erau adunate în jurul navei masive, asemenea unor excursionişti în jurul focului de tabără.

— Cum ar fi? întrebă Schofield.

— Cum ar fi o navă spaţială care nu este navă spaţiala, răspunse Gant.

— Povesteşte-mi despre asta, spuse Schofield obosit.

Gant îi povesti rapid lui Schofield ceea ce descoperise.

Despre „nava spaţială” în sine şi despre tastatura numerică de pe ea, despre hangar şi jurnal, şi despre cutremurul care îngropase întreaga staţie în adâncuri. Semăna cu un fel de proiect militar strict secret – construirea secretă de către Forţele Aeriene ale Statelor Unite a unui tip special de avion de asalt. Gant menţionă şi referinţa din jurnal privind nucleul de plutoniu din interiorul avionului.

Apoi, îi povesti lui Schofield despre focile-elefant şi despre cadavrele din interiorul peşterii şi despre modul în care focile atacaseră trupele SAS pe măsura ce acestea ieşeau din apă. Gant spuse că ferocitatea lor era şocantă.

Schofield ascultă totul în tăcere.

Apoi, îi povesti lui Gant despre foca-elefant pe care o văzuse mai devreme pe monitorul din interiorul camerei lui Renshaw; despre caninii inferiori anormal de mari care i se înălţau din falca inferioară asemenea unei perechi de colţi inversaţi. În timp ce vorbea, în minte i se formă o imagine – o imagine a balenei ucigaşe moarte pe care o văzuseră mai devreme ieşind la suprafaţă; avea două tăieturi lungi de-a lungul burţii.

— Am văzut şi noi vreo două foci cu dinţi de felul acesta, spuse Gant. Însă erau mai mici. Masculi tineri. Cel pe care l-ai văzut tu trebuie să fie fost taurul. Însă, din ce spui tu, se pare că doar

masculii au canini inferiori mari.

Schofield făcu o pauză.

— Da.

Şi, în acea clipă, în minte îi veni brusc o idee. Ceva legat de motivul pentru care doar *masculii* de focă-elefant aveau colţii inferiori anormal de mari.

Dacă nava spaţială avea cu adevărat un nucleu de plutoniu în interior, atunci era aproape sigur că acel nucleu emitea încet radiaţii pasive. Nu era vorba de o scurgere. Doar de radiaţii ambientale, pasive, care se produceau în cazul oricărui dispozitiv nuclear. Dacă focile-elefant îşi făcuseră sălaş în apropierea navei, atunci, în timp, era posibil ca radiaţiile pasive de la plutoniu să fi avut un efect asupra masculilor de focă.

Schofield îşi aminti că văzuse infamul „Raport Rodriguez" despre radiaţiile pasive de lângă o unitate veche de producţie de arme nucleare din deşertul New Mexico. În oraşele din apropiere, se găsiseră neobişnuit de multe cazuri de anomalii genetice. De asemenea, se descoperise că anomaliile se întâlneau mult mai des în cazul *bărbaţilor* decât al femeilor. O mutaţie des întâlnită era reprezentată de degetele alungite. Dinţii alungiţi erau altă mutaţie. *Dinţii.* Autorii raportului făcuseră o legătură între incidenţa mai mare de anomalii genetice la bărbaţi şi testosteron, hormonul masculin.

Schofield se gândi că, poate, asta se întâmplase şi aici.

Şi apoi, brusc, îi veni alt gând. Unul mai neplăcut.

— Gant, când a ajuns echipa SAS în peşteră?

— Nu sunt sigură, undeva în jurul orei opt, cred.

— Şi când ai ajuns *tu* în peşteră?

— Am părăsit clopotul de scufundare la ora 14.10. Apoi, ne-a mai luat vreo oră să înotăm în susul tunelului. Aşadar, aş spune că pe la ora trei.

Ora opt. Ora trei.

Schofield se întrebă când coborâse prima echipă de scafandri de la staţia polară Wilkes în peşteră. Era ceva acolo, ceva ce nu reuşea să identifice încă. Însă ar fi putut să explice…

Schofield îşi privi ceasul: 21.50.

„La naiba, este timpul să plec."

— Gant, ascultă, trebuie să plec. În zece minute, urmează să se producă peste staţie o fereastră în erupţia solară şi trebuie s-o

folosesc. Dacă tu şi ceilalţi sunteţi în siguranţă acolo jos, fă-mi o favoare şi uită-te prin hangar. Află tot ce poţi despre acel avion, da?

— Normal.

Schofield încheie transmisia. Imediat însă auzi o voce de undeva din înaltul staţiei.

— Locotenente!

Schofield privi în sus. Era Renshaw. Se afla pe puntea B.

— Hei, locotenente! strigă Renshaw.

— Ce este?

— Cred că ar fi bine să vezi asta!

*

Schofield şi Kirsty intrară în camera lui Renshaw prin gaura pătrată din uşă.

Renshaw stătea în faţa computerului său.

— A fost pornit toată ziua, îi spuse el lui Schofield, însă m-am uitat la el abia acum. Spunea ca am primit un e-mail, aşa ca am deschis ecranul pentru e-mail şi am aruncat o privire. A sosit la 19.32 şi este de la un tip din New Mexico, pe nume Andrew Wilcox.

— Şi ce are de-a face cu mine? întrebă Schofield.

Nici măcar nu ştia pe cineva pe nume Andrew Wilcox.

— Ei bine, asta este ideea, locotenente. Îţi este adresat ţie.

Schofield se încruntă.

Renshaw arătă cu capul spre ecran, unde se afla un fel de listă, precedată de un mesaj.

Schofield citi mesajul. După o clipă, râmase cu gura căscată. E-mailul spunea:

SCARECROW,

AICI HAWK. TE AVERTIZEZ:
AI GRIJĂ LA LOCAŢIA ÎN CARE TE AFLI.
DEPARTAMENTUL DE PERSONAL DE LA USMC TE-A ÎNREGISTRAT DREPT DECEDAT.
O ECHIPĂ SECUNDARĂ E PE DRUM SPRE LOCAŢIA TA.
BĂNUIESC CĂ MISIUNEA TA ESTE VIZATĂ SĂ FIE DISTRUSĂ DE CĂTRE CEI DE LA ICG.
MI-E TEAMĂ CĂ ACEASTĂ UNITATE SECUNDARĂ ÎŢI VA FI OSTILĂ. NU AŞ VREA SĂ AI ACEEAŞI SOARTĂ PE CARE AM AVUT-O EU ÎN PERU.
ŢINÂND CONT DE TOATE ASTEA, STUDIAZĂ LISTA URMĂTOARE DE INFORMATORI CUNOSCUŢI AI ICG. ÎN UNITATEA MEA DIN PERU FUSESERĂ INFILTRATE PERSOANE CU MULT ÎNAINTE CA EU SĂ AJUNG ACOLO. AR PUTEA FI ŞI CAZUL TĂU.

TRANSMISIE NR. 767-9808-09001
REFERINŢA NR. KOS-4622
SUBIECT: URMĂTOAREA ESTE O LISTĂ ALFABETICĂ A PERSONALULUI AUTORIZAT SĂ PRIMEASCĂ TRANSMISIUNI SECURIZATE.

NUME/LOCAŢIE/DOMENIU/GRAD
ADAMS, WALTER K./LABORATORUL LVRMRE/FIZICĂ NUCLEARĂ
ATKINS, SAMANTHA E./GSTETNR/SOFTWARE COMPUTER
BAILEY, KEITH H./BEREKELEY/INGINERIE AERONAUTICĂ
BARNES, SEAN M./NAVY SEALS/LOCOTENENT COMANDANT
BROOKES, ARLIN F./A.RNGRS/CĂPITAN
CARVER, ELIZABETH R./COLUMBIA/INFORMATICĂ
CHRISTIE, MARGARET V./HARVARD/CHIMIE INDUSTRIALĂ
DAWSON, RICHARD K./MICROSOFT/SOFTWARE COMPUTER
DELANEY, MARK M./IBM/HARDWARE COMPUTER
DOUGLAS, KENNETH A./CRAY/ HARDWARE COMPUTER
DOWD, ROGER F./USMC/CAPORAL
EDWARDS, STEPHEN R./BOEING/INGINERIE AERONAUTICĂ
FAULKNER, DAVID G./JPL/ INGINERIE AERONAUTICĂ
FROST, KAREN S./USC/INGINERIE GENETICĂ
GIANNI, ENRICO R./LOCKHEED/ INGINERIE AERONAUTICĂ
GRANGER, RAYMOND K./ARMY RANGERS/SERGENT-MAJOR
HARRIS, TERENCE X./YALE/FIZICĂ NUCLEARĂ
JOHNSON, NORMA E.U./ARIZONA/BIOTOXINE
KAPLAN, SCOTT M./USMC/SERGENT ARTILERIE
KASCYNSKI, THERESA E./3M CORP/FOSFAŢI
KEMPER, PAULENE J. KOZLOWSKI/JOHNS HOPKINS/DERMATOLOGIE
KOZLOWSKI, CHARLES R./USMC/SERGENT-MAJOR
LAMB, MARK I./ARMALTE/BALISTICĂ
LAWSON, JANE R./U.TEX/INSECTICIDE
LEE, MORGAN T,/USMC/SERGENT-MAJOR
MAKIN, DENISE E./COLORADO UNIV/AGENŢI CHIMICI
McDONALD, SIMON K./LABORATORUL LVRMRE/FIZICĂ NUCLEARĂ
NORTON, PAUL G./PRINCETON/AMINOACIZI
OLIVER, JENNIFER F./SLCN STRS/SOFTWARE COMPUTER
PARKES, SARAH T./USC/PALEONTOLOG
REICHART, JOHN R./USMC/SERGENT-MAJOR
RIGGS, WAYLON J./NAVY SEALS/COMANDANT
SHORT, GREGORY J./CCA CLA/SERGENT
TURNER, JENNIFER C./UCLA/INGINER GENETICIAN
WILLIAMS, VICTORIA D./WASHINGTON/GEOFIZICIAN

YATES, JOHN F./USAF/COMANDANT

P S.: SCARECROW, DACĂ ŞI CÂND TE ÎNTORCI ÎN STATELE UNITE, SUNĂ-L PE UN TIP PE NUME PETE CAMERON LA *WASHINGTON POST* ÎN WASHINGTON D.C. EL VA ŞTI UNDE SĂ MĂ GĂSEASCĂ.

VÂNĂTOARE PLĂCUTĂ,

HAWK

Schofield privi uimit e-mailul pentru o clipă.

Hawk era numele operativ al lui Andrew Trent.

Andrew Trent care – aşa cum i se spusese lui Schofield – murise într-un „accident" în timpul acelei operaţiuni din Peru în 1997.

Andrew Trent trăia…

Renshaw tipări un exemplar al e-mailului şi i-l dădu lui Schofield. Acesta parcurse din nou e-mailul, uluit.

Într-un fel sau altul, Trent descoperise că Schofield se afla în Antarctica. Descoperise de asemenea că o echipă secundară era pe drum spre Wilkes. Însă partea cea mai neplăcută era că descoperise că Schofield fusese deja listat de către Corpul Puşcaşilor Marini al Statelor Unite drept decedat.

Astfel că Trent îi trimisese lui Schofield acest e-mail, împreună cu o listă de informatori ICG cunoscuţi, în cazul în care Schofield avea vreun trădător în unitatea sa.

Schofield privi ora e-mailului: 19.32. Trebuie să fi fost transmis prin satelit în timpul spărturii din erupţia solară de la 19.30. Scană lista. Două nume îi săriră în ochi

KAPLAN, SCOTT M./USMC/SERGENT ARTILERIE

Snake. De parcă Schofield avea nevoie să i se spună că Snake era un trădător. Şi apoi:

KOZLOWSKI, CHARLES R./USMC/SERGENT-MAJOR

„Oh, Dumnezeule", se gândi Schofield.

Chuck Kozlowski. Sergentul-major din Corpul Puşcaşilor Marini,

soldatul cu cel mai înalt grad dintre puşcaşii marini, era membru al ICG.

Şi apoi, Schofield văzu un alt nume care-l făcu să îngheţe îngrozit.

LEE, MORGAN T. /USMC /SERGENT-MAJOR

— Oh, nu! spuse Schofield cu voce tare.

— Ce este? întrebă Renshaw. Ce s-a întâmplat?

„Montana”, se gândi Schofield. Numele real al lui Montana era Morgan Lee. Morgan T. Lee.

Schofield îşi ridică privirea îngrozit.

Montana făcea parte din ICG.

Jos, în hangar, Gant şi ceilalţi căutau informaţii despre avionul negru.

Într-un atelier micuţ, Santa Cruz privea nişte scheme. Sarah Hensleigh era aşezată la un birou, în spatele lui, cu un pix şi o hârtie în mână.

— Drăguţ nume, spuse Cruz, spărgând tăcerea.

— Poftim? spuse Sarah.

— Numele avionului. Spune aici că l-au numit The Silhouette[27]. Santa Cruz continuă: E un nume reuşit.

Sarah aprobă din cap.

— Hmmm.

— Cum îţi merge cu acel cod? o întrebă Santa Cruz.

— Cred că mă apropii, spuse Hensleigh. Numărul care ne-a fost dat, 24157817, pare a fi o serie de numere prime: 2, 41, 5, 7, până când ajungi la 817. Însă 817 este divizibil prin 19 şi 43, care sunt, de asemenea, numere prime. Pe de alta parte, însă, 817 ar putea fi format din două numere, 81 şi 7 sau poate chiar din trei numere. Asta este partea grea, să-mi dau seama câte numere se presupune că ar reprezenta 24157817.

Santa Cruz zâmbi.

— Mai bine vă ocupaţi dumneavoastră decât mine, doamnă.

— Mulţumesc.

În acel moment, Montana intră în atelier.

— Doctor Hensleigh? spuse el.

[27] Silueta

— Da.

— Fox mi-a spus să vă întreb dacă nu aţi dori să aruncaţi o privire asupra unui lucru descoperit în birou. A spus că era o carte cu coduri sau ceva asemănător.

— În regulă. Hensleigh se ridică şi părăsi atelierul.

Montana şi Santa Cruz erau singuri.

Santa Cruz se întoarse la examinarea schemelor navei.

Spuse:

— Ştiţi, domnule, acest avion este ceva diferit. Are un motor turbo standard cu capacitate supersonică. Şi are opt motoare cu reacţie cu retropropulsie în partea inferioară pentru decolare şi aterizare verticală. Însă, partea ciudată este că ambele tipuri de motoare merg pe bază de combustibil obişnuit pentru avioane.

— Şi? întrebă Montana din uşă.

— Şi... atunci ce face nucleul de plutoniu? întreba Santa Cruz, întorcându-se spre Montana.

Înainte ca acesta să poată răspunde, Santa Cruz reveni iar la schemele lui. Scoase nişte notiţe scrise de mână de sub scheme.

— Însă cred că mi-am dat seama, continuă Santa Cruz. Îi povesteam mai devreme lui Fox despre asta. Notiţele acestea pe care le-am găsit spun că inginerii din acest hangar lucrau la un tip nou de sistem de camuflaj generat electronic pentru *Silhouette,* un fel de câmp electromagnetic care înconjura avionul. Însă, pentru a genera acest câmp electromagnetic, aveau nevoie de o *mulţime* de energie, ceva de genul 2,71 gigawaţi. Dar singurul lucru capabil să genereze o asemenea putere este o reacţie nucleară controlată. De aici necesitatea plutoniului. Santa Cruz aprobă din cap pentru sine, încântat.

Nu-l observă pe Montana care veni rapid în spatele lui.

— Îţi zic io, continuă Santa Cruz, asta a fost o misiune a naibii de îmbârligată. Nave spaţiale, trupe franceze, trupe britanice, baze secrete, nuclee de plutoniu, trădători din ICG. La naiba. Doar că...

Cuţitul lui Montana pătrunse în urechea lui Santa Cruz. Intră puternic şi-i penetra imediat creierul.

Ochii tânărului soldat se măriră, apoi acesta căzu cu capul înainte şi se lovi de biroul din faţa lui. Mort.

Montana îşi scoase cuţitul însângerat din craniul lui Santa Cruz şi se întoarse...

...şi o văzu pe Libby Gant stând în uşa de la atelier, cu un teanc de hârtii în mâini, privindu-l, încremenită de groază.

*

Schofield vorbi în microfonul din cască.

— Gant! Gant! Răspunde!

Nu primi niciun răspuns.

Schofield îşi privi ceasul.

21.58.

La naiba. Spărtura din erupţia solară urma să treacă pe deasupra staţiei în două minute.

— Gant, nu ştiu dacă ma poţi auzi, dar, dacă poţi, ascultă-mă! *Montana face parte din ICG!* Repet, *Montana face parte din ICG!* Nu te întoarce cu spatele la el! Neutralizează-l dacă este nevoie. Repet, neutralizează-l dacă este nevoie. Trebuie să plec.

Şi, spunând asta, Schofield o luă la fugă pe scări şi se îndreptă către sala de transmisiuni.

Gant alergă de-a lungul hangarului din cavernă, urmărită îndeaproape de Montana. Fugi pe lângă un perete de gheaţă, exact când un şir de găuri de glonţ îl ciurui.

Gant îşi luă de pe umăr MP-5-ul în timp ce intra în viteză pe uşa despărţitoare care ducea înapoi la fisură şi la caverna principală. Trase sălbatic înapoi. Apoi, se aruncă în fisura orizontală şi se rostogoli prin ea, exact când Montana apăru în uşa din spatele ei şi trase o altă rafală de gloanţe.

Un alt şir de găuri de glonţ străbătu peretele de gheaţă din jurul lui Gant, însă, de data aceasta, îi atinse şi mijlocul corpului.

Două gloanţe se înfipseră în vesta antiglonţ. Unul făcu o gaură roşie, zimţată în partea sa laterală.

Gant îşi înăbuşi un urlet în timp ce se rostogoli prin fisură, apăsându-şi mâna pe rană. Strânse din dinţi şi văzu un firicel de sânge curgându-i printre degete. Durerea era cumplită.

În timp ce se rostogolea prin fisură, ajungând în caverna

principală, Gant văzu focile-elefant de lângă nava spaţială şi, într-adevăr, imediat ce ieşi din fisură observă una dintre foci ridicându-şi capul şi privind în direcţia ei.

Era masculul. Masculul mare, taurul, cu colţii lui inferiori înspăimântători. „Trebuie să se fi întors cândva în ultima jumătate de oră”, se gândi Gant.

Masculul latră la ea. Apoi, începu să-şi mişte corpul masiv către ea, straturile sale umflate de grăsime clătinându-se la fiecare pas greoi.

Rana de glonţ o ardea pe Gant.

Se târî pe spate, îndepărtându-se de fisură, ţinându-şi un ochi fixat asupra focii-elefant care se apropia şi pe celălalt asupra fisurii. O dâră de sânge păta podeaua îngheţată din spatele ei, trădându-i traiectoria.

Montana ieşi din fisura orizontală, cu pistolul ridicat.

Gant nu se vedea nicăieri.

Montana observă dâra de sânge de pe podea îndreptându-se spre dreapta, în jurul şi prin spatele unui bolovan mare de gheaţă.

Urmări dâra de sânge. Ajunse rapid în spatele bolovanului de gheaţă şi dădu drumul unei rafale de focuri de armă. Nu lovi nimic. Gant nu era acolo. Puşca ei MP-5 se afla pe podea, în spatele bolovanului de gheaţă.

Montana se întoarse.

Unde naiba era?

Gant îl văzu pe Montana ocolind bolovanul de gheaţă şi observând-o.

Ea se afla acum pe podea, în faţa fisurii orizontale, strângându-şi puternic rana cu ambele mâini. Îşi folosise toate puterile – şi ambele mâini – să se ridice în picioare şi să alerge înapoi în partea *stângă* a fisurii fără să mai stropească în jur cu sânge, înainte ca Montana să iasă din gaură. Intenţionase de fapt să se întoarcă prin fisură, însă nu reuşise să ajungă decât până aici.

Montana zâmbi şi se apropie încet de ea. Se opri în faţa ei, stând cu spatele la cavernă.

— Eşti un mare nenorocit, ştii asta? spuse Gant.

Montana ridică din umeri.

— Nici măcar nu este o nenorocită de navă spaţială extraterestră şi tu tot ne omori, continuă Gant, privind prin cavernă, în spatele lui Montana.

— Nu mai este vorba doar despre navă, Gant. Este vorba despre ceea ce ştiţi despre ICG. Din cauza asta nu vi se poate permite să vă întoarceţi.

Gant îl privi pe Montana direct în ochi.

— Fă ce vrei.

Montana îşi ridică pistolul ca să tragă, însă, în acea clipă, un urlet care-ţi îngheţa sângele în vene străbătu caverna.

Montana se întoarse exact la timp să vadă foca-elefant masivă, taurul, străbătând în viteză caverna către el, urlând sonor. Podeaua se clătina la fiecare pas asurzitor.

Gant profită de ocazie şi se rostogoli rapid înapoi prin fisura orizontală din spatele ei. Căzu grămadă pe podeaua tunelului din spatele fisurii.

Foca masivă străbătu caverna cu o viteză incredibilă, acoperind distanţa dintre navă şi fisură în câteva secunde.

Montana îşi ridică pistolul şi trase.

Însă animalul era prea mare, prea aproape.

În interiorul tunelului, Gant îşi ridică privirea şi văzu silueta lui Montana de cealaltă parte a peretelui transparent de gheaţă de deasupra ei.

Şi apoi, brusc, văzu corpul lui Montana trântit de cealaltă parte a zidului transparent. O explozie de sânge hidoasă, în formă de stea, ţâşni din trupul lui Montana, în timp ce foca masivă îl trânti de peretele de gheaţă cu o forţă cutremurătoare.

Încet, dureros, Gant se ridică în picioare şi privi pe furiş prin fisura orizontală către caverna principală.

Văzu foca-elefant retrăgându-şi colţii din burta lui Montana. Dinţii lungi, plini de sânge ieşiră din costumul lui de scafandru şi Montana căzu pe podea. Foca elefant se aşează triumfătoare deasupra corpului prăbuşit.

Şi apoi, brusc, Gant îl auzi pe Montana urlând.

Era încă viu.

Foarte puţin timp, însă, cu siguranţă, viu.

Gant urmări apoi cum foca-elefant se apleacă asupra lui Montana şi smulge o bucată mare de carne din cutia sa toracică.

*

Schofield păşi în sala de transmisiuni de pe puntea A exact la zece fix. Renshaw şi Kirsty îl urmară. Schofield se aşeza în faţa consolei radio şi porni microfonul.

— Atenţie, McMurdo. Atenţie, McMurdo. Aici, Scarecrow. Recepţionaţi?

Nu primi niciun răspuns.

Schofield repetă mesajul.

Niciun răspuns.

Şi apoi, brusc:

— Scarecrow, aici Romeo, te aud. Dă-mi un raport asupra situaţiei.

„Romeo”, se gândi Schofield. „Romeo” era numele operativ al căpitanului Harley Roach, ofiţerul de comandă al Unităţii Marine de Recunoaştere Cinci. Schofield îl mai întâlnise pe Romeo Roach cu alte ocazii. Era cu şase ani mai în vârsta decât Schofield, un soldat bun, şi o legendă în rândul femeilor – de aici şi porecla lui, Romeo.

Mai mult decât atât, făcea parte din *marină.* Schofield zâmbi. Avea un soldat din infanteria marină pe linie.

— Romeo, spuse Schofield, copleşit de uşurare. Situaţia este următoarea: deţinem controlul asupra obiectivului ţintă. Repet, deţinem controlul asupra obiectivului ţinta. Am suportat pierderi deosebite, însă obiectivul ţintă ne aparţine.

Obiectivul ţintă era, bineînţeles, staţia polară Wilkes. Schofield suspina.

— Dar tu, Romeo, unde eşti?

— Scarecrow, ne aflăm în prezent în aeroglisoare, aşteptare, la aproximativ doi kilometri de obiectivul ţintă…

Schofield tresări.

Doi kilometri…

Însă asta însemna că se aflau chiar în faţa uşii de la intrare...

— ... şi avem ordine să rămânem aici până primim instrucţiuni suplimentare. Avem instrucţiuni stricte să nu pătrundem în staţie.

Lui Schofield nu-i venea să creadă.

În faţa staţiei polare Wilkes se aflau soldaţi din infanteria marină, *chiar în faţa* staţiei. Doar la doi kilometri distanţă. Primul lucru pe care dorea Schofield să-l ştie era...

— Romeo, de cât timp vă aflaţi acolo?

— Ah, de aproape treizeci şi opt de minute, Scarecrow, se auzi vocea lui Romeo.

„Treizeci şi opt de minute", se gândi Schofield, neîncrezător. Un pluton de soldaţi de recunoaştere din infanteria marină stătuseră cu fundul pe scaun în faţa staţiei Wilkes pe parcursul ultimei jumătăţi de oră.

Brusc, în interfonul din casca lui Schofield se auzi o voce – nu prin boxele din sala de transmisiuni. Era Romeo.

— Scarecrow, trebuie să vorbim în particular.

Schofield închise radioul staţiei şi vorbi în microfonul din cască. Romeo utiliza canalul cu circuit închis al marinei.

— Romeo, ce *naiba* faci? întrebă Schofield.

Nu-i venea să creadă. În timp ce el se aflase în interiorul staţiei, luptându-se cu Trevor Barnaby, o unitate întreagă de soldaţi din infanteria marină sosise la staţia polară Wilkes, aşteptând afară.

— Scarecrow, este un circ nenorocit aici, afară. Soldaţi din infanteria marină. Beretele verzi. La naiba, mai este şi un nenorocit de pluton întreg de Grăniceri aici şi patrulează pe un perimetru de doi kilometri. Comandamentul Naţional şi Statul-Major Reunit au trimis toate unităţile pe care le-au putut găsi ca să păzească staţia. Însă problema este că, odată ce am ajuns aici, ne-au ordonat să aşteptăm până când soseşte o echipă SEAL a Marinei. Scarecrow, ordinele mele sunt foarte clare: dacă oricare dintre oamenii mei se îndreaptă către staţie înainte să sosească echipa SEAL, se va trage asupra lui.

Schofield rămase înmărmurit. Pentru o clipă, nu spuse nimic.

Brusc, situaţia îi deveni clară.

Se afla exact în aceeaşi situaţie în care se aflase Andrew Trent în Peru. Ajunsese primul la staţie. Găsise ceva în interiorul ei. Şi

acum, trimiteau o echipa SEAL – unitatea de forţe speciale cea mai necruţătoare şi mai eficientă pe care o deţineau Statele Unite – în interiorul staţiei.

Brusc, în minte îi veni un rând din e-mailul lui Andrew Trent:

„Departamentul de personal al USMC te-a listat drept decedat.”

Schofield înghiţi greu, conştientizând situaţia îngrozitoare în care se afla.

Trimiteau unităţile SEAL în staţie.

Trimiteau unităţile SEAL în staţie ca să-l ucidă.

A ŞAPTEA INCURSIUNE

Marţi, 16 iunie, ora 22.00

*

— Romeo, ascultă-mă, spuse Schofield rapid. Cei de la ICG mi-au infiltrat oameni în unitate. Unul dintre propriii oameni a început să-mi omoare răniţii. Echipa SEAL pe care o trimit încoace va veni aici şi mă va ucide. Trebuie să faci ceva.

Schofield simţi că un fior îi străbate şira spinării când conştientiză că-i spunea lui Romeo *exact* acelaşi lucru pe care Andrew Trent i-l spusese lui din acel templu din Peru.

— Ce vrei să fac? întrebă Romeo.

— Spune-le că nu e nimic aici, continuă Schofield. Spune-le că nu e nicio navă spaţială îngropată în gheaţă. Spune-le că e vorba doar despre un proiect secret al forţelor aeriene care a rămas aici dintr-un motiv sau altul.

— Ah, Scarecrow. Nu am nicio informaţie cu privire la ceea ce se află în interiorul acelei staţii. Nu ştiu nimic despre nave spaţiale îngropate în zăpadă sau despre proiecte secrete ale forţelor aeriene.

— Ei bine, despre asta este vorba, Romeo. Ascultă-mă. M-am bătut cu paraşutiştii francezi pentru staţia asta. M-am luptat cu Trevor Barnaby şi cu un pluton de soldaţi SAS pentru staţia asta. *Nu vreau* să fiu ucis de o grămadă de compatrioţi psihopaţi după toate prin care am trecut, m-ai înţeles?

— Aşteaptă o secundă, Scarecrow.

La celalalt capăt al liniei se lăsă tăcerea.

După un minut, Romeo spuse:

— Scarecrow, tocmai m-am consultat cu căpitanul Grănicerilor – un tip pe nume Brookers, Arlin Brookers – şi el a spus că-l va împuşca pe oricare dintre oamenii mei care încearcă să pătrundă în staţie înainte să sosească echipa SEAL.

Schofield scoase exemplarul tipărit al e-mailului primit de la Andrew Trent, lista cu informatorii ICG.

Ochii i se opriră asupra unei intrări.

BROOKES, ARLIN F. ARMY RANGERS CĂPITAN

„Nenorocitul”, se gândi Schofield. Era *acelaşi* tip de care dăduse în faţa templului din Peru. Arlin F. Brookes. Un nenorocit din ICG.

Romeo spuse:

— OK, Scarecrow. Ascultă. Poate că nu pot intra în staţie, dar îţi voi spune ceva ce am auzit cu vreo treizeci de minute în urmă. *Wasp*-ul navighează dincolo de coastă cu vreo 300 de mile marine, în larg. După ce am ajuns aici, m-a sunat Jack Walsh de pe *Wasp.* Cu vreo treizeci de minute în urmă, o patrulă formată din patru puşcaşi marini a distrus un avion britanic VE-10 de alimentare aflat la aproximativ 250 de mile marine de coasta după ce avionul a încercat să fugă.

Schofield tăcu.

Ştia la ce se referea Romeo.

Avioanele de alimentare există pentru un singur scop: să alimenteze avioanele de *asalt* în cadrul misiunilor pe distanţă mare.

Dacă un avion de alimentare britanic fusese distrus la 250 de mile marine de coastă, atunci era aproape sigur că pe undeva prin zonă se afla un alt avion britanic, un avion de asalt – un bombardier sau un avion de luptă – care-şi preluase combustibilul de la avionul de alimentare. Şi avea probabil ordine să…

„Oh, nu, se gândi Schofield, dându-şi seama. Este dispozitivul de ştergere al lui Barnaby”.

Asemenea dispozitivului de ştergere al echipei franceze, acel avion de asalt britanic avea probabil ordine să tragă asupra staţiei polare Wilkes dacă Trevor Barnaby nu dădea raportul într-un anumit timp.

Romeo continuă:

— Forţele aeriene au fost alertate. Cercetează spaţiul aerian de deasupra oceanului cu avioane AWACS şi avioane de asalt F-22. Caută un avion de luptă britanic solitar şi au ordine să tragă imediat cum îl văd.

Schofield se lăsă să cadă în scaun.

Se încruntă, îşi frecă fruntea. Lumea se închidea în jurul lui.

Era încercuit. Complet încercuit. Echipa SEAL avea să sosească în curând – indiferent dacă-şi dăduseră seama sau nu că nu aveau nimic de câştigat de la această staţie. Şi chiar dacă Schofield reuşea să scape de ei după ce verificau staţia, mai rămânea posibilitatea ca Wilkes să fie distrusă de o rachetă lansată din aer de un avion britanic de luptă aflat lângă coastă.

„Mai rămâne totuşi o opţiune”, se gândi Schofield.

Să iasă şi să i se predea lui Romeo înainte să vină cei de la SEAL. În acest fel, măcar rămânea în viaţă. Şi dacă Schofield învăţase ceva din această zi, era că dacă rămâneai viu, mai aveai o şansă.

Schofield vorbi în microfonul din cască.

— Romeo, ascultă…

— Oh, la naiba, Scarecrow. Au sosit.

— Poftim?

— Cei de la SEAL. Au sosit. Tocmai au pătruns în perimetrul exterior. Patru aeroglisoare. Se apropie de complexul staţiei acum.

La doi kilometri de staţia polară Wilkes, o armada de aeroglisoare forma o linie lungă, neîntreruptă. Erau aranjaţi într-un semicerc pe partea continentală a staţiei şi erau toate îndreptate spre interior – spre staţie.

Însă, în acea clipă, patru aeroglisoare albastre-închis sparseră linia şi se îndreptară balansându-se pe platforma de gheaţă către staţie. Îşi croiră drum prin clădirile exterioare ale complexului staţiei, fără să pară a se grăbi.

Erau aeroglisoarele celor de la SEAL.

În interiorul aeroglisorului conducător, comandantul trupelor SEAL vorbi în microfon.

— Baza Aeriană, aici echipa SEAL, raportaţi, spuse el. Confirm instrucţiunile anterioare. *Nu vom* pătrunde în staţie până când nu suntem siguri că aveţi Sperietoarea.

— Echipa SEAL, aici Baza Aeriană. Staţi pe loc, se auzi o voce prin radio. Staţionăm în aşteptarea unui raport din partea avioanelor noastre în acest moment.

Chiar în acea clipa, la 242 de mile marine depărtare de staţia

polară Wilkes, şase avioane de luptă F-22 USAF se lansară deasupra Oceanului Sudic.

F-22 este cel mai avansat avion de luptă aeriană din lume, moştenitorul tronului vechiului F-15 Eagle. Însă, deşi F-22 seamănă puţin cu vechiul F-15 Eagle, el are ceva ce F-15 nu a avut niciodată – este invizibil.

În avionul din fruntea celor şase F-22-uri, conducătorul escadronului asculta radioul din casca sa. Când vocea de la celalalt capăt termină de vorbit, conducătorul escadronului spuse:

— Mulţumesc, Bigbird, îl văd.

Pe ecranul său cu afişaj computerizat, conducătorul escadronului observă un punct luminos micuţ îndreptându-se spre vest. Pe ecran apărea:

ŢINTĂ IDENTIFICATĂ: 103 mile marine VNV

AVION IDENTIFICAT: E-2000

Un avion E-2000, observă conducătorul escadronului. Eurofighter 2000. Un avion de luptă micuţ cu două motoare, foarte uşor manevrabil, E-2000 reprezenta un proiect comun al forţelor aeriene britanice, germane, spaniole şi italiene.

Pe ecranul conducătorului escadronului, impulsul luminos părea să zboare fără vreun scop anume, fără să ştie de existenţa avioanelor americane de luptă invizibile aflate la o sută de mile în spatele lui.

— În regulă, fraţilor, ţinta a fost identificată, spuse pilotul avionului F-22. Repet, ţinta a fost identificată. E timpul să-i dăm bătaie.

În interiorul staţiei polare Wilkes, Shane Schofield nu ştia ce naiba să facă.

Ştia ca nu putea să se predea celor de la SEAL. Cei din SEAL făceau parte aproape sigur din ICG. Dacă-l prindeau, îl omorau.

Luă în calcul posibilitatea de a coborî în peşteră şi de a se ascunde acolo – şi, dacă ar fi fost necesar, să folosească nava spaţială ca monedă de schimb – însă îşi dădu seama că nu mai era posibil să coboare în peşteră de vreme ce clopotul de scufundare fusese distrus.

Schofield îi conduse pe Kirsty şi pe Renshaw afară din sala de transmisiuni de pe puntea A şi apoi pe scări, către punţile

inferioare.

— Ce se petrece? întreba Renshaw.

— Tocmai am încurcat-o, spuse Schofield.

Mintea îi lucra nebuneşte. Se gândi că singura lor opţiune acum era să se ascundă undeva în interiorul staţiei şi să reziste până când cei de la SEAL şi tot restul lumii vor fi plecat…

„Şi atunci ce vom face? se întrebă Schofield. Vom merge pe jos spre casă?”

„Dacă rămâi viu, mai ai o şansă.”

Schofield coborî pe scară şi privi puntea E.

O văzu pe Wendy, întinsă pe punte, moţăind fericită.

„Wendy”, se gândi el.

Era ceva legat de Wendy…

Conducătorul escadronului de avioane F-22 vorbi în microfonul din cască.

— Bigbird, aici Blue Leader. Rămânem sub acoperire. Ţinta estimată se va afla în raza de acţiune a rachetelor în… douăzeci de minute.

Brusc, Schofield îşi dădu seama.

Se întoarse spre Kirsty.

— Kirsty, cât de mult îşi poate ţine Wendy respiraţia?

Kirsty ridică din umeri.

— Majoritatea masculilor de focă de blană îşi pot ţine respiraţia cam o oră. Însă Wendy e femelă şi e mult mai mică, deci nu-şi poate ţine respiraţia decât vreo patruzeci de minute.

— Patruzeci de minute… spuse Schofield, făcând calcule în minte.

— La ce te gândeşti? întreba Renshaw.

Schofield spuse:

— Ne ia vreo două ore ca să ajungem din staţie în cavernă, corect? O ora să *coborâm* nouăzeci de metri în clopotul de scufundare şi apoi încă o oră sau ceva de genul ăsta ca să *urcăm* prin tunelul de gheaţă.

— Da, şi…? întrebă Renshaw.

Schofield se întoarse spre Renshaw.

— Când Gant şi ceilalţi se apropiau de caverna de gheaţă, Gant a spus cel mai ciudat lucru. A spus că aveau un vizitator. Pe

Wendy. A spus că Wendy înota cu ei în timp ce-şi croiau drum în susul tunelului de gheaţă.

— Aha.

Schofield continuă:

— Deci, chiar dacă Wendy ar putea înota *de două ori* mai repede decât noi, dacă a înotat până acolo jos şi apoi înapoi în tunelul de gheaţă, *ar fi rămas fără aer înainte să ajungă în cavernă.*

Renshaw rămase tăcut.

Schofield spuse:

— Vreau să spun, ar fi sinucidere curată pentru ea să nu se întoarcă după ce a înotat douăzeci de minute pentru că ar trebui să ştie că se poate întoarce la o sursă de aer…

Schofield îşi mută privirea de la Renshaw la Kirsty.

— Mai e un drum către acel tunel de gheaţă. O scurtătură.

*

— Echipa SEAL, aici Blue Leader. Ne apropiem de ţintă. Ţinta estimată se va afla în raza de acţiune a rachetelor în cincisprezece minute, se auzi vocea conducătorului escadronului prin radioul aeroglisorului echipei SEAL.

Cei din echipa SEAL stăteau rigizi pe locurile lor din cabina aeroglisorului. Feţele lor nu trădau nicio urmă de emoţie.

Ajuns acum jos, pe puntea E, Schofield aruncă pe punte buteliile pentru respiraţie cu audibilitate scăzută. Kirsty se echipa deja cu un costum termoelectric de scafandru. Era atât de mare pentru ea, încât fu nevoită să ruleze mânecile şi pantalonii ca să i se potrivească. Renshaw – îmbrăcat deja în costumul său de scafandru din neopren – se îndreptă direct către echipamentul LABA.

— Uite, înghiţiţi astea, le spuse Schofield, dându-le câte o capsulă albastră fiecăruia.

Erau capsule N-67D antiazot. Aceleaşi pastile pe care Schofield le dăduse lui Gant şi celorlalţi când coborâseră în cavernă, mai devreme. Înghiţiră cu toţii pilulele.

Schofield se dezbrăcă şi-şi puse echipamentul tactic de protecţie şi cureaua pentru arme peste costumul de scafandru. Căutând prin buzunarele echipamentului găsi, printre altele, o încărcătură cu nitrogen şi medalionul de argint al lui Sarah Hensleigh. Puse ambele articole în buzunarele costumului de scafandru. Apoi, începu rapid să-şi pună una dintre buteliile de scufundare.

Erau trei rezervoare în total, toate umplute cu un amestec saturat de heliu şi oxigen: 98% heliu, 2% oxigen, suficient pentru patru ore de scufundare. Erau buteliile suplimentare pe care le pregătise Gant mai devreme, la indicaţiile lui Schofield, înainte să

coboare în peşteră.

În timp ce-şi îmbrăca echipamentul LABA, Renshaw o ajută pe Kirsty să-l îmbrace pe al ei.

Schofield îşi puse primul buteliile. Când fu gata, începu imediat să caute pe puntea din jurul lui ceva greu – ceva *foarte* greu –, pentru că aveau nevoie de o greutate mare care să-i ducă rapid la fund.

Găsi ceea ce căuta.

O bucată din pasarela punţii B care căzuse mai devreme pe puntea E, când întreaga punte B fusese incendiată. Bucata de pasarelă de metal avea aproximativ un metru lungime şi era făcută din oţel solid. Avea chiar şi o bucata din balustradă încă ataşată.

Când şi Renshaw fu gata, Schofield îl puse să-l ajute să o tragă până la marginea bazinului. Bucata mare din pasarela de metal scârţâi puternic în timp ce ei o trăgeau de-a lungul punţii.

În timp ce ei munceau, Wendy ţopăia în spatele lor, asemenea unui câine care te roagă să-l scoţi la plimbare.

— Wendy vine cu noi? întrebă Kirsty.

Schofield spuse:

— Sper. Speram că ne va arăta ea drumul.

Auzind asta, Kirsty sări în picioare şi se grăbi către peretele de lângă bazin. Luă un ham dintr-un cui şi-l aduse lângă marginea bazinului. Apoi, începu să pună hamul în jurul mijlocului lui Wendy.

— Ce e asta? întrebă Schofield.

— Nu-ţi face griji. Ne va fi de ajutor.

— În regulă, nu contează. Numai să stai pe aproape, îi ceru Schofield în timp ce el şi Renshaw poziţionară bucata de pasarelă pe marginea punţii, astfel încât sa fie gata să cadă. În regulă, spuse Schofield. Toată lumea în apă.

Cei trei săriră în apă şi înotară înapoi, până sub bucata de pasarelă. Wendy sări fericită în urma lor.

— În regulă, puneţi mâna pe pasarelă, se auzi vocea lui Schofield prin căştile lor subacvatice.

Prinseră cu toţii bucata de pasarelă. Arătau ca un grup de înotători olimpici care se pregăteau să participe la o cursă de înot spate.

Schofield îşi puse mâna deasupra mâinii lui Kirsty, ca să se

asigure că nu-i va scăpa bucata de pasarelă când aceasta se va scufunda.

— În regulă, domnule Renshaw, spuse Schofield. Trage!

În acea clipă, Schofield şi Renshaw se înălţară pe pasarelă şi, brusc, bucata grea de metal alunecă de pe marginea punţii şi căzu în apă cu un plescăit puternic.

Bucata metalică de pasarelă se scufundă rapid.

Cele trei siluete micuţe ale lui Schofield, Renshaw şi Kirsty se ţinură strâns de ea în timp ce se scufunda. Se îndreptau cu toţii în jos, picioarele lor plutind în sus, în urma lor. Wendy înota rapid prin apă în spatele lor.

Schofield privi contorul de adâncime pe care-l avea prins de încheietura mâinii.

3 metri.

6 metri.

9 metri.

Se scufundară, căzând rapid, prin minunata lume subacvatică albă.

În timp ce cădeau, Schofield încercă să ţină sub supraveghere peretele alb de gheaţa din stânga sa. Căuta o gaură în el, intrarea în scurtătura care conducea către tunelul subacvatic de gheaţă.

Ajunseră la 30 de metri. Dacă nu erau pastilele, azotul din sângele lor i-ar fi ucis până acum.

60 de metri.

90 de metri.

Zburau în jos prin apă. Se întunecă mai mult, era mai dificil să vadă în jur.

120 de metri.

150 de metri.

Căderea atât de repede.

200 de metri.

230 de metri.

250…

Şi apoi, brusc, Schofield o văzu.

— În regula, daţi-i drumul! ţipă el.

Ceilalţi dădură imediat drumul pasarelei metalice aflate în cădere. Plutiră în apă în timp ce pasarela dispăru în întunecimea din adâncuri.

Schofield înotă către peretele de gheaţă.

În zid fusese creată o gaură rotundă, mare. Părea un fel de tunel, un tunel care cobora în întunecime.

Wendy înota alături de Schofield şi dispăru în interiorul tunelului întunecat. Apăru iar, câteva secunde mai târziu.

Schofield ezită.

Renshaw trebuie să-i fi văzut îndoiala din privire.

— Ce opţiune avem? întreba el.

— Corect, răspunse Schofield, scoţându-şi lanterna. O aprinse. Apoi, împinse apa cu picioarele şi înotă în interiorul tunelului.

Tunelul era strâmt şi şerpuia abrupt în jos. Schofield înotă înainte, Kirsty în spatele său şi Renshaw ultimul. Întrucât înotau în jos, avansară rapid. Se lăsau conduşi de greutăţile de plumb de pe centurile lor.

Schofield înotă cu precauţie. Era linişte aici, ca într-un mormânt…

Şi apoi, brusc, Wendy trecu pe lângă el, venind din spate, şi goni în josul tunelului din faţa sa.

Schofield îşi privi contorul de adâncime.

Ajunseseră la 300 de metri.

Timpul de scufundare era de douăsprezece minute.

— Bigbird, aici Blue Leader. Ţinta se află acum în raza de acţiune a rachetei. Repet. Ţinta se află acum în raza de acţiune a rachetei. Pregătim lansarea rachetelor AMRAAM.

— Puteţi trage când sunteţi pregătiţi, Blue Leader.

— Mulţumesc, Bigbird. În regulă, fraţilor. Am armat racheta. Compartimentul rachetelor este deschis. Ţinta pare să nu-şi fi dat seama de prezenţa noastră. OK. Aici Blue Leader, Fox One… foc!

Liderul escadronului apăsă pe trăgaci.

În acea clipă, o rachetă lungă şi subţire AIM-120 AMRAAM alunecă din compartimentul pentru rachete al avionului F-22 şi ţâşni înainte, urmărindu-şi prada.

Avionul britanic de luptă văzu imediat racheta pe ecranele sale.

Cea mai mare problemă pentru avioanele invizibile este că, deşi avionul în sine nu poate fi detectat de radar, rachetele care-i

atârnă de aripi nu sunt invizibile. Astfel ca toate avioanele invizibile ca F-22, avionul de luptă F-117A şi bombardierul B-2A îşi ţin rachetele în interior.

Din nefericire însă, imediat ce o racheta este lansată, aceasta va fi reperată de radare. Asta înseamnă că imediat ce avionul F-22 îşi lansă racheta AMRAAM către aparatul de zbor E-2000 aflat la orizont, avionul britanic văzu racheta pe ecranele sale de radar.

Pilotul britanic îşi acordă maxim un minut.

— Generale Barnaby! Generale Barnaby! Raportează!

Nu primi niciun răspuns.

Lucru ciudat, întrucât generalul de brigadă Barnaby ştia că acest interval orar – între orele 22.00 şi 22.25 – era un interval desemnat pentru contact, fiind una din cele două perioade de discontinuitate în erupţia solară, care permitea contactul radio. Barnaby raportase la 19.30, un alt interval desemnat pentru contact, respectând întru totul planul.

Pilotul britanic încercă pe frecvenţa secundară. Nu avu nici aici succes. Încercă sa-l prindă pe Nero, secundul lui Barnaby.

Tot nu avu noroc.

— Generale Barnaby! Aici, Backstop. Sunt atacat! Repet, sunt atacat! Dacă nu-mi răspundeţi în următoarele treizeci de secunde, voi fi nevoit să presupun că sunteţi mort şi, conform ordinelor dumneavoastră, nu voi avea alta opţiune decât să trag asupra staţiei.

Pilotul britanic îşi privi indicatorul luminos ce reprezenta racheta – acesta clipea. Introdusese deja coordonatele staţiei polare Wilkes în computerul de ghidaj al rachetei sale de croaziera AGM-88/HLN.

Literele indicatoare de pe rachetă spuneau tot.

„AGM“ însemna rachetă aer-sol; „H” însemna viteză mare; iar „L” rază lungă de acţiune. Însă „N” avea un înţeles special.

Însemna *nuclear.*

Cele treizeci de secunde expirară. Tot nu primi vreun răspuns din partea lui Barnaby.

— Generale Barnaby! Aici Backstop! Lansez dispozitivul de ştergere… *acum!* Pilotul britanic apăsă pe trăgaci şi, o fracţiune de secundă mai târziu, racheta de croazieră cu încărcătură nucleară ataşată de vârful aripii sale se desprinse de avion.

Racheta abia se depărtase şi, doar două secunde mai târziu – exact când pilotul britanic îndrepta mâna spre levierul de catapultare –, racheta americană AMRAAM lovi spatele avionului E-2000 şi-l aruncă în aer cu tot cu pilot.

Piloţii americani observară explozia portocalie strălucitoare pe orizontul nocturn şi văzură semnalul luminos dispărând de pe radare.

Doi dintre ei ovaţionară.

Liderul de escadron zâmbi în timp ce privea mingea portocalie de foc din depărtare.

— Echipa SEAL, aici Blue Leader. Sperietoarea a fost eliminată. Repet, Sperietoarea a fost eliminată. Puteţi intra în staţie. Puteţi intra în staţie.

În interiorul aeroglisorului celor de la SEAL, vocea liderului de escadron răsună prin interfon:

— Puteţi intra în staţie. Puteţi intra în staţie.

Comandantul echipei SEAL spuse;

— Mulţumim, Blue Leader. Atenţie, toate unităţile. Echipa SEAL trece pe canale cu circuit închis pentru asaltul asupra staţiei.

Îşi închise radioul şi se întoarse către oamenii săi.

— În regulă, oameni buni. Haideţi să distrugem ceva.

În larg, deasupra Oceanului Sudic, liderul escadronului de avioane F-22 continuă să privească prin plafonul carlingii la rămăşiţele avionului britanic E-2000. Urme de foc subţiri, portocalii, coborau încet către pământ asemenea unor artificii ieftine.

Concentrat asupra priveliştii, liderul de escadron nu observă un nou semnal luminos, *mai mic,* care apăru pe ecranul radarului său – un semnal luminos care se îndrepta către sud, spre Antarctica – decât abia treizeci de secunde mai târziu.

— Ce naiba e asta? întrebă el.

— Oh, Isuse! exclamă altcineva. Trebuie să fi lansat o rachetă înainte să fie lovit!

Liderul de escadron încercă să prindă din nou prin radio echipa SEAL, însă nu mai reuşi. Trecuseră deja pe canalele cu circuit închis pentru asaltul asupra staţiei polare Wilkes.

Uşile principale ale staţiei explodară spre interior şi echipa SEAL pătrunse în goană cu armele în flăcări.

Era o intrare perfectă, exact ca în manualul de instrucţie. Singura problemă era că staţia era goală.

*

Schofield îşi privi contorul de adâncime: 480 de metri.

Continuă să înoate şi, câteva minute mai târziu, ieşi din tunelul strâmt al scurtăturii şi se trezi într-un tunel mai larg, cu pereţi de gheaţă.

Schofield ştiu imediat unde se află, deşi nu mai fusese vreodată aici.

Pe latura îndepărtată a tunelului de gheaţa subacvatic văzu o serie de găuri rotunde, de trei metri în diametru, săpate în pereţi. Sarah Hensleigh îi povestise mai devreme despre ele. Şi Gant le menţionase, când se apropiase de peşteră. Peşterile focilor-elefant. Se afla în interiorul tunelului de gheaţă subacvatic care conducea către caverna în care era nava spaţială.

Schofield răsuflă uşurat.

„Da!”

Schofield şi ceilalţi înotară în tunelul de gheaţă subacvatic. Apoi, o luară rapid în sus, urmărind găurile din pereţii de gheaţă din jurul lor cu îngrijorare firească.

Deşi vederea găurilor din pereţi îl neliniştea, Schofield se simţi foarte sigur că focile-elefant nu aveau să-i atace. Avea o teorie în acest sens. Până acum, singurul grup de scafandri care se apropiase de peştera subacvatică de gheaţă neînarmat fusese cel al lui Gant – şi ei aveau cu toţii butelii LABA, echipamente pentru respirat cu audibilitate scăzută. Celelalte grupuri care coborâseră – oamenii de ştiinţa de la Wilkes şi britanicii – nu avuseseră un asemenea echipament. Şi fuseseră atacaţi. După câte-şi dădea seama Schofield, focile-elefant nu putuseră *să-i audă* pe Gant şi pe echipa sa când aceştia se apropiaseră de peşteră. Astfel că nu-i atacaseră.

În acea clipă, Schofield văzu suprafaţa şi uită de gândurile sale legate de focile-elefant.

Îşi privi contorul de adâncime: 500 de metri.

Apoi, se uită la ceas. Le luase optsprezece minute să ajungă acolo. Foarte puţin.

Şi apoi, brusc, un şuierat jos pătrunse prin apă.

Schofield îl auzi şi se încordă. O văzu pe Kirsty ţinându-se de Wendy, în apă, în spatele lui. Wendy simţise şi ea.

Brusc, un al doilea şuierat îi răspunse primului şi Schofield simţi că inima i se opreşte.

Focile ştiau că ei erau acolo…

— Fugiţi! le strigă Schofield lui Renshaw şi Kirsty. Fugiţi!

Schofield şi Renshaw începură să înoate rapid, îndreptându-se către suprafaţă. Kirsty doar o lovi pe Wendy pe aripă şi aceasta ţâşni înainte prin apă.

Schofield privi suprafaţa de deasupra lui. Era frumoasă, sticloasă, calmă. Asemenea unei lentile netede de sticlă.

Şuierăturile din jurul lor se intensificară şi apoi, brusc, Schofield auzi un lătrat aspru spărgând calmul subacvatic. Schofield se întoarse în apă şi privi în jur, apoi ridică privirea ca să se uite din nou la suprafaţa ca o lentilă.

Şi, în acea clipă, lentila se sparse.

Foci-elefant săriră în apă din toate părţile. Altele urlară din găurile subacvatice şi îi atacară pe Schofield şi pe ceilalţi. Urletele, lătrăturile şi şuieraturile lor umplură apa.

Wendy goni către suprafaţă, cu Kirsty prinsă strâns de ham. Era ca prinsă într-un montagne-rousse în care Wendy se afunda, se răsucea, se înclina şi se întorcea pentru a evita colţii focilor-elefant care le atacau pe ea şi pe Kirsty din toate părţile.

Şi apoi, brusc, Wendy observă un spaţiu gol între trupurile imense ale animalelor şi zări suprafaţa. Cu Kirsty prinsă de ham, goni către suprafaţă.

Foci-elefant se aruncau către ele din fiecare direcţie, încercând să le muşte, însă Wendy era prea rapidă. Atinse suprafaţa şi sări afară din apă.

Kirsty lovi podeaua solidă de gheaţă a cavernei cu o bufnitură puternică. Îşi ridică privirea şi o văzu pe Wendy îndepărtându-se rapid de marginea bazinului. Kirsty sări în picioare exact în momentul în care pământul se cutremură în spatele ei.

Fetiţa se întoarse. Una dintre focile-elefant se lansase din apă

în spatele ei şi acum ţopăia pe podeaua plată a cavernei, urmărind-o!

Kirsty alergă, apoi se împiedică şi căzu.

Foca-elefant continuă să atace. Kirsty se afla pe podeaua cavernei, complet expusă…

…şi apoi, brusc, capul focii-elefant explodă, umplându-se de sânge, şi foca masivă se rostogoli înainte.

Foca-elefant căzu pe podea, dezvăluindu-l în spatele ei pe Schofield, plutind în bazin la zece metri distanţă, cu pistolul ridicat. *Tocmai împuşcase foca în ceafă.* Kirsty aproape leşină.

Renshaw sparse suprafaţa în cealaltă parte a bazinului şi se trezi exact lângă margine, când, brusc, simţi o durere ascuţită în jurul gleznei drepte şi fu tras în adâncuri.

Sub apă, Renshaw privi în jos şi văzu că una dintre focile-elefant îi prinsese piciorul drept. Părea mai mică decât celelalte şi avea acei colţi inferiori deosebiţi pe care-i văzuse mai devreme la masculii mai mari.

Renshaw îşi folosi piciorul liber ca să lovească foca micuţă în bot. Foca ţipă de durere şi-i dădu drumul piciorului, iar Renshaw înotă iar către suprafaţă.

Ţâşni afară din apă şi văzu marginea bazinului chiar în faţa sa. Apoi se prinse de cea mai apropiată stâncă şi se trase afară din apă, exact când o altă focă, mai mare, alunecă în apă în spatele lui şi aproape că-l prinse de picioare.

Schofield înota nebuneşte către marginea bazinului.

În timp ce înota, aruncă priviri fugitive prin peştera din jurul lui – Kirsty se afla pe o latură, Renshaw, pe cealaltă. Şi apoi văzu nava, nava cea mare şi neagră, înălţându-se asemenea unei păsări de pradă enorme şi tăcute în mijlocul cavernei subterane masive.

Brusc, fălcile desfăcute ale focii taur masive se înălţară din apă în faţa lui, obturându-i imaginea cu nava mare şi neagră.

Foca masivă se mişca deja rapid şi se aruncă spre Schofield cu o viteză fenomenala, iar acesta gâfâi simţind că i se taie respiraţia şi se duse la fund.

Masculul îl lovise în piept cu colţii săi inferiori lungi. În mod normal, îşi zise Schofield, asta ar fi fost suficient ca să omoare orice potenţială victimă, deoarece colţii focii masive ar fi

străpuns pieptul victimei.

Însă nu era cazul lui Schofield. El încă purta echipamentul de protecţie peste costumul de scafandru şi colţii focii se opriseră în placa de kevlar de pe pieptul său.

Foca-elefant îl trase în jos prin apă, împingându-l în piept. Schofield luptă, dar fără rost. Din cauza platoşei, era practic prins ca-ntr-o ţepuşă de colţii animalului masiv.

Schofield se duse tot mai jos, în vârful botului focii gigantice. Din gura umflată a animalului masiv ţâşneau bule, pe măsură ce acesta expira cantităţi uriaşe de aer din cauza efortului depus.

Schofield trebuia să facă rapid ceva. Îşi duse mâna în buzunar şi căută orice s-ar fi aflat acolo.

Scoase o încărcătură cu nitrogen luată de la britanici şi o privi o clipă.

„Oh, la naiba”, îşi zise.

Scoase rapid cuiul încărcăturii cu nitrogen şi aruncă grenada între fălcile deschise ale masivei foci-elefant.

Apoi se desprinse de colţii animalului şi foca ţâşni pe lângă el în apă. Îşi dădu rapid seama că-l pierduse şi, când făcu asta, începu să se întoarcă.

În acea clipă, încărcătura cu nitrogen detonă.

Capul focii taur explodă. Apoi, făcu implozie. Şi apoi, se întâmplă cel mai şocant lucru posibil.

Un val de *gheaţă* ţâşni din corpul focii moarte.

Iniţial, Schofield nu ştiu ce era şi apoi, brusc, îşi dădu seama. Era azotul lichid din încărcătură, care se întindea prin apă şi o *îngheţa!*

Peretele de gheaţă ţâşni prin apă către Schofield, prelungindu-se rapid, asemenea unei formaţiuni de gheaţă vii, care *creştea* în apă.

Schofield o urmări cu ochii mari. Dacă-l înconjura, avea să moară într-o clipă.

„Pleacă de acolo!”

Şi apoi, brusc, simţi ceva lovindu-i umărul şi se întoarse.

Era Wendy!

Schofield se prinse de hamul ei şi Wendy porni imediat înot.

Peretele de gheaţă din spatele lor accelera, dilatându-se prin apă cu o viteză fenomenală, crescând exponenţial.

Wendy înotă rapid, trăgându-l pe Schofield după ea. Însă el era

mai greu decât Kirsty, aşa că ea înota mai încet decât o făcuse înainte.

Peretele de gheaţă se apropia.

O altă focă-elefant ţâşni în spatele lor, cercetând prada uşoară, însă peretele de gheaţă o prinse, o acoperi cu masa lui crescândă şi o înghiţi cu totul, îngheţând-o în burta sa rece.

Wendy înotă către suprafaţă, evitând cu dexteritate orice focă-elefant care încerca să-i taie calea.

Văzu suprafaţa şi-l trase pe Schofield după ea.

În spatele lor, peretele de gheaţă îşi pierduse avântul. Azotul din încărcătură încetase să se mai dilate. Peretele de gheaţă se pierdu în urma lor.

Wendy ţâşni din apă, cu Schofield prins de hamul ei. Loviră amândoi podeaua îngheţată a cavernei cu o bufnitură şi Schofield se trezi întins pe burtă. Se întoarse pe spate…

…şi văzu o altă focă-elefant ieşind din apă şi gonind către el!

Schofield se rostogoli. Foca-elefant sări exact lângă el. Schofield sări în picioare, se întoarse şi se uită după ceilalţi.

— Locotenente! Aici! Aici! ţipă Sarah Hensleigh.

Schofield se întoarse şi o văzu pe Sarah Hensleigh făcându-i cu mâna din interiorul unei găuri mici, orizontale, din perete, aflate la cincizeci de metri distanţă.

Renshaw, Kirsty – şi Wendy – alergau deja către fisura orizontală. Schofield o luă la fugă după ei. În timp ce alerga prin cavernă o văzu pe Kirsty rostogolindu-se prin gaura orizontală, apoi pe Wendy urmând-o, şi apoi pe Renshaw.

Brusc, un val de paraziţi ajunse la Schofield şi o voce îi ţipă cu putere în ureche.

— … mă auzi? Scarecrow, mă auzi? Răspunde, te rog!

Era Romeo.

— Ce s-a întâmplat, Romeo?

— Isuse! Unde ai fost? De zece minute încerc să dau de tine.

— Am fost ocupat. Ce s-a întâmplat?

— Pleacă din staţie. Pleacă din staţie, acum!

— Nu pot face asta acum, Romeo, spuse Schofield în timp ce alerga.

— Scarecrow, nu înţelegi. Tocmai ne-au sunat forţele navale. Un grup de avioane F-22 tocmai a distrus un avion britanic de luptă aflat la aproximativ 250 de mile marine în larg, însă acesta

a reuşit să lanseze o rachetă înainte să fie lovit. Romeo făcu o pauză. Scarecrow, se îndreaptă exact către staţia polară Wilkes. Scanările prin satelit ale emisiilor radio arată că e nucleară.

Schofield simţi că-l străbate un fior în timp ce alerga. Ajunse la fisura din perete şi se lăsă la pământ, ca la baseball, alunecând prin gaura orizontală.

— Cât mai e? întrebă când ateriză în interiorul tunelului micuţ.

Îi ignoră pe ceilalţi care stăteau în jurul lui.

— 243 de mile marine la 650 de kilometri pe oră. Asta îţi dă treizeci şi şapte de minute până la detonare. Dar asta se întâmpla acum nouă minute, Scarecrow. Am încercat să dau de tine, dar nu mi-ai răspuns. Ai douăzeci şi opt de minute înainte ca o bombă nucleară să lovească staţia polară. Douăzeci şi opt de minute.

— Minunat! zise Schofield, privindu-şi ceasul.

— Scarecrow. Îmi pare rău, dar nu pot rămâne aici. Trebuie să-mi duc oamenii la o distanţă sigura. Îmi pare rău, dar eşti pe cont propriu, amice.

*

Schofield îşi privi ceasul.

Era 22.32.

Douăzeci şi opt de minute. Racheta nucleară avea sa lovească staţia polară Wilkes la ora 23.00.

Privi apoi spre grupul din jurul său. Sarah Hensleigh, Renshaw, Kirsty şi Wendy. Şi Gant. Abia în acel moment îşi dădu seama Schofield că Gant se afla şi ea în tunel, stând jos, pe podeaua îngheţată. Văzu pata roşie, urâtă, în partea laterală a corpului ei şi se grăbi să ajungă lângă ea.

— Montana? întrebă el.

Gant aprobă din cap.

— Unde e? întreba Schofield.

— E mort. L-au prins focile. Dar l-a omorât pe Santa Cruz şi pe mine m-a rănit.

— Eşti bine?

— Nu, spuse Gant, crispându-se de durere.

În acea clipă Schofield văzu rana. Era o rană de glonţ, în partea laterală a abdomenului lui Gant. Glonţul trebuie să fi trecut pe lângă clema din partea laterală a echipamentului de protecţie. Nu era o rană neînsemnată – o rană de glonţ reprezenta un mod lent şi dureros de a muri.

— Rezistă, spuse Schofield. Te vom scoate de aici…

Începu să o ridice pe Gant însă, în mişcare, Gant se frecă uşor de piciorul lui şi făcu să cadă ceva din buzunarul său de la gleznă.

Era un pandantiv de argint.

Pandantivul de argint al lui Sarah Hensleigh. Cel pe care i-l dăduse lui Schofield înainte să coboare în peşteră.

Pandantivul căzu cu faţa în jos pe podeaua îngheţata şi, într-o clipă, Schofield văzu scrisul gravat pe spatele lui:

Fiicei noastre,
Sarah Therese Parkes
La aniversarea a douăzeci şi unu de ani

Schofield îngheţă când văzu inscripţia. Scoase rapid exemplarul tipărit al e-mailului primit de la Andrew Trent, îşi aruncă privirea pe lista cu informatori ai ICG.

Şi îl găsi.

PARKES, SARAH T. USC PLNTGST

Schofield îşi ridică ochii să o privească pe Sarah Hensleigh.

— Care e numele tău de fată, Sarah? întreba el.

Schofield auzi sunetul scos de armarea pistolului înainte să îl vadă ieşind din spatele lui Sarah Hensleigh.

Sarah Hensleigh ţinu pistolul înaintea ei, îndreptat către capul lui Schofield. Cu mâna liberă, scoase căştile de la casca lui Santa Cruz şi ajustă potenţiometrul de pe clama curelei. Apoi vorbi în microfon:

— Echipa SEAL, aici Hensleigh. Răspunde.

Nu primi niciun răspuns. Hensleigh se încruntă.

— Echipa SEAL, aici Hensleigh. Răspunde.

— Nu este nimeni acolo, sus, Sarah, spuse Schofield, ţinând-o pe Gant în braţe. Au evacuat staţia. Au plecat. O rachetă de croazieră se afla pe drum spre staţie şi e nucleara, Sarah. Cei de la SEAL au plecat. Trebuie sa ieşim şi noi de aici.

Brusc, Schofield auzi o voce în căştile lui Sarah.

— Hensleigh, aici comandantul Riggs al echipei SEAL. Raportează.

Schofield se ghemui şi-şi privi ceasul.

22.35. Mai rămâneau douăzeci de minute.

Nu avea de unde sa ştie ca echipa SEAL din staţie trecuse pe un circuit închis ca să-şi lanseze atacul asupra staţiei polare Wilkes. Nu avea de unde să ştie că nu aflaseră despre racheta nucleară care se îndrepta către staţie.

Hensleigh spuse:

— Comandant SEAL. Am liderul infanteriei marine aici, jos, în

cavernă, cu mine. Este sub arest.

— Vom coborî în curând acolo, Hensleigh. Ai permisiunea de a-l ucide dacă eşti nevoită. Echipa SEAL, terminat.

— Sarah, ce faci? întreba Renshaw.

— Taci, spuse Hensleigh, mişcând arma, astfel încât îi atingea nasul lui Renshaw. Treceţi acolo, le ceru ea, făcându-le semn lui Renshaw şi lui Kirsty să treacă în partea de tunel în care se afla Schofield. Schofield observă că Sarah Hensleigh ţinea arma cu încredere şi autoritate. Mai folosise arme înainte.

Schofield spuse:

— De unde eşti, Sarah? Din armată sau din marină?

Sarah îl privi o clipă. Apoi, spuse:

— Din armată.

— Din ce secţie?

— Am fost la Comandamentul din Atlanta o vreme. Apoi am lucrat pentru Divizia de Arme Chimice. Şi apoi, cum bine ştii, am simţit brusc nevoia să predau.

— Faci parte din ICG dinainte sau după ce ai mers să predai la universitate?

— Dinainte, spuse Hensleigh, cu mult timp înainte. La naiba, locotenente, cei de la ICG m-au trimis să predau la USC. M-au *rugat* să mă retrag din armată, mi-au oferit pensie pe viaţă şi m-au trimis la universitate.

— De ce?

— Voiau să ştie ce se petrecea acolo. În mod special, voiau să afle despre cercetările asupra carotelor de gheaţă – despre gazele chimice pe care oameni ca Brian Hensleigh le descopereau îngropate în gheaţă. Gaze din medii foarte toxice care au dispărut cu sute de milioane de ani în urmă. Variante de monoxid de carbon, molecule *pure* de clor gazos. Cei de la ICG au vrut sa ştie despre asta – pot găsi utilizări pentru aşa ceva. Aşa că am pătruns în acest domeniu şi am ajuns să-l cunosc pe Brian Hensleigh.

Renshaw întrebă:

— Te-ai căsătorit cu el ca să obţii *informaţii* de la el?

În colţul tunelului, Kirsty urmarea conversaţia cu un interes deosebit, aproape mută de uimire.

— Am obţinut ce *am* vrut, replica Sarah Hensleigh. La fel şi Brian.

— Tu l-ai ucis? întrebă Renshaw. În accidentul de maşină?

— Nu, spuse Hensleigh. Nu l-am ucis eu. ICG-ul nu a fost deloc implicat în asta. Exact asta a fost, un accident. Numeşte-l cum vrei, destin, soartă. Pur şi simplu s-a întâmplat.

— Tu l-ai ucis pe Bernie Olson? întrebă Schofield rapid.

Sarah făcu o pauză înainte să răspundă.

— Da, spuse ea. Eu l-am ucis.

— Oh, târfă *nenorocită!* exclamă Renshaw.

— Bernie Olson a fost un mincinos şi un hoţ, spuse Hensleigh. Avea de gând să publice descoperirile lui Renshaw înainte să o facă acesta. Chiar nu-mi păsa de asta. Însă apoi, Renshaw a dat de *metal* la 450 de metri în gheaţă, iar Olson mi-a spus că avea de gând să publice şi *asta.* Iar eu pur şi simplu nu am putut permite să se întâmple aşa ceva. Nu înainte să afle cei de la ICG.

— Nu înainte să afle cei de la ICG, repetă Schofield cu asprime.

— Este treaba noastră să ştim totul primii.

— Aşa că l-ai ucis, spuse Schofield. Cu venin de şarpe-de-mare. Şi ai făcut să pară că Renshaw a comis crima.

Sarah Hensleigh îl privi pe Renshaw.

— Îmi pare rău, James, însă ai fost o ţintă mult prea uşoară. Tu şi Bernie vă certaţi tot timpul. Şi când v-aţi certat în acea seară, era pur şi simplu o ocazie prea bună ca s-o ratez.

Schofield îşi privi ceasul.

— Sarah, ascultă. Ştiu că nu mă crezi, dar trebuie să ieşim de aici. Este o rachetă nucleară…

— Nu este nicio rachetă, izbucni Hensleigh. Dacă ar fi, cei de la SEAL nu s-ar afla aici.

Schofield aruncă din nou o privire asupra ceasului: 22.36.

„La naiba”, se gândi el. Era atât de frustrant. Erau blocaţi aici, la mila lui Sarah Hensleigh. Iar ea avea de gând să stea acolo pur şi simplu şi să aştepte până sosea bomba nucleară şi-i omora pe toţi.

În acea clipă, ceasul lui Schofield arătă ora 22.37.

Schofield nu ştiuse despre cele optsprezece încărcături de Tritonal 80/20 pe care Trevor Barnaby le aranjase într-un semicerc în jurul staţiei polare Wilkes, cu intenţia de a crea un aisberg.

Nu ştiuse că exact cu două ore în urmă – la ora 20.37 –, când

Barnaby fusese singur în interiorul clopotului de scufundare, acesta pornise un cronometru care să detoneze încărcăturile de Tritonal în termen de două ore.

Cele optsprezece încărcături de Tritonal explodară la unison şi explozia fu absolut devastatoare.

Gheizere de zăpadă de o sută de metri ţâşniră în aer. Un muget sonor, asurzitor, se auzi peste întreg ţinutul, în timp ce o prăpastie adâncă, semicirculară se formă în platforma de gheaţa. Şi apoi, brusc, cu o bufnitură puternică, ameninţătoare, zona din platforma de gheaţă pe care se afla staţia polară Wilkes şi tot ce se găsea sub ea – trei kilometri cubi de gheaţă – se desprinse brusc şi începu să cadă în mare.

Jos, în tunelul din cavernă, lumea se clătina nebuneşte. Bucăţi de gheaţă căzură ca o ploaie asupra celor aflaţi în interior. Bufnitura produsă de explozia simultană a celor optsprezece încărcături de Tritonal sună asemenea unui bubuit enorm de trăsnet.

La început, Schofield se gândi că era racheta nucleară. Îşi zise că Romeo făcuse o greşeală groaznică şi că racheta ajunsese cu o jumătate de ora mai devreme decât era aşteptată. Însă apoi îşi dădu seama că trebuia să fie altceva – dacă fusese bomba nucleară, ar fi fost cu toţii morţi până acum.

Tunelul se clatină brusc şi Sarah Hensleigh îşi pierdu echilibrul. Renshaw profită de ocazie şi se aruncă înainte, placând-o. Cei doi loviră puternic peretele de gheaţă, însă Hensleigh îl aruncă pe Renshaw de pe ea.

Schofield încă o ţinea pe Gant în braţe. O puse jos şi încercă să se ridice, însă Sarah Hensleigh se întoarse şi-şi îndreptă arma exact către capul lui.

— Îmi pare rău, locotenente. Mi-ai plăcut, spuse ea.

În ciuda nebuniei de sunete din jurul lor, zgomotul produs de arma care se descarcă în interiorul tunelului fu asurzitor.

*

Schofield văzu sângele ţâşnind din pieptul lui Sarah Hensleigh.

Apoi, îi văzu ochii bulbucându-i-se şi genunchii îndoindu-i-se în timp ce cădea la podea, moartă.

Pistolul Desert Eagle al lui Schofield încă scotea fum când Gant îl puse la loc în tocul prins de coapsa acestuia. Schofield nu avusese niciun moment ocazia să-l scoată, însă Gant, aflată jos, lângă genunchii lui, da.

Kirsty privi tăcută scena, cu gura căscată. Schofield se grăbi să ajungă la ea.

— Isuse, eşti bine? întreba el. Mama ta…

— Nu era mama mea, spuse Kirsty încet.

— Este în regulă dacă vorbim despre asta mai târziu? întrebă Schofield. În aproximativ douăzeci şi două de minute acest loc va fi transformat în vapori de apă.

Kirsty aprobă din cap.

— Domnule Renshaw, zise Schofield, privind pereţii tremurători din jurul lui. Ce se petrece?

Renshaw spuse:

— Nu ştiu…

În acea clipa, întregul tunel se clătină brusc şi căzu aproximativ zece metri.

— Se pare că platforma de gheaţă a fost dislocată de continent, spuse Renshaw. Se transformă într-un aisberg.

— Un aisberg… repeta Schofield, mintea evoluând toate situaţiile. Brusc, capul i se înalţă şi-l privi pe Renshaw. Focile alea elefant mai sunt în cavernă?

Renshaw privi în afara prin fisură.

— Nu, spuse el. Au plecat.

Schofield traversă tunelul şi o ridică pe Gant în braţe, cărând-o către fisură.

— M-am gândit că s-ar putea întâmpla asta, spuse el. Am omorât taurul. Acum, probabil sunt plecate în căutarea lui.

— Cum o să ieşim de aici? întrebă Renshaw.

Schofield o ridică pe Gant lângă fisură şi o împinse prin ea. Apoi, se întoarse către Renshaw, cu ochii strălucind.

— Vom zbura de aici.

Avionul de luptă masiv, negru, stătea magnific în mijlocul cavernei subterane – cu botul său ascuţit îndoit în jos şi aripile negre şi lucioase coborâte. Bucăţi mari de gheaţă căzeau din plafonul înalt al cavernei şi explodau lovindu-se de fuzelajul lui.

Schofield şi ceilalţi goniră de-a lungul podelei tremurătoare a cavernei şi se adăpostiră sub burta avionului mare şi negru.

În timp ce Schofield o ţinea în braţe, Gant îi arătă tastatura numerică şi ecranul de introducere a codului.

Ecranul strălucea verde.

24157817_ _

INTRODUCEŢI CODUL DE INTRARE AUTORIZAT

— Şi-a dat cineva seama care e codul? întrebă Schofield.

— Hensleigh lucra la asta, însă nu cred că şi-a dat seama care e.

— Aşadar, nu ştim codul, spuse Schofield.

— Nu, nu-l ştim, confirmă Gant.

— Minunat.

În acea clipă, Kirsty păşi lângă Schofield şi privi ecranul.

— Hei, spuse ea, numărul lui Fibonacci.

— *Poftim?* spuseră Schofield şi Gant în acelaşi timp.

Kirsty ridică din umeri, timidă.

— 24157817. Este un număr al lui Fibonacci.

— Ce este un număr al lui Fibonacci? întrebă Schofield.

— Numerele lui Fibonacci sunt un fel de secvenţă numerică, spuse Kirsty. Este o secvenţă în care fiecare număr este suma celor două numere care-l preced. Observă privirile mirate din jurul ei. Tata mi l-a arătat. Are cineva un stilou şi o bucată de hârtie?

Gant avea în buzunar jurnalul pe care-l descoperise mai

devreme. Renshaw avea un stilou. Iniţial, scoase numai apă amestecată cu cerneală, însă apoi funcţionă. Kirsty începu să mâzgălească nişte numere în jurnal.

Apoi, spuse:

— Secvenţa e următoarea: 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13 şi aşa mai departe. Pur şi simplu aduni primele două numere, ca să-l obţii pe al treilea. Apoi, le aduni pe *al doilea* şi *al treilea* ca să-l obţii pe *al patrulea.* Dacă-mi acordaţi doar un minut... spuse Kirsty, începând să mâzgălească frenetic.

Schofield îşi privi ceasul.

22.40.

Mai rămăseseră douăzeci de minute.

În timp ce Kirsty mâzgălea în jurnal, Renshaw îi spuse lui Schofield.

— Locotenente, cum plănuieşti să zbori de aici, *mai exact?*

— Pe acolo, spuse Schofield absent, arătând spre bazinul de apă de pe cealaltă parte a cavernei.

— Poftim? exclamă Renshaw, însă Schofield nu-l asculta. Era ocupat să privească jurnalul, în timp ce Kirsty scria pe el.

După două minute, scrisese cinci rânduri de numere. Schofield se întrebă cât avea să dureze. Privi numerele pe măsură ce ea le scria:

0, 1, 1, 2, 3, 5, 8,13, 21, 34, 55, 89, 144, 233, 377, 610,
987, 1597, 2584, 4181, 6 765,10 946,17 711, 28 657, 46 368,
75 025, 121 393, 196 418, 317 811, 514 229, 832 040, 1 346 269,
3 524 578,5 702 887, 9 227 465,14 930 352,24 157 817.

— Şi, uite aici, spuse Kirsty. Acesta este numărul tău: 24157817.

— Sfinte Sisoe! exclamă Schofield. În regulă, atunci. Care sunt următoarele două numere din secvenţă?

Kirsty mai mâzgăli ceva: 39 088 169, 63 245 986.

— Acestea sunt, spuse Kirsty, arătându-i jurnalul lui Schofield. Schofield îl luă şi-l privi. Şaisprezece caractere. Şaisprezece spaţii libere de umplut. Extraordinar. Schofield apăsă tastele de pe tastatura numerică.

Ecranul scoase un sunet de avertizare.

241578173 908816963245986

COD DE INTRARE ACCEPTAT. DESCHIDERE *SILHOUETTE*

Se auzi un zbârnâit amenințător din interiorul navei negre şi apoi, brusc, Schofield văzu o scară îngustă desfăcându-se din burta navei.

O sărută pe Kirsty pe frunte.

— Nu am crezut niciodată că matematica îmi va salva viaţa. Haide!

Şi, spunând asta, Schofield şi ceilalţi pătrunseră în nava neagră.

*

Ajunseră într-un fel de compartiment pentru rachete. Schofield văzu şase rachete fixate la locul lor pe două stative triunghiulare, trei rachete pe fiecare stativ.

Schofield o transportă pe Gant prin compartimentul pentru rachete şi o puse pe podea exact când Renshaw şi Kirsty pătrunseră în burta avionului. Wendy ţopăi pe trepte în urma lor. Imediat ce micuţa focă se află în siguranţă în interiorul avionului, Renshaw trase treptele în spatele ei.

Schofield merse înainte, în carlingă.

— Povesteşte-mi, Gant!

Gant se ridică, durerea fiindu-i evidentă în voce:

— Au numit-o *The Silhouette.* Are capacitatea de a deveni invizibilă, dar nu am reuşit să descifrăm cum. Ceva legat de plutoniu.

Schofield păşi în carlingă.

— Oau!

Carlinga arăta extraordinar – futurist – mai ales pentru un avion care fusese construit în 1979. Avea două scaune: unul îndreptat înainte şi spre dreapta, celălalt – scaunul operatorului de radar/mitraliorului – în spatele lui, spre stânga. Forma ciudată a carlingii – îndreptată mult în jos – însemna că pilotul de pe scaunul din faţă stătea mult *mai jos* decât artileristul din scaunul din spate.

Schofield sări în scaunul pilotului exact când o bucată mare de gheaţă se sparse de exteriorul acoperişului avionului.

Schofield privi consola din faţa lui: patru ecrane de computer, manete standard de control, butoane, cadrane şi indicatoare peste tot. Arăta ca un puzzle extraordinar, de înaltă tehnologie. Schofield se simţi brusc cuprins de panică. Nu avea să-şi dea seama niciodată cum să piloteze acest avion. Cel puţin nu în

optsprezece minute.

Însă apoi, când privi mai îndeaproape consola, Schofield începu să-şi dea seama că nu era de fapt mult prea diferită de consolele de pe avioanele Harrier pe care le pilotase în Bosnia. Acesta era, până la urmă, un avion făcut de mâna omului – de ce să fie diferit?

Schofield găsi butonul de contact şi-l apăsă.

Nu se întâmplă nimic.

„Debitul de combustibil, se gândi el. Trebuie să-l alimentez cu combustibil."

Schofield căută butonul de alimentare cu combustibil. Îl găsi şi-l apăsă. Apoi, apăsă din nou butonul de contact.

Nu se întâmplă ni…

VRUUUUMMM!

Turbinele gemene ale motoarelor cu reacţie ale avionului se treziră la viaţă cu un mormăit şi Schofield simţi cum îi goneşte sângele prin vene. Sunetul scos de motoarele care porneau nu semăna cu nimic altceva ce auzise vreodată.

Tură motoarele. Trebuia să încălzească avionul repede.

„Ora", se gândi Schofield.

22.45.

Mai rămăseseră cincisprezece minute.

Continuă să tureze motoarele. De obicei, o astfel de acţiune de încălzire dura peste douăzeci de minute. Schofield îşi acordă zece.

Dumnezeule, timpul avea să fie limitat.

În timp ce Schofield tura motoarele, bucăţi întregi din pereţii de gheaţă ai cavernei începură să se prăbuşească în jurul avionului mare şi negru. După cinci minute de turat, Schofield căută butonul de decolare verticală.

— Gant! Unde e propulsia vectorială?

Pe avioanele de luptă capabile să decoleze şi să aterizeze pe verticală, asemenea celor de tip Harrier, decolarea pe verticală se obţine prin propulsoare direcţionabile sau „vectoriale".

— Nu există, răspunse Gant din compartimentul pentru rachete. Însă are motoare cu reacţie cu retropropulsie! Caută butonul care le porneşte!

Schofield îl căută. Însă, când el făcea asta, descoperi un alt buton. Era marcat: MOD INVIZIBIL. Schofield se încruntă.

„Ce naiba…”

Şi apoi, brusc, observă butonul pe care-l căuta: RETROPROPULSIE.

Schofield îl apăsă.

Silhouette răspunse imediat şi începu să se înalţe. Însă apoi, brusc, se opri. Din spatele lui se auzi un scârţâit puternic.

— Ce? făcu Schofield.

Privi afară prin partea din spate a plafonului carlingii şi observă că cele două aripi din coada lui ale *Silhouette* erau încă blocate în peretele de gheaţă din spatele avionului.

Schofield găsi butonul marcat TURBO. Îl apăsă.

Din propulsoarele gemene aflate în spatele aparatului ţâşni imediat o rafală albă de căldură, care începu să topească gheaţa ce ţinea captivă coada avionului.

Gheaţa se topi rapid şi aripile dorsale se eliberară curând.

Schofield se uita la ceas: 22.53.

Întreaga cavernă se prăbuşi iar în jos.

„Haide, nu cădea tocmai acum. Nu am nevoie decât de încă două minute. Doar de două minute…”

Schofield continuă să încălzească motorul. Îşi privi ceasul, care trecu la 22.54. Apoi, la 22.55.

„Gata, timpul a expirat. E vremea să plecăm.”

Schofield apăsă din nou butonul marcat RETROPROPULSIE şi cele opt motoare cu reacţie de pe partea inferioară a navei mari şi negre porniră în acelaşi timp, aruncând rafale lungi şi albe de gaz.

De data aceasta, *Silhouette* se ridică de pe solul îngheţat şi începu să plutească în interiorul cavernei subterane enorme. Caverna din jurul lui hurui şi se cutremură. Din plafon căzură bucăţi de gheaţă ca o ploaie şi se loviră de spatele avionului mare şi negru.

Haos. Haos absolut.

22.56.

Schofield privi afară prin plafonul din sticlă colorată al lui *Silhouette.* Întreaga cavernă se înclina haotic. Era ca şi cum toată platforma de gheaţă înainta, *mişcându-se* către ocean…

„Se desprinde de continent”, îşi zise Schofield.

— Ce faci? întrebă Renshaw din compartimentul pentru rachete.

— Aştept să se răstoarne! răspunse Schofield.

Brusc, Schofield o auzi pe Gant urlând de durere.

— *Renshaw!* Ajut-o! Pansează-i rana aia! *Kirsty!* Vino aici! Am nevoie de tine!

Kirsty urcă în carlingă şi urcă în scaunul dorsal, înalt.

— Ce vrei să fac?

— Vezi maneta aceea de acolo? spuse Schofield. Cea cu declanşatorul pe el.

Kirsty observă un mâner de control în faţa ei.

— Da!

— Apasă declanşatorul, te rog.

Kirsty apăsă pe declanşator.

Imediat, două rafale de lumină de un alb orbitor ţâşniră din *ambele* aripi ale avionului de luptă mare şi negru.

Cele două trasoare pătrunseră în peretele de gheaţă din faţa lui *Silhouette* şi explodară în doi nori albi. Când cei doi nori se disipară, Schofield văzu o gaură mare în peretele de gheaţă.

— Ai tras mişto, o lăudă el.

Schofield trase maneta sa înapoi şi *Silhouette* se înălţă şi mai mult în mijlocul cavernei de gheaţă care se prăbuşea.

— În regulă, toată lumea, ţineţi-vă bine, chestia asta o să plece din clipă în clipă, spuse Schofield. Kirsty, când îţi zic eu, apasă pe acel declanşator şi ţine-l apăsat, OK?

— OK.

Schofield privi spre plafonul care se surpa al cavernei de gheaţă şi spre bazinul de apă prin care pătrunseseră cu toţii în cavernă – apa din bazin se lovea nebuneşte de pereţii de gheaţă.

Şi, în acea clipă, se întâmplă. Întreaga cavernă pur şi simplu căzu – drept în jos – şi apoi se înclină dramatic. În acel moment, Schofield ştiu că întreaga platformă de gheaţă pe care se afla staţia polară Wilkes se desprinsese complet de continent.

Devenise un aisberg.

„Aşteaptă, îşi spuse Schofield. Aşteaptă…”

Şi apoi, brusc, întreaga cavernă se înclină din nou.

Doar că de data asta, înclinarea era mult mai semnificativă. De această dată, întreaga cavernă *se roti* la 180 de grade, exact *în jurul* avionului suspendat în aer!

Aisbergul se întorsese invers!

Întreaga cavernă era acum cu susul în jos!

Brusc, un torent de apă pătrunse în viteză prin gaura din „plafonul” cavernei – gaura care, cu doar câteva clipe mai devreme, fusese gura tunelului de gheaţă subacvatic care ducea spre cavernă.

Tunelul de gheaţă subacvatic nu mai ducea în adâncurile oceanului. Acum, era îndreptat *în sus.* Acum, ducea spre suprafaţă.

Schofield manevră *Silhouette* în aşa fel încât să evite cascada de apă care curgea din tunelul de gheaţă. După douăzeci de secunde, şiroiul de apă slăbi şi Schofield trase mânerul înapoi. Avionul răspunse răsucindu-se în aer şi îndreptându-se către gaura mare din plafon.

— În regulă, Kirsty, *acum!*

Kirsty apăsă cu putere pe declanşator.

Imediat, din aripile avionului izbucni o rafală devastatoare de trasoare. Valul neîntrerupt de gloanţe dispăru în interiorul găurii din plafon, distrugând orice colţuri ascuţite sau aflorimente care ieşeau din pereţii tunelului de gheaţă.

În acea clipă, Schofield activă propulsorul vertical şi *Silhouette* ţâşni în tunel exact când, în spatele ei, plafonul cavernei enorme se prăbuşi spectaculos.

Armele montate pe aripile avionului traseră în continuare, îndepărtând orice protuberanţe din tunelul de gheaţă, pe măsură ce aparatul mare şi negru zbură în sus prin ceea ce fusese odată tunelul subteran de gheaţă.

Schofield ghida avionul negru, lucios, în sus prin tunel, ţâşnind printre nori albi, pufoşi, rotind avionul masiv pe o parte când tunelul se strâmta, rugându-se la Dumnezeu ca trasoarele să cureţe drumul.

Silhouette se înălţă tot mai sus, trăgând în tunelul din faţa sa. Peste tot în jurul avionului mare şi negru izbucniră explozii. Zgomotul produs de armele de pe aripi care trăgeau întruna era asurzitor.

Şi apoi, brusc, tunelul din spatele aparatului începu să se prăbuşească cu o viteză fenomenală.

Bum! Bum! Bum!

Bucăţi masive de gheaţă începură să cadă ca o ploaie din plafonul tunelului din spatele avionului aflate în plină viteză. *Silhouette* goni în sus prin tunel, trăgând în pereţii din faţa lui,

depăşind în acelaşi timp porţiunile care se prăbuşeau în urma lui.

Prin plafonul carlingii, totul părea o cursă teribilă dintr-un joc video. Tunelul aluneca pe lângă Schofield cu o viteză fenomenală şi, câteodată, lumea se întorcea cu fundul în sus, în timp ce el rotea avionul masiv pentru a evita bucăţi de gheaţă în picaj.

Schofield urmări barajul de gloanţe trasoare care distrugea pereţii tunelului în faţa sa, lărgindu-l, netezindu-l şi, apoi, brusc, pereţii tunelului de gheaţă dispărură şi, într-o singură clipă, o clipă binecuvântată, Schofield văzu cerul deschizându-se în faţa lui.

Silhouette ţâşni din aisberg şi se avântă în văzduhul deschis.

Silhouette ţâşni în aer, aproape în poziţie verticală, şi Schofield privi înapoi peste umăr observând că, într-adevăr, platforma de gheaţă care ţinuse staţia polară Wilkes nu mai era o platformă de gheaţă. Acum, era un aisberg.

Un aisberg absolut *masiv.*

Se întorsese cu susul în jos şi Schofield observă burta erodată a ceea ce fusese cândva platforma de gheaţă: stalactitele subţiri, îngheţate, vârfurile ude, strălucitoare înălţându-se ca nişte suliţe deasupra noului aisberg. Văzu şi gaura neagră, zimţată, prin care ţâşnise *Silhouette* în afara aisbergului.

Şi apoi, brusc, privirea îi fu atrasă de o mişcare: un obiect alb, subţire, gonind peste ocean, îndreptându-se către aisbergul nou format.

Racheta.

Şi, pe măsură ce *Silhouette* înainta prin văzduh, Schofield urmări într-o stare de uimire tăcută cum racheta cu încărcătură nucleară se lovi de aisberg şi se îngropă în el. Urmă o pauză de aproximativ trei secunde…

Şi apoi, dispozitivul nuclear explodă.

Armaghedon.

Rafala incandescentă a exploziei nucleare – aflată direct sub *Silhouette* când ţâşni în văzduh – era absolut orbitoare.

Munţi de gheaţa solidă fură făcuţi pulbere într-o clipă, pe măsură ce fiecare parte a aisbergului care conţinea staţia polara Wilkes şi caverna subterană explodă din cauza undei de şoc.

Unda ţâşni sub apă, vaporizând totul în calea sa, creând valuri

imense care se prelungiră de pe coastă, mişcând aisbergurile masive care mărgineau stâncile ca şi cum ar fi fost jucăriile din cada unui copil. Adevărul este că nu fusese o explozie mare – trei kilotone cu o rază de explozie de jumătate de kilometru. Pe de altă parte însă, nicio explozie nucleară nu era de mici dimensiuni.

Dar nu se sfârşise încă.

Brusc, un nor monstruos sub formă de ciupercă începu să se formeze, ţâşnind în aer la o viteza incredibilă, urmărind avionul pe măsură ce se înălţa în văzduh.

Schofield trecu în poziţie verticală, încercând să depăşească norul-ciupercă din ce în ce mai mare. Norul-ciupercă goni în sus. *Silhouette* urlă în văzduh, cu motoarele vuind şi, exact când ciuperca începuse să-l înghită, norul îşi atinse apogeul şi *Silhouette* ţâşni în afară, în siguranţă.

Schofield înclină brusc avionul şi se îndreptă către mare.

Silhouette se avântă peste ocean, îndreptându-se spre nord. Era întuneric, crepuscul etern. Norul-ciupercă pantagruelic tocmai dispăruse dincolo de orizont, în partea de sud a avionului.

Schofield găsi pilotul automat, îl activă, apoi se întoarse în compartimentul pentru rachete să vadă în ce stare era Gant.

— Cum se simte? îl întrebă el pe Renshaw.

Gant stătea întinsă pe podeaua compartimentului pentru rachete, foarte palidă. Pielea îi era jilava, iar ochii închişi.

— A pierdut foarte mult sânge, spuse Renshaw. Trebuie să o ducem repede la un spital.

În acea clipă, Gant deschise ochii.

— Am câştigat? întrebă ea.

Schofield şi Renshaw o priviră amândoi. Schofield zâmbi.

— Da, Libby, am câştigat. Cum te simţi?

— Îngrozitor. Se lăsă pe spate şi închise din nou ochii.

Schofield oftă. Unde putea să o ducă? O navă ar fi fost cea mai bună opţiune, dar care…

Wasp-ul. Romeo spusese că *USS Wasp* se afla pe aici pe undeva. Era nava lui Jack Walsh. O navă a *infanteriei marine.* Acolo aveau să fie în siguranţă.

Schofield era pe cale să se grăbească înapoi în carlingă când, brusc, observă jurnalul ieşind din buzunarul de la piept al lui Gant.

Îl luă şi înaintă către carlingă.

Odată aşezat în scaunul pilotului, Schofield porni radioul avionului *Silhouette.*

— *USS Wasp.* Nava *USS Wasp.* Aici Scarecrow. Repet, aici Scarecrow. Mă auziţi?

Nu primi niciun răspuns.

Schofield încercă din nou. Niciun răspuns. Privi în jos, la jurnalul pe care-l avea în mâini.

Avea câteva pagini desprinse de cotor, împăturite spre interior. Gant trebuie să fi găsit nişte documente şi să le fi pus în jurnal.

Schofield luă una dintre aceste pagini.

> PARAMETRI DE PROIECTARE PENTRU *SILHOUETTE* B-7A
>
> Mandantul doreşte un avion de asalt cu invizibilitate electronică şi convenţională totale, capacităţi STOVL prin intermediul unui sistem de retropropulsie şi capacităţi de lansare multiplă de rachete BVR, rază de la medie la mare (200 nm) aer-aer/aer-sol, aşa cum sunt definite în oferta depusă de General Aeronautics Inc şi Entertech Ltd, drept răspuns la invitaţia Mandantului la licitaţia nr. 456-771-7A, din data de 2 ianuarie 1977.

Schofield traduse jargonul: „STOVL” era prescurtarea pentru Decolare scurtă/Aterizare verticală; „BVR” însemna în afara razei vizuale, ceea ce desemna rachete care puteau fi trase către ţinte – şi de la care se aştepta să lovească acele ţinte – pe o rază extrem de mare. „Invizibilitate electronică” însemna invizibilitate faţă de radar sau mod invizibil. Însă ce naiba era „invizibilitatea *convenţională*”?

Schofield trecu la următoarea pagină. Părea o pagină din oferta celor de la Entertech Ltd. Spunea:

> APOGEUL ENTERTECH
>
> Avionul B-7A *Silhouette* beneficiază de pe urma experienţei Entertech Ltd în domeniul măsurilor electronice de contraatac. Invizibilitatea faţă de radar se atinge în multe moduri: cu vopsea de absorbţie antiradar, secţiuni transversale pentru depistare radar minimă sau cu ajutorul unui fuzelaj proiectat cu unghiuri ascuţite, ca în cazul avionului de luptă invizibil F-117 A. Însă invizibilitatea

convenţională este mai dificil de obţinut şi, până acum, a fost de neatins. Până în prezent.

Entertech Ltd a dezvoltat un sistem prin intermediul căruia se creează un câmp electromagnetic în jurul unui anumit aparat de zbor creând invizibilitate convenţională. Câmpul electromagnetic distorsionează structura moleculară a aerului din jurul aparatului de zbor, creând o refracţie artificiala a luminii care face ca aparatul de zbor să fie complet invizibil pentru radar şi chiar...

Schofield rămase cu gura căscata. Ochii lui scanară rândurile următoare şi găsi cuvântul pe care-l căuta:

Noi îl numim dispozitiv de acoperire...

„Isuse”, se gândi Schofield.

Un dispozitiv de acoperire.

Un sistem care făcea un aparat de zbor invizibil nu numai pentru radar, ci şi pentru ochiul liber. Orice pilot ştia că şi atunci când eşti invizibil pentru radarul inamicului tot nu poţi scăpa de posibilitatea să te vadă cineva direct. Un bombardier „invizibil” în valoare de un miliard de dolari poate fi *văzut* de un observator prin geamul unui avion AWACS aflat la 60 de kilometri distanţă.

Mintea lui Schofield zbârnâia. Acesta era un lucru revoluţionar. Un dispozitiv de acoperire care distorsiona aerul din jurul unui avion, creând astfel o refracţie artificială a luminii din jurul avionului respectiv, făcându-l să fie invizibil cu ochiul liber. Era fantastic, dar putea să funcţioneze.

Schofield ştia despre refracţie. Era observată cel mai adesea când cineva privea într-un acvariu. Lumina din afara acvariului loveşte apa – care are o *densitate* mai mare decât aerul de deasupra ei. Densitatea mai mare a apei face ca lumina *să se refracte* la un anumit unghi, distorsionând mărimea şi poziţia peştelui din interiorul acvariului.

„Însă aceasta e refracţia aerului, se gândi Schofield. Aici este vorba despre modificarea artificiala a densităţii aerului cu ajutorul electricităţii.”

Trebuia să existe o şmecherie. Şi exista.

Plutoniul.

Acest nou sistem revoluţionar – acest sistem care putea modifica densitatea refractivă a aerului – era nuclear.

Schofield căută paragraful relevant şi-l găsi. Aşa cum era de aşteptat de la cineva care încerca să câştige o licitaţie guvernamentală, era redactat cu atenţie:

> Trebuie să recunoaştem că pentru a pune în practică sistemul de acoperire al avionului *Silhouette* este nevoie de o cantitate enormă de energie autogenerată. Conform testelor efectuate de Entertech Ltd şi de General Aeronautics Inc, pentru a modifica structura moleculară şi electromagnetică a aerului ambiental din jurul unui aparat de zbor aflat în mişcare este nevoie de un total de 2,71 gigawaţi de energie electromagnetică. Singura sursă cunoscută pentru o asemenea cantitate de energie este o reacţie nucleară controlată...

Schofield fluieră uşor pentru sine. General Aeronautics şi Entertech oferiseră Forţelor Aeriene ale Statelor Unite un avion cu un reactor nuclear la bord. Nu era de mirare că-l construiseră în Antarctica.

Schofield lăsă documentaţia deoparte şi încercă din nou să prindă legătura radio.

— *USS, USS Wasp. USS Wasp.* Aici Scarecrow. Repet, *USS Wasp,* aici Scarecrow. Vă rog să răs...

— Aparat de zbor neidentificat cu indicativul de Scarecrow, aici avionul de luptă al Forţelor Aeriene Americane Blue Leader. Identifică-te, spuse brusc o voce în radioul lui Schofield din carlingă.

Schofield privi ecranul radarului. Se afla acum la aproape două sute de mile marine de coasta Antarcticii, în siguranţă, pe mare. Pe ecranul său de radar nu văzu nimic.

„La naiba, se gândi Schofield. Oricine ar fi, operează sub acoperire."

Schofield spuse:

— Blue Leader, aici locotenent Shane Schofield, Corpul Puşcaşilor Marini al Statelor Unite. Pilotez un prototip de bombardier de luptă nemarcat al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite. Pilotez un prototip de bombardier de luptă nemarcat al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite. Nu intenţionez să vă fac rău.

Schofield privi prin plafonul avionului său, spre stânga.

Văzu şase puncte micuţe la orizont.

— Aparat de zbor neidentificat. Ne vei urma sub escortă înapoi la portavionul Marinei Americane, *Enterprise,* unde vei fi interogat.

Schofield spuse:

— Blue Leader, nu doresc să fiu luat sub escortă…

— Atunci se va trage asupra ta, aparat de zbor neidentificat.

Schofield îşi muşcă limba.

— Blue Leader, identifică-te.

— Poftim?

— Cum te numeşti, Blue Leader?

— Numele meu este comandant John F. Yates, Forţele Aeriene ale Statelor Unite şi vreau să te supui formaţiunii de escortă în acest moment!

„Yates”, se gândi Schofield, scoţând o altă bucată de hârtie din propriul buzunar. Se afla pe listă.

YATES, JOHN F. USAF COMANDANT

„Ce e asta, o convenţie a ICG-ului?” se întrebă Schofield.

În acea clipa, şase avioane F-22 se aşezară în formaţie în jurul avionului lui Schofield. Două în faţă. Două pe lateral. Două în spate. Se menţinură toate la o distanţă de aproximativ două sute de metri. Prezenţa lor nu fu înregistrată în niciun moment pe radarul lui Schofield, deşi el le putea vedea.

Brusc, prin interfoanele din carlinga lui Schofield se auzi un bâzâit ascuţit.

Avioanele F-22 îşi fixaseră rachetele asupra lui.

Schofield spuse:

— Care sunt intenţiile tale, comandant Yates?

— Intenţia noastră este să te ducem înapoi la portavionul *US Enterprise* şi să te interogăm.

— Intenţionezi să tragi asupra mea?

— Hai să nu facem lucrurile mai rele decât vor fi deja!

— Intenţionezi să tragi asupra mea!

— Adio, Scarecrow.

— Oh, la naiba!

Aveau de gând să tragă. Schofield căută frenetic în jurul

carlingii după ceva care...

Privirea îi căzu asupra unui buton de pe ecranul său: MOD ACOPERIRE.

„Ce naiba, nu ai nimic de pierdut.”

Schofield apăsă butonul exact când, la două sute de metri în spatele lui, avionul din fruntea navelor de lupta F-22 îşi lansă una dintre rachete.

*

Ce se întâmplă în continuare fu cu siguranţă incredibil.

Comandantul John Yates – Blue Leader – privi afară prin plafonul avionului său F-22. În crepusculul portocaliu de deasupra oceanului, Yates văzu avionul negru plutind în aer în faţa sa, văzu strălucirea roşie a propulsoarelor sale dorsale.

Apoi, zări urma albă de fum lăsată de propria lui rachetă pe măsură ce se îndepărta de pe aripă şi se îndrepta către propulsoarele avionului negru de luptă.

În timp ce racheta gonea către aparatul din faţă, asupra acestuia coborî brusc o ceaţă strălucitoare. Priveliştea era absolut extraordinară. Semăna cu o ceaţă strălucitoare, văluriţă, produsă de căldură – asemenea celei care pluteşte deasupra autostrăzii într-o zi călduroasă de vară –, care coborî deasupra avionului negru de luptă ca şi cum cineva lăsa o perdea peste el.

Brusc, avionul negru dispăru.

Racheta lui Yeats o luă razna.

Întrucât îşi pierduse ţinta iniţială, racheta începu imediat să caute altă ţinta.

O găsi într-unul dintre avioanele F-22 care zburau în faţa lui *Silhouette.* Racheta lovi ţeava de eşapament a avionului F-22 şi acesta explodă într-un portocaliu aprins pe fundalul negru al cerului crepuscular.

Yates rămase perplex. În casca sa se auziră ţipete.

— … pur şi simplu a dispărut…

— … porcăria aia pur şi simplu a dispărut!…

Yates îşi verifică radarul. Avionul negru de luptă nu apărea. Îl căută cu privirea pe cer. Nu-l putea vedea, nu-l putea vedea nicăieri…

Şi apoi, îl văzu.

Sau cel puţin *crezu* că-l vede.

În văzduhul portocaliu, Yates văzu o masă de aer strălucitoare. Arăta ca o lentila de sticlă deformată, care fusese suprapusă peste orizontul plat, făcând ca o mică porţiune din acel orizont să tremure încontinuu.

Lui Yates nu-i venea să creadă.

În interiorul avionului *Silhouette,* Schofield apăsa deja pe butoane.

Racheta îl ratase şi putea auzi comentariile piloţilor avioanelor F-22 prin radioul propriu. Avioanele F-22 nu-l puteau vedea. Era momentul să întoarcă atacul.

— Renshaw! Adu-o pe Gant aici, sus! Şi pe Wendy!

Renshaw o aduse pe Gant în partea din spate a carlingii.

Wendy intră ţopăind în carlingă în spatele lui.

— Închide uşa carlingii, îi ceru Schofield.

Renshaw închise uşa. Acum, erau separaţi de compartimentul pentru rachete din interiorul lui *Silhouette.*

Schofield mai apăsă un buton şi observă un semnal roşu de avertizare apărând pe ecranul computerului său: RACHETĂ ARMATĂ. CĂUTARE ŢINTĂ…

Ecranul începu să clipească: 5 ŢINTE IDENTIFICATE. GATA DE LANSARE.

Schofield apăsă cu putere pe declanşatorul de sub degetul său mare.

În acea clipă, uşa compartimentului pentru rachete al avionului se deschise şi cele două stative cu rachete începură să se rotească.

Una după alta, cinci rachete căzură în văzduh. Schofield le urmări cum se îndepărtează de el şi începu să-şi caute ţintele asemenea unor copoi.

Primul avion F-22 explodă într-o minge imensă de foc. Când izbucni în flăcări, ceilalţi piloţi ţipară la unison.

— … racheta a apărut pur şi simplu din nenorocitul de cer!…

— … nu-l văd niciunde…

— … nenorocitul utilizează vreun dispozitiv de acoperire…

Vreo doi piloţi îşi activară motoarele cu reacţie, dar în zadar.

Alte rachete ţâşniră din masa de aer strălucitor care era *Silhouette.* Trei îşi atinseră imediat ţintele, făcându-le fărâme.

Cel de-al şaselea şi ultimul F-22 încercă să fugă. Reuşi să ajungă la vreo doi kilometri distanţă, când racheta care-l interceptase – ultima rachetă care ieşise din stativele din interiorul lui *Silhouette* – îl lovi şi-l trimise în iad.

În interiorul lui *Silhouette,* Schofield răsuflă uşurat.

Întorcându-se spre nord, îşi deschise din nou radioul.

— *USS Wasp.* Răspunde. *USS Wasp.* Te rog, răspunde.

După mai multe încercări, primi, în sfârşit, un răspuns.

— Aparat de zbor neidentificat, aici *USS Wasp.* Identifică-te.

Schofield îşi spuse numele şi numărul de identificare.

Persoana de la celălalt capăt al firului le verifică şi apoi rosti:

— Locotenent Schofield, ne bucurăm să primim veşti de la tine. Puntea de zbor a fost eliberată. Ai permisiunea să aterizezi, îţi trimit imediat coordonatele noastre.

Silhouette zbură în noapte.

USS Wasp-ul, nava portavion a Corpului Puşcaşilor Marini american, se afla la aproximativ optzeci de mile marine de Schofield. Avea să dureze aproximativ cincisprezece minute ca să ajungă acolo.

În lumina verde, strălucitoare a cadranelor sale indicatoare, Schofield privi în văzduhul portocaliu. Îndepărtase dispozitivul de acoperire şi lăsase avionul să meargă pe pilot automat un timp.

Cele douăzeci şi patru de ore anterioare i se derulară în minte.

Francezii. Britanicii. Cei de la ICG. Propriii oameni care muriseră într-o misiune ce nu fusese niciodată sortită să reuşească. Prin minte i se derulară chipuri. Hollywood. Samurai. Book. Mother. Soldaţi care muriseră, pentru ca ţara lor să-şi pună mâinile lacome pe o tehnologie extraterestră care nu existase de fapt.

Schofield fu cuprins de o tristeţe profundă.

Se aplecă înainte şi începu să apese nişte butoane. Ecranul din faţa sa clipi: RACHETĂ ARMATÂ. CĂUTARE ŢINTĂ...

Schofield apăsă rapid încă un buton: CĂUTARE MANUALĂ ŢINTĂ SELECTATĂ.

Schofield manevră selectorul de ţinte de pe ecran până când găsi ţinta pe care o căuta. Apăsă butonul SELECTARE de pe manetă.

Apărură alte câteva ecrane de opţiuni şi Schofield alese calm opţiunile dorite.

Apoi, apăsă declanşatorul de sub degetul său mare.

În acea clipă, cea de-a şasea şi ultima racheta din interiorul compartimentului avionului se roti în stativ şi căzu în văzduh. Propulsoarele sale se activară şi rachetă dispăru în depărtare, urcând în înaltul cerului adânc şi negru.

*

USS Wasp stătea liniştit în mijlocul Oceanului Sudic.

Era o navă mare. Având o lungime de 250 de metri, era cât două terenuri şi jumătate de fotbal. Structura enormă pe cinci etaje din mijlocul navei – centrul operaţional al navei cunoscut sub numele de „insula" – domina puntea de zbor. Într-o zi normală, aceasta ar fi fost plină de elicoptere, avioane Harrier, avioane de acoperire şi oameni, însă nu astăzi.

Astăzi, puntea de zbor era pustie. Nu se zărea nicio mişcare, niciun avion, niciun om.

Arăta ca un oraş părăsit.

Silhouette încetini în aer deasupra punţii antiderapante a *Wasp*-ului, motoarele sale cu retropropulsie aruncând rafale subţiri de gaz peste puntea de dedesubt. Avionul mare şi negru, ameninţător ateriza uşor pe puntea de zbor, în apropiere de pupa navei.

Schofield privi prin plafonul carlingii.

Puntea de zbor din faţa lui era ciudat de goală, oftă Schofield. Se aşteptase la asta.

— În regulă, oameni buni, să ieşim de aici, spuse el.

Renshaw şi Kirsty părăsiră carlinga. Wendy îi urmă. Schofield spuse că se va ocupa el de Gant.

Însă, înainte să părăsească carlinga, scoase o canistră argintie lungă, subţire din săculeţul pe care-l avea prins peste umăr.

Fixă cronometrul de pe încărcătura de Tritonal la zece minute şi apoi o lăsă în scaunul pilotului. O ridică pe Gant şi o transportă în afara carlingii, în compartimentul pentru rachete. Apoi, o duse pe braţe în josul scărilor şi ieşiră amândoi din *Silhouette.*

Puntea de zbor era pustie.

În lumina crepusculară portocalie, Schofield şi grupul său

pestriţ de supravieţuitori rămaseră în faţa avionului negru, ameninţător. *Silhouette* cel mare şi negru, cu botul său ascuţit şi îndreptat în jos şi cu aripile sale netede, coborâte, arăta ca o pasăre de pradă gigantică stând acolo pe puntea de zbor părăsită a *Wasp*-ului, în crepusculul rece al Antarcticii.

Schofield îi conduse pe ceilalţi de-a lungul punţii goale de zbor, către suprastructura de cinci etaje din mijlocul navei. Era o privelişte ciudată – Schofield cu Gant în braţe, Renshaw şi Kirsty şi, ultima dintre toţi, ţopăind pe punte în spatele lor, privind plină de admiraţie vasul masiv de metal din jurul ei, Wendy.

Când se apropiară de insulă, la baza structurii masive se deschise o uşă, din interiorul ei strălucind o lumină albă.

Brusc, în uşă apăru umbra unui om, conturată de lumina din spatele lui. Schofield se apropie şi-l recunoscu pe posesorul umbrei, recunoscu trăsăturile înăsprite de vreme ale unui bărbat pe care-l cunoştea bine.

Era Jack Walsh.

Căpitanul *Wasp*-ului. Bărbatul care, cu trei ani în urmă, sfidase Casa Albă şi trimisese o echipă de soldaţi din infanteria marină în Bosnia ca să-l scoată de acolo pe Shane Schofield.

Walsh îi zâmbi lui Schofield, ochii săi albaştri strălucind.

— Ai supărat pe multă lume astăzi, Scarecrow, spuse Walsh sec. Multă lume vorbeşte despre tine.

Schofield se încruntă. Se aşteptase la o primire mai călduroasă din partea lui Jack Walsh.

— De ce aţi eliberat puntea, domnule? întrebă Schofield.

— Nu am eliberat-o… începu Walsh, întrerupându-se când, brusc, un alt bărbat trecu rapid pe lângă el şi ieşi afară pe puntea de zbor, stând pur şi simplu acolo, în faţa lui Schofield.

Schofield nu-l mai văzuse niciodată. Avea părul alb, atent aranjat, o mustaţă albă şi pieptul lat. Şi purta o uniformă albastră. Marina. Numărul de medalii de pe buzunarul său de la piept era impresionant. Schofield bănui că trebuia să aibă vreo şaizeci de ani.

— Deci, acesta este Scarecrow, spuse bărbatul, studiindu-l pe Schofield de sus până jos.

Schofield rămase pur şi simplu acolo, pe puntea de zbor, ţinând-o pe Gant în braţe.

— Scarecrow, spuse Jack Walsh, acesta este contraamiralul

Thomas Clayton, reprezentantul Marinei în cadrul Statului-Major Reunit. A preluat comanda *Wasp*-ului cu aproximativ patru ore în urmă.

Schofield oftă în sufletul său.

„Un *amiral* din cadrul Statului-Major Reunit. *Isuse.*"

Dacă ceea ce auzise el despre ICG era corect, Statul-Major Reunit reprezenta capul, creierul acestei organizaţii. Schofield îl privea pe unul dintre *capii* ICG-ului.

— În regulă! strigă amiralul Clayton spre cineva care stătea în uşa, în spatele lui Walsh. Veniţi încoace!

În acea clipă, un şir de oameni – toţi îmbrăcaţi în echipamente albastre – se strecurară pe uşă în faţa lui Schofield şi înaintară de-a lungul punţii, către *Silhouette.*

Amiralul Clayton se întoarse către Schofield.

— Se pare că această misiune se va dovedi până la urmă a nu fi fost o pierdere de vreme în totalitate. Am auzit amănuntele încăierării tale cu avioanele F-22. Un dispozitiv de acoperire, hm? Cine s-ar fi gândit la asta!

Schofield privi înapoi spre punte, văzu bărbaţii în echipamente albastre ajungând la pupa punţii de zbor, îi văzu cum încep să roiască peste tot în jurul lui *Silhouette.* Doi dintre ei urcară scările şi pătrunseră în avionul mare şi negru.

— Căpitane Walsh, spuse Schofield, arătând spre Gant. Acest soldat din infanteria marină are nevoie de îngrijire medicală.

Walsh aprobă din cap.

— Hai s-o ducem la infirmerie. Marinar de punte!

Apăru un marinar de punte, care o luă pe Gant din braţele lui Schofield şi o duse înăuntru.

Schofield se întoarse către Kirsty şi Renshaw.

— Mergeţi cu ea. Luaţi-o şi pe Wendy.

Kirsty şi Renshaw îl ascultară şi intrară în insula. Wendy ţopăi prin uşă, în spatele lor. Schofield dădu să-i urmeze, însă, în timp ce făcea asta, se auzi un strigăt de lângă *Silhouette.*

— *Amirale!* strigă unul dintre bărbaţii îmbrăcaţi în echipament albastru de sub nasul ascuţit al lui *Silhouette.*

— Ce este? întrebă amiralul Clayton, îndreptându-se către avion.

Bărbatul ridică încărcătura de Tritonal 80/20 pe care Schofield o lăsase în interiorul carlingii. Clayton o văzu. Nu păru deloc

perturbat de prezenţa acesteia.

Amiralul Clayton se întoarse către Schofield, de la 50 de metri distanţă.

— Încerci să distrugi probele, locotenente?

Amiralul luă încărcătura din mâinile bărbatului, întoarse capacul presurizat şi apăsă calm butonul DEZARMARE.

Clayton îi zâmbi lui Schofield.

— Acum, serios, Scarecrow, spuse el. Va trebui să te gândeşti la ceva mai bun decât asta ca să mă învingi.

Schofield îl privi pe Clayton, care stătea lângă *Silhouette.*

— Îmi pare rău pentru punte, spuse Schofield încet.

În spatele lui, Jack Walsh întrebă:

— Poftim?

— Am spus că-mi pare rău pentru punte, domnule, repetă Schofield.

În acea clipă, se auzi un zgomot brusc, înalt, ca un vaiet. Şi apoi, înainte să-şi dea seama cineva ce se întâmpla, vaietul se transformă în urlet şi, asemenea unui fulger trimis de Dumnezeu însuşi, cea de-a şasea şi ultima rachetă din *Silhouette* ţâşni din văzduh şi se ciocni de *Silhouette,* cu aproape 500 de kilometri pe oră.

Avionul de luptă mare şi negru se zgudui şi, într-o clipă, explodă într-o mie de bucăţi. Toţi cei din interiorul său sau din apropiere fură ucişi pe loc. Apoi, explodară rezervoarele de combustibil ale avionului, făcând ca o minge roşie, fierbinte de foc lichid să ţâşnească din aparatul de zbor distrus. Mingea de foc se undui peste punte şi-l înghiţi pe amiralul Clayton. Era atât de puternică, încât îi jupui pielea de pe faţă.

Amiralul Thomas Clayton era mort înainte să atingă podeaua.

*

Shane Schofield stătea pe puntea *Wasp*-ului, care naviga spre est pe Oceanul Sudic, în soarele dimineţii. Luă o înghiţitură dintr-o cană de cafea pe care erau scrise cuvintele „CANA CĂPITANULUI”. Cafeaua era fierbinte.

Jack Walsh ieşi pe punte şi-i oferi o pereche de ochelari argintii. Schofield îi luă şi şi-i puse la ochi.

Trecuseră trei ore de când *Silhouette* fusese distrus de una dintre propriile rachete.

Gant fusese dusă la infirmerie, unde starea sa se înrăutăţise. Pierduse foarte mult sânge. Cu aproximativ o jumătate de oră în urmă intrase în comă.

Renshaw şi Kirsty se aflau în cabina lui Walsh, dormind adânc. Wendy se juca într-un bazin de pregătire pentru scafandri, sub punţi.

Schofield însuşi făcuse un duş fierbinte şi se schimbase într-un trening. Un infirmier de bord îi îngrijise rănile şi-i fixase coasta ruptă. Spusese că Schofield va avea nevoie de tratament suplimentar când va ajunge înapoi acasă, însă deocamdată avea să-i fie bine cu ajutorul câtorva analgezice. Când infirmierul terminase, Schofield se întorsese la căpătâiul lui Gant. Ieşise pe punte doar când îl chemase Walsh.

Când ajunsese pe punte, Walsh îi spusese că *Wasp*-ul tocmai primise un apel din partea staţiei McMurdo. Se părea că un aeroglisor deteriorat al infanteriei marine tocmai ajunsese la McMurdo. În el se aflau cinci oameni – un soldat din infanteria marină şi cinci oameni de ştiinţă – care susţineau că veniseră de la staţia polară Wilkes.

Schofield clătină din cap şi zâmbi. Rebound reuşise să ajungă la McMurdo.

În acel moment, Walsh îi ceru să-i istorisească cele întâmplate

în ultimele douăzeci şi patru de ore. Schofield îi spuse tot – despre francezi şi britanici, despre ICG şi *Silhouette.* Îi povesti lui Walsh chiar şi despre ajutorul pe care-l primise de la un soldat din infanteria marină decedat, Andrew Trent.

Când Schofield termină de povestit, Walsh rămase tăcut pentru o clipă, perplex. Schofield mai luă o înghiţitură de cafea şi privi spre pupa, prin ferestrele panoramice înclinate ale punţii. Văzu gaura din pupa punţii de zbor unde racheta lovise avionul *Silhouette.* Bucăţi zimţate de metal ieşeau din gaură, iar cabluri atârnau din ea.

Bineînţeles că Walsh acceptase scuzele lui Schofield referitoare la punte. Oricum, nu-l prea plăcuse pe amiralul Clayton – nenorocitul preluase comanda navei lui Walsh şi nici unui căpitan nu-i place asta. Şi apoi, când Walsh auzi despre experienţele prin care trecuse Schofield cu cei de la ICG la staţia polară Wilkes, nu mai simţi niciun fel de milă pentru Clayton şi oamenii lui din ICG.

În timp ce stătea acolo, privind gaura din puntea de zbor, Schofield începu din nou să se gândească la misiune, în special la soldaţii pe care-i pierduse, la *prietenii* pe care-i pierduse în timpul acestei cruciade prosteşti.

— Domnule căpitan, rosti un tânăr sublocotenent.

Walsh şi Schofield se întoarseră amândoi. Tânărul sublocotenent stătea la o masă iluminată, aflată în interiorul camerei de comunicaţii aflată lângă punte. Interceptez ceva foarte ciudat aici…

— Ce este? întrebă Walsh.

El şi Schofield se apropiară.

Sublocotenentul spuse:

— Pare a fi un fel de semnal GPS de emisie-recepţie şi vine chiar de lângă coasta Antarcticii. Emite un cod valid de semnal al infanteriei marine.

Schofield privi masa iluminată din faţa sublocotenentului. Avea pe ea o hartă generată pe computer. Jos, pe coasta Antarcticii – chiar lângă coastă, de fapt – era un punct roşu micuţ, strălucitor, cu un număr roşu, intermitent lângă el: 05.

Schofield se încruntă. Îşi aminti că-şi pornise propriul Sistem Navistar de Poziţionare Globală de emisie-recepţie când el şi Renshaw fuseseră părăsiţi pe aisberg. Codul sistemului său GPS

de emisie-recepţie era „01”, întrucât el era comandantul unităţii. Al lui Snake era „02”, iar al lui Book, „03”. Apoi, numerele creşteau în funcţie de vechime.

Schofield încercă să-şi amintească cine era „05”.

— Sfinte Sisoe! exclamă el când îşi dădu seama. Este Mother!

Wasp-ul naviga către soarele ce se înălţa la răsărit.

Imediat ce Schofield îşi dăduse seama pe cine reprezenta semnalul GPS, Jack Walsh trimisese un apel către McMurdo. Soldaţii din infanteria marină aflaţi acolo – soldaţi de încredere – trimiseseră o navă de patrulă de-a lungul coastei ca să o ia pe Mother.

După o întreagă zi, când *Wasp*-ul pătrundea în Oceanul Pacific, Schofield primi un apel din partea navei de patrulă. O găsiseră pe Mother pe un aisberg, lângă linia de coastă distrusă. Se pare că membrii echipajului navei de patrulă – îmbrăcaţi cu toţii în echipamente etanş, pentru radiaţii – o găsiseră în interiorul unei staţii, o staţie îngropată în aisberg.

Căpitanul navei de patrulă spuse că Mother suferea de hipotermie gravă şi de rău cauzat de radiaţii din cauza cenuşii radioactive şi că aveau de gând să o sedeze.

În acea clipă, Schofield auzi o voce la celălalt capăt de linie. O voce de femeie, ţipând nebuneşte:

— El este? Este Scarecrow?

Mother intră pe linie.

După nişte glume obscene, îi povesti lui Schofield cum se ascunsese în puţul liftului şi cum îşi pierduse cunoştinţa. Apoi, îi povesti cum fusese trezită de zgomotul focurilor de armă ale trupelor SEAL ale marinei când intraseră în staţia polară Wilkes. Câteva minute mai târziu, auzise fiecare cuvânt din conversaţia lui Schofield cu Romeo, auzise despre racheta nucleară de croazieră care se îndrepta către Wilkes.

Aşa că se târâse din puţul liftului pentru marfă – în timp ce echipa SEAL încă se mai afla în staţie – şi se îndreptase către puntea bazinului, luând câteva pungi cu lichid din magazie pe drum. Când ajunsese pe puntea bazinului, văzuse echipamentul de scufundare vechi de treizeci de ani al lui Renshaw întins pe punte, având un cablu ataşat.

Un cablu de oţel care o condusese – cu ajutorul ultimei sănii

marine britanice rămase – înapoi la Little America IV, la o milă marină de coastă.

Schofield rămase uimit. O felicită pe Mother şi-şi luă rămas-bun, spunând că se vor vedea din nou la Pearl. Şi, în timp ce, la celălalt capăt al liniei, o luau pe Mother să o sedeze, Schofield o auzi ţipând:

— Şi-mi amintesc că m-ai sărutat! Frumosule!

Schofield râse.

Cinci zile mai târziu, *USS Wasp*-ul intră în Pearl Harbour în Hawaii.

Pe chei îi aşteptau o serie de camere de filmat. Cu două zile în urmă, un avion charter care zbura deasupra Oceanului Pacific observase *Wasp*-ul şi-i văzuse puntea de zbor deteriorată. Unul dintre piloţi înregistrase daunele pe peliculă. Staţiile de ştiri TV epuizaseră ştirea şi acum erau dornici să afle ce se petrecuse cu nava masivă.

În capătul pasarelei, Schofield îi urmări pe doi elevi ofiţeri cum o transportau pe Gant de pe navă pe o targa. Era încă în comă. O duceau la spitalul militar din apropiere.

Renshaw şi Kirsty i se alăturară lui Schofield în capătul pasarelei.

— Bună, spuse Schofield.

— Bună, răspunse Kirsty.

Îl ţinea pe Renshaw de mână.

Renshaw îşi asumă un fals accent de Marlon Brando.

— Cine s-ar fi gândit? Eu sunt Naşul.

Schofield râse.

Kirsty se întoarse în jur.

— Auzi, unde e…

În acea clipă, Wendy alunecă din spatele unei uşi din apropiere. Ţopăi exact lângă Schofield şi începu să-i adulmece mâna. De la cap la coadă, micuţa focă de blană era udă leoarcă.

— A început să-i cam placă bazinul de pregătire pentru scufundări al navei, spuse Renshaw.

— Observ asta, zise Schofield, mângâind-o cu delicateţe pe Wendy în spatele urechilor.

Foca se gudură, apoi se întinse pe punte şi se rostogoli pe spate. Schofield clătină din cap în timp ce se lăsă pe vine şi o

mângâie rapid pe burtă.

— Căpitanul a spus chiar că poate sta aici până când îi găsim un alt loc în care să trăiască, spuse Kirsty.

— Bun, zise Schofield. Cred că măcar atât putem face.

O mai mângâie o dată pe Wendy şi micuţa focă se îndepărtă, îndreptându-se spre nivelul inferior al navei, către bazinul ei preferat.

Schofield se ridică iar în picioare şi se întoarse spre Renshaw.

— Domnule Renshaw, am o întrebare pentru dumneata.

— Ce anume?

— La ce oră s-au scufundat oamenii din staţia voastră în cavernă?

— La ce *ora?*

— Da, ora, spuse Schofield. Era zi sau noapte?

— Păi… spuse Renshaw. Cred că era noapte. Cred că era pe undeva pe la ora nouă.

Schofield începu să aprobe din cap pentru sine.

— De ce? întrebă Renshaw.

— Cred că ştiu de ce ne-au atacat focile-elefant.

— De ce?

— Îţi aminteşti că am spus că singurul grup de scafandri care pătrunseseră în peşteră neînarmaţi fusese grupul lui Gant?

— Da.

— Şi am mai spus ca nu i-au atacat pentru că grupul ei folosise echipament pentru respirat cu audibilitate scăzută.

Renshaw spuse:

— Da. La fel am folosit şi noi. Şi, după câte-mi amintesc, focile tot ne-au atacat.

Schofield îi aruncă un zâmbet strâmb.

— Da. Ştiu. Dar cred că mi-am dat seama de ce. Ne-am scufundat noaptea.

— Noaptea?

— Da. La fel ca oamenii voştri şi ca aceia ai lui Barnaby. Oamenii voştri s-au scufundat la ora nouă. Cei ai lui Barnaby la 20.00. Însă *echipa lui Gant* a coborât după-amiaza. A fost singura echipă de scufundare care a coborât în peşteră *pe timpul zilei.*

Renshaw se gândi la ceea ce spunea Schofield.

— Crezi că acele foci-elefant sunt diurne?

— Cred că e o posibilitate, spuse Schofield.

Renshaw aprobă încet din cap. Era un lucru destul de obişnuit în rândul animalelor care de obicei nu sunt agresive sau otrăvitoare să acţioneze pe baza a ceea ce se numeşte ciclu diurn. Un ciclu diurn este în mod esenţial un ciclu pasiv-activ de douăsprezece ore – animalul este pasiv ziua şi activ noaptea.

— Mă bucur că ţi-ai dat seama de asta, spuse Renshaw. O să ţin minte data viitoare când dau peste un cuib de foci-elefant atacate de radiaţii care vor să-şi apere teritoriul.

Schofield zâmbi. Cei trei coborâră pasarela. La capăt, îi întâmpină un sergent de vârstă mijlocie al marinei.

— Locotenent Schofield, îl salută sergentul pe Schofield. Vă aşteaptă o maşină, domnule.

— Sergent. Nu merg altundeva decât la spital, să văd ce face caporalul Gant. Dacă vrea cineva ca eu să merg în altă parte, nu merg.

— E în regulă în ceea ce mă priveşte, domnule, zâmbi sergentul. Ordinele mele sunt să vă duc pe dumneavoastră, pe domnul Renshaw şi pe domnişoara Hensleigh oriunde doriţi să mergeţi.

Schofield aprobă din cap şi-i privi pe Renshaw şi pe Kirsty. Aceştia ridicară din umeri aprobator.

— Mie-mi sună bine, spuse Schofield. Condu-ne!

Sergentul îi conduse la un Buick albastru-închis cu geamuri întunecate, fumurii. Ţinu uşa maşinii deschisă şi Schofield urcă.

Pe bancheta din spate stătea deja un bărbat când Schofield se aşeză.

Schofield îngheţă când văzu pistolul din mâna bărbatului.

*

— Ia un loc, Scarecrow, spuse sergentul major Charles „Chuck” Kozlowski când Schofield se aşeză pe bancheta din spate al Buick-ului.

Renshaw şi Kirsty urcară în urma lui. Kirsty oftă când văzu pistolul lui Kozlowski.

Kozlowski era un bărbat scund, cu o faţa perfect rasă şi sprâncene negre şi groase. Purta o uniformă de zi a marinei de culoare kaki.

Sergentul se aşeză în scaunul şoferului şi porni maşina.

— Îmi pare foarte rău, Scarecrow, spuse subofiţerul cu cel mai înalt grad din Corpul Puşcaşilor Marini. Însă tu şi prietenii tăi reprezentaţi o problemă care nu poate fi acceptată.

— Şi care ar fi această problemă? întrebă Schofield, exasperat.

— Ştiţi despre ICG.

Schofield spuse:

— I-am povestit lui Jack Walsh despre ICG. Ai de gând să-l omori şi pe el?

— Poate nu imediat, răspunse Kozlowski. Însă la vremea potrivită, da. Tu, pe de altă parte, reprezinţi o ameninţare mai recentă. Nu am vrea să te duci la presă, nu-i aşa? Cu siguranţă că ei vor afla despre ceea ce s-a petrecut la staţia polară Wilkes, însă presa va primi ceea ce-i spune ICG-ul, nu ceea ce-i spui *tu.*

— Cum poţi să-ţi ucizi propriii oameni? întrebă Schofield.

Kozlowski spuse:

— Tot nu te-ai prins, Scarecrow, nu-i aşa?

— Nu-mi *dau seama* cum îţi poţi ucide propriii oameni crezând că-i faci o favoare ţării.

— Isuse, Scarecrow, *nici măcar nu trebuia să te afli acolo.*

Asta îl bloca pe Schofield.

— Poftim?

— Ia gândeşte-te, spuse Kozlowski. Cum ai reuşit să ajungi la staţia polară Wilkes înaintea celorlalţi?

Schofield gândi retrospectiv, exact de la început. Se aflase pe *Shreveport,* în Sydney. Restul flotei se întorsese la Pearl, însă *Shreveport* rămăsese acolo pentru reparaţii. Atunci fusese recepţionat apelul de ajutor.

— Exact, spuse Kozlowski, citindu-i gândurile lui Schofield. Te aflai la Sydney pentru reparaţii când *Shreveport* a primit apelul de ajutor de la Wilkes. Şi apoi un nenorocit de *civil* te-a trimis acolo imediat.

Schofield îşi aminti vocea subsecretarului Apărării pătrunzând prin interfoanele camerei de şedinţe de la bordul navei *Shreveport,* dându-i instrucţiuni să meargă la Wilkes şi să protejeze nava spaţială.

Kozlowski continuă:

— Scarecrow, Grupul de Convergenţa a Informaţiilor nu se apucă să omoare militari americani. El există ca *să-i protejeze* pe americani…

— De ce? De adevăr? întreba Schofield.

— Am fi putut aduce la staţie o unitate de Grăniceri ai armatei *plină* de oameni ai ICG-ului la şase ore după ce ai ajuns tu acolo. Puteau să pună mâna pe staţie – *chiar dacă* francezii ajunseseră deja acolo – şi să o ţină sub supraveghere şi niciun soldat american nu ar fi trebuit să moară.

Kozlowski clătină din cap.

— Dar nu, tu te-ai nimerit în zonă. Şi din cauza asta punem oameni ai ICG-ului în unităţi ca a ta – pentru această eventualitate. Într-o lume perfectă, ICG-ul ar ajunge primul acolo de fiecare dată. Însă, dacă ICG-ul nu poate ajunge primul, atunci ne asigurăm că unităţile de recunoaştere ca a ta sunt constituite corespunzător, astfel încât să asigure că orice informaţii care sunt descoperite la faţa locului *rămân* acolo. De dragul siguranţei naţionale, bineînţeles.

— Vă ucideţi propriii compatrioţi, spuse Schofield.

— Scarecrow. Asta nu trebuia să se întâmple. Pur şi simplu te-ai aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Ceea ce ai făcut rău a fost să ajungi prea repede la staţia polară Wilkes. Dacă lucrurile s-ar fi desfăşurat aşa cum ar fi trebuit, nu aş fi nevoit să te omor acum.

Buick-ul ajunse la postul de pază de lângă gardul exterior al portului. În faţa lui era coborâtă o barieră. Şoferul îşi coborî geamul şi purtă o conversaţie scurtă cu gardianul.

Şi apoi, brusc, uşa de lângă Kozlowski fu deschisă din exterior şi un poliţist înarmat al marinei apăru în uşă cu pistolul îndreptat direct către capul lui Kozlowski.

— Domnule, vă rog să ieşiţi din maşină.

Kozlowski se întunecă la faţă.

— Fiule, ai *cea mai vagă* idee cu cine stai de vorbă? mârâi el.

— Nu, nu are nicio idee, spuse o voce din afara maşinii. Însă, eu am, spuse Jack Walsh, apărând în uşa deschisă a maşinii.

Schofield, Kirsty şi Renshaw ieşiră cu toţii din maşină, complet confuzi. Buick-ul albastru-închis era înconjurat de un roi de poliţişti ai marinei, toţi cu armele ridicate.

Schofield se întoarse către Walsh.

— Ce se petrece? Cum de ai ştiut?

Walsh arătă din cap peste umărul lui Schofield.

— Mi se pare că ai un înger păzitor.

Schofield se întoarse şi căută o figura familiară în mulţime. Iniţial, nu văzu nicio faţă pe care o cunoştea.

Însă, apoi, brusc, o văzu. Însă nu era o faţă pe care se aştepta s-o vadă.

Acolo, la zece metri în spatele cercului de poliţişti ai marinei care înconjurau Buick-ul, cu mâinile în buzunare, stătea Andrew Trent.

În timp ce Kozlowski şi şoferul său fură escortaţi în cătuşe, Schofield se îndreptă către Trent.

Lângă acesta se aflau un bărbat şi o femeie pe care Schofield nu-i mai văzuse niciodată. Trent i-i prezentă ca fiind Pete şi Alison Cameron. Erau reporteri la *Washington Post.*

Schofield îl întrebă pe Trent ce se întâmplase. Cum de ştiuse Poliţia Navală – ajutată de Jack Walsh – să oprească maşina lui Kozlowski?

Trent îi explică. Exact cu două zile în urmă, văzuse la televizor pozele punţii deteriorate a *Wasp*-ului. Trent recunoştea daunele produse de rachete atunci când le vedea. Apoi, când aflase că *Wasp*-ul se întorcea la Pearl – „de la un exerciţiu de instrucţie efectuat *în Oceanul Sudic”* – se urcase într-un avion cu destinaţia

Hawaii.

Soţii Cameron îl însoţiseră. Pentru că, dacă, din întâmplare, Shane Schofield sau *orice* supravieţuitori de la staţia polară Wilkes se aflau la bordul *Wasp*-ului, atunci asta ar fi fost povestea – şi interviul – vieţii lor. Alţi reporteri văzuseră o punte de zbor deteriorată. Soţii Cameron văzuseră informaţiile din interior privind povestea staţiei polare Wilkes.

Însă, când ajunseseră pe cheiul portului Pearl, Trent îl văzuse pe Chuck Kozlowski stând lângă un Buick albastru-închis, aşteptând *Wasp*-ul să intre în port.

Trent simţise brusc că-l trec fiorii. De ce era Kozlowski aici? Câştigase oare ICG-ul – la fel ca în Peru – şi oare Kozlowski se afla aici ca să-i felicite pe trădători? Sau era aici dintr-un alt motiv? Pentru că, dacă Schofield *supravieţuise,* atunci ICG-ul ar fi vrut cu siguranţă să-l elimine.

Aşadar, Trent şi cei doi reporteri urmăriseră şi aşteptaseră. Şi apoi, când îl văzuseră pe Schofield ieşind din navă şi fiind escortat la Buick-ul lui Kozlowski, Trent apelase la singura persoană care ştia că poate – şi vrea – să-l înfrunte pe Chuck Kozlowski.

Jack Walsh.

— Cine s-ar fi gândit? spuse Walsh, alăturându-li-se. Iată-mă pe puntea navei distruse, văzându-mi de treburile mele, când vine tehnicianul în fugă la mine şi-mi spune că e un tip pe linia exterioară care *trebuie* să-mi vorbească. Spune ca e ceva urgent legat de locotenentul Schofield. *Spune ca-l cheamă Andrew Trent.* Walsh zâmbi. M-am gândit că trebuie să preiau apelul.

Schofield doar clătină din cap, uimit.

— Ai trecut prin multe, spuse Trent, punându-şi mâna în jurul umerilor lui Schofield.

— Tu vorbeşti? replică Schofield. Aş vrea să-mi povesteşti odată despre Peru.

— Îţi voi povesti, Shane, îţi voi povesti. Însă, mai întâi, am să-ţi fac o propunere. Cum ţi-ar plăcea să fii pe prima pagină a ziarului *The Washington Post?*

Schofield doar zâmbi.

*

Pe 23 iunie – la două zile după ce Schofield şi *Wasp*-ul andocaseră la Pearl – ziarul *The Washington Post* prezentă o poveste de prima pagină incluzând fotografia lui Shane Schofield şi pe cea a lui Andrew Trent, ţinând între ei un exemplar al *Post*-ului din ziua anterioara. Sub fotografie erau prezentate copii ale certificatelor lor de deces oficiale emise de Corpul Puşcaşilor Marini al Statelor Unite. Certificatul de deces al lui Schofield avea o vechime de trei zile. Cel al lui Trent avea peste un an vechime.

Titlul spunea:

CONFORM ARMATEI STATELOR UNITE,
ACEŞTI DOI BĂRBAŢI SUNT OFICIAL DECEDAŢI

Povestea privind evenimentele de la staţia polară Wilkes – un editorial care se întindea pe trei pagini – era scrisă de Peter şi Alison Cameron.

Poveştile ulterioare scrise despre evenimentele de la staţia polară Wilkes oferiră informaţii despre ICG şi despre felul cum infiltra în mod sistematic oameni de-ai lor în unităţi militare de elită, universităţi şi corporaţii private. În următoarele şase săptămâni, cârtiţele ICG-ului fură eliminate din diferite regimente, instituţii şi companii din toată ţara şi acuzate de spionaj, în baza diferitelor legislaţii.

Însă *niciunul* dintre reportajele TV sau ziare nu făcu vreo referire la prezenţa trupelor franceze şi britanice la staţia polară Wilkes.

Tabloidele abundau în zvonuri referitoare la ce alte ţări trimiseseră trupe la staţia polara Wilkes. Irakul. China. Chiar şi Brazilia fu menţionată o dată.

În unele cercuri se susţinea că *The Washington Post* ştia exact

cine altcineva fusese acolo. Un ziar rival merse chiar atât de departe încât să spună că preşedintele însuşi îi făcuse o vizită surpriză lui Katharine Graham – patroana legendară a *Post*-ului – şi o rugase, în numele relaţiilor diplomatice ale Americii, să nu publice numele ţărilor care fuseseră prezente la staţia polară Wilkes. Acest zvon nu a fost niciodată confirmat.

Însă *Post*-ul nu menţionă niciodată Anglia sau Franţa.

Relată că avusese loc o bătălie în Antarctica, însă susţinu în permanenţă că nu cunoştea identitatea forţei sau a forţelor militare duşmane. Fiecare articol care apărea în *Post* spunea pur şi simplu că acel conflict avusese loc împotriva „unor inamici necunoscuţi”.

În orice caz, povestea staţiei polare Wilkes ţinu şase săptămâni întregi, înainte sa fie uitată.

La câteva zile după întoarcerea *Wasp*-ului, Conferinţa NATO din Washington D.C. se încheie.

Fiecare reportaj televizat sau articol din ziare care vorbea despre eveniment prezenta feţele zâmbitoare ale delegaţilor americani, britanici şi francezi stând pe treptele clădirii Capitoliului, strângându-şi mâinile în faţa steagurilor lor alăturate, zâmbind pentru camerele de filmat şi proclamând că alianţa NATO va continua pentru încă douăzeci de ani.

Reprezentantul francez, domnul Pierre Dufresne, fusese citat spunând: „Acesta este cel mai puternic tratat din lume”. Când fusese întrebat de unde venea această putere, Dufresne spusese: „Legătura dintre noi este creată de *prietenia noastră adevărată”.*

Într-o rezervă privată din cadrul Spitalului Naval din Pearl Harbour, Libby Gant stătea întinsă în pat cu ochii închişi. O rază subţire de soare pătrundea prin fereastra camerei şi-i înconjura patul. Gant era încă în comă.

— Libby? Libby? spuse vocea unei femei, invadându-i conştiinţa.

Încet, ochii lui Gant se deschiseră şi ea îşi văzu sora, pe Denise, stând deasupra ei.

Denise zâmbi:

— Bună, somnoroaso.

Gant se forţă să-şi deschidă ochii. Când reuşi, spuse doar:

— Bună.

Denise îi aruncă un zâmbet strâmb.

— Ai un vizitator.

— Poftim? spuse Gant.

Denise arătă din cap spre stânga. Gant privi în acea direcţie şi-l văzu pe Schofield, prăbuşit în scaunul pentru vizitatori de lângă fereastra, dormind profund.

Purta o pereche de ochelari argintii Oakley ridicaţi pe frunte. Ochii lui – şi cele două cicatrice care-i brăzdau – erau la vedere. Denise şopti:

— A stat aici de când i-au fixat coasta la loc. Nu a vrut să plece până nu te trezeai. A acordat un interviu pentru *The Washington Post* şi le-a spus celorlalţi să se întoarcă după ce te trezeşti.

Gant îl privi pe Schofield, care dormea sub fereastră.

Şi zâmbi.

EPILOG

În apropiere de insula Santa Ines,
Chile 30 noiembrie

Era o insulă micuţă, una dintre multele sute aflate la sud de strâmtoarea Magellan, la capătul statului Chile, la capătul Americii de Sud, la capătul lumii.

La aproape 800 de metri la sudul ei se aflau insulele South Shetland şi Antarctica. Această insulă micuţă era locul în care te aflai cel mai aproape de Antarctica, fără să fii însă acolo.

Numele băiatului era José şi locuia într-un micuţ sat pescăresc de pe coasta vestică a insulei. Satul se afla la marginea golfului pe care femeile îl numeau *La Bahía de la Aguila Plata* – „Golful vulturului de argint.”

Folclorul local spunea că acum mulţi ani, o pasăre mare şi argintie, cu o coadă de foc plutind în urma ei, zburase în mare chiar lângă golf. Femeile povesteau că pasărea îl jignise pe Dumnezeu cu viteza şi frumuseţea ei, iar acesta o doborâse şi o aruncase în mare.

José nu credea în astfel de poveşti. Avea acum zece ani şi, în ceea ce-l privea, era doar o altă poveste cu fantome pe care femeile bătrâne o spuneau ca să sperie copiii.

Astăzi era ziua de scufundări şi José plănui să se scufunde în căutarea stridiilor pe care spera să i le vândă tatălui său pentru bani de buzunar.

Băiatul micuţ se scufundă în mare şi înotă în jos. În această

perioadă a amiezii, curenţii oceanului veneau înspre insulă. José spera că vor aduce şi stridii cu ei.

Ajunse la fund şi găsi rapid prima stridie a zilei, însă mai găsi ceva.

O bucată micuţă de plastic.

José luă bucata de plastic şi se îndreptă înapoi către suprafaţă. Când sparse suprafaţa, privi obiectul ciudat pe care-l ţinea în mână. Avea formă dreptunghiulară şi era foarte mic. Era foarte şters, însă José putu citi numele gravat pe el: NIEMEYER.

José se încruntă văzând ecusonul. Apoi, aruncă bucata de plastic lipsită de valoare şi se întoarse la căutările lui după stridii.

MULŢUMIRI

Mulţumiri deosebite lui Natalie Freer – cea mai sinceră şi darnică persoană pe care o cunosc. Lui Stephen Reilly, fratele şi bunul meu prieten şi susţinătorul meu fidel, chiar şi de la mii de kilometri depărtare. Mamei mele pentru comentariile ei asupra textului şi tatălui meu pentru sugestiile sale jalnice pentru titlu, şi amândurora pentru dragostea şi susţinerea lor. Şi, în ultimul rând, le mulţumesc tuturor celor de la Pan (în special editorilor mei, Cate Peterson şi Madonna Duffy, mai întâi pentru că m-au „descoperit” şi, în al doilea rând, pentru că mi-au suportat toate ideile nebuneşti). Vouă tuturor vă spun să nu subestimaţi niciodată puterea încurajărilor voastre.